SANDRA BROWN
TANDREŢE

Capitolul 1

Zgomotul unei vechi maşini de scris se auzea sacadat în liniştea camerei, un nor de fum albastru atârna deasupra colţului unde lucra Scott Robinson. Ochelarii ridicaţi pe cap, cafeaua în ceşti mari rătăcea periculos pe marginea biroului, scrumierele erau pline, faţa lui intensă, cu ochi albaştri care se uitau cruciş era concentrată la ceea ce lucra. Mai repede, mai repede! Aruncă o privire fugară, peste umăr, spre ceasul care ticăia neobosit în spatele lui. Bătea la maşină ca şi cum, de undeva, din apropiere, îl pândeau nişte demoni. Părul lui castaniu, care încărunţea, arăta ca şi cum dormise şi se sculase de mai multe ori, dar nu-şi amintise niciodată să-l pieptene. Faţa era proaspăt bărbierită şi blândă, liniile puternice şi, cu toate astea, ceva îl făcea plăcut. Nu era un bărbat pe care să-l poţi categorisi limpede ca fiind frumos, dar părea puternic, atrăgător, merita să-l priveşti mai atent, un bărbat cu care oricui i-ar fi plăcut să-şi petreacă timpul. Însă nu acum, nu în vreme ce ofta, uitându-se din nou la ceas şi-şi forţa cu îndărătnicie degetele să bată la maşină şi mai repede. Apoi, într-un târziu, se aşternu liniştea. Făcu un semn cu pixul, apoi se aplecă şi adună teancuri întregi din ceea ce lucrase în ultimele şapte ore, de la ora cinci dimineaţa. Era aproape unu, acum... Se apropia ora la care să intre în emisie...

Străbătu camera, deschise larg uşa, trecu în fugă prin biroul secretarei sale, ca un alergător olimpic, îşi continuă drumul de-a lungul coridorului cât de repede putu, precipitându-se printre oameni, evitând coliziunile, ignorând privirile surprinse sau saluturile prieteneşti, în vreme ce izbea în uşile care se deschideau doar puţin şi el flutură o mână în interior, înhăţând un teanc de noi modificări făcute scenariilor sale. Era o procedură obişnuită. Se întâmpla o dată, de două ori, ba chiar şi de trei – patru ori pe lună, când Scott hotăra că nu-i plăcea felul în care se desfăşura serialul. Drept iniţiatorul celui mai reuşit serial de televiziune care se transmitea în timpul zilei, de câte ori era îngrijorat în privinţa episodului, se oprea, scria unu – două fragmente, schimba totul pe dos şi abia apoi era şi el mulţumit. Agentul lui îl numea „cea mai nevrotică mamă a televiziunii”, însă ştia foarte bine că era cel mai bun. Scott Robinson avea un instinct care nu dădea niciodată greş, ştia exact ce-i trebuie emisiunii ca să continue. Nu greşise niciodată. Cel puţin, până în prezent.

„Life goes on” (Viaţa merge înainte) era încă cel mai iubit serial al televiziunii americane şi era copilul lui Scott Robinson. Îl concepuse ca să aibă din ce trăi, pe vremea în care murea de foame la New York, cu ani în urmă, când nu era decât un tânăr dramaturg. La început, i se păruse o simplă joacă cu ideea generală a serialului, apoi, scrise primul scenariu, între două piese, în New York. Începuse prin a scrie, piese de înaltă clasă, care să se joace pe Broadway. Pe atunci, era un purist. Teatrul mai presus de orice! Numai că, se şi căsătorise, locuia în Soho în New York şi nu avea nici ce mânca. Soţia lui, Alicia, era dansatoare în spectacolele de pe Broadway, dar la acel moment nu mai lucra nici ea, întrucât era însărcinată cu primul lor

copil.

Mai întâi o luase în glumă, spunând că ar fi o „ironie” să se preteze să facă un serial, dacă asta s-ar dovedi a fi un fel de pauză mare pe care şi-o lua în desăvârşirea carierei lui. În vreme ce se lupta cu scenariul şi biblia pentru un serial de lungă durată, n-a mai fost o glumă, ba, mai mult, a devenit o obsesie. *Trebuia* să-l facă… pentru Alicia… pentru copilul lor. Adevărul era, însă, că-i plăcea. Îl iubea, la fel ca şi cei de la reţeaua de televiziune, care se dădeau în vânt după el.

Copilul, Mike, şi serialul, s-au născut aproape în acelaşi timp: unul, un băieţel voinic de trei kg şi nouă sute de grame, cu ochi albaştri, mari, ca ai tatălui său, celălalt, o reprezentaţie de probă, în programul de vară, care a câştigat imediat popularitatea şi care a stârnit un protest instantaneu când a dispărut de pe ecrane în septembrie. Peste două luni, „Viaţa merge înainte” se difuza din nou, iar Scott Robinson devenise acum realizatorul celui mai reuşit serial de televiziune care a existat vreodată. Posibilităţile de alegere mai importante au venit abia mai târziu.

A început prin a scrie el însuşi primele episoade. Erau bune, dar îi înnebuneau pe actori şi pe regizori. Pe atunci, cariera lui de dramaturg de piese pentru Broadway fusese cu totul dată uitării. Televiziunea devenise izvorul forţei lui de viaţă.

Până la urmă, i s-au oferit mai mulţi bani ca să vândă ideea de bază pe care o avea asupra continuării serialului, să stea acasă să primească fondurile cuvenite din drepturile de autor şi să se apuce din nou să scrie piese pentru Broadway. Numai că, la vremea aceea, ca şi fiul său de şase luni, „Viaţa” cum îi spunea el, era tot copilul său. Nu-l putea părăsi şi cu atât mai puţin vinde. Trebuia să rămână cu el. Serialul era prea

adevărat pentru el, prea plin de viaţă şi-şi punea tot sufletul în ceea ce spunea în serial. Vorbea despre necazurile vieţii, dezamăgirile, durerile, furiile, triumfurile, provocările, încântarea, dragostea, simpla frumuseţe. Spectatorul avea toată dragostea lui pentru viaţă, propria lui suferinţă în durere, propria lui încântare de a trăi. Dădea spectacolului speranţă după disperare, raza de soare de după furtună. Tema centrală a povestirii precum şi personajele principale erau decente. Erau şi răi, desigur, dar oamenii îi devorau. Exista însă un tip de integritate fundamentală a serialului care-i făcea pe fanii săi de nezdruncinat în devotamentul lor pentru serial. Era, în fapt, o reflectare a esenţei creatorului lui: plin de viaţă, încântat să trăiască, modest, încrezător, blând, naiv, inteligent, creativ. El iubea serialul aproape ca pe un copil de care era legat şi pe care era hotărât să-l hrănească, să-l crească. Îl iubea aproape la fel de mult ca pe Mike şi Alicia.

În acele zile de la începutul serialului era mereu frământat, parcă întruna îmboldit, dorind în egală măsură să stea cu familia lui dar şi să supravegheze îndeaproape serialul, să se asigure că era pe drumul cel bun şi nu foloseau vreun scriitor sau regizor nepotrivit. Îi privea pe toţi cu suspiciune şi îi ţinea sub un control strict. Ei nu înţelegeau nimic din serialul lui… copilul lui. Urmărea fiecare episod ca o cloşcă agitată, înnebunit de teama de a nu i se întâmpla ceva. Continuă să scrie episoade la întâmplare, când şi când, să fie prezent cât mai mult timp la realizarea spectacolului şi să chibiţeze de pe margine. La sfârşitul primului an, nu mai puteai pretinte că Scott Robinson se va mai întoarce vreodată pe Broadway. Era prins ca-ntr-o capcană, atras, îndrăgostit nebuneşte de televiziune şi de serialul lui. Nici nu mai încerca să

găsească scuze când vorbea cu prietenii lui, dramaturgi de piese de clasă care se jucau pe Broadway. Admitea, în mod deschis, că-i plăcea ceea ce făcea. Nu se putea să nu ajungă undeva, îi explică el lui Alicia într-o noapte, târziu, după ce scrisese patru ore în şir, dezvoltând noi conflicte, imaginând noi personaje, noi idei filosofice pentru seria anotimpului următor.

Nu-şi putea abandona personajele, actorii, complexitatea conflictului, avalanşa de tragedii, traume, probleme. Îi plăcea. Episodul se transmitea în direct, de cinci ori pe săptămână, iar chiar şi atunci când ei n-avea niciun motiv să fie prezent la filmare, îl mânca, îl bea, îl iubea, îl respira, dormea cu el. Erau scenarişti care menţineau desfăşurarea zilnică a episodului, dar Scott îi urmărea întotdeauna. Ştia el ce face. Toţi cei implicaţi în serial erau de acord cu asta. Era bun. Era chiar mai bun decât bun. Era grozav. Avea un simţ instinctiv a ceea ce mergea şi ce nu, ce anume voia publicul, ce personaje iubea, pe care i-ar fi plăcut să le urască.

Pe când se năştea cel de-al doilea fiu al său, Terry, doi ani mai târziu, „Viaţa merge înainte” primise deja două premii din partea criticii şi un premiu „Emmy”. După premiul „Emmy” pe care l-a obţinut serialul, reţeaua a sugerat transferul serialului în California. Din punct de vedere creativ, părea mai raţional, aranjamentele de producţie ar fi mai uşor de făcut acolo, iar ei simţeau că de fapt, serialul „aparţinea” Californiei. Scott a fost încântat de idee, mai puţin, însă, Alicia, soţia sa. Se întorcea să lucreze, nu ca un simplu copil în corul de pe Broadway.

După ce timp de doi ani şi jumătate îl tot văzuse pe Scott obsedat de serialul lui, pentru ea era clar. În timp ce el scria zi şi noapte despre incest, sarcina unei

adolescente, aventuri amoroase extraconjugale de la periferia oraşului, ea se întorsese la orele ei, în felul ei original, de disciplină, iar acum dorea să dea ore de balet la Juilliard.

— Ce? se uită el fix la ea, uluit, într-o duminică dimineaţă la micul dejun.

Totul mergea atât de bine pentru ei, el făcea bani cu nemiluita, copiii erau minunaţi şi, după câte ştia el, totul mergea perfect, până în acea dimineaţă.

— Nu pot, Scott. Eu nu merg.

Se uită spre el, cu ochii aceia mari, căprui, la fel de blânzi şi de copilăroşi ca atunci când o întâlnise, cu sacoşa în care avea echipamentul de antrenament de dans, în faţa unui teatru, când avea douăzeci de ani. Era din partea de nord a New Yorkului. Fusese întotdeauna modestă, blândă, nepretenţioasă, un suflet cald, cu ochi expresivi, cu un simţ al umorului timid, dar sincer. Râdeau mult în primele lor zile împreună, vorbeau până noaptea târziu în apartamentul lor jalnic pe care-l închiriaseră până la frumosul şi foarte scumpul apartament de la ultimul etaj, pe care Scott tocmai li-l cumpărase în Soho. Instalase şi o bară de exerciţii pentru ea, ca să-şi continue încălzirea şi exerciţiile de balet, fără să fie nevoită să meargă la studio. Iată că acum, dintr-o dată, ea îi spunea că totul s-a sfârşit.

— De ce? Ce vrei să spui, Alicia? Nu vrei să pleci din New York?

El păru dezorientat când ochii ei se umplură de lacrimi şi clătină din cap. O clipă se întoarse cu spatele la el, apoi se uită din nou în ochii lui, dar ceea ce văzu el în ei îi provoacă o durere ca de cuţit înfipt în inimă. Era furie, dezamăgire, sfidare şi, brusc, pentru prima dată, văzu ceea ce trebuia să fi observat cu luni în urmă: se întrebă cu groază dacă-l mai iubea.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Cum de i-a scăpat? se întrebă el. Cum de-a putut fi atât de prost?

— Nu ştiu… m-am schimbat…

Clătină din nou din cap, părul ei lung, negru fluturând în jurul ei ca aripile unui înger căzut.

— Nu… nu e drept… amândoi am…

Respiră adânc şi încercă să-i explice. Îi datora măcar atât după cinci ani de căsătorie şi cei doi copii pe care-i aveau.

— Ne-am schimbat locurile, cred. Eu voiam să devin o mare vedetă pe Broadway, dansatoarea care reuşeşte şi devine o vedetă, iar tu nu voiai decât să scrii piese de calitate, „integre”, „cu miez”, „cu substrat”. Numai că, dintr-o dată ai început să scrii… ezită, zâmbind trist. Ai început să scrii ceva mai degrabă comercial, ceva care a devenit o obsesie pentru tine. În ultimii trei ani nu te-ai gândit decât la serial… se va căsători Sylvia cu Buck?… a încercat oare Eddie s-o omoare pe mama lui?… este Nick homosexual?… dar Margaret, e lesbiană?… îşi va părăsi Margaret bărbatul ca să plece cu o altă femeie?… al cui copil este Amelia, de fapt?… va fugi Joan de acasă?… şi, dacă o va face, va începe iar să se drogheze? Brenda este un copil nelegitim? Se va căsători cu Chris?… Alicia se ridică şi începu să meargă prin cameră, în timp ce înşira nume familiare. Adevărul este că mă înnebunesc. Nu mai vreau să aud de ei! Vreau să mă întorc la ceva simplu, sănătos şi normal; disciplina dansului, încântarea de a preda. Vreau o viaţă normală, liniştită, fără tot rahatul ăsta, care vrea să pară realitate.

Ea-l privi nefericită, iar lui îi venea să plângă. În vreme ce se juca cu prietenii lui imaginari, pierdea oamenii pe care-i iubea şi nici măcar nu-şi dădea

seama de asta. Cu toate acestea, nu-i putea promite că va renunţa, că va vinde ideea centrală asupra continuării serialului şi se va întoarce la piesele pentru care va trebui să se roage în genunchi să-i fie puse în scenă. Cum mai putea face asta acum? Mai ales că iubea serialul. Îl făcea să se simtă bun, fericit, realizat, puternic… iar acum Alicia pleca.

Era o ironie. Serialul era un succes enorm, la fel şi el, iar ea tânjea după zilele în care n-aveau ce mânca.

— Îmi pare rău, încercă el să rămână calm şi să stea de vorbă raţional cu ea. Ştiu că m-a acaparat acest serial în ultimii trei ani, dar am simţit că trebuie să controlez eu totul. Dacă l-aş lăsa din mână, dacă aş permite altcuiva să-l supravegheze, l-ar putea transforma în ceva ieftin, l-ar putea face asemănător acelor seriale ridicole banale, insipide, siropoase care-ţi întorc maţele pe dos. Nu i-aş putea lăsa să facă aşa ceva. Serialul chiar are integritate. Fie că recunoşti sau nu, Alicia, de aceea oamenii îl apreciază. Asta nu înseamnă că o să fiu mereu în vârf. Cred că în California lucrurile vor fi foarte diferite… mai profesioniste… vor fi mai bine controlate. Voi putea să mă detaşez de el mai des.

În ultimul timp nu scria decât fragmente, ocazional. Însă ţinea încă totul sub controlul lui.

Leslie scutură numai din cap, a neîncredere. Îl cunoştea mai bine. La fel fusese şi când scrisese primele lui piese. Lucra două luni în şir, fără pauză, abia de mânca, dormea ori se gândea la altceva. Asta însă nu durase decât două luni, iar pe atunci ea încă mai considera că este fermecător. Acum nu mai era. I se scârbise de tot, îi era silă de intensitatea, de obsesia, de mania lui pentru perfecţiune. Ştia c-o iubeşte şi pe ea şi pe băieţi, însă nu aşa cum îşi dorise

ea.

Ea-şi dorea un soţ care să meargă la lucru la ora nouă, să vină acasă la ora şase, gata să stea de vorbă cu ea, să se joace cu copiii, s-o ajute să pregătească cina şi s-o scoată la un film. Nu pe cineva care lucra toată noaptea şi apoi o tulea din casă la zece dimineaţa epuizat, cu ochii sălbăticiţi, cu un vraf de însemnări, dispoziţii şi schimbări făcute scenariilor, pe care să le dea la repetat la ora zece şi treizeci de minute. Era prea mult, prea epuizant, prea solicitant şi, după trei ani, ei îi ajunsese până peste cap. Era saturată, dacă mai auzea încă o dată cuvintele „Viaţa merge înainte” sau numele personajelor pe care întruna le tot adăuga sau la care renunţa, ştia că va face o criză de isterie.

— Alicia, acordă-i o şansă, iubito, te rog!… acordă-mi *mie* o *ş*ansă! O să fie nemaipomenit în Los Angeles. Ia gândeşte-te: s-a terminat cu zăpada, cu vremea rece, o să fie minunat şi pentru băieţi. Îi putem duce la plajă… ne putem pune un bazin la noi în curte… Putem merge la Disneyland…

Ea însă dădea mereu din cap… îl cunoştea mult prea bine.

— Nu. Eu pot să-i duc la Disneyland şi la plajă. Tu vei lucra tot timpul, vei sta până dimineaţă ca să mai scoţi pe cineva din serial, ori vei alerga să vezi repetiţiile sau să fii prezent la înregistrări, fie că vei rescrie cu frenezie altceva. Când i-ai dus tu ultima dată pe băieţi la grădina zoologică Bronx sau oriunde altundeva?

— Bine… Bine… Deci, lucrez prea mult… sunt un tată groaznic… un ticălos, ori un soţ dezrădăcinat, ori tot ce vrei tu mai rău, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Alicia, ani de zile am murit de foame. Acum, iată, poţi avea tot ce vrei şi tu şi copiii. Îi putem

trimite la şcoli decente, într-o bună zi, le putem da tot ce ne-am dorit noi. Îi putem trimite la colegiu. E aşa de cumplit? Bun. De acord, am avut nişte ani mai dificili, dar lucrurile încep să se îndrepte. Acum ţi-ai găsit tu să pleci? Înainte de a fi mai bine? Ce socoteală e asta?

Se uită fix la ea, cu ochii plini de lacrimi şi întinse o mână spre ea:

— Draga mea, te implor… te rog… nu face asta! …

Dar ea, în loc să se îndrepte spre el, îşi lăsă uşor privirea în jos ca să nu mai vadă durerea din ochii lui. Ştia că o iubeşte şi ştia mai bine ca oricine că îi iubea pe băieţi. Însă asta nu conta. Ştia doar că, de dragul ei, trebuia să facă ceea ce făcea…

— Vrei să stai aici? O să le spun că nu mutăm turnarea serialului, dacă asta-i problema. La dracu’ cu California! Vom rămâne aici.

O undă de panică se strecură în vocea lui când se uită la ea, dându-şi seama că nu California era motivul.

— Asta n-ar schimba cu nimic lucrurile, zise ea cu o voce scăzută, moale, şi se vedea că-i părea rău. E prea târziu pentru noi. Nu pot să explic de ce, ştiu numai că eu trebuie să fac altceva.

— Ce altceva? Să te muţi în India, să-ţi schimbi religia, să te călugăreşti? Cât e de diferit să predai la Juilliard? Ce dracu’ vrei de fapt, ce nu-mi spui? Că vrei să pleci? Ce are asta de-a face cu Juilliard sau California?

Era rănit şi confuz, iar într-un târziu se înfurie. De ce îi făcea lui una ca asta? Ce rău făcuse ca să merite aşa ceva. Muncise din greu. Se descurcase. Părinţii lui ar fi fost mândri de el, dacă ar mai fi trăit, dar muriseră amândoi, când el abia împlinise douăzeci de ani. Muriseră de cancer, la un an diferenţă unul de

altul, iar el n-avea alte rude. Nu-i avea decât pe ea şi pe băieţi, iar ea îi spunea că-l părăseau şi că urma să fie din nou singur. Absolut singur. Fără cele trei fiinţe pe care le iubea, pentru că făcuse ceva rău: muncise prea mult şi reuşise, se încununase de succes. Nedreptatea aceasta îl enervă peste măsură.

— Pur şi simplu, tu nu înţelegi, zise ea moale.

— Nu, nu înţeleg! Spui că nu vii cu mine în California. Şi eu îţi spun că, dacă asta e problema, vom rămâne aici. Nu-mi pasă ce-or spune cei de la reţea. Se vor obişnui şi cu ideea asta. Bun. Şi mai departe? Încotro o luăm de aici încolo? Ne întoarcem la felul în care trăiam înainte, sau ce? Ce se întâmplă, Alicia?

Se zbătea între furie şi disperare. Nu ştia ce să-i spună ca s-o determine să renunţe la idee. Numai că ceea ce el încă nu înţelesese era că ea se hotărâse deja şi nu mai putea fi nicidecum întoarsă din drum.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta… zise ea moale.

I se umplură şi ei ochii de lacrimi, iar pentru o clipă, el avu sentimentul ciudat că intrase în propriul său serial şi nu mai putea ieşi de acolo. Îl va părăsi Alicia pe Scott?… Se poate, oare, schimba Scott?… Înţelege, oare, Alicia cât de mult o iubeşte Scott? îi venea să râdă sau să plângă, dar nu făcu niciuna nici alta.

— S-a terminat totul. Cred că e singurul mod de a-ţi spune. California nu are nicio legătură cu asta. N-am vrut să-mi recunosc mie însămi până acum, dar gata, nu mai pot continua aşa. Vreau să am propria mea viaţă cu băieţii. Vreau să-mi fac propria mea viaţă, Scott… fară să trăiesc zi şi noapte cu serialul.

Şi fără el, nu fu însă în stare să-i spună asta. Privirea plină de durere din ochii lui era atât de copleşitoare încât se gândi că s-ar putea să leşine şi numai privindu-l.

— Îmi pare rău…

El arăta de parcă-l trăsnise fulgerul. Era alb ca varul, ochii lui mari, albaştri arătau o suferinţă cumplită..

— Iei băieţii cu tine?

Ce făcuse ca să merite asta? Ştiau amândoi că oricât de ocupat fusese în ultimii trei ani, îi adora.

— Tu nu poţi avea singur grijă de ei în California, zise ea simplu.

El o privi furios.

— Nu. Dar tu ai putea veni cu mine să mă ajuţi.

Era o remarcă caustică, dar niciunuia nu-i ardea de glume.

— Scott, nu!

— O să-i laşi să vină să mă viziteze?

Alicia aprobă din cap, iar el se rugă Domnului ca ea să se ţină de cuvânt. O clipă, se gândi să abandoneze serialul, să rămână la New York şi s-o implore să nu-l părăsească. Îşi dădu seama că, orice ar face, era prea târziu. În inima, în sufletul şi în mintea ei, îl părăsise deja. Îşi reproşa numai faptul că nu sesizase la timp. Poate că, dacă ar fi observat, acum ar fi fost altfel O cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că acum nu mai era nimic de făcut. Se terminase totul între ei, fără smiorcăieli şi văicăreli. Pierduse războiul cu mult înainte şi el habar n-avea. Viaţa lui era sfârşită.

Următoarele două luni au fost o adevărată nenorocire, care-l mai făcea încă să plângă de câte ori îşi amintea: cum le-a spus băieţilor, cum i-a ajutat să se mute într-un apartament pe West Side înainte de a pleca el, cum s-a simţit prima noapte singur, în casa în care fuseseră cu toţii… Se gândise de mai multe ori să renunţe la serial, s-o implore să-l ia din nou, numai că acum era limpede că uşa era închisă, că nu se va mai

deschide niciodată. A descoperit, înainte de plecare, că exista un profesor la Juilliard de care ea era foarte încântată". N-avusese o aventură cu el, Scott o cunoştea destul de bine ca să fie convins că-i fusese credincioasă, dar se îndrăgostise de tipul acela şi ăsta fusese unul dintre motivele pentru care plecase. Voia să fie liberă, să poată dezvolta relaţia cu el, fără să se simtă vinovată, fără Scott Robinson. Ea şi prietenul ei, profesorul, aveau atâtea în comun, pe când ea şi Scott nu mai aveau nimic, cu excepţia copiilor. Lui Mike i se rupse inima când îl văzu plecând, dar, la doi ani şi jumătate şi-a revenit destul de uşor. Terry n-avea decât opt luni şi pentru el nu era nicio diferenţă. Numai Scott resimţea enorma diferenţă ca pe o durere cumplită. Ochii îi erau plini de lacrimi care i se prelingeau uşor pe obraji, în timp ce avionul survola încet New York-ul, îndreptându-se spre California.

Odată ajuns acolo, Scott munci la serial ca din răzbunare. Lucra zi şi noapte, uneori chiar dormea pe canapeaua de la birou. Popularitatea serialului crescu pe culmile gloriei, primind nenumărate premii Emmy. În cei şapte ani de când se afla în California, Scott Robinson devenise ceva mai puţin maniac. „Viaţa merge înainte" devenise mândria şi bucuria lui, îi ţinea zilnic de urât, era cel mai bun prieten al lui, era copilul lui. Nu mai avea de ce să se lupte cu el. Lăsă ca munca să devină pasiunea lui zilnică.

Băieţii veneau să-l viziteze cu ocazia anumitor sărbători şi câte o lună vara. Îi iubea mai mult ca oricând. Fiind însă la o distanţă de peste cinci mii de kilometri depărtare, când şi-ar fi dorit, dimpotrivă, să-i vadă în fiecare zi, simţea o durere de neînlăturat. Fuseseră o mulţime de femei în viaţa lui, dar singurul lucru care îi ţinea cu adevărat companie, erau serialul şi actorii care jucau în el. Trăia numai pentru a se

bucura de vacanţele cu Mike şi Terry. Alicia se măritase de mult cu profesorul de la Juilliard, aveau şi ei doi copii, iar ea, până la urmă, renunţase la meserie, nu mai preda. Cu patru copii sub zece ani acasă, era deja foarte ocupată, dar se părea că asta era viaţa pe care o iubea. Ea şi Scott mai stăteau din când în când de vorbă la telefon, mai ales când veneau băieţii la el, sau dacă vreunul dintre ei era bolnav, dacă avea vreo problemă, însă nu prea mai aveau ce-şi spune, cu excepţia discuţiilor despre Mike şi Terry. Abia de-şi mai amintea cum era când fuseseră căsătoriţi. Nu mai simţea durerea pierderii ei, iar amintirea zilelor frumoase era estompată. În afară băieţilor, totul dispăruse dintre ei. Ei erau adevăratele iubiri ale vieţii lui. Vara, când petreceau luna cu el, pasiunea lui pentru ei era chiar mai mare decât orice simţea pentru serial, atenţia pe care le-o acorda era mai intensă. Îşi lua un concediu, în fiecare an, de o lună şi de obicei mergeau undeva împreună o parte din acea lună, restul îl petreceau la Los Angeles, se duceau la Disneyland, vizitau prieteni, sau se jucau pe undeva; el le gătea, avea grijă de ei şi suferea de fiecare dată când se întorceau la New York şi îl lăsau din nou singur. Mike, cel mare, avea aproape zece ani. Puteai conta pe el. Era vesel, dar şi serios. Îi semăna în multe privinţe, mamei lui. Terry era încă un copil, dezordonat, chiar la cei şapte ani ai săi părea încă un bebeluş, capricios, mofturos, dar uneori foarte nostim. Alicia îi spunea adesea lui Scott că Terry îi semăna întru totul lui, dar el nu vedea această asemănare. El îi adora pe amândoi, iar în nopţile acelea lungi, singuratice din Los Angeles, îi era dor de ei, îşi dorea să locuiască împreună cu ei. Era singurul lucru din viaţa lui pe care-l regreta, singurul pe care nu-l putea schimba, singurul care-l deprima din când în când, deşi

încerca din răsputeri să nu se lase cuprins de deznădejde. Ideea că avea doi copii pe care-i iubea şi pe care-i vedea atât de rar, nu era oare un preţ prea ridicat ce-l plătea pentru o căsnicie nereuşită? De ce a trebuit să-i ia ea şi nu el? De ce ea trebuia recompensată pentru anii pierduţi, iar el pedepsit? Ce era cinstit în asta? Nimic. Nu făcea decât să-i întărească convingerea asupra unui lucru: nu va mai permite să i se întâmple aşa ceva. Nu se va mai îndrăgosti el nebuneşte, să se căsătorească, să aibe copii şi să-i piardă! Stop! Nici gând! Cu anii, găsise şi soluţia ideală: actriţele. Cu zecile, când avea timp, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Când venise în California, cu durerea în suflet pentru că-i lăsase pe Alicia şi pe copii, căzuse, plin de recunoştinţă, în braţele unei regizoare serioase. A avut cu ea o aventură care a durat şase luni şi care a dus aproape la un dezastru. Se mutase la el, îl acaparase cu totul, invita prieteni care să stea la ei, îi mobilase apartamentul, îi dirija viaţa întrutotul, până când el se simţi sufocat. Fusese la UCLA (Academia de teatru din Los Angeles), era absolventa Universităţii din Yale, vorbea întruna despre doctoratul ei, lucra la un „film serios” şi-i spunea mereu că „Viaţa” este sub nivelul lui. Vorbea despre el ca despre o boală de care Scott putea fi cât mai curând vindecat dacă ar lăsa-o pe ea să-l ajute. Ei nu-i plăceau deloc copiii şi-i tot ascundea pozele copiilor lui. Categoric, i-au trebuit şase luni întregi ca să-şi tragă sufletul, timp în care a lăsat-o să facă ce-a vrut. A durat şase luni pentru că era grozavă în pat: se purta cu el ca şi cu un copil de şase ani, exact atunci când el avea atâta nevoie de căldură. De altfel, ea părea să ştie totul despre industria programelor de televiziune din Los Angeles. Însă, când a început să-i spună că ar trebui să nu mai vorbească

despre copiii lui, să-i uite, atunci, el a închiriat un apartament la hotelul din Beverly Hills pentru o lună, i-a dat cheia, i-a spus să se distreze de minune şi să nu se deranjeze să-l sune când îşi va găsi un alt apartament. I-a mutat lucrurile în casa ei în aceeaşi seară şi n-a mai întâlnit-o în următorii patru ani deloc, până la o ceremonie de decernare a premiilor, unde ea s-a prefăcut că nici nu-l cunoaşte.

Ce-a urmat apoi, a fost intenţionat vesel şi fără complicaţii. Actriţe, mici vedete, figurante, modele, fete care doreau să se distreze puţin, când avea el timp, cărora le plăcea să meargă la o petrecere ocazională cu el, când el nu era în una din marile perioade de stres datorită modificărilor ce trebuiau aduse serialului, şi care nu doreau nimic mai mult de la el. Ele nu se supărau dacă el nu le suna. Unele îi mai găteau câte o cină, când şi când, ori gătea el pentru ele, pentru că lui îi plăcea să gătească, iar cele care erau bune cu copiii, erau invitate uneori să meargă la Disneyland când erau băieţii în oraş, dar de cele mai multe ori prefera să fie singur cu copiii de câte ori veneau în California.

Mai nou, Scott se încurcase cu una dintre actriţele serialului. Gloria era o fată frumoasă din New York şi avea un rol important în serial. Era pentru prima dată, de multă vreme, când îşi permitea să se combine cu cineva dintre cei cu care lucra efectiv. Ea însă arăta senzaţional şi nu-i putuse rezista. Juca în serial, după ce ani de zile jucase roluri de copil, fusese model sau dublura actriţei din filmul „Vogue”. Lucrase un an la Paris pentru Lacroix, şase luni în Los Angeles turnase diferite părţi, scene mai mult sau mai puţin importante din filme nereuşite. Era o actriţă foarte modestă, lucru destul de rar şi surprinzător, o fată dulce care parcă picase din cer. Se mira şi Scott cât de

mult putea s-o placă. Doar s-o placă! Nu s-o iubească. Dragostea şi-o rezerva numai pentru Mike şi Terry, care acum aveau nouă ani şi jumătate şi, respectiv, şapte ani. Gloria avea douăzeci şi trei de ani, dar uneori lui i se părea că şi ea se comporta ca un copil. Pe lângă dulceaţă, avea un fel de simplitate şi naivitate care-l mişcau şi-l făceau să se simtă bine cu ea. În ciuda bogatei ei experienţe în actorie ca şi în prezentarea de modă din ultimii nouă ani, rămăsese relativ nesofisticată, ceea ce uneori era odihnitor, alteori plictisitor. Era atât de inconştientă de inevitabilele sfori care se trăgeau în spatele scenelor din serial, încât jocul ei era superb, dar era şi o pradă uşoară pentru femeile mai surmenate împreună cu care juca ea. Scott se trezea mereu avertizând-o să fie mai sprintenă în fazele pe care le juca şi mai precaută la necazurile pe care ele încercau pe furiş să i le cauzeze. Copilăreşte, ea reuşea însă să se strecoare printre toate acestea şi se străduia să se distreze cum putea când Scott era prea ocupat ca să stea cu ea, aşa cum se întâmpla de săptămâni de zile, de când el lucra la introducerea a două noi personaje şi la o modificare surprinzătoare a unuia. Avea mereu grijă ca serialul să rămână interesant, să-şi menţină telespectatorii fascinaţi de nesfârşitele modificări de conflict.

La treizeci şi nouă de ani, devenise regele scenariilor serialelor zilnice de televiziune, aşa cum atesta şirul de premii Emmy care străluceau aliniate pe un raft. Pentru el, erau, însă, ca de obicei, absolut inexistente. Se întorcea la birou şi începea să se plimbe de colo colo, întrebându-se cum vor reacţiona actorii la neaşteptatele sale schimbări de ultim moment. Două dintre femei, de obicei, se descurcau de minune, dar unul dintre actori încurca frecvent replicile, când se întâmpla să existe modificări în

ultima clipă, mai ales dacă ele îl şi deranjau. Juca în serial de doi ani. Scott se gândise de mai multe ori să-l înlocuiască, dar totuşi îi plăcea calitatea umană pe care o dădea serialului ca şi tăria pe care o aducea reprezentaţiilor când credea şi el în ceea ce spunea.

Era un serial care părea să însemne mult pentru milioane de oameni din Statele Unite, iar scrisorile pe care le primeau Scott, actorii şi producătorii nu erau cu nimic mai puţin uimitoare. Interpreţii, întregul echipaj de filmare şi regie, deveniseră de-a lungul anilor, un fel de familie, iar serialul însemna foarte mult pentru ei toţi. Devenise o casă şi un mod de viaţă pentru o mulţime de oameni talentaţi.

În acea după-amiază, iubita lui, Gloria, urma să joace rolul lui Kelly Hartwell, frumoasa soră mai tânără a Brendei, eroina principală a serialului. Kelly fusese atrasă într-o aventură de către cumnatul ei. El o învăţase să se drogheze, neştiută de nimeni din familie, cu atât mai puţin de propria ei soră. Prinsă într-o capcană din care ea părea incapabilă să se elibereze singură, cumnatul lui Kelly, Chris, o seducea din ce în ce mai mult, o prindea în mrejele lui, împingând-o spre distrugere. Printr-o neaşteptată schimbare de situaţie, în episodul din acea zi, Kelly avea să fie martora unei crime comise de către Chris. Poliţia o va căuta pe Kelly pentru uciderea vânzătorului de droguri, care-i furniza ei drogurile de când i-l prezentase Chris. Fusese o serie de evenimente dificile, iar Scott supraveghease îndeaproape scriitorii scenariilor, gata să intervină dacă era necesar. Era, însă, exact tipul de schimbare de conflict care ţinea serialul mereu deschis spre noi acţiuni, de zece ani de zile. Scott era foarte mulţumit de ceea ce lucrase în acea dimineaţă, schiţând noile modificări în dezvoltarea acţiunii. Se aşeză pe un scaun în biroul lui, îşi aprinse o ţigară, luă o gură din

ceaşca de cafea aburindă pe care tocmai i-o adusese secretara. Se întreba ce va spune Gloria de schimbarea din scenariu pe care abia i-o dăduse prin uşa de la cabina ei. N-o mai văzuse din noaptea aceea, când plecase de la ea la ora trei şi venise la birou să înceapă să pună pe hârtie ideea care-l obsedase toată seara. Ea dormea când el a plecat. S-a dus acasă la el, s-a bărbierit şi s-a schimbat înainte de a veni la birou la ora patru şi treizeci de minute. Pe la douăsprezece şi treizeci, atmosfera din biroul lui era încă fierbinte. Se ridică în picioare, stinse ţigara şi se îndreptă în grabă spre studioul de filmare, unde îl urmări cu atenţie pe regizorul care citea noile modificări.

Regizorul era un bărbat pe care Scott îl cunoştea de ani de zile, era un veteran de la Hollywood, care venise la acest serial după ce regizase o mulţime de filme reuşite pentru televiziune. Fusese o decizie neobişnuit de serioasă pentru un foileton cu episoade zilnice, însă era clar că Scott ştia ce face. Tate MacMillan îi ţinea pe toţi în frâu.

Când Scott intră în studio, el stătea serios de vorbă cu Gloria şi cu actorul care-l interpreta pe Chris. Scott se aşează direct într-un colţ al încăperii de unde putea să vadă totul fără să-i deranjeze.

— Vrei nişte cafea, Scott? îl întrebă o tânără scenaristă.

Îl urmărea de un an. Îl plăcea. Era un fel de „ursuleţ de jucărie” cum l-ar putea numi unii: înalt, puternic, blând, inteligent, arătos, dar nu splendid, cu un râs uşor şi un stil plăcut, care mai diminua intensitatea cu care muncea. Scott zâmbi doar şi clătină din cap. Era un copil drăguţ, dar el nu se gândise la ea decât ca la o scenaristă. Era prea ocupat, cât era acolo, ca să se mai poată concentra la orice altceva în afara a ceea ce se petrecea în faţa

camerelor de luat vederi, sau în capul lui, de îndată ce se gândea la noi schimbări şi răsturnări de situaţii în serial.

— Nu, mulţumesc.

Îi zâmbi fetei şi-şi îndreptă din nou atenţia spre regizor.

Observă că Gloria studia replicile ei, actorii care-i interpretau pe Brenda şi Chris stăteau încet de vorbă într-un colţ. Doi oameni erau îmbrăcaţi în uniforme de poliţişti, iar „victima”, vânzătorul de droguri pe care Chris urma să-l omoare în episodul de azi, purta deja o cămaşă însângerată care părea surprinzător de reală. Râdea şi glumea cu unul din poliţişti. Era ultima lui apariţie în serial şi n-avea nicio replică de învăţat. Avea să fie deja mort când aparatul de filmat îl va prezenta pentru prima dată.

— Două minute! zise o voce, destul de tare pentru ca lumea s-o audă.

Scott simţi o gheară strângându-i partea de sus a stomacului. Întotdeauna păţea aşa. Resimţise acest spasm încă din primele zile de actorie, de când era la colegiu. La New York, se simţea literalmente rău cu o oră înainte de ridicarea cortinei, în fiecare seară când se juca una din piesele lui. Acum, la zece ani după ce născuse „Viaţa”, tot mai simţea un spasm ori de câte ori erau gata să intre în emisie şi să înceapă transmiterea episodului. Dacă era un fiasco?… dacă-i scădea publicitatea?… dacă nu-l urmărea nimeni?… dacă nu toţi actorii erau pregătiţi?… dacă-şi uitau replicile?… dacă?… posibilităţile şi potenţialele erori erau infinite.

— Un minut!

Nodul din stomac i se strânse şi mai tare. Ochii lui Scott trecură repede în revistă toată încăperea. Gloria, cu ochii închişi, memora încă o dată replicile şi-

şi menţinea stăpânirea de sine. Brenda şi Chris, la locurile de unde trebuiau ei să intre în scenă erau gata să aibe acea ceartă cumplită cu care începea episodul de azi. Vânzătorul de droguri mânca un enorm sandviş cu pastramă, îmbrăcat în cămaşa lui plină de sânge. Nu se afla încă pe platoul de filmare. Nimeni nu mai scoase niciun sunet când regizorul secund ridică o mână, cu degetele desfăcute, care indicau cinci secunde până la intrarea în emisie… patru… trei… doi… unu… Un gol în stomacul lui Scott, mâna coboară, Brenda şi Chris se luptă cu furie pe platou, un limbaj uşor abuziv, care se abate puţin de la text, dar încă în limitele acceptabile pentru cenzori. Situaţia se tensionează până la punctul de explozie. Cuvintele îi sunt familiare lui Scott, cu toate acestea, ici şi colo, pe măsură ce le dau viaţă, accelerează ritmul. Brenda mai mult decât Chris, dar la ea merge, iar pe Scott nu-l deranjează atâta timp cât nu se distanţează prea mult de scenariu şi nu îi încurcă pe ceilalţi actori. Până acum, merge… Uşa se trânteşte după patru minute intens dramatice, acţiunea episodului se întrerupe pentru a introduce o reclamă comercială. Brenda iese din platou arătând albă ca varul. Munca pe care o fac este de scurtă durată, dar este intens trăită, dialogul şi situaţiile sunt atât de reale, încât ei toţi cred în ele. Scott îi surprinde privirea şi-i zâmbeşte. A făcut o treabă bună. Întotdeauna face o treabă bună. E o actriţă minunată. Ea dispare. Mâna se ridică din nou. Linişte deplină. Niciun sunet, apoi, o monedă zbârnâie într-un buzunar, ori o cheie sau un inel de chei, ori un pas. Chris se dusese la casa îndepărtată de la ţară a vânzătorului de droguri, care-i dăduse un telefon anonim Brendei şi-i spusese de legătura amoroasă a soţului cu sora ei. Se aud împuşcături şi cu toţii vedem corpul căzut la pământ al bărbatului cu cămaşa plină

de sânge, întins pe podea, desigur mort. Faţa de o duritate extremă a lui Chris, privirea de criminal din ochii lui, în timp ce Kelly stă în picioare chiar lângă el. Păleşte. Păleşte şi el. Faţa lui Kelly devine de o extremă duritate, deşi pare incredibil de frumoasă în micul, dar luxosul apartament. Chris o tratează ca pe o fetiţă bună care a devenit rea şi noi o vedem pe ea luându-şi rămas bun de la un bărbat, simţind fără să ni se spună, că ea anunţă intrarea unui alt personaj în scenă. Ochii lui Kelly se fixează pe camera de luat vederi, tulburaţi, frumoşi şi cumva de gheată. Scott priveşte cu înfrigurare, în vreme ce acţiunea continuă şi nu se relaxează decât în momentul în care se opresc din nou, pentru o altă reclamă. Este o plăcere această nouă piesă, în fiecare zi, o nouă dramă, o lume complet nouă, iar partea de magie a acestui lucru nu încetează să-l intrige. Uneori, se miră şi el cum de continuă, de ce serialul are atâta succes, dar se întreabă şi dacă nu cumva este pentru că el însuşi e aşa prins de el. Se mai întreabă, dar foarte rar, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi vândut conceptul general în realizarea serialului sau dacă l-ar fi lăsat baltă cu ani în urmă… să se fi apucat de altceva… să fi rămas cu Alicia şi cu băieţii… ar mai fi avut oare alţi copii? Ar scrie, oare, acum piese pentru Broadway? Ar fi reuşit? S-ar fi despărţit, oare, oricum până acum? Era ciudat să te uiţi în urmă şi să faci speculaţii de mâna a doua.

Apoi Scott părăsi studioul, convins că fragmentele următoare vor merge bine şi nu era nevoie să stea până la sfârşit. Regizorul ţinea totul sub control, iar Scott se îndreptă încet spre biroul lui, simţindu-se obosit, uşurat şi sigur pe regia următoarelor fragmente. Ce-i plăcea lui cel mai mult în acest serial era că nu putea să-l lase să lenevească sau să fie mulţumit de el, nu putea să-l lase să urmeze

o singură linie sau formulă, sau aceleaşi linii generale ale acţiunii. Trebuia să-l menţină viu, clipă de clipă, oră de oră, altfel serialul ar muri pur şi simplu. Îi plăcea, îl încânta această provocare zilnică. Odată întâlnită provocarea, se întorcea la biroul lui, se răsturna pe canapea, privind fix afară, pe fereastră.

— Cum a mers? întrebă Sarah.

Era secretara lui de aproape trei ani, ceea ce în televiziune înseamnă jumătate dintr-o viaţă. Era o adevărată comediană noaptea şi credea că Scott mergea la apă când nu-l vedea nimeni.

— A mers bine.

Părea relaxat şi mulţumit. Nodul din stomac se transformase într-un freamăt paşnic de satisfacţie.

— Avem vreo veste de la reţea?

Trimisese câteva idei noi de regii interesante pentru serial şi aştepta să audă acceptul lor, deşi ştia că, mai mult ca sigur, îl vor lăsa să facă orice dorea.

— Nu încă. Dar mi se pare că Robin McNeil nu e în oraş, ca şi Roger Denault, de altfel.

Zeii care-i dirijau viaţa, omnipotenţii, tipul „gândeşte tot”, „vede tot”, „ştie tot”. El şi Roger mergeau împreună la pescuit şi cu toate că se spunea despre el că ar fi un ticălos, Scott îl plăcea şi susţinea că, cu el, fusese foarte de treabă.

— Pleci devreme în seara asta? întrebă Sarah plină de speranţă.

Câteodată când venea la birou înainte de răsăritul soarelui, pleca după ora cinci, dar asta se întâmpla destul de rar. Dădu din cap şi se duse spre celălalt capăt al încăperii, unde vechea maşină de scris stătea pe o măsuţă chiar în spatele lui. Era un Remington, una dintre puţinele amintiri care-i rămăseseră de la tatăl său.

— Cred că mai rămân pe aici. Scenele pe care

le-am turnat azi au fost foarte bune, ceea ce înseamnă că avem o mulţime de modificări de făcut pentru noile fragmente. Trebuie să-l elimine complet pe Norman. L-am omorât. Kelly va ajunge la puşcărie, ca să nu mai vorbim de faptul că Brenda a descoperit adevărul despre Chris. Aşteaptă numai să vezi ce va face când va afla că surioara ei a făcut o mulţime de şmecherii ca să-şi întreţină obiceiul de-a utiliza droguri, graţie drăgălaşului ei soţior.

Radia de fericire în timp ce-şi întinse picioarele sub birou, lăsându-se pe spate, cu mâinile deasupra capului, într-o poziţie de totală încântare şi relaxare.

— Ai o minte bolnavă! se strâmbă Sarah şi închise uşa biroului lui, apoi îşi băgă din nou capul pe uşă:

— Vrei să-ţi comand ceva de la bufet de mâncare pentru seara asta?

— Doamne… ei bine, acum ştiu că tu încerci să mă omori. Lasă-mi doar câteva sandvişuri şi un termos cu cafea pe biroul tău. Am să înghit dacă-mi va fi foame.

De cele mai multe ori, era trecut de miezul nopţii înainte ca el să se fi uitat măcar la ceas şi-i trecuse de mult foamea. Era o minune că nu murea de foame, zicea adeseori Sarah, când constata că lucrase toată noaptea şi lăsase scrumiere pline de mucuri de ţigară, paisprezece căni de cafea rece şi vreo şase învelitori de ciocolată Mars în urma lui.

— Ar trebui să te duci acasă să te culci!

— Mulţumesc, mami, zâmbi el, în vreme ce ea închidea uşa. Era o fată de treabă şi îl plăcea.

Încă mai zâmbea, cu gândul la Sarah, când uşa se deschise din nou şi el uită să vadă cine era. Ca de fiecare dată când o privea, i se tăia răsuflarea văzând cum arăta. Era Gloria, încă îmbrăcată în costumaţia şi

cu machiajul din platou: arăta uluitor.

Era înaltă, subţire, fină, cu sânii plini, ridicaţi, care parcă te implorau să te ridici să-i atingi, iar picioarele păreau că-i încep de la subţiori. Era aproape la fel de înaltă ca Scott, avea un păr negru, bogat, care-i ajungea până la talie, o piele albă, catifelată şi nişte ochi verzi, uimitori, ca de pisică. Era o femeie care putea opri traficul oriunde, chiar şi-n Los Angeles, unde actriţele, modelele şi femeile frumoase se găseau la tot pasul. Gloria Wyman nu se afla la tot pasul, iar Scott era primul care să recunoască faptul că juca minunat şi că ea sporise popularitatea serialului.

— Ai făcut o treabă bună, iubito! Ai fost grozavă astăzi. De fapt aşa eşti tu mereu.

Se ridică, zâmbind, ocoli biroul şi veni s-o sărute. Ea stătea pe un scaun, picior peste picior. Privind-o, îşi simţi inima bătându-i ceva mai repede.

— Doamne, mă înnebuneşti când vii aici îmbrăcată astfel.

Purta rochia neagră scurtă, sexy, pe care o avusese în timpul ultimei scene la filmare şi era evident formidabilă. Departamentul de costume şi vestimentaţie o luase de la Alec Dulfer.

— Măcar de ţi-ai pune un tricou şi nişte jeanşi.

Dar nici jeanşii nu erau de prea mare folos. Îi purta foarte strâns pe corp, iar el de câte ori o vedea în jeanşi nu se putea gândi decât cum să-i smulgă hainele de pe ea.

— Costumiera mi-a spus că pot păstra rochia, reuşi ea să pară în acelaşi timp inocentă şi erotică.

— Drăguţ, îi zâmbi din nou şi se aşeză la biroul lui. Arăta bine pe tine. Poate ieşim la cină împreună săptămâna viitoare şi o poţi purta atunci.

— Săptămâna viitoare?

Arăta ca un copil căruia tocmai i s-a spus că

păpuşa preferată era dată la reparat până marţea viitoare.

— De ce nu putem ieşi în oraş *în seara asta?* se uită îmbufnată la el, lucru care-l amuza teribil.

Acestea erau scene la care Gloria era maestră. Erau momente în care arăta excepţional, cu corpul ei sexy, irezistibil.

— Ai remarcat probabil că în episodul de astăzi au intervenit nişte schimbări de acţiune, iar personajul tău va sfârşi în închisoare. Scenografii au o tonă de scene noi de scris, iar eu o să scriu câteva şi o să verific măcar ce scriu ei.

Oricine îl cunoştea, ştia că va lucra optsprezece – douăzeci de ore pe zi în următoarele săptămâni, inventând, explicând, încercând să-i convingă pe scenografi, rescriind el însuşi scene întregi. Materialul obţinut merita efortul.

— Nu putem ieşi împreună în acest weekend?

Incredibilele picioare îşi schimbară poziţia, de pe unul pe celălalt, provocând o tresărire în jeanşii lui Scott, dar ei tot nu-i era clar.

— Nu, nu putem. Dacă am puţin noroc şi totul merge bine, poate mergem duminică să jucăm tenis.

Îmbufnarea se adânci. Gloria nu era mulţumită.

— Voiam să mergem în Miami. Un grup de colegi de la „My neighbour” („Vecinul meu”) se duc la Miami în weekend-ul acesta.

„My neighbour” era serialul cu care ei erau într-o acerbă concurenţă.

— Eu nu pot, Gloria. Am de lucru.

Apoi, ştiind că era mai simplu dacă ea se ducea fără el, decât dacă ar rămâne şi s-ar tot plânge, îi sugeră să se ducă cu ceilalţi:

— De ce nu te duci cu ei? Mâine nu intri în emisie. S-ar putea să te distrezi. Eu oricum nu mă

clintesc de aici tot weekend-ul, arătă el cu mâna spre cei patru pereţi ai biroului.

Era abia joi, iar el ştia că-l aşteaptă cel puţin trei – patru zile de muncă intensă, verificând scenariile. Gloria păru încântată de sugestia de a pleca fără el.

— Vii şi tu la Miami când termini?

Avea din nou acea înfăţişare copilărească, a cărei ingenuitate uneori îl mişca. În realitate, însă, corpul ei îl atrăgea cel mai mult. Aveau o relaţie simplă, de vreo şapte luni, cu toate că nu era o relaţie de care el să fie prea mândru. Ea era modestă şi o plăcea, numai că nu era nici pe departe provocatoare, iar el ştia că nu corespundea întotdeauna aşteptărilor ei. Ea voia pe cineva care să aibe timp să fie în jurul ei, să se joace cu ea, să meargă la premiere, la petreceri, la cinele de la ora zece la Corso. Cel mai adesea însă, el era prins cu problemele serialului, scria noi scene, ori era prea obosit ca să mai meargă undeva. În ce priveau petrecerile de la Hollywood, ele nu fuseseră niciodată punctul lui forte.

— Nu cred că voi termina la timp ca să pot merge undeva. Ne vedem duminică seara, când te întorci.

Lui, timpul o să-i ajungă, mai ales că i-o lua de pe cap, cu toate că se simţea răutăcios gândind astfel. Îi era însă mai uşor să o ştie fericită undeva, decât să-l sune la birou din două în două ore şi să-l tot piseze la cap, întrebându-l când termină.

— Bine, se ridică, părând mulţumită. Nu te superi, nu?

Se simţea un pic vinovată că-l lăsa singur. El îi zâmbi şi o conduse spre uşă.

— Nu, deloc. Ai grijă, nu cumva să-i laşi pe colegii de la „My Neighbour” să-ţi vândă vreun nou contract.

Ea râse. De data asta el o sărută lung, pe gură:

— O să-mi fie dor de tine.

— Şi mie.

Era însă ceva trist în privirea ei, iar o clipă, el se întrebă dacă nu cumva avea vreo problemă. Mai văzuse acea privire şi-n alţi ochi... începând cu ai lui Alicia. Era un mod de exprimare al femeilor, fără cuvinte. Însemna că se simţeau singure, că erau singure. Ştia şi el, numai că nu putea face nimic, nu se va schimba el acum. N-o făcuse mai înainte, iar la treizeci şi nouă de ani, îşi închipuia că-i prea târziu pentru o schimbare radicală. Gloria plecă din birou, iar Scott se întoarse la lucru. Avea o mulţime de adnotări pe care voia să le facă pentru noile scenarii, date fiind modificările de acţiune care interveneau. Când îşi ridică capul din maşina de scris, era deja întuneric şi-şi dădu abia atunci seama că era ora zece şi că îi era cumplit de sete. Se ridică de la birou, mai aprinse câteva lumini şi-şi turnă nişte sifon. Ştia că Sarah îi lăsase câteva sandvişuri pe biroul ei, numai că lui nu-i era foame. Munca părea că-i umplea sufletul atunci când totul mergea bine, era mulţumit când îşi arunca privirea asupra a ceea ce lucrase. Se lăsă pe spătarul scaunului şi sorbi câte o gură de sifon. Mai era încă o scenă pe care voia s-o modifice, înainte de a se opri din lucru în seara aceea, aşa că următoarele două ore stătu din nou aplecat asupra vechii maşini de scris Remington, uitând totul din jurul lui, concentrat numai asupra a ceea ce scria. De data asta, când se opri, era miezul nopţii. Lucra de aproape douăzeci de ore şi abia dacă simţea vreun strop oboseala. Dimpotrivă, se simţea vesel, îi plăceau schimbările de situaţie pe care le concepuse şi felul în care evolua acţiunea. Luă teancul de hârtii pe care le umpluse în acea după-amiază, le încuie în biroul său, mai luă un pahar cu

sifon în drum spre ieşire şi-şi lăsă ţigările pe birou. Rareori fuma în timp ce nu lucra.

Trecu de biroul secretarei lui, cu sandvişurile în cutia de carton, merse de-a lungul coridorului iluminat de neoane, trecu de vreo şase studiouri care erau închise la acea oră. Era o discuţie târzie, în emisie, într-unui din studiouri, unde un grup de puşti ciudaţi, îmbrăcaţi în haine punk tocmai intrau pe platoul de filmare. Le zâmbi, dar ei nu-i dădură nicio atenţie. Erau prea emoţionaţi. Trecu mai departe, pe lângă studioul de unde se transmiteau ştirile de la ora unsprezece, care era şi el întunecat, având deja pregătită emisiunea de dimineaţă.

Paznicul de la intrare îi înmână lui Scott condica. Semnă şi făcură un scurt comentariu asupra ultimului joc de baseball. El şi bătrânul portar aveau o pasiune comună pentru echipa Los Angeles Bulls. Când ieşi în aerul proaspăt al serii, respiră adânc, simţind căldura nopţii de primăvară. Amestecul de fum şi ceaţă (caracteristic oraşelor industriale) nu era prea evident la acea oră şi era minunat simplul fapt că te aflai în viaţă. Îşi iubea meseria, i se părea că merită să lucrezi până la orele acelea înaintate, ca să scrii povestiri despre oameni imaginari.

În timp ce lucra, personajele şi situaţiile parcă deveneau reale, iar când termina era întotdeauna încântat de ceea ce scrisese. Când şi când, era un adevărat chin, dacă o scenă nu-i reuşea. Un personaj ieşea de sub control şi devenea cineva, la care el nu se gândise. De cele mai multe ori munca lui era o pasiune, pe care o iubea şi uneori îi invidia pe scenarişti că nu putea să scrie el totul.

Oftă fericit în timp ce-şi porni maşina. Avea un Dodge ’52, un gen de camionetă pe care o cumpărase cu şapte ani în urmă cu şapte sute de dolari şi pe care

o îndrăgea foarte mult. Avea o culoare castanie, era în perfectă stare de funcţionare, cu mult spaţiu, ceea ce le plăcea mai ales băieţilor când veneau să-l viziteze şi se plimbau cu el.

În timp ce se îndrepta spre casă, pe autostrada Santa Barbara, spre Sixth Avenue, îşi dădu brusc seama că-i era foame. Mai mult, murea de foame. Ştia că n-are nimic acasă. Nu mai mâncase acolo de zile în şir. Lucrase mult şi mâncase în oraş, iar weekend-ul trecut şi-l petrecuse cu Gloria, în Malibu. Închiriase această casă din Malibu de la o vedetă de cinema în vârstă, care se pensionase şi locuia în altă parte de ani de zile, dar mai ţinea încă această casă în care locuise cândva.

Scott se opri la Supermarket în drum spre casă. Era trecut bine de miezul nopţii, când îşi îndreptă camioneta în locul de parcare şi se strecură într-un loc liber, chiar în fata intrării principale. O parcă exact lângă un vechi Ford Mustang albastru, decapotabil. Intră în magazinul non-stop luminat puternic şi îşi luă un căruţ. Alături, se frigeau nişte pui la proţap şi-l izbi mirosul grozav. Îşi luă şi el unul, un set de şase beri, nişte cartofi prăjiţi, în vid, nişte salam, murături, apoi se îndreptă spre raionul de legume şi fructe, de unde-şi luă salată verde, roşii şi alte legume ca să-şi facă el singur o salată. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se făcea mai foame şi abia aştepta să ajungă acasă. Nu-şi mai amintea dacă mâncase sau nu la prânz. I se părea că trecuseră ani întregi de când nu mai mâncase. Îşi aminti că-i trebuiau şerveţele şi hârtie igienică pentru amândouă băile, îi trebuia cremă de ras şi parcă nici pastă de dinţi nu mai avea. Nu mai avusese timp să-şi facă cumpărăturile. În vreme ce se învârtea prin magazin, ca în mijlocul după-amiezii, îşi cumpără produse de uz casnic, apoi ulei de măsline, boabe de

cafea, compoziţie pentru făcut clătite, cârnaţi, sirop – pentru data viitoare când va lua micul dejun acasă în weekend – câteva brioşe, câteva tipuri de fulgi de cereale, un fruct de ananas şi un pepene proaspăt. Se simţea ca un copil care umple cu sălbăticie coşul cu diverse lucruri. Pentru o clipă, încetă să se mai grăbească. Nu trebuia să se ducă la lucru, nu-l aştepta nimeni, nicăieri şi putea să caute prin magazin, după bunul lui plac, orice. Încercă să se decidă dacă voia nişte franzelă franţuzească sau pâine Brie la cină. Coti, uitându-se după pâine şi dădu peste o tânără care-şi ridica de pe jos un teanc de şerveţele. Parcă ieşise din pământ şi înainte de-a putea s-o ajute cu ceva, era cât pe ce s-o răstoarne cu căruciorul de autoservire. Ea sări într-o parte, se uită îngrozită, lăsând să-i cadă totul din mână în jurul ei. El o privea, era ceva izbitor, frumos şi curat la ea, care emana sănătate. Nu se putea abţine să n-o fixeze cu privirea, în timp ce ea se întorcea şi-şi adună lucrurile de pe jos:

— Îmi pare rău… eu… daţi-mi voie să vă ajut…

Îşi lăsă căruciorul, se aplecă să-i dea o mână de ajutor, ea însă se grăbi să se ridice. Zâmbi, roşind uşor.

— Nu-i nimic.

Avea un zâmbet larg, pătrunzător, ochi mari, albaştri. Părea un om care avea multe de spus. Se uită fix la ea, ca un copil. Ea-şi împinse căruciorul, zâmbindu-i din nou, peste umăr. Semăna cu o scenă de film, ori cu ceva ce ar scrie el pentru serial. El o întâlneşte pe ea, vrea să fugă după ea… Hei, aşteaptă! … Stai!

Plecase, cu părul ei negru, strălucitor, care-i atârna liber pe umeri, cu zâmbetul ei de fildeş, cu enormii ei ochi albaştri. Era ceva atât de direct pe care-l transmisese, ceva atât de misterios în zâmbetul ei, ca şi cum ar fi vrut să-i pună o întrebare, şi-n

acelaşi timp ceva atât de prietenos ca şi cum era gata să râdă de una singură. Nu se mai putu gândi decât la ea, cât încercă să-şi termine de făcut cumpărăturile. Maioneză… anşoa… cremă de ras… ouă? Avea nevoie de ouă? Smântână? Nu se mai putea concentra. Era ridicol. Era drăguţă, dar nu chiar superbă. Avea alura aceea proaspătă a unei absolvente de colegiu din est. Purta nişte jeanşi, un tricou roşu şi pantofi sport. I se strânse uşor inima, când o văzu golind căruciorul la casă, câteva minute mai târziu. Se opri o clipă şi se uită la ea. Nu era chiar *atât* de grozavă, îşi zise el. Plăcută, da… chiar frumoasă, de fapt, dar pentru gustul lui, gust ce şi-l formase în California, în tot cazul, era prea obişnuită. Arăta exact ca cineva cu care să stai de vorbă până seara târziu, care spunea o glumă, putea face un desert din nimica toată, sau îţi putea istorisi o poveste bună. Ce-i trebuia lui o fată ca asta, când putea avea unele ca Gloria care să-i ţină de cald în pat? Însă, în vreme ce-o urmărea punând căruciorul gol la locul lui, nu-şi putea explica de ce, dar simţi un fel de gol, tânjind după ea. Era o fiinţă pe care i-ar fi plăcut s-o cunoască. Se întrebă, oare cum o chema şi se îndreptă încet spre ea. „Bună!… Eu sunt Scott Robinson…” repetă el în minte, împingând căruciorul spre casa la care ea deja plătea.

Se părea că nu-l observase. Completa un cec. El se uită peste umărul ei, dar nu reuşi să-i vadă numele. Tot ce reuşi să observe fu mâna stângă care ţinea carnetul de cecuri: mâna stângă cu un inel de aur. Inelul de cununie. Oricine ar fi fost, nu mai conta. Era măritată. Îşi simţi inima bătând, asemeni unui copil dezamăgit şi mai că-l pufni râsul când ea se întoarse şi-i zâmbi din nou, recunoscându-l de la ciocnirea pe care o avuseseră cu câteva minute mai devreme. „Bună!… Sunt Scott Robinson… şi tu eşti măritată… ce

ruşine! dacă divorţezi, sună-mă!” El nu se încurca niciodată cu femei măritate. Vru s-o întrebe de ce-şi făcea cumpărăturile atât de târziu, dar nu mai avea niciun ros. Nu mai conta.

— Noapte bună! zise ea, cu o voce caldă, în vreme ce ridică cele două sacoşe cu cumpărături, iar el îşi golea căruciorul.

— Noapte bună! răspunse el, privind-o plecând.

Câteva minute mai târziu, auzi o maşină pornind şi când se întoarse la locul unde îşi parcase el camioneta, micul Ford de lângă maşina lui dispăruse. Se întrebă dacă fusese al ei. Îşi zâmbi. Era limpede că muncea prea mult, dacă ajunsese să se îndrăgostească de femei complet necunoscute. „Bine, Robinson” murmură el pornind maşina, suspinând de oboseală, " stai uşurel băiete! Râse pe înfundate, scoase maşina din parcare şi se îndreptă spre casă, întrebându-se ce făcea Gloria, acolo, în Miami.

Capitolul 2

Darryl Adamson conducea spre casă, de la magazin, gândindu-se numai la Patrick, care o aştepta acasă. Nu-l mai văzuse de patru zile. Fusese ocupat cu întâlnirile de prezentare pentru clienţi în Austin. Patrick Adamson era steaua strălucitoare a agenţiei publicitare la care lucra şi ştia că, într-o bună zi, dacă va vrea, va fi şeful agenţiei din Los Angeles. La treizeci şi patru de ani ai săi, parcursese un drum foarte lung şi greu, de la umilitoarele sale începuturi în oraşul natal şi era conştient de faptul că acest succes însemna

foarte mult pentru el. Însemna, de fapt, totul. Urâse tot ce era legat de sărăcie; copilăria sa, în oraşul Chicago. După părerea sa, o bursă la Queen’s College îl salvase, cu şaisprezece ani în urmă. Îşi luase diploma de relaţii cu publicul, la fel cum făcuse şi Darryl, trei ani mai târziu, la Harvard.

Pasiunea ei fusese televiziunea; Patrick se îndrăgostise, însă de agenţiile publicitare. Încă de la început, se dusese să lucreze la o agenţie de reclamă, în San Francisco, de îndată ce terminase studiile, apoi mai urmă nişte cursuri serale şi obţinu MBA-ul, când a ajuns în sudul Californiei Nu se îndoia nimeni că Patrick Adamson nu va reuşi în viaţă, oricât ar dura sau oricât de mult l-ar costa. Făcea parte din acea categorie de oameni care sunt hotărâţi să ajungă acolo unde îşi doresc, care-şi planifică paşii în cele mai mici detalii. În viaţa lui Patrick Adamson nu existau incidente, nici greşeli, nici eşecuri. Uneori vorbea cu Darryl ore în şir despre clienţii pe care urma să-i întâlnească sau despre o promovare pe care-şi pusese în minte s-o obţină. Ea era uneori fascinată de curajul lui, de hotărârea şi îndărătnicia lui. Nu-i fusese uşor. Tatăl lui fusese motostivuitor la linia de asamblare din Chicago. Avusese cinci copii: trei fete şi doi băieţi, din care Patrick era cel mai mic. Fratele lui mai mare murise în Vietnam, iar cele trei fete rămăseseră acasă, foarte încântate că nu erau nevoite să meargă la colegiu. Două dintre ele se căsătoriseră de adolescente, amândouă însărcinate, desigur, iar sora lui cea mai mare se măritase la douăzeci şi unu de ani, iar la douăzeci şi cinci avea deja patru copii. Se măritase cu un motostivuitor ca tatăl lor, iar când era câte o grevă, se duceau cu toţii la asistenţa socială, să aibă din ce trăi. Era o viaţă care încă îi mai dădea coşmaruri lui Patrick şi doar arareori vorbea cuiva despre copilăria

lui. Numai Darryl ştia cât de mult o ura şi cât de mult ajunsese să-i urască şi pe cei din familia lui. Nu se mai întorsese niciodată în Chicago de când plecase de acolo, iar Darryl ştia că erau mai bine de cinci ani de când nu mai avea niciun fel de comunicare cu părinţii lui. Pur şi simplu, nu mai putea vorbi cu ei, îi explică el odată, când băuse un pic mai mult la o petrecere de la birou, îi ura atât de mult, ura sărăcia şi disperarea, ura permanenta durere din ochii mamei lui pentru că nu putea să facă ceva sau să dea ceva copiilor ei. „Trebuie să vă fi iubit pe toţi”, încerca Darryl să-i explice, simţind dragostea femeii pentru ei şi sentimentul de neputinţă că ea nu le putea da ceea ce trebuie, mai ales fiului ei cel mic, nerăbdătorul, ambiţiosul Patrick.

— Nu cred că iubea pe nimeni, îi spusese Patrick cu amărăciune, nu-i mai rămăsese nimic în ea… decât pentru el… ştii, rămăsese iar însărcinată în anul în care am plecat eu şi pe atunci avea aproape cincizeci de ani… har Domnului că a pierdut sarcina!

Darryl simţi o undă de durere pentru ea, dar renunţase de mult la ideea de-a lua apărarea familiei lui Patrick. Era clar că nu mai avea nimic în comun cu ei, ba chiar şi numai faptul că vorbea despre ei prea dureros. Ea se întreba, din când în când, oare ce ar crede despre el, dacă l-ar vedea acum. Era frumos, atletic, realist, educat, inteligent, îndrăzneţ, uneori cam neobrăzat. Ea îi admira mereu înflăcărarea, ambiţia, impulsul, energia lui, dar, cu toate acestea, şi-ar fi dorit ca uneori să fie mai temperat. Poate va veni şi asta, cu timpul, cu vârsta, cu dragostea şi blândeţea celor care-l iubeau, îl tachina câteodată, spunându-i că semăna cu un cactus: n-ar fi lăsat pe nimeni să se apropie mai mult de el, ori să-i intre în suflet, numai în cazul în care el se decidea să le admită acest lucru.

Erau căsătoriţi de aproape trei ani şi căsătoria le făcuse bine amândurora. Patrick urcase treaptă cu treaptă în ierarhia agenţiei, cu o rapiditate meteoritică în ultimii doi ani şi jumătate. Se mutase la Los Angeles cu doisprezece ani în urmă, după ce terminase colegiul. Lucrase la trei agenţii publicitare diferite de-a lungul anilor, era cunoscut în domeniu ca fiind inteligent, îşi făcea bine meseria şi nu de puţine ori era chiar necioplit. Îşi trata clienţii ca pe proprii prieteni, îi curta pe cei ai altor agenţii în anumite situaţii, care, din când în când, se învecinau cu necuviinţa. Agenţia la care lucra el, însă, nu pierduse niciodată din aceste manevre ale lui şi, desigur, nu pierduse nici Patrick. Agenţia se dezvolta văzând cu ochii, la fel şi importanţa lui Patrick.

Ea şi Patrick erau foarte deosebiţi: Darryl ştia asta, dar îl respecta totuşi. Cel mai mult respecta faptul, că reuşise să-şi depăşească condiţia socială, îşi dădea seama, numai din puţinele lucruri pe care le auzise, că supravieţuirea la începutul vieţii şi carierei lui trebuie să fi fost cumplită. Părinţii ei erau la extrema cealaltă, făceau parte din categoria familiilor de mijloc, totuşi prospere, ale societăţii în Cincinnati. Ea nu urmase decât şcoli particulare şi nu avea decât o soră mai mare, pe care n-o mai văzuse în ultimii ani. Şi Darryl plecase de la părinţii ei, dar, cu toate acestea, ai ei veneau în fiecare an în California s-o viziteze. Era, totuşi, foarte diferit faţă de confortabila viaţă pe care o duceau ei în Cincinnati. Ultima oară când au venit ei, nu s-au înţeles deloc cu Patrick. Darryl trebuia să recunoască faptul că nici el nu fusese prea amabil cu ei. Îl criticase în mod deschis pe tatăl ei şi nobilele lui îndeletniciri. Tatăl ei nu căutase niciodată să-şi facă o mare carieră. Era avocat, ieşise la pensie destul de devreme şi de câţiva ani preda la o şcoală de drept din

apropiere. Se simţise stânjenită când Patrick îl interogase cu severitate. Încercase să le explice că aşa era el, că nu voia să rănească pe nimeni. După ce au plecat, Daphne, sora lui Darryl, o sună şi-i făcu o morală de nedescris pentru felul în care se purtase Patrick cu părinţii ei. O întrebase cum „de-i permisese” Darryl să le facă lor aşa ceva. „Ce să le facă?” întrebase ea. „Să-l facă pe tata să se simtă un om insignifiant. Mama a spus că Patrick l-a umilit. Zice că tata spune că n-o să mai vină niciodată în California.”

— Daphne… pentru Dumnezeu!…

Darryl era necăjită să constate ce mult îl rănise pe tatăl ei. Trebuia să recunoască, da, Patrick fusese un pic cam… ei… *exuberant* cu întrebările şi categorisirile lui, dar acesta era stilul lui. În zadar încerca să explice asta surorii ei. Ele n-au fost niciodată prea apropiate. De cinci ani erau despărţite. Daphne fusese aproape întotdeauna în dezacord cu ea, chiar dacă nu putea defini exact ceea ce nu-i convenea. Motiv pentru care, până la urmă, după colegiu, Darryl rămăsese în California. De asta, dar şi pentru că-şi dorea să obţină o slujbă la televiziune.

Darryl venise la Los Angeles să urmeze cursuri de cinematografie la UCLA şi se descurcase foarte bine. Avusese mai multe slujbe extrem de interesante, apoi a apărut Patrick şi el a întrevăzut mai multe posibilităţi de carieră pentru ea. Din anumite privinţe, asta schimbase multe. El considera că mediul cinematografic sau chiar filmele pentru televiziune erau prea artistice. Insista mereu asupra ideii că ea ar trebui să facă ceva mai bine conturat, mai concret. Trăiau împreună de doi ani când i s-a oferit să lucreze pentru programul de ştiri al televiziunii. Sigur, asta însemna şi mai mulţi bani decât câştiga înainte, dar era foarte departe de ceea ce visase ea cândva. Se tot

frământase dacă să accepte sau nu, ca să realizeze că, până la urmă, nu *ea*, ci Patrick o determinase să accepte şi avusese dreptate.

În ultimii trei ani, ajunsese să-şi iubească meseria. La şase luni după ce a acceptat slujba, ea şi Patrick s-au dus la Reno într-un weekend şi s-au căsătorit acolo. El nu suferea nunţile, nici „reuniunile de familie”, aşa că ea, ca să nu-l supere, a fost de acord cu el.

Numai că asta i-a supărat pe părinţii ei. Şi-ar fi dorit să facă o nuntă mare şi frumoasă, la ei acasă, fiicei lor mai mici. În loc de asta, ea şi Patrick luaseră avionul, se duseseră pe Coasta de Est, iar părinţii ei au fost, orice altceva, numai mulţumiţi nu, când au aflat că ei se căsătoriseră deja. Mama ei a plâns, tatăl ei i-a certat pe amândoi. Se simţiseră atunci ca doi copii fugari. Pe Patrick au reuşit să-l irite, iar Darryl, ca de obicei, a tras o ceartă zdravănă cu sora ei, Daphne. Daphne era pe atunci însărcinată cu cel de-al treilea, şi ultimul, lor copil şi o făcu pe Darryl să se simtă, ca de fiecare dată, ca şi cum săvârşise ceva îngrozitor.

— Ştii, noi n-am vrut o nuntă mare. E asta o crimă? Ceremoniile pompoase îl jenează pe Patrick. Ce-i aşa o mare nenorocire? Am douăzeci şi nouă de ani şi ar trebui să pot să mă mărit oricum îmi place mie.

— De ce trebuie să-i faci pe tata şi pe mama să sufere? Nu poţi şi tu să faci măcar odată un efort în viaţă? Stai la aproape cinci mii de kilometri depărtare de noi şi faci ce vrei. Nu eşti niciodată aici ca să-i ajuţi, sau să faci ceva pentru ei…

Vocea ei deveni din ce în ce mai acuzatoare, în timp ce Darryl se uita fix la ea, gândindu-se la câtă amărăciune se strecura între ele şi la relaţiile care aveau să decurgă mult mai rău între ele. În ultimii ani,

aceasta începuse deja s-o deprime foarte mult.

— Ei au şaizeci şi doi şi respectiv şaizeci şi cinci de ani, cât ajutor le mai trebuie? întrebă Darryl şi Daphne se albi la fată.

— Mult. Robert trece şi dă zăpada jos de pe maşina tatii de câte ori ninge. Te-ai gândit vreodată la asta?

Daphne avea lacrimi în ochi, iar Darryl abia se stăpânea să n-o pocnească.

— Poate ar fi mai bine să se mute în Florida şi să ne uşureze situaţia amândurora, zise încet Darryl, în timp ce Daphne izbucni în lacrimi.

— Asta-i tot ce ştii, nu? Să fugi. Să te ascunzi în cealaltă parte a tării.

— Dar nu mă ascund, Daphne. Aici am viaţa mea.

— Ce faci acolo? Munceşti ca o fraieră în cadrul echipelor de producţie. E sinucidere curată şi tu ştii asta. Maturizează-te, Darryl! Fii la fel ca noi ceilalţi, fii o nevastă, fă copii, iar dacă chiar vrei să munceşti, cel puţin fă ceva care să merite! Revino-ţi, fii un om normal!

— Ca cine? Ca tine? Tu eşti „normală” pentru că ai fost asistentă medicală înainte de-a avea copiii, iar eu nu sunt pentru că am o meserie pe care tu nu o înţelegi? Ei, poate o să-ţi placă noua mea meserie mai mult. Se numeşte „asistent – redactor şef”, poate asta o înţelegi un pic mai bine.

Ura veninul care se strecurase în relaţia lor de-a lungul anilor, amărăciunea, gelozia. Nu fuseseră prea apropiate niciodată, dar, măcar la început, erau prietene, sau pretindeau că sunt. Acum suprafaţa părea roasă şi nu mai rămăsese nimic decât furia lui Daphne că Darryl plecase, că era liberă, făcea ce voia ea în California. Darryl nici nu-i spusese că ea şi Patrick

se hotărâseră să nu aibă copii.

Asta însemna mult pentru el, după ororile pe care le trăise în copilărie. Darryl nu era de acord cu el, însă ştia că-şi condamna părinţii pentru mizeria în care trăiau datorită faptului că avuseseră copii, sau, cel puţin, cu siguranţă, prea mulţi. Îi spusese demult că pe el nu-l interesau copiii şi voia să fie sigur că Darryl era complet de acord cu el. Pusese de mai multe ori problema unei vasectomii, dar se temuseră amândoi că, dacă el ar face-o, ar putea avea repercusiuni psihice asupra lui. O implorase pe ea să-şi lege trompele atunci, dar ea reuşise să-l tempereze spunând că i se părea o măsură prea radicală. În final, au stabilit să utilizeze diverse metode ca să fie siguri că nu vor avea copii. Uneori, Darryl se întrista la gândul că nu va avea niciodată proprii ei copii, dar era un sacrificiu pe care era gata să-l facă pentru el. Ştia cât de mult ţinea el la acest lucru. Voia să-şi poată desăvârşi cariera fără piedici, tot aşa cum voia ca ea să fie liberă să şi-o desăvârşească pe a ei. El o ajuta extrem de mult în meseria ei. Ajunsese să-i placă să lucreze la emisiunea de ştiri a televiziunii în ultimii trei ani, dar încă îi mai era dor de vechile emisiuni ocazionale, de filmele TV, de mini – seriale ori alte emisiuni speciale. Nu o singură dată, îi spusese că ar vrea să plece de la ştiri şi să obţină dreptul de producţie al unei emisiuni periodice.

— Şi dacă o scot din program? spunea de fiecare dată Patrick. Ce te faci? Te duci să stai la coadă la biroul de angajări pentru şomeri, te duci s-o iei iar de la zero? Stai aici, la ştiri, iubito, pe astea nu le vor scoate niciodată din program.

Avea o adevărată oroare să-şi piardă slujba, să nu mai aibă de lucru, să piardă anumite ocazii, sau să nu urmeze o cale stelară, oricât de grea ar fi fost, care

să nu-l ducă direct sus, în vârf. Patrick nu pierdea niciodată din vedere obiectivele sale, iar obiectivele sale ţinteau întotdeauna în sus. Amândoi ştiau că va reuşi să le atingă.

Ultimii doi ani şi jumătate din viaţa lor fuseseră foarte plini: munciseră mult, se descurcaseră bine, îşi făcuseră câţiva prieteni. El călătorise mult anul trecut, şi-n anul anterior îşi cumpăraseră o superbă casă. Avea exact dimensiunile potrivite pentru ei, o casă în oraş, cu un dormitor pe care-l foloseau drept „bârlogul" lor, un dormitor mare la etaj, o cameră de zi, o sufragerie şi o bucătărie spaţioasă. Lui Darryl îi plăcea să lucreze în grădiniţa din faţa casei în weekend-uri. Aveau şi un bazin de înot în cartier, cu toate dotările, un teren de tenis şi un garaj pentru două maşini, în care se aflau Ford-ul ei şi noul lui BMW roşu strălucitor. El tot încerca s-o convingă să-şi vândă maşina ei veche, dar ea nu voia. N-o luase de nouă, cu treisprezece ani în urmă, când se dusese la Harvard, dar încă îi mai plăcea. Darryl era tipul de om care se ataşează de lucrurile vechi, iar Patrick, dimpotrivă, căuta mereu tot ce e mai nou. Cu toate aceste, ei doi se înţelegeau bine. El îi dădea o energie suplimentară şi o împingea mereu spre lucruri pe care ea nu le-ar fi realizat dacă ar fi fost singură, iar ea îi mai netezea marginile prea ascuţite ale temperamentului lui. Dar nu era destul pentru toată lumea. Sora ei, Daphne, şi cumnatul ei, Robert, îl urau în continuare, iar părinţii ei nu-l plăceau. Asta afectase relaţia lui Darryl cu ai ei şi-o durea uneori să constate cât de mult se îndepărtase de ei. Dar, în pofida faptului că-i iubea, simţea că lui Patrick îi datora devotamentul ei major. El era bărbatul cu care împărţea patul, a cărui viaţă încerca să-l ajute s-o clădească, al cărui viitor îl ierta. Oricât de mult îl iubea, ei făceau parte din trecutul ei, el era prezentul

şi viitorul ei. Înţeleseseră şi părinţii ei acest lucru şi nu le mai cereau să treacă şi pe la ei, de câte ori ea şi Patrick veneau în est. Nici n-o mai sâcâiseră în ultimul an cu întrebarea: când vor avea şi ei un copil. Ea îi spusese până la urmă lui Daphne că nu-şi doreau copii şi era sigură că sora ei le transmisese şi părinţilor. Lor, legătura dintre Darryl şi Patrick li se părea nefirească, în ochii lor, ei nu erau decât doi egoişti, tineri hogonişti, care locuiau pe o alee îngustă undeva în California şi era inutil să le explici lor existenţa unui alt punct de vedere. Era mai simplu să nu vorbeşti prea des cu ei, iar părinţii lui Darryl nu se mai aventurau să vină de bună-voie la ei în vizită.

Darryl nu la părinţii ei se gândea, când o luă pe ieşirea spre Sixth Avenue de pe autostrada Santa Barbara în acea seară târzie. Nu se putea gândi decât la Patrick. Ştia ce obosit avea să fie, dar cumpărase o sticlă de vin alb, nişte brânză şi-i va face o omletă grozavă. Zâmbi când îşi strecură maşina în garaj, lângă BMW-ul lui. Era acasă şi ei îi părea rău că nu-l putuse aştepta la aeroport. Trebuise să lucreze în ultimul schimb, ceea ce făcea adesea, aşteptând ultimele ştiri de la producător, de vreme ce ea era asistenta lui. Era o meserie interesantă, îi plăcea, dar erau şi momente în care era foarte obositoare.

Învârti cu uşurinţă cheia în broască, văzu că toate luminile erau aprinse în timp ce deschidea uşa, dar la început nu-l văzu pe el.

— Bună!... E cineva acasă?...

Radioul era deschis, valiza lui era pe hol, dar nu-i vedea servieta, apoi, îl văzu în bucătărie, stătea de vorbă la telefon; părul lui negru, frumos, era uşor răvăşit, avea capul plecat, ca şi cum şi-ar fi luat notiţe şi ea bănui că vorbea cu şeful lui. Părea că nici n-o vedea cât vorbea şi-şi nota. Ea se dusese spre el, îşi

puse braţele în jurul lui şi-l sărută. Se uită la ea în jos, zâmbind, o sărută uşor pe buze în vreme ce continua să-şi asculte şeful, fără să piardă un cuvânt. Apoi, o împinse uşor la o parte, ca să continue conversaţia:

— Aşa e... Asta i-am spus şi eu. Am spus că se vor întoarce la noi săptămâna viitoare, dar cred că dacă îi strângem puţin cu uşa, vor veni mai repede. Da... aşa e... aşa cred şi eu... Bine... Ne vedem mâine dimineaţă.

Brusc o luă în braţe, o strânse cu putere şi acum toată lumea revenise la normal. Ea era mereu fericită cât era cu el. Era absolut sigură că era acolo unde trebuia să fie. În timp ce-o săruta, ea nu se gândea decât la faptul că-i fusese atât de dor de el.

O sărută prelung din nou, iar când se îndreptă ea nici nu mai putea respira.

— Uau, Uau... e chiar plăcut să te aibă omul din nou acasă, domnule Adamson!

— Nici eu nu pot să spun că mă deranjează să te văd, îi zâmbi el şugubăţ, mai ţinând-o încă de fund cu ambele mâini, continuând s-o ţină strâns lângă el. Unde ai fost?

— La muncă. Am încercat să scap de prezentarea ştirilor de la ora unsprezece, dar nu era nimeni altcineva liber. M-am oprit să iau ceva de mâncare în drum spre casă. Ţi-e foame?

— Da, zâmbi el fericit, negândindu-se însă la ce adusese ea în cele două sacoşe maron. De fapt, chiar îmi este foame, zise el şi stinse lumina din bucătărie.

Darryl râse:

— Nu asta voiam să spun, am cumpărat nişte vin şi...

O sărută din nou lung pe buze.

— Mai târziu, Darryl... Mai târziu...

O conduse încet pe scări, valizele uitate în hol,

alimentele abandonate pe podeaua din bucătărie şi se uită la ea, în timp ce ea începu să-şi scoată hainele. El închise radioul şi o trase în pat lângă el...

Capitolul 3

Amândoi plecară la lucru la aceeaşi oră, a doua zi dimineaţă. Era o rutină care funcţiona ca un ceas în fiecare dimineaţă. Patrick alerga în fiecare dimineaţă înainte de a merge la serviciu. Se întorcea, făcea nişte exerciţii pe bicicletă în timp ce se bărbierea şi urmărea ştirile, iar Darryl pregătea un mic dejun simplu pentru ei doi; până la acea oră, ea-şi făcuse deja duşul şi se îmbrăcase. Apoi, el făcea duş şi se îmbrăca în timp ce ea strângea masa şi făcea patul. În zilele de weekend, îl punea s-o ajute, dar în timpul săptămânii, el era prea ocupat şi grăbit ca să fie în stare s-o ajute.

Darryl urmărea întotdeauna buletinul de ştiri şi cât de mult putea din emisiunea Morning News (Ştirile de dimineaţă) înainte de a pleca la lucru. Dacă era ceva interesant, comentau. Dar, de obicei, nu prea stăteau de vorbă dimineaţa.

Totuşi, această dimineaţă era diferită. Făcuseră dragoste de două ori în noaptea aceea, iar Darryl avea chef de vorbă, era foarte afectuoasă cu el, încât îl sărută când îi înmână cafeaua. El era încă umed de la alergarea pe care o făcuse, dar chiar şi cu părul ud şi tricoul lipit de el, Patrick Adamson era frumos ca o vedetă de cinema. Mai exista un lucru care-l pusese deoparte (şi-l rezervase pentru mai târziu) pe când se lupta să fugă de Chicago şi de părinţii lui. Fusese prea

deştept, prea ambiţios şi prea frumos pentru viaţa în care fusese născut. În felul ei, şi Darryl era izbitor de atrăgătoare, dar era ceva la care ea nu se gândea niciodată. Era prea preocupată să-şi trăiască viaţa ca să se mai gândească şi la felul în care arăta, cu excepţia situaţiilor în care se îmbrăca să iasă în oraş cu Patrick. Ea avea însă o înfăţişare curată, plină de sănătate, iar frumuseţea ei naturală strălucea în lumea aceea plină de lucruri artificiale în care trăiau. Dar ea, era complet inconştientă de frumuseţea ei, iar lui Patrick i se întâmpla doar foarte rar să i-o spună. El era mereu preocupat de alte lucruri, ca de exemplu, propria lui viaţă, cariera lui. Uneori, abia dacă o remarca.

— E ceva special pe ziua de azi? se uită el la ea calm, peste ziarul pe care-l frunzărea în timp ce-şi lua micul dejun.

Ea încălzise brioşele cu mure pe care le cumpărase noaptea trecută şi-i făcu o salată cu fructe proaspete în iaurt.

— Nu, din câte ştiu eu. O să văd când ajung la birou. Se pare că nu s-a întâmplat nimic dramatic, după ştirile de dimineaţă. Dar nu se ştie niciodată. Preşedintele ar putea fi omorât chiar acum, când noi stăm aici şi luăm micul dejun.

— Mda…

El se uită la preţurile acţiunilor, trecând în revistă paginile de informaţii economice în timp ce vorbea:

— Lucrezi până târziu în seara asta?

— Poate. Nu ştiu până după-amiază. O serie de colegi sunt în concediu şi suntem cam strâmtoraţi. S-ar putea să lucrez şi-n zilele de weekend.

— Sper să nu. Îţi aminteşti de petrecerea la care suntem invitaţi mâine seară la familia Seldon?

Ochii li se întâlniră şi ea zâmbi. Nu putea crede că ea îşi amintea totul. Nu conta faptul că era asistenta producătorului unei emisiuni de ştiri la una dintre cele mai mari reţele de televiziune.

— Sigur că îmi amintesc. E chiar aşa de importantă?

El aprobă din cap, fără undă de umor, de câte ori era vorba de cariera lui, numai că asta era ceva cu care ea deja se obişnuise.

— Oricine reprezintă ceva în materie de reclamă va fi prezent acolo. Am vrut numai să mă asigur că n-ai uitat.

Ea dădu din cap. El se uită la ceas şi se ridică în picioare:

— Joc squash[1] la ora şase diseară. Dacă lucrezi până târziu, nu vin decât la cină. Lasă-mi un mesaj la birou!

— Da, domnule. Mai e ceva ce ar trebui să ştiu înainte de a începe ziua şi de a dispărea în lumile noastre separate?

El păru confuz pentru o clipă, încercând să se gândească, apoi clătină din cap şi se uită spre ea, care mai stătea încă la masa din bucătărie. Dar gândurile îi erau deja departe de ea. Se gândea la cei doi clienţi pe care voia să-i abordeze, precum şi la un alt client pe care-şi plănuise să i-l sufle unui coleg doar puţin mai în vârstă decât el de la agenda la care lucra. Mai făcuse cu succes asta şi altădată, cu alte conturi şi era un modus operandi de care nici nu se jena şi nici nu se temea. Scopul scuză întotdeauna mijloacele. O făcuse mereu pentru el, chiar cu şaisprezece ani în urmă, când l-a privat pe cel mai bun prieten al lui de obţinerea unei burse la Queen’s College. Celălalt băiat era de fapt mai bun decât el, dar Patrick ştia că

1 squash = joc cu mingi şi rachete, asemănător cu tenisul (n. t.)

prietenul lui copiase la primul examen SAT (Short Assignment Test) şi avu grijă ca cine trebuia să afle să audă la timp. N-avea nicio importanţă faptul că el obţinuse cele mai bune rezultate de atunci încolo şi că el îl ajutase pe Patrick să se pregătească pentru examenele grele. Erau cei mai buni prieteni… dar el *copiase, l*a urma urmei şi a fost descalificat. Patrick a fost cel ce a dat dracului Chicago-ul fără să se uite o clipă înapoi. N-a mai primit nicio veste de la prietenul lui după aceea. Auzise numai de la sora lui, cu ani în urmă, că Sam renunţase la şcoală şi lucra undeva la o staţie de benzină într-un cartier evreiesc.. Se mai întâmplă şi aşa câteodată. Dorinţa de supravieţuire te îndeamnă la orice. Patrick Adamson se ajunsese. În toate privinţele. Se uită o clipă la Darryl, apoi se întoarse, urcă în fugă scările să-şi facă un duş şi să se schimbe înainte de a pleca la birou.

Ea mai era încă în bucătărie, când el se întoarse, îmbrăcat impecabil, într-un costum kaki, cu o cămaşă bleu pal şi o cravată albastru cu galben. Părul lui negru strălucitor îl făcea să arate ca o vedetă de cinema sau cel puţin ca un personaj dintr-o reclamă. Întotdeauna o făcea pe Darryl să tresară când se uita la el, era aşa de frumos!

— Arăţi bine, puştiule!

Păru încântat de compliment, în vreme ce ea se ridică şi-şi luă servieta cu care mergea întotdeauna la birou. Era o servietă neagră, din piele moale şi asemeni maşinii ei vechi, o iubea. Ea era îmbrăcată cu o fustă de lână bleumarin şi o bluză albă de mătase, un pulover alb de caşmir pe umeri. Avea nişte pantofi scumpi, negri, italieneşti, şi arăta, ca de obicei, foarte elegantă. Era o eleganţă obişnuită la prima vedere, dar când te uitai mai atent remarcai gustul şi rafinamentul din vestimentaţia ei. Avea un stil minunat, necomplicat

de a se îmbrăca şi de a se purta. Şi aşa, înţelegătoare cum era de obicei, totul emana ceva frumos şi uimitor la ea. Ieşind împreună din casă, formau o pereche foarte frumoasă. El urcă în BMW-ul lui, în vreme ce ea intra în Ford şi râse văzând mutra pe care o făcea el. Era jenant pentru el să fie văzut lângă maşina ei şi se temea s-o vadă parcându-şi maşina în faţa complexului unde locuiau.

— Eşti un snob! râse ea, şi-şi clătină capul.

O clipă mai târziu BMW-ul lui porni imediat şi el plecă, pe când Darryl porni draga ei maşină veche, punându-şi o eşarfă în jurul gâtului, ascultă cu plăcere cum i se încălzea motorul, apoi, o luă şi ea spre birou. Autostrada era deja foarte aglomerată la acea oră, se mergea bară la bară şi câteva minute mai târziu, se afla deja într-un ambuteiaj. Se întrebă oare cât de departe ajunsese Patrick, dacă prinsese şi el blocajul sau nu. Gândindu-se la el, îi trecu prin minte brusc altceva, ceva care i se întâmpla foarte rar: ciclul îi întârziase. Trebuia să-i fi venit ciclul cu două zile în urmă, dar ştia că asta nu era mare lucru. Din cauza orelor târzii la care lucra, a stresului permanent, nu era ceva neobişnuit să-i mai întârzie, deşi trebuia să recunoască faptul că nu i se întâmpla prea des. Îşi puse în minte să se gândească la asta peste câteva zile şi cu asta, gata! Traficul se repuse în mişcare, ea apăsă pe accelerator şi se îndreptă spre birou.

Totul era un haos de nedescris când ajunse ea acolo: redactorul şef era bolnav, doi dintre cei mai experimentaţi cameramani ai lor de teren avuseseră un accident nu prea grav, iar doi dintre reporterii pe care-i îndrăgea cel mai puţin se certau cu ardoare la un metru de biroul ei. Sfârşi prin a striga la toată lumea, ceea ce-i luă pe toţi prin surprindere, întrucât Darryl nu-şi pierdea firea cu una cu două, şi doar

foarte rar îşi ieşea din sărite.

— Pentru Dumnezeu! Cum dracu' îşi închipuie cineva că se poate lucra în aceste condiţii? Dacă voi doi vreţi să vă luaţi de păr, duceţi-vă în altă parte!

Un avion care transporta de obicei navetişti tocmai se prăbuşise; la bordul lui se afla şi un senator. Reporterii de la faţa locului transmiseseră că nu existau supravieţuitori. O importantă vedetă de cinema se sinucisese în noaptea aceea. Două celebrităţi de la Hollywood anunţaseră că se vor căsători. Un cutremur din Mexic provocase cca. o mie de morţi.

Avea să fie genul acela de zile de lucru care-i dădeau îngrozitoare bătăi de cap lui Darryl. Dar măcar, pentru ea, viaţa era interesantă, sau cel puţin, asta-i spunea Patrick când ea se plângea. Chiar voia să lucreze în lumea imaginarului, să facă mini-seriale sau emisiuni insipide despre doamnele Hollywoodului? Nu! Dar i-ar fi plăcut să lucreze la un serial de primă mână. Ştia că avea suficientă experienţă regizorală acum ca să facă aşa ceva. Ştia însă, în egală măsură, că nu-l va putea convinge niciodată că o asemenea meserie merita atenţia ei.

— Darryl?

— Da?

O vreme îşi lăsase mintea să zboare la ce se putea face şi nu avea timp pentru asta, pentru moment cel puţin. Ştia deja, la acea oră, că nu va putea lua cina cu soţul ei. Rugă pe cineva să-l sune şi să-i spună şi se întoarse la asistenta ei, care-i solicita atenţia. Aveau o inundaţie pe platoul de filmare şi trebuiau să folosească un alt studio, însă totul era deja aranjat şi n-avea niciun motiv să intre în panică.

Era ora patru când mâncă şi ea ceva de prânz şi se făcuse deja şase când se gândi să-l sune pe Patrick.

Ştia însă că la ora aceea el era deja pe teren, jucând squash cu unul dintre colegii lui de serviciu şi oricum ştia că era prea târziu. Pe când îşi stabilise deja un program de lucru până seara târziu, o izbi dintr-o dată un ciudat sentiment de singurătate. Era vineri seara, toată lumea plecase, era acasă, sau cu prietenii, ori se pregătea să plece să se întâlnească cu cineva, ori pur şi simplu se delecta cu o carte bună, în vreme ce ea era la serviciu, asculta rapoartele poliţiei legate de omucideri şi de accidente fatale, citea telexuri despre tragedii din lumea întreagă. Părea un mod trist de a-ţi petrece seara de vineri, dar apoi, ea simţi că era un gând nebunesc.

— Arăţi îngrozitor de necăjită în seara asta, îi spuse zâmbind Donna, una dintre celelalte asistente de regie, în vreme ce-i întindea o ceaşcă de cafea aburindă.

Era una dintre dintre colegele preferate ale lui Darryl, mereu gata să râdă la o glumă bună, o femeie cu caracter frumos şi plină de viaţă. Era mai mare decât Darryl, divorţase de mai multe ori, o fiinţă căreia îi plăcea sentimentul de libertate. Avea un păr roşcat strălucitor, care îi ţâşnea parcă incontrolabil în flăcări din cap. Avea în acelaşi timp şi un incontrolabil simţ al umorului.

— Cred că nu sunt decât obosită. Uneori la asta mă aduce locul ăsta de muncă.

— Bine măcar că ştim că eşti întreagă, îi zâmbi Donna.

Era o femeie drăguţă şi Darryl îşi zise că avea probabil în jur de patruzeci de ani.

— Ţie nu ţi se întâmplă niciodată? Doamne, ştirile astea sunt atât de deprimante!

— Eu nu le dau atenţie, dădu ea cu indiferenţă din umeri. De cele mai multe ori, când plec seara

târziu de aici, mă duc să dansez.

— Cred că e cea mai bună idee.

De cele mai multe ori, Darryl se ducea acasă şi-l găsea pe Patrick dormind tun, sforăind uşor. Aveau însă, măcar, micul dejun împreună şi mai erau şi weekend-urile.

Darryl se afundă din nou în hârtiile ei pentru următoarele patru ore. Apoi, verifică studioul înaintea ştirilor de noapte. Stătu de vorbă cu cei de la carul de emisie, mai citi o dată ştirile de ultimă oră. Era de fapt o noapte foarte liniştită şi abia aştepta să ajungă acasă la Patrick. Ştia că el lua cina în oraş cu nişte prieteni, dar era absolut sigură că va fi deja acasă când se va întoarce. Foarte rar rămânea până târziu în oraş, şi asta numai în caz că avea ceva de câştigat din asta, cum ar fi de exemplu, vreo afacere importantă cu un client.

Ultima emisiune se desfăşură perfect, aşa după cum era de aşteptat, iar la unsprezece şi treizeci de minute ea se afla deja în drum spre casă pe autostrada Santa Barbara.

Intră pe uşa din faţă cu cinci minute înainte de miezul nopţii. Luminile din dormitor erau aprinse. Inima îi sălta de nerăbdare, în vreme ce urca scările, câte două, spre dormitor. Apoi, râse mulţumită când îl văzu. Patrick dormea dus, pe partea sa din pat, cu braţele desfăcute, ca un copil epuizat, relaxat, după o zi grea la birou, o partidă minunată de squash şi o cină luată devreme. Dormea tun şi niciun zgomot din cameră nu l-ar fi trezit.

— Ei, Făt – Frumos! şopti Darryl cu un zâmbet, în timp ce se întindea în pat lângă el, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte, „pari învăluit în mister”, cum se zice la noi la birou.

Îl sărută uşor pe obraz, iar el nici nu se clinti

când ea stinse lumina şi se întoarse pe partea ei de pat. Aşa, întinsă acolo, se gândi din nou la faptul că nu-i venise încă ciclul, dar îşi spuse că probabil nu era nimic.

Capitolul 4

Când Darryl se trezi la ora nouă şi jumătate, simţi mirosul de costiţă care se gătea jos şi-l auzi pe Patrick trebăluind prin bucătărie. Zâmbi şi se rostogoli în pat. Îi plăceau sâmbetele, îi plăcea să-l ştie prin preajmă, îi plăcea să-i aducă micul dejun la pat şi să facă dragoste după aceea.

Îl auzi urcând scările, în vreme ce ea se gândea la toate acestea. Vorbea de unul singur, apoi lovi uşor tava de uşă când intră. Auzea radioul undeva jos, cântând o melodie de Bruce Springsteen.

— Scoală, somnorosule! îi zâmbi el şi aşeză tava lângă ea.

Ea se întinse şi-i zâmbi la rândul ei. Era modelul de frumuseţe masculină a tinereţii. Avea părul încă ud de la duşul pe care-l făcuse în acea dimineaţă, înainte de-a se trezi ea. Era îmbrăcat în echipamentul de tenis, avea picioarele lungi, subţiri, bronzate şi, de unde stătea ea, umerii lui Patrick păreau enormi.

— Ştii, arăţi tare nostim pentru un tip care ştie să gătească, îi zâmbi ea şi-şi ridică o sprânceană.

— Ca şi tine, leneşo!

Se aşeză lângă ea pe pat şi râse.

— Trebuia să te fi văzut aici, lat, aseară.

— Am avut o zi grea şi am pierdut la squash.

Păru foarte stânjenit şi se întinse s-o sărute, chiar în momentul în care ea lua o bucăţică de şuncă.

— Mergi să joci tenis azi? îl întrebă ea.

Îl cunoştea bine: îi plăceau competiţiile sportive, mai ales squash-ul şi tenisul.

— Da, dar nu mai devreme de unsprezece şi jumătate.

Se uită la ceas şi-i zâmbi, ea râse din nou, dar înainte de a mai avea timp să spună ceva, el îşi scosese deja îmbrăcămintea de pe el şi se strecurase în pat, lângă ea.

— Asta ce mai e, domnule Adamson? N-o să-ţi slăbească puterile pentru jocul de tenis?

Îi plăcea să-l tachineze pentru seriozitatea lui exagerată în ceea ce priveau aceste partide de tenis.

— S-ar putea, păru el gânditor şi râse din nou. Apoi, se întoarse spre ea, zâmbindu-i senzual: Dar s-ar putea ca tu să meriţi.

— S-ar putea? *S-ar putea*?… Ai tupeu!

El o opri cu un sărut. Câteva minute mai târziu, amândoi uitară de partida de tenis, iar peste o jumătate de oră, ea moţăia încântată în braţele lui, el îi mângâia cu blândeţe părul negru, strălucitor, care-i cădea pe fată, în timp ce ea torcea ca o pisică.

— Eu personal asta aş face, decât să joc tenis, oricând… îşi deschise un ochi şi se ridică să-l sărute.

— Şi eu, se întinse el leneş.

— O oră mai târziu, se ridică în silă din pat, se duse să-şi mai facă un duş, înainte de-a pleca să joace o partidă de tenis cu un tip de la complex, despre care Patrick nu ştia decât că îl cheamă Harold.

— Te întorci la prânz? întrebă ea.

El strigă peste umăr că-şi va face singur o salată când se va întoarce şi-i aminti să nu uite de petrecerea de la familia Seldon din seara aceea, de la

ora şapte. Avea să fie o situaţie cam încurcată pentru ea. Aflase cu o seară în urmă că va trebui să rămână la lucru până la programul de ştiri de seară, ca apoi să se întoarcă pentru ultima emisiune de ştiri. Asta însemna că trebuia să se îmbrace pentru petrecere înainte de-a se duce la birou, apoi să se grăbească spre casă, să se întâlnească cu Patrick şi să meargă cu el la serată, ori poate să se întâlnească cu el direct acolo. Apoi, să plece la o oră onorabilă, ca să se poată întoarce la birou. Ştia, însă, că serata era importantă pentru el şi avea de gând să fie alături de el. Oricât de obositor avea să fie pentru ea. Încerca să nu-l dezamăgească pe Patrick şi, mai ales, nu voia să amestece munca ei cu viaţa de familie. Spre deosebire de Patrick, care călătorea majoritatea timpului. Asta însă nu făcea decât să simplifice lucrurile, întrucât, în acest fel, putea şi ea să lucreze până târziu, când era cazul.

Patrick se întoarse, ud până la piele, la ora două, radiind de fericire. Îl învinsese cu uşurinţă pe Harold.

— E gras şi nu mai e în formă. După al doilea set, mi-a recunoscut că nici nu s-a lăsat de fumat. Bietul bastard, noroc că n-a făcut atac de inimă pe teren.

— Sper că nu l-ai luat prea tare, zise Darryl din bucătărie, unde-i pregătise limonada, dar ştiau amândoi că, probabil, nu se purtase cu blândeţe cu el.

— Nu merita. Precis că e cam şocat.

Ea-i făcuse salata şi i-o puse în faţă, alături de sucul de lămâie. Îi spuse că trebuia să plece la lucru înainte de-a ieşi la petrecere. Lui, însă, nu părea să-i pese. Nici când i se spuse că va trebui să se întoarcă pentru ultima emisiune informativă, el păru tot indiferent.

— E-n regulă. Găsesc eu pe cineva care să mă

aducă spre casă. Tu poţi să iei maşina mea.

— Pot să mă întorc eu să te iau, se uita ea conciliant spre el. Îmi pare rău. Dacă n-ar fi fost alţii în concediu şi dacă redactorul şef n-ar fi bolnav…

— Nu-i nimic. Dacă poţi veni pentru câteva ore, e grozav.

Se uită întrebător la el, în vreme ce el îşi mânca salata pe care i-o făcuse:

— De ce este petrecerea asta atât de importantă pentru tine, dragul meu? E ceva mare şi eu nu ştiu?

Poate o altă importantă promovare.

El păru învăluit de mister pentru o clipă, apoi îi zâmbi:

— Dacă totul merge bine astă seară, s-ar putea să obţin profitul agenţiei Adams & Jones, sau cel puţin o parte din el. Am obţinut nişte informaţii secrete săptămâna trecută de la cineva din cadrul agenţiei lor, şi anume că nu sunt prea încântaţi de activitatea lor curentă şi-şi vor căuta sprijin în alţii. Le-am dat un telefon, iar Robin a fost chiar entuziasmat de idee. S-ar putea chiar să mă trimită la Detroit luni să stau de vorbă cu ei.

— Doamne Sfinte, e un profit enorm!

Era, într-adevăr, impresionant până şi pentru el. Adams & Jones era una dintre cele mai mari companii publicitare din tară.

— Da, este. Probabil voi fi plecat toată săptămâna, dar sunt sigur că eşti de acord cu mine că merită.

— Fără discuţie!

Se aşeză din nou pe scaun şi se uită la el. Era un bărbat remarcabil. La treizeci şi patru de ani, n-avea de gând să se oprească până nu va fi obţinut tot ce-şi dorea. Trebuia admirat, mai ales când te gândeai

de unde pornise. Ea încercase să sublinieze acest lucru părinţilor ei, cu ani în urmă, însă ei păreau să ignore toate calităţile lui şi să se agaţe numai de părţile negative ale ambiţiei lui. Ca şi cum era o crimă să vrei să reuşeşti în viaţă, să tinzi mereu spre mai sus. Cel puţin ea, nu considera aşa. El avea dreptul să înfăptuiască ce-şi dorea, nu? Şi avea o nevoie interioară de a învinge. Uneori, o durea sufletul pentru el, întrucât acea nevoie era atât de acută. Îl rănea, îi provoca dureri aproape fizice când pierdea, fie şi la tenis.

Patrick jucă din nou tenis în acea după–amiază. Când Darryl plecă la birou, el încă mai juca. Ea promise că se va întoarce acasă să-l ia la şapte fix.

Când se întoarse, el o aştepta. Arăta frumos, în sacoul lui nou şi pantalonii albi, cu cravata roşie pe care i-o cumpărase ea. Ea îi spuse că arată minunat, iar el îi spuse că şi ea era frumoasă şi arăta bine. Purta un costum din mătase verde smarald care se asorta cu pantofii. Tocmai îşi spălase părul şi-i strălucea ca onixul lustruit. Când se strecură alături de el în BMW, remarcă faptul că avea emoţii şi era distrat. Dar, la perspectiva profitului Adams & Jones, era uşor de înţeles şi de ce.

Vorbi cu uşurinţă despre nimicuri cu el în drum spre petrecere şi fu impresionată când văzu casa. Robin Seldon era şeful lui Patrick iar soţia lui era una dintre cele mai mari decoratoare de interioare scumpe din Beverly Hills. Era petrecerea de casă nouă pe care o dădeau ei. Darryl auzise de luni de zile despre nenumăratele milioane de dolari pe care ei le cheltuiseră pentru renovarea casei. Rezultatele erau cu adevărat impresionante, oricum. Erau pe puţin două sute de oameni acolo când au intrat ei. Aproape imediat după aceea, Darryl l-a pierdut pe Patrick şi s-a

trezit plimbându-se singură pe lângă unul din multele baruri şi bufete reci, ascultând frânturi de conversaţie.

Oamenii vorbeau despre copiii lor, despre căsătoriile, meseriile lor, despre excursiile sau casele lor. Mai mulţi se opriră să stea de vorbă şi cu Darryl, numai că ea nu cunoştea pe nimeni acolo, aşa că nu-i prea era la îndemână o conversaţie şi nu zăbovea prea mult în niciun grup. De mai multe ori, observase ea mai des în ultimul timp, de îndată ce se afla că este căsătorită, o întrebau imediat dacă avea copii. Uneori, faptul că le răspundea negativ, o făcea să se simtă ciudat. Era ca şi cum a nu avea copii era un eşec. Ce conta că avea o meserie interesantă, importantă, că avea treizeci şi unu de ani? Femeile care aveau copii păreau mândre de ele, iar în ultima vreme, Darryl se întreba dacă nu cumva pierduse ceva când ea şi Patrick hotărâseră că nu vor avea copii niciodată. Dar, nimic nu era bătut în cuie, desigur, decizia lor se putea schimba. Numai că ea ştia cât de categoric era Patrick în această privinţă, motiv pentru care începea să simtă o undă de panică de câte ori îşi amintea că nu-i venise încă. Cu fiecare zi, întârzierea era mai mare.

Se gândise să-şi cumpere un test, pe care să-l facă acasă în acea după – amiază, dar părea un pic prea devreme: n-avea niciun rost să exagereze numai pentru că îi întârziase cu câteva zile… dar, dacă era însărcinată? Stătea singură, privind în gol, când un bărbat se opri să stea de vorbă cu ea şi-i oferi un pahar cu şampanie, însă ea n-avea niciun chef să stea de vorbă cu el. După ce el se îndepărtă, se trezi din nou, gândindu-se la acelaşi lucru. Ce-ar fi totuşi dacă ar avea un copil? Ce-ar face Patrick? Ar fi oare chiar aşa o nenorocire? Sau ar fi minunat? S-ar putea el oare înşela în înverşunarea lui de a nu avea copii? S-ar obişnui oare până la urmă cu ideea că…?… Dar ea? I-

ar încurca munca? I-ar închide pentru totdeauna drumul spre cariera ei, sau şi-ar continua drumul, după concediul de maternitate? Alte femei aşa făceau. Aveau copii şi mergeau şi la lucru, nu era chiar un dezastru, sau poate era? Nu ştia sigur. În vreme ce se gândea la toate astea, Patrick apăru brusc lângă ea:

— S-a făcut, zâmbi el.

— Afacerea?

Părea uluită. Fusese aşa de adâncită în propriile ei gânduri, o luase prin surprindere apărând aşa, lângă ea şi se temea că-i auzise gândurile sau că ghicea la ce se gândea ea.

— Nu, încă n-am făcut înţelegerea. Robin vrea ca eu să mă duc la Detroit cu el luni. O să avem câteva întrevederi liniştite cu ei, o să le explicăm punctele noastre de vedere, ei pe ale lor. Şi dacă totul merge bine, ceea ce se va întâmpla, săptămâna cealaltă eu mă întorc singur şi fac prezentarea.

— Uau! Patrick, e superb!

Aşa i se părea şi lui când o sărută. Îşi îngădui două pahare de vin şi încă mai zâmbea cu gura până la urechi când o conduse la maşină. Ea se întorcea la birou, iar el îi spuse că va găsi pe cineva care să-l lase în drum spre casă şi pe el. Îi spuse să nu se mai deranjeze să se întoarcă la petrecere după emisie, întrucât nici el nu credea că va mai sta prea mult. În timp ce ea porni maşina, el îi făcu cu mâna, apoi se întoarse la gazda lui. Pentru Patrick, fusese o seară nemaipomenită.

Pentru Darryl, mai puţin. Brusc, chiar şi-n mijlocul bucuriei pe care o simţea pentru incredibila şansă ce i se oferea lui Patrick, ea nu se putea gândi decât la un singur lucru: era sau nu însărcinată? Ideea o frământă până şi în timpul emisiunii de ştiri de seară, o preocupă şi-n drum spre casă. Cu o mişcare bruscă,

făcu un ocol şi se hotărî să se oprească la o farmacie de noapte. Patrick nu trebuia să ştie nimic. Dar ea, ea trebuia să ştie neapărat... dacă nu în seara asta... atunci cândva, foarte curând. Dacă ar cumpăra testul acum, l-ar putea utiliza oricând s-ar simţi destul de curajoasă să o facă. Putea să-l facă cât era Patrick plecat la Detroit.

Cumpără trusa şi-l rugă pe farmacist să i-o împacheteze într-o pungă din hârtie maro, pe care o puse undeva la fundul poşetei ei, apoi urcă din nou în BMW şi se îndreptă spre casă.

Când ajunse, Patrick era deja acasă, în pat, pe jumătate adormit, cu o notă de supremă exaltare pe faţă. Era convins că era în drum spre Detroit ca să facă afacerea vieţii lui.

Capitolul 5

În apartamentul său, privind întunericul din noaptea aceea de sâmbătă, Scott Robinson arăta oricum, numai fericit nu. Scrisese o vreme, îşi cumpărase mâncare chinezească semipreparată, îşi sunase băieţii în New York, se uitase la TV şi se simţea îngrozitor de singur. Era ora unu noaptea şi se hotărî s-o sune pe Gloria în camera din hotelul din Miami. S-ar putea să se fi întors deja, îşi spuse el, sau, dacă nu, măcar îi lăsase un mesaj. Telefonul sună de vreo şase ori. Scott se gândi să lase un mesaj pe robot, dar, auzi o voce morocănoasă de bărbat, pe jumătate adormit, care nu zise decât „Da??!” şi Scott aşteptă.

— Vreau să las un mesaj pentru camera patru

sute doi, zise Scott pe un ton tranşant.

— Camera patru sute doi, mormăi vocea, ce vreţi?

— Probabil am greşit camera, mă scuzaţi…

Scott, se miră când auzi:

— … aştepţi vreun telefon? Vocea morocănoasă întrebă pe cineva, apoi se auziră câteva replici înăbuşite, cu mâna pe receptor, şi, în fine, Gloria vorbi la telefon, părând foarte emoţionată. Ar fi fost mai inteligent să nu fi răspuns la telefon, dar nu-şi închipuise că era Scott, care o suna din Los Angeles.

— Bună!… a fost o încurcătură cumplită, începu ea să explice, în timp ce Scott aproape că râdea de absurditatea situaţiei. Au uitat să rezerve camere separate şi suntem patru în aceeaşi cameră.

Era frumos. Era o poveste numai bună pentru serialul lui, iar el era personajul principal. Se simţea de parcă privea viaţa altcuiva şi nu a lui personală.

— E ridicol… Gloria, ce dracu’ se întâmplă? spuse el cu o voce de iubit iritat.

Dar lucrul ciudat era că nu se simţea deloc în această postură. Se simţea, dimpotrivă, prost, ca şi cum ar fi fost, dar adevărul era că nici măcar nu era înfuriat, era numai dezamăgit. Trăiseră împreună ceva plăcut o vreme, dar era mai mult decât limpede că se sfârşise.

— Eu… îmi pare foarte rău, Scott… nu pot să-ţi explic acum. Dar totul s-a încurcat aici… eu…

Plângea, iar el nu simţea decât că e nebun c-o asculta. O prinsese asupra faptului şi tot el voia să-şi ceară scuze pentru că fusese tâmpit.

— Hai să discutăm despre asta când te întorci, bine?

— Ai să mă dai afară, n-ai să mă mai laşi să joc în serial?

Se întristă pentru ea, ascultând-o. Nu era felul lui de a fi şi-l durea faptul că ea nu ştia asta.

— N-are nimic de-a face cu serialul. Sunt două lucruri complet diferite.

— Bine... îmi pare rău... mă întorc duminică seara.

— Distracţie plăcută, zise el moale şi închise.

Se terminase. Nici n-ar fi trebuit să înceapă vreodată, dar începuse pentru că el era leneş şi ea fusese aşa de comodă şi atât de-a naibii de sexy. Îl dăduse gata, nu putea nega, iar acum îl dădea gata pe altul. O clipă, Scott se gândi că poate bărbatul acela cu voce gravă reuşea s-o facă mai fericită decât o făcea el. El avea prea puţin de dat unei femei din viaţa lui. Avea prea puţin timp pentru ele şi era şi mai puţin interesat să se lase rănit, să se deschidă acelui tip de durere pe care o simţise când Alicia şi copiii l-au părăsit. Aranjamentele de acest tip erau întotdeauna simple, dar mereu sfârşeau aşa sau asemănător. Ştiuse o vreme că ea dorise altceva, ceva ce el nu-i putea da. Timp. Devotament adevărat. Poate chiar dragoste. Însă el n-avea de oferit decât blândeţe şi ceva amuzament.

Se gândi la ea o vreme, uitându-se pe fereastră, la cer, apoi toastă pentru ea cu un pahar cu apă minerală, după care se duse la culcare, cu gândul la viaţa sa. Se simţi deodată şi mai singur, trist că se sfârşise astfel, cu un telefon în Miami.

Rămase treaz, mare parte din noapte aceea, gândindu-se la femeile care-i trecuseră prin viaţă în ultimii ani, la cât de puţin se implicaseră şi ele, cât de fără sens fuseseră relaţiile lor, cât de întâmplătoare vieţile lor sexuale, iar, în timp ce adormea, se pomeni gândindu-se cu jind la Alicia, în primii lor ani şi la tipul de relaţie pe care-l trăiseră împreună, cândva. Parcă

trecuseră zeci de ani de atunci şi chiar aşa era. Se îndoia că va mai avea vreodată aşa ceva. Poate nu ţi se întâmplă decât o singură dată în viaţă, cât eşti tânăr. Poate că n-ai o a doua şansă a ceva adevărat, dar, poate că până la urmă nici nu contează. Adormi într-un târziu, gândindu-se nu la Gloria, nici la fosta lui soţie... ci la băieţii lui: Mike şi Terry. În ultimă instanţă, numai ei contau.

Capitolul 6

Duminica se scurse în febra pregătirilor pentru călătoria lui Patrick, întrepătrunsă cu jocuri de tenis. Darryl nici nu se atinse de trusa ascunsă în poşeta ei. I-a pregătit lenjeria, prânzul pentru el şi cei trei prieteni cu care a jucat la dublu. Nu a scos aproape nicio vorbă, însă lui părea să nu-i pese. În acea seară, se duseră la un film. Ea abia de auzea ceva şi nu se putea gândi la nimic altceva în timp ce citea subtitrarea filmului suedez: n-o preocupa decât dacă este sau nu însărcinată. Era o nebunie, în ultimele două zile devenise o obsesie, deşi nu era o întârziere prea mare. Dar, parcă avea o premoniţie. Nu se simţea rău, corpul nu i se schimbase, sânii i se măriseră un pic, se ducea la baie mai des, dar nimic dintre acestea nu indicau schimbări majore. Cu toate acestea, tot ce-şi dorea acum era ca Patrick să plece, îşi dorea ca el să plece din stat ca să poată afla în linişte. Trebuia să ştie, însă era sigură că, dacă ar fi făcut testul cât el era prin preajmă, s-ar putea ca el să afle ce se întâmplase. Nu îndrăznea nici măcar să-l facă după ce el va pleca la

aeroport. Dacă s-ar întoarce?... Dacă ar uita ceva?... Ea ar fi în baie cu un tub de test plin cu apă albastră... dacă era însărcinată.

Tot nu-i venea să creadă că i se întâmplase tocmai ei, fuseseră totdeauna foarte prudenţi... dar o dată... o singură dată... cu aproape trei săptămâni în urmă... trei săptămâni... Se gândi la asta toată ziua cât a stat la birou după ce-a plecat Patrick, iar după ştirile de la ora şase, se grăbi spre casă, intră, alergă sus şi-şi fixă trusa în baie.

Urmă întocmai instrucţiunile, apoi se aşeză, emoţionată, şi urmări ceasul deşteptător din dormitor. Nu mai avea încredere nici măcar în ceasul ei de mână. Se albăstrise, ceea ce însemna... trebuia să aştepte zece minute... dar, în trei minute, jocul de-a ghicitul se sfârşise.

Nu mai era o problemă de nivel, de gradul în care se albăstrise, nu mai era cazul să se întrebe dacă lichidul din fiolă se schimbase, dacă poate... ori, mai ştii... în vreme ce se uita la el, era atât de închis la culoare, aşa de strălucitor, iar răspunsul atât de clar încât nu mai era nevoie de nicio întrebare. Rămase complet nemişcată o vreme, apoi se aşeză pe capacul WC-ului şi se holbă la lichidul albastru intens din fiolă. Nu exista nicio îndoială în mintea ei, în vreme ce-l privea îşi dădu seama că, indiferent de ce voise sau nu Patrick, oricât de prudenţi fuseseră, orice-şi spuseseră unul altuia de-a lungul anilor... în pofida tuturor, privind spre fiolă, cu ochii gata să izbucnească în lacrimi, nu mai era vremea îndoielii: Era *însărcinată.*

Singura întrebare clară din mintea ei, mai rămânea: ce va spune Patrick? Ştia sigur că va face scandal şi mai ales cât de serios va fi. Dar oare chiar avea să fie real? S-ar răzgândi oare până la urmă? Nu s-ar obişnui oare cu ideea de-a avea un copil în ultimă

instanţă? Cu siguranţă că nu vorbise serios atunci când spusese toate acele lucruri cumplite despre copii în ultimii trei ani. Cu siguranţă că un copilaş n-ar putea să reprezinte o diferenţă chiar atât de mare. Ştia că e însărcinată doar de cinci minute, poate mai puţin, şi pentru ea era deja un copil pentru a cărui viaţă ea era gata să se zbată şi se ruga ca Patrick s-o lase să-l ţină. N-o putea forţa să scape de el, în ultimă instanţă. Şi de ce să vrea? Era un om raţional, era şi copilul lui. Stătea în baie, cu ochii închişi şi lacrimi de teamă începură să-i curgă încet pe obraji. Ce-o să facă acum? Era fericită şi tristă în acelaşi timp, dar şi îngrozită de ce va spune soţul ei. Spusese mereu în glumă că, dacă ar rămâne însărcinată şi s-ar hotărî să păstreze copilul, el ar părăsi-o. Nu putea vorbi serios, desigur... şi dacă totuşi?... ce-ar face ea? Nu voia să-l piardă, bineînţeles, dar cum să renunţe la acest copil?

A fost o săptămână de iad pentru ea, o săptămână plină de nelinişte, de teama a ceea ce o să-i spună lui Patrick când se va întoarce acasă. De câte ori suna s-o ţină la curent cu felul din ce în ce mai bun a modului în care decurgeau întâlnirile şi discurile cu Adams & Jones, Darryl era din ce în ce mai confuză, mai distantă, mai distrată, până când, într-o joi seara, el o întrebă, în fine, ce se întâmpla. Abia de putea vorbi raţional, iar el avea certitudinea că nici n-ascultase ce-i spusese. Întâlnirile merseseră minunat, el venea la Los Angeles a doua zi, dar avea să se întoarcă la Detroit marţea următoare.

— Darryl, ţi-e bine?

— De ce?

Totul parcă se opri în loc când pronunţă aceste două cuvinte. Ce voia să spună? Ştia? Dar cum să ştie?

— Nu ştiu. Ai vorbit cam ciudat toată săptămâna. Te simţi bine?

— Da… nu… de fapt, am nişte groaznice dureri de cap. Cred că e numai din cauza stresului… de la serviciu…

În realitate, îi fusese greaţă, o dată sau de două ori, dar ea era convinsă că i se părea numai. Sarcina, însă, nu mai era o părere. Era sigură de ea. Mai făcuse încă o dată testul ca să fie absolut sigură.

O podidiră lacrimile ascultându-l. Ar fi vrut ca el să vină acasă acum, să-i spună. Ar fi vrut să înceteze cu asta, să fie corectă cu el, să-i spună adevărul, iar el să-i spună că totul e bine, că nu era nicio problemă, ca ea să se poată relaxa şi să aibă copilul lor… copilul… era uluitor… în câteva zile, întreaga ei viaţă se întorsese pe dos şi nu se mai putea gândi decât la acest copil. A fost mereu mulţumită să renunţe la ideea de a avea copii, de dragul lui, iar acum, dintr-o dată, voia să întoarcă totul cu susul în jos în viaţa ei pentru un copil necunoscut. Voia să-şi schimbe apartamentul, stilul de viaţă, meseria chiar, dacă era necesar, să renunţe la cuibul lor, la nopţile lor liniştite, la existenţa lor liberă. Se mai temea încă, de câte ori se gândea la asta, la ideea de a fi mamă, era şi mai speriată, dar în ciuda tuturor, ştia că trebuie să încerce.

Vru să se ducă la aeroport să-l aştepte vineri seara, dar până la urmă a avut atât de mult de lucru la birou încât a trebuit să rămână până mai târziu. Nu l-a văzut decât când a ajuns acasă. Îşi despacheta valizele şi se uita la televizor, cu radioul deschis. Revenise întreaga viaţă acum, că Patrick era din nou acasă. Mormăia ceva de unul singur când ea intră şi el zâmbi când o văzu.

— Bună! Unde ai fost?

— La lucru, ca de obicei.

Zâmbi forţat, se apropie încet de el, dar când îşi

puse braţele în jurul ei, ea îl strânse tare, ca şi cum s-ar fi înecat dacă-i dădea drumul o singură clipă.

— Iubito… ce-i cu tine?

Ştiuse că ceva se întâmplase toată săptămâna, dar nu ştia ce anume. I se părea că arată bine, apoi, brusc, cu un sentiment de groază, se întrebă dacă nu cumva fusese concediată şi-i era jenă să-i spună. Poate, pentru că el se descurca atât de bine în meseria lui, ei îi era teamă să-i spună. Avea o meserie bună, chiar avea să-i pară rău pentru ea dacă ar pierde-o.

— E ceva la serviciu?… Te-au…

Se opri când îi văzu privirea din ochi. Nu ştia exact ce, dar îşi dădu seama imediat că ceva foarte grav se petrecuse. O trase pe pat, lângă el, îmbrăţişând-o, dorind s-o consoleze cât de mult putea. Acum îşi putea permite, întreaga lui viaţă mergea ca pe roate, Robin îi spusese deja că va obţine o promovare enormă dacă agenţia lor va semna contractul cu Adams & Jones.

— Ce este?

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce-l privea, iar o clipă nici nu reuşi să se adune să pronunţe cuvintele. Acesta ar fi trebuit să fie cel mai fericit moment din viaţa lor, dar din cauza lucrurilor pe care i le spusese în trecut, era, dimpotrivă, cel mai înfricoşător moment.

— Te-au dat afară?

Ea râse printre lacrimi, în vreme ce clătina din cap.

— Nu, din nefericire. Uneori cred că asta ar fi fost o uşurare.

El, însă, o luă în serios. Ştia cât de mult îi plăcea meseria. Era o slujbă grozavă. Ştia şi el.

— Eşti bolnavă?

Clătină din cap, mai încet de data asta şi-l privi cu o disperare liniştită:

— Nu, nu sunt…

Apoi, respiră adânc şi se rugă ca el să accepte:

— Sunt însărcinată.

Se aşternu o tăcere fără sfârşit în camera în care ea nu mai auzea decât propriile bătăi de inimă, apoi respiraţia lui, în vreme ce-o ţinea în braţe. O dădu la o parte, se ridică şi se uită la ea cu o privire disperată:

— Vorbeşti serios, Darryl, nu?

— Da.

Ştiuse că va fi un şoc pentru el. Şi pentru ea fusese un şoc, dar fusese o greşeală cinstită.

— M-ai înşelat?

Ea dădu solemn din cap:

— Nu. S-a întâmplat pur şi simplu.

— Păcat!

Fata lui deveni ca de gheată. Când se uită la el, Darryl se simţi cuprinsă de panică.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Şi mai rău, zise el liniştit, dar cu o înfăţişare de durere intensă. Îmi pare rău, Darryl. E un adevărat ghinion.

— Eu nu i-aş spune chiar aşa, zise ea. O să ne dea un pic de bătaie de cap, ştii.

El dădu afirmativ din cap, părându-i rău pentru ea şi pentru el:

— Bănuiesc că va trebui să te ocupi de asta săptămâna viitoare…

I se opri sângele în vene când îl auzi. Aşa de uşor era pentru el. „Să te ocupi de asta”. Dar, pentru ea, nu mai era la fel de simplu şi se uită fix la soţul ei:

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun. Nu putem avea un copil, pentru numele lui Dumnezeu, ştii doar prea bine!

— De ce nu? E ceva ce eu nu ştiu? Vreo boală ereditară, ne plănuisem cumva o excursie pe Lună? E vreun motiv real pentru care nu putem avea un copil?

— Da. Unul foarte puternic, spuse el, uitându-se la ea cu o faţă de neclintit. Ne-am înţeles cu mult timp în urmă că nu vrem copii. Am crezut că amândoi vorbeam serios.

— Dar de ce nu? Nu există niciun motiv concret pentru care să n-avem copii, îl privea ea rugător. Amândoi avem slujbe bune. Avem o viaţă frumoasă şi bogată. Ne permitem să întreţinem un copil fără dificultate din veniturile noastre.

— Ai cea mai mică idee cât te costă un copil? Educaţie, haine, îngrijiri medicale. Nici n-ar fi cinstit pe lume un copil nedorit în viaţa noastră. Nu, Darryl, nu e drept.

Părea îngrozit, cu atât mai mult cu cât vedea că nu reuşeşte s-o convingă. Ea ştia cât de categoric era el în părerile sale datorită sărăciei din tinereţea lui, dar viaţa lor era complet diferită.

— Nu banii sunt totul. Avem timp, dragoste, o casă frumoasă şi ne avem unul pe altul. Ce vrei mai mult de atât?

— Dorinţa de a le avea, zise el încet, şi asta n-am. N-am avut niciodată. Nu vreau copii, Darryl. Ţi-am spus asta înainte de a ne căsători, iar dacă acum mă înşeli, n-o să accept aşa ceva. Trebuie să scapi de acel… ezită el o clipă… de sarcină, refuza să-l numească copil.

— Şi dacă nu vreau?

— Ai face o nebunie, Darryl. Ai perspectiva unei mari cariere în viaţa ta, dacă-ţi pui mintea şi n-ai cum

să faci ce vrei tu să faci dacă vei avea un copil.

— Pot să-mi iau un concediu de maternitate şase luni şi apoi să mă duc înapoi. Multe femei aşa fac.

— Mda. Şi până la urmă, renunţă la cariera lor, mai fac vreo doi copii şi devin casnice. Iar în final se urăsc pe ele însele şi pe copiii lor pentru asta.

Dădea glas celor mai cumplite temeri ale lui, numai că ea tot mai considera că merita să încerci să ai un copil. Nu voia să renunţe numai pentru că era mai uşor să n-ai copii. Ei, şi ce dacă nu erau milionari? De ce trebuia să fie totul aşa de al naibii de perfect? De ce nu înţelegea ce simţea şi ea?

— Cred că trebuie să ne mai gândim o vreme, înainte de-a lua o măsură drastică pe care s-ar putea s-o regretăm mai târziu.

Avea prietene care făcuseră avorturi şi apoi regretaseră enorm, se uraseră pentru asta, iar, pe de altă parte, altele care nu. Patrick însă nu era de acord cu ea.

— Crede-mă, Darryl, îşi îndulci el puţin glasul şi făcu un pas spre ea, tu n-o să regreţi. Când te vei gândi la asta, după aceea, te vei simţi uşurată. Acest *lucru* poate fi o gravă ameninţare la adresa căsătoriei noastre.

„Lucrul” acesta era copilul lor. Copilul pe care ea începuse să-l iubească în patru zile de când ştia de existenţa lui.

— Nu trebuie să-l lăsăm să fie o ameninţare la adresa căsătoriei noastre. Ochii ei se umplură de lacrimi, în timp ce se întindea spre el. Patrick, te rog… nu mă obliga să fac asta… te rog…

— Eu nu te *oblig* să faci nimic, păru el supărat.

Se plimba prin dormitor ca un animal în cuşcă.

Se simţea ameninţat până în măduva oaselor şi foarte înfricoşat.

— Îţi spun numai că ăsta-i un ghinion nenorocit şi e o doză de nebunie până şi faptul de a-l lua în seamă. Vieţile noastre sunt pe rug! Pentru Dumnezeu, fă ceea ce trebuie să faci!

— De ce trebuie să gândeşti aşa? De ce să fie un copil o ameninţare atât de mare?

Nu înţelegea de ce era el aşa de radical în privinţa asta, ea nu fusese niciodată. El considerase totdeauna copiii ca şi cum erau ameninţarea unei invazii duşmane.

— Habar n-ai ce pot face copiii din viaţa ta, Darryl. Eu ştiu. Am văzut asta în propria mea familie. Părinţii mei n-au avut niciodată nimic. Mama n-avea decât o pereche jerpelită de pantofi, o singură pereche de încălţări toată copilăria mea. A făcut tot ce-a putut. Noi purtam încălţările până se alegeau bucăţi din ele, iar hainele ne cădeau de pe noi de zdrenţuroase ce erau. Noi n-am avut cărţi, păpuşi, jucării. N-am avut nimic decât sărăcie şi unul pe altul.

O durea sufletul pentru el, trebuie să fi fost groaznic, însă n-avea nimic de-a face cu realitatea în care trăiau ei acum şi, cumva, ea refuza să-l înţeleagă.

— Îmi pare rău că ţi s-au întâmplat toate astea. Dar copiii noştri nu vor trăi niciodată aşa. Amândoi avem salarii mari, avem suficient pentru noi şi un copil, ca să trăim mai mult decât confortabil.

— Aşa crezi tu. Dar şcoala? Colegiul? Ştii cam cât costă Harvard-ul astăzi? zise el şi adăugă ca un copil abandonat: Dar excursia noastră în Europa? Nu ne vom mai putea permite aşa ceva. Va trebui să renunţăm la tot. Chiar eşti pregătită pentru aşa ceva?

— Nu înţeleg de ce vezi lucrurile atât de extremist. Chiar dacă vom avea de făcut sacrificii, Patrick, nu va merita, oare?

Nu-i răspunse, dar ochii lui spuneau totul.

Spuneau limpede că pentru el nu.

— Numai că noi nu plănuisem să avem nişte copii, poate, cândva în viitor. Vorbim despre un copil care există deja. E o diferenţă foarte mare.

Pentru ea, cel puţin era. Nu însă şi pentru el. Asta măcar era foarte clar.

— Noi nu discutăm despre copil. Discutăm despre un nimic. Un strop de spermă care a atins un ou de mărime microscopică, şi nimicul acela microscopic este un posibil nimic. E un semn de întrebare, o posibilitate, nimic mai mult; şi e o posibilitate pe care noi n-o vrem. Numai la asta trebuie să te gândeşti. Nu trebuie decât să te duci la doctorul tău şi să-i spui că nu-l vrei.

— Şi apoi? Simţea că fierbe de furie, în timp ce-l asculta. Apoi, Patrick? El va spune „Bine, Darryl, nu vrei copilul, nicio problemă" şi după aceea va verifica în cutia lui cu „nu" pe o listuţă? Nu-i chiar aşa. Îl va trage din mine cu un instrument de scoatere, va răzui uterul meu cu un bisturiu şi ne va omorî copilul. Asta înseamnă „Spune-i că nu-l vrei". Problema, însă, este că *eu îl vreau* şi tu va trebui să te gândeşti la asta. Nu e numai copilul tău, e şi al meu, e al *nostru*, fie că-l vrei sau nu. Eu n-am de gând să scap de el numai pentru că aşa spui tu.

În timp ce vorbea, începu să plângă şi să suspine, dar Patrick parcă nici n-o auzea. Era atât de îngrozit încât nu se putea comporta decât ca un om de gheaţă. Era literalmente îngheţat de frică. Darryl era copleşită de ciudă.

— Înţeleg, zise el rece, uitându-se distant la ea. Vrei să-mi spui că nu vei renunţa la el?

— Nu-ţi spun încă nimic. Nu-ţi cer decât să te mai gândeşti şi-ţi spun că aş vrea să-l păstrez.

Şi ea era surprinsă că admisese faptul că şi-l

dorea. Cerându-i să-l păstreze, i se părea ca şi cum ar fi vorbit despre o păpuşă şi nu despre copilul lor.

Patrick dădu jalnic din cap, o luă de mână şi o trase pe pat, lângă el. Brusc, ea nu se mai putu controla când el o luă în braţe şi ea începu să plângă şi mai tare.

Tot şocul, teama, tensiunea, emoţiile care fierbeau şi clocoteau în ea explodară deodată, până când nu se mai putu opri şi se lăsă în braţele lui, suspinând în timp ce el o ţinea strâns.

— Îmi pare rău, iubito… îmi pare rău că ni s-a întâmplat nouă asta… o să fie bine… o să vezi… îmi pare rău…

Ea nu-şi dădea seama ce-i spunea, dar era mulţumită că o ţinea în braţe, poate se va răzgândi după ce se va mai gândi o vreme. Credea că poate, dar era atât de secătuitor sufleteşte să-i rezişti.

— Şi mie îmi pare rău, zise ea într-un târziu.

El îi şterse lacrimile şi o sărută. Începu să-i mângâie din nou părul, apoi o sărută pe lacrimile de pe gene şi de pe obraji, îi desfăcu încet bluza, îi dădu jos chiloţii şi furoul, până la glezne. Stătea goală lângă el, iar el o admira. Avea un corp foarte frumos, iar după părerea lui, a-l mânji cu un copil, ar fi fost o crimă. N-ar mai fi arătat niciodată la fel, după aceea. Şi el ştia asta.

— Te iubesc, Darryl, spuse el blând.

O iubea prea mult ca s-o lase să facă ceva nebunesc. Se iubea şi pe el şi viaţa lor şi tot ce se străduiseră să obţină, să împlinească, să acumuleze şi nimeni, niciodată n-avea voie să monopolizeze acest lucru, cu siguranţă nu un copil.

O sărută cu nesaţ îl sărută şi ea, gândindu-se că el înţelesese până la urmă ce simţea ea. Făcură dragoste, în linişte, cu tandreţe. Era timpul să se simtă

apropiaţi unul de altul, să lase cearta la o parte, fiecare sperând că celălalt va înţelege punctul lui de vedere. Apoi, stătură întinşi, unul în braţele celuilalt, se sărutară din nou, simţindu-se mult mai apropiaţi unul de altul.

Era mijlocul amiezii când se treziră a doua zi, iar Patrick sugeră să iasă să înoate, ceea ce făcură, după care făcură un duş şi luară micul dejun. Darryl era tăcută, nu spuse nimic în vreme ce mergeau spre bazinul de înot, ţinându-se de mână, gânditori. Era un bazin pe care îl foloseau toţi locuitorii zonei, dar acolo nu era nimeni în această zi. Era o însorită după-amiază de mai, oamenii se duseseră la plajă, ori să-şi viziteze prietenii, sau pur şi simplu stăteau întinşi pe şezlongurile lor, ascunşi, bronzându-se, cel mai adesea, goi–goluţi.

Patrick înotă mult, cu mişcări largi, pe când Darryl înotă doar puţin, după care se întinse la soare şi adormi. Nu mai voia să vorbească despre copil. Nu acum. Spera că până la urmă el să se calmeze şi să se obişnuiască cu ideea. Fusese o adaptare grea şi pentru ea, dar ştia că va fi şi mai dificil pentru Patrick.

— Ei, ne întoarcem, zise el într-un târziu, la ora cinci.

Abia îşi vorbiră în acea după–amiază, după emoţionanta ceartă din noaptea trecută, iar Darryl se simţea încă epuizată.

Se întoarseră acasă în linişte, iar după ce Darryl îşi făcu un duş, Patrick deschise radioul, şi ascultară împreună emisiunea UB 40 în timp ce ea pregătea cina.

Darryl dorea să petreacă o seară liniştită cu el, trebuiau să se gândească mult, aveau o mulţime de lucruri de luat în considerare.

— Te simţi bine? întrebă el în timp ce ea

pregătea o mâncare din paste făinoase şi o mare salată verde.

— Mi-e bine. Mă simt numai puţin obosită, zise ea moale şi el dădu din cap.

— O să te simţi mai bine săptămâna viitoare când deja totul se va fi sfârşit.

Nu-i venea să creadă că el spusese asta şi se uită la el uluită.

— Cum poţi spune aşa ceva? se uită ea îngrozită şi-şi dădu dintr-o dată seama că el n-avea de gând să-şi schimbe părerea. Era mai hotărât ca niciodată.

— Darryl, tot ce trebuie făcut acum este o simplă problemă fizică. Te face să te simţi nefiresc, deci, aranjeaz-o. Asta-i tot. Nu trebuie să te gândeşti la acest lucru ca fiind altceva decât atât: o mică problemă pe care trebuie s-o rezolvi.

Nu-i venea să creadă cât de complet insensibil era, cât de neimplicat se simţea în existenţa acestui copil al lor.

— E dezgustător! E mai mult decât atât şi ştii acest lucru.

Nu se gândise s-o mai ia de la capăt în acea seară, dar acum, pentru că el adusese vorba despre asta, ea intenţiona să discute din nou:

— E copilul nostru, pentru numele lui Dumnezeu!

Lacrimile îi umplură din nou ochii şi-i era ciudă pentru asta.

În mod normal, ea nu plângea, dar el o împingea la acţiuni extreme cu atitudinea asta a lui, obişnuită şi cu insistenţa ca ea să facă un avort.

— N-o să-l fac, spuse ea dintr-o dată, în timp ce lăsă ceea ce pregătise pentru cină pe masa din bucătărie şi alergă sus în dormitorul lor.

Abia o oră mai târziu, veni, în fine, şi el sus, ca să continue discuţia. Ea stătea întinsă pe pat, el se aşeză lângă ea şi vorbi foarte blând:

— Darryl, *trebuie* să faci un avort, zise el calm, dacă ţii la căsătoria noastră. Dacă nu-l faci, asta va ruina totul.

După câte vedea ea, era ruinată oricum. Dacă nu va avea copilul ea va simţi întotdeauna această pierdere, iar dacă nu va face avortul, Patrick s-ar putea să n-o ierte niciodată.

— Nu cred că o să pot, vorbi ea cu faţa adâncită în pernă şi fiind foarte cinstită cu el.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era un avort.

— Nu cred că nu poţi. Asta va distruge căsătoria noastră şi te va costa cariera ta dacă nu vrei să faci acest avort.

— Nu-mi pasă de cariera mea!

Adevărul era că, în comparaţie cu ceea ce însemna pentru ea acum copilul, chiar că nu conta. Era uluitor cât de repede acest copil devenise atât de important pentru ea.

— Bineînţeles că-ţi pasă de cariera ta.

Lui Patrick i se părea, că peste noapte, ea devenise cu totul altă persoană.

— Nu, nu-mi pasă... dar nu vreau să ne distrugem pe noi, zise ea trist, întorcându-şi faţa spre el.

— O să-ţi spun un lucru de care sunt foarte sigur, Darryl şi acela este că eu nu-mi doresc acest copil.

— Poate te vei răzgândi mai târziu. Unii oameni aşa fac, spuse ea cu speranţă în glas, dar el dădu categoric din cap.

— Eu nu. Eu nu vreau copii. N-am vrut niciodată, nu voi vrea niciodată. Şi tu, cândva, credeai

ca şi mine că aşa e bine, nu-i aşa?

Ea ezită, apoi admise ceva ce nu îndrăznise să-i spună mai înainte:

— M-am gândit că poate până la urmă… o să te răzgândeşti şi tu într-o zi… vreau să spun… dacă nu ai avea niciodată copii, atunci cred că ar fi bine, dar în cazul acesta concret în care… m-am gândit că poate… nu ştiu, Patrick. Eu n-am vrut asta, dar acum că el este aici, cum poţi să-l dai afară din viaţa noastră fără ca măcar să te gândeşti o clipă?

Era îngrozitor.

— Cum pot? Pentru că acea calitate a vieţii noastre va fi mai bună dacă nu mă gândesc, iar tu pentru mine valorezi mai mult decât acest copil.

— Putem fi amândoi, se rugă ea, dar el clătină categoric din cap:

— Nu în viaţa mea! Nu! Nu e loc pentru altcineva în viaţa mea. Nu vreau ca tu să-ţi împărţi atenţia şi cu un copil. Nu cred că părinţii mei şi-au spus mai mult de două cuvinte unul altuia în douăzeci de ani. N-au avut niciodată nici timpul, nici energia, nici emoţia necesară. Erau storşi sufleteşte. Lor nu le mai rămăsese nimic când noi am început să creştem. Erau amândoi ca nişte bătrâni morţi, utilizaţi, sfârşiţi, terminaţi. Asta vrei şi tu?

— Copilul nostru n-o să ne facă aşa ceva, spuse ea blând, rugându-se din nou pentru el, deşi era clar că asta nu ducea la nimic.

— Eu nu vreau să risc, Darryl. Scapă de el!

Vocea îi tremura în timp ce vorbea, pentru o perioadă lungă de timp, apoi coborî jos, numai ca să scape de ea şi de ameninţarea pe care copilul ce-l purta ea o reprezenta pentru el.

Ea se gândi multă vreme în timp ce-l aştepta să se întoarcă sus, ştia că dacă ar renunţa la acest copil,

o importantă parte din sufletul ei ar fi pierdut pentru totdeauna.

Capitolul 7

Duminică şi luni fură lungi coşmaruri de certuri şi acuzaţii reciproce, iar marţi dimineaţă, la ora şase, înainte ca Patrick să plece, Darryl căzu până la urmă într-un şir de suspine isterice şi fu până la urmă de acord să facă ceea ce voia el. Nu mai fusese la serviciu în ultimele două zile, nu voia să-şi piardă bărbatul pe care-l iubea, chiar dacă acest lucru însemna că trebuie să renunţe la copilul lor. Promise că se va ocupa de avort în timp ce el va fi plecat, iar în acea zi stătu întinsă în pat şi plânse până când se duse la doctor, la ora patru, după–amiază.

Stătuse în pat, simţind cum teama i se transformă într-o teroare oarbă. În timp ce se îmbrăca, voia să fugă din faţa tuturor acestor probleme. Voia să scape de ceea ce i se întâmplase ei, de ceea ce avea de făcut, de ce aştepta Patrick de la ea, de ceea ce simţea că îi datora lui, dacă preţuia căsătoria lor.

— Darryl! o strigă sora şi ea se ridică, arătând foarte emoţionată.

Purta nişte pantaloni marinăreşti negri şi o bluză de mătase cu guler ridicat, neagră, pantofi negri, iar tenul ei alb şi părul negru o făceau să arate neobişnuit de sobră.

Asistenta o conduse pe Darryl într-o încăpere mică şi-i spuse să se dezbrace de la talie în jos şi să-şi pună un halat. Mai fusese acolo, dar i se păruse mai

puţin ameninţător, mai puţin aducător de rău augur decât altădată când fusese acolo pentru examenele medicale periodice.

Se aşeză pe masa de consultaţie în cămaşa ei neagră de mătase şi cu halatul albastru care-i acoperea restul. Cu picioarele îndoite sub ea, arăta ca o fetiţă în timp ce încerca să nu se mai gândească de ce se afla acolo şi la ce avea să se mai întâmple. Se străduia numai să-şi amintească că făcea lucrul acesta pentru Patrick, deoarece îl iubea.

Doctorul veni într-un târziu, îi zâmbi în timp ce se uita la fişa ei şi o recunoscu. Era o fată drăguţă şi el o plăcuse mereu.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Adamson?

Era un om în vârstă, plăcut, de modă veche, cam de vârsta tatălui ei.

— Eu… nu reuşea să spună cuvintele, ochii îi păreau foarte mari, pe o faţă palidă în timp ce-l privea. Am venit aici… pentru un avort.

Cuvintele se estompară, spuse atât de încet, încât el abia le putu auzi.

— Înţeleg.

Se aşeză pe un scaun fără spătar, rotitor, se întoarse să se uite din nou la fişa ei: era căsătorită, treizeci şi unu de ani, sănătate bună, nimic nu se potrivea cu cuvintele ei.

— Aveţi vreun motiv anume?

Ea aprobă din cap cu durere. Totul îi spunea doctorului că ea nu trebuia să fie acolo: felul în care era ghemuită pe masă, ca şi cum ar fi vrut să se apere de el, felul în care ea se retrăgea de câte ori se apropia de el, felul în care vorbea, abia putând articula cuvintele. Văzuse o mulţime de femei în suferinţă, femei care ar fi făcut orice ca să scape de un copil pe care nu-l doreau, dar fata asta nu făcea parte dintre

ele. Ar fi pariat pe orice că ea nu-şi dorea un avort.

— Soţul meu crede că nu e momentul potrivit ca noi să avem copii.

Doctorul dădu din nou din cap, ca şi cum înţelegea perfect:

— Are vreun motiv pentru care nu vrea, Darryl? E şomer? E vreo problemă de sănătate?

Încerca să afle de ce era fata asta acolo fără un motiv real să facă un avort. Legal sau nu, el avea încă o responsabilitate morală fată de pacienţii săi. Ea clătina din cap la fiecare din întrebările lui.

— Nu… el, nu, doar… crede că nu este momentul potrivit ca noi să avem copii.

— Dar îşi doreşte în general copii?

Ea ezită, apoi clătină din cap, în timp ce ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Nu, spuse ea în cea mai slabă şoaptă, nu cred. Este unul dintre cei cinci copii ai unei familii nevoiaşe şi a avut o copilărie foarte nefericită. Îi este greu să înţeleagă că pentru noi lucrurile stau altfel.

— Şi eu zic că aşa trebuie să fie. Tu ai o slujbă bună şi el cred că are o situaţie destul de stabilă. Crezi că se va răzgândi cu timpul?

Ea clătină foarte trist din cap în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraz, iar doctorul se grăbi să-i spună ceva ce considera el că ar putea să o scoată măcar un pic din starea ei deosebit de emoţională.

— N-o să-ţi fac astăzi avortul, Darryl!

I se adresase pe numele mic de îndată ce înţelesese gravitatea situaţiei problemei ei. Nu era timp de formalisme. Ea avea nevoie de un prieten şi el voia să o ajute.

— Mai întâi, vreau să fiu sigur că eşti într-adevăr însărcinată şi că nu e cumva o greşeală. Ţi-ai

făcut un test care să dovedească acest lucru?

El presupunea că făcuse, altfel n-ar fi fost acolo.

— Da, l-am făcut acasă. De două ori. Sunt însărcinată de două săptămâni.

— Asta înseamnă patru săptămâni, după felul în care calculăm noi. Şi sunt sigur că eşti, dar o să mai verific şi eu o dată. După aceea, aş vrea să te duci acasă şi să te gândeşti încă o dată dacă eşti absolut sigură că asta îţi doreşti. Dacă chiar vrei să renunţi la sarcină, după aceea, poţi să te întorci mâine. Ţi se pare normal ce-ţi spun?

Ea dădu din cap, simţindu-se în acelaşi timp epuizată, toropită şi ameţită, paralizată. Simţea ca şi cum trauma emoţională prin care trecea avea s-o omoare. Dar doctorul era blând şi amabil, îi confirmă ceea ce ştia şi ea, îi spuse să se ducă acasă să se gândească şi să încerce să mai discute o dată cu soţul ei. El considera că, întrucât ea era atât de hotărâtă să nu facă acest avort, cu siguranţă soţul ei îşi va reveni, dacă ea îi va explica. Ceea ce nu lua el însă în considerare, era faptul că Patrick era atât de crunt în această privinţă. Când el o sună în acea seară, vocea lui arăta că era foarte supărat pentru că ea încă nu făcuse avortul.

— De ce dracu’ n-ai făcut-o astăzi, pentru Dumnezeu? Ce rost are să mai aştepţi?

— El vrea ca noi să ne mai gândim, înainte de a lua o hotărâre drastică şi poate nu-i o idee aşa de rea.

Constatarea a ceea ce făcea, a ceea ce urma să facă, o determina să aibă un sentiment zdrobitor de deprimare.

— Când te întorci? spuse ea nerăbdătoare, dar el părea că n-aude panica din vocea ei.

— Nu mai devreme de vineri. Eu şi Robin o să jucăm tenis sâmbătă dimineaţă. Poate că tu şi Helen

puteţi veni şi vom avea o partidă de dublu.

Nu-i venea să creadă ce auzea, ori era complet nesimţitor, ori era de-a dreptul tâmpit.

— Nu cred că o să pot juca tenis atunci, sarcasmul din vocea ei era pe cât de evident pe atât de brutal.

— A, aşa e… am uitat.

În zece secunde? Cum putea să uite atât de repede? Cum putea s-o determine să facă asta în primul rând?

— Cred că ar trebui să te mai gândeşti, Patrick, nu este numai copilul meu, este al nostru, e şi al tău.

Dar simţea cum se ridică ziduri de neînţelegere între ei în vreme ce ea pronunţa cuvintele.

— Ţi-am spus care-i părerea mea despre asta, Darryl. Nu vreau să mai discut. Ocupă-te dracului de asta odată! Nu înţeleg de ce trebuie să mai aştepţi până mâine.

Nu-i răspunse, distrusă, zdrobită de brutalitatea cu care vorbea el. Era ca şi cum copilul îl ameninţa, iar ea îl trădase lăsând ca acest lucru să se întâmple. Acum voia să scape de el cu orice preţ, oricât ar fi costat-o pe ea.

— O să te sun mâine seară.

Darryl îşi ţinu respiraţia în timp ce lacrimi îi ţâşneau din ochi.

— De ce? Ca să te asiguri că am făcut-o?

Simţea că i se rupe inima, îşi luă la revedere de la el, gândindu-se că peste câteva ore va fi prea târziu să-şi mai salveze copilul. Stătu întinsă în pat toată noaptea, plânse, gândindu-se la copilul pe care n-avea să-l fi cunoscut niciodată, copilul pe care-l sacrifica pentru soţul ei.

Era încă trează când soarele răsări în ziua următoare, şi se simţea ca şi cum aştepta o excursie.

Îşi luase o săptămână liberă de la serviciu. Tot ce avea de făcut acum, era să se ducă la doctor şi să se străduiască să facă acel avort.

Îmbrăcându-se, îşi tot spunea că Patrick va suna să-i spună să se oprească. Aşteptă acest lucru până în ultimul moment. Dar nu se întâmplă aşa. În casă era o tăcere continuă. Ea plecă, îmbrăcată cu o cămaşă de doc, o veche fustă de serviciu şi încălţată cu nişte sandale. Ajunse la doctor la ora nouă aşa cum se spusese, în caz că se hotăra să facă avortul. Nu mâncase şi nu băuse nimic de noaptea trecută, asta pentru cazul în care urmau să-i administreze un anestezic. Tremura, era palidă, aşa cum fusese şi cât condusese pe bulevard de-a lungul lui Nob Hill şi ajunse la cabinetul medical cu cinci minute mai devreme. Anunţă asistenta, se aşeză în sala de aşteptare, cu ochii închişi, simţind în adâncul inimii ei că n-o să-şi ierte tot restul vieţii ceea ce făcea acum, iar pentru prima oară în viaţă simţi că-l urăşte pe Patrick. Simţea o nevoie acută să-l sune, să-l găsească oriunde ar fi fost, să-i spună încă o dată să se răzgândească, dar ştia că este inutil.

Asistenta o chemă din uşă şi-i zâmbi în timp ce o conducea pe culoar. O lăsă într-o încăpere puţin mai mare. De data asta îi spuse să-şi scoată toate hainele de pe ea, să-şi pună un halat albastru şi să se întindă pe masă. Alături, era o maşinărie ameninţătoare, iar Darryl ştia că acela e vacuumul. Simţi cum i se usucă gâtul, buzele i se strânseră una de alta ca o hârtie lipită cu scotch. Nu mai voia decât să scape cât mai repede, să se ducă acasă şi să uite totul. Ştia că tot restul vieţii ei o să aibă grijă să nu mai rămână niciodată însărcinată. Cu toate astea, o parte din ea încă mai dorea să păstreze copilul. Era o nebunie, îşi folosea toată forţa interioară de care era capabilă

numai ca să scape de el, iar o parte din ea mai voia să-l ţină cu orice preţ, orice ar spune Patrick, oricât ar fi fost el de îngrozit de copilăria lui.

— Darryl, îşi arătă doctorul capul şi se uită la ea zâmbindu-i cu blândeţe. Te simţi bine?

Ea aprobă din cap, dar nu scoase niciun sunet şi se uită fix la el, cuprinsă de teroare. Intră în încăpere, închise uşa şi-i vorbi răspicat:

— Eşti sigură că asta vrei să faci?

Ea dădu din nou din cap, în timp ce lacrimi îi ţâşniră din ochi. Apoi, scuturâ cinstit din cap. Era atât de confuză şi de îngrozită, de nefericită şi se vedea clar că nu-şi dorea deloc să fie acolo. Voia să fie acasă cu Patrick, să aştepte naşterea copilului.

— Nu trebuie s-o faci. N-ar trebui s-o faci dacă nu vrei. Soţul tău îşi va reveni. O mulţime de bărbaţi fac scandal la început, apoi ei sunt primii care se entuziasmează, când vine copilul pe lume. Vreau din tot sufletul să te gândeşti bine înainte de-a face acest pas.

— Nu pot, bolborosi ea. Pur şi simplu nu pot. Plângea cu sughiţuri, acolo, pe masa de operaţie. Nu pot.

— Nici eu, zâmbi el. Du-te acasă şi spune-i soţului tău să-şi cumpere un trabuc şi să-l păstreze până… aşa… verifică el din nou fişa ei… până la începutul lui ianuarie, aş zice eu. Atunci o să-i dăm un bebeluş grăsuţ şi drăgălaş. Ei, cum ţi se pare?

— Mi se pare minunat, zise ea printre lacrimi.

Blândul doctor în vârstă, puse o mână în jurul umerilor ei:

— Du-te acasă, Darryl. Odihneşte-te! Trage-i o mamă bună de plâns! O să fie bine. O să fie foarte bine. Şi soţul tău o să-şi revină.

O bătu uşor pe umeri, apoi plecă din încăpere

ca ea să se îmbrace şi să se ducă acasă, cu copilul ei. Îşi zâmbi, în vreme ce se îmbrăca, apoi plânse, ca şi cum ceva minunat se întâmplase. Se simţea eliberată, nu ştia sigur de ce anume, doar poate pentru că doctorul ei fusese atât de deştept încât să ştie exact că ea nu putea face aşa ceva.

Porni cu maşina spre casă, dar se hotărî brusc să se ducă direct la serviciu. Se simţea atât de bine, cum nu se mai simţise de zile în şir şi voia să se ducă la birou, să se afunde în teancurile de hârtii. Conduse spre studio, cu părul în vânt, respiră adânc şi-şi zâmbi. Dintr-o dată, viaţa devenise atât de frumoasă, iar ea va avea un copil.

Intră în birou cu un aer primăvăratec, dar arăta de parcă alergase zece mile (şaisprezece kilometri). Nu fusese o dimineaţă tocmai uşoară, sau nişte zile prea simple, mai avea încă de luptat cu Patrick când se va întoarce de la Detroit. Dar cel puţin acum ştia ce face. Se simţea mult mai relaxată, cum nu se mai simţise de multe zile, iar sentimentul zdrobitor de depresiune parcă se evaporase.

— Bună, Darryl! îşi băgă Donna capul pe uşă, pe la mijlocul dimineţii. Totul e în regulă!

— Da. De ce?

Darryl părea cam distrată, cu creionul după ureche şi nu era obiceiul ei să vină la serviciu îmbrăcată cu haine vechi şi nemachiată.

— Ei, să-ţi spun drept, n-arăţi chiar grozav. Parcă ai ieşit de la maşina de stors rufe.

Şi chiar aşa era.

— Te simţi bine? întrebă Donna.

Era mai atentă şi Darryl îşi dădu seama. Avea dreptate. Lucrurile fuseseră destul de cumplite.

— Am avut gripă, zâmbi ea recunoscătoare Donnei că remarcase. Dar acum mi-e bine.

— Parcă ţi-ai luat liber toată săptămâna.

Se uita fix la ea, ca şi cum ar fi vrut să se decidă dacă să creadă sau nu că ceea ce-i spunea era adevărat. Numai că Darryl părea fericită, acolo, lucrând intens la hârtiile de pe birou.

— Mi-am spus că mi-e prea dor de astea.

— Aiurea! îi zâmbi Donna.

— Poate. Nu vrei să ieşim mai târziu amândouă să mâncăm un sandviş?

— Desigur. Cu mare plăcere.

— Treci pe aici când eşti gata.

— Aşa o să fac.

Donna dispăru, iar Darryl se întoarse la lucrul ei, simţindu-se mult mai bine, aşa cum nu se mai simţise de zile în şir. Ideea copilului încă o mai speria un pic, dar era ceva cu care se gândea că se va obişnui. Era oricum mai bine. Decât în alternativa cealaltă. Ştia că n-ar fi putut suporta asta şi încă-i mai purta pică lui Patrick pentru că o obligase să facă aşa ceva. Se întreba cum îşi vor reveni vreodată din tensiunile emoţionale prin care trecuseră amândoi în ultimele zile. Vor uita oare vreodată? Se apucă din nou de lucru şi se strădui să nu se mai gândească la el. Se va gândi la ceea ce avea să-i spună mai târziu.

Capitolul 8

În studioul din capătul culoarului, Scott Robinson stătea pe un taburet de vorbă cu regizorul şi ofta.

— De unde dracu’ să ştiu eu unde este? A

plecat de la hotel acum o săptămână. Nu ştiu cine e. Nu ştiu unde s-a dus. E o femeie adultă şi nu-i treaba mea… dar asta până nu-mi afectează serialul. Abia acum e treaba mea, dar tot nu ştiu unde naiba s-a dus.

Gloria Wyman nu venise de la Miami duminică seara. Plecase de la hotel luni dimineaţă, le spuseseră cei de la recepţie, dar nu se întorsese încă la lucru, se simţea stânjenită. Scott se dusese s-o caute la apartamentul ei, dar nici acolo nu se întorsese.

Scriseseră nişte scenarii alternative în ultima săptămână, dar ajunseseră la disperare fără ea.

În câteva zile, trebuiau s-o înlocuiască. Tocmai asta-i spusese Scott regizorului: faptul că nici măcar nu-i sunase să le explice motivul plecării, era o clară violare a contractului pe care-l aveau cu ea.

— Dacă nu se întoarce până în episodul de mâine, va trebui să-mi găsiţi pe altcineva, le spunea Scott regizorului şi unuia dintre producători.

Sunaseră deja la una dintre agenţii în acea zi, însă nu era prea simplu s-o înlocuieşti fără să nu-i superi pe telespectatori.

— Are toată lumea noul material pentru azi? întrebă regizorul, arătând încruntat spre ceea ce Scott tocmai îi înmânase.

Era un scenariu cu totul nou. Era limpede că Scott îi pusese pe scenarişti să lucreze zi şi noapte în lipsa Gloriei. Era o muncă eroică care ducea povestirea mai departe în timp ce ea nu apărea deloc pe ecran. Erau o mulţime de drame care se petreceau în acelaşi timp, în aşa fel încât era plauzibil faptul că Kelly Hartwell nu apărea în serial de nouă zile, dar cu mare greutate, totuşi. Ea era încă în puşcărie, reţinută pentru uciderea bărbatului pe care cumnatul ei îl omorâse de fapt, cu nouă zile în urmă, într-o vineri.

Scott rămase în studio până începu transmisia

în direct şi urmări întregul episod, mulţumit de faptul că toţi reuşiseră să se descurce în noile întorsături pe care le luase conflictul, cu noile replici din scenarii, iar când se termină episodul, după ce-i felicită pe toţi, se duse la el în birou.

O jumătate de oră mai târziu, secretara îl sună la interfon să-i spună că cineva vrea să-l vadă.

— Cineva cunoscut? Ori e vreun secret?

Era obosit, după toate nopţile de nesomn în care muncise atât de mult, dar era încântat că totul mergea încă bine. Se datora, mai ales, aşa simţea el, unei distribuţii sublime, celor doi scenarişti şi unui regizor remarcabil.

— Cine-i Sarah? întrebă el.

După o pauza lungă, ea răspunse:

— Este domnişoara Wyman.

— Domnişoara *noastră* Wyman? *Acea* domnişoară Wyman pe care o căutăm noi în statul Florida? ridică el cu interes din sprâncene.

— Ea, în carne şi oase.

— Te rog, pofteşte-o înăuntru! Abia aştept s-o văd.

Gloria intră în momentul în care Sarah deschise uşa. Intră ca un copil înfricoşat, arătând mai frumoasă ca oricând. Părul ei lung, negru, îi atârna pe spate ca Albei ca Zăpada, iar ochii mari care-l priveau, plini de remuşcări, păreau enormi. Când intră, Scott se ridică… şi se uită la ea de parcă vedea o stafie.

— Unde dracu ai fost? o întrebă el amenințător.

O clipă, ea nu ştiu la ce să se aştepte, aşa că începu să plângă uitându-se la el.

— Am înnebunit căutându-te şi sunând întruna la Miami. Cei de la „My neighbour” ne-au spus că te-au lăsat cu un tip oarecare. Eram pe punctul de a suna la politia din Florida şi să anunţăm dispariţia ta.

Fusese cu adevărat îngrijorat în privinţa ei în ultima săptămână, temându-se să nu i se fi întâmplat ceva.

Ea scoase un oftat şi se aşeză pe canapea, în vreme ce el îi înmâna o batistă.

— Îmi pare rău.

— Ar fi cazul! O mulţime de oameni şi-au făcut probleme din cauza ta.

Dar parcă vorbeai cu un copil. Brusc, îşi dădu seama că nu mai era problema lui.

— Unde-ai fost?

Asta nu mai conta acum, atâta timp cât se întorsese şi nu i se întâmplase nimic rău. Asta-l îngrijorase pe el. Se ştia că în Miami se întâmplau tot felul de lucruri groaznice. Mai ales fetelor ca Gloria Wyman. Mai ales când se culcau cu străini.

Ea se uită fix la el şi începu din nou să plângă.

— M-am măritat.

— *Ce-ai făcut?* rămase el o clipă uluit.

Îşi închipuise orice altceva în timp ce încercau să afle ce păţise.

— Cu cine? Cu tipul din camera ta din seara aceea?

Ea dădu din cap şi-şi suflă din nou nasul.

— Lucrează în industria textilă. E din Philadelphia.

— O, Doamne!

Scott se aşeză lângă ea pe canapea, întrebându-se dacă o cunoscuse de fapt vreodată:

— Ce te-a determinat să faci una ca asta?

— Nu ştiu… Mi-a… tu mereu lucrezi aşa de mult… am fost atât de singură.

Doamne! Avea douăzeci şi trei de ani, arăta sublim şi se plângea pentru că se simţea singură. Jumătate din femeile Americii şi-ar fi dat mâna

dreaptă, poate şi mai mult, numai să arate ca ea, iar ea se măritase cu un producător de textile, pe care nici măcar nu-l cunoştea şi cu care nu petrecuse decât o săptămână la Miami. Scott se întrebă, fără să vrea, dacă nu cumva era vina lui. Poate că, dacă n-ar fi neglijat-o, dacă n-ar fi fost atât de prins cu lucrul pentru serial… era un refren familiar. Într-un anume fel, era ca un cor ce-l tot cânta şi-l ducea cu mintea iar înapoi, până la Alicia. Dar era el oare răspunzător pentru ele toate? Oare chiar era vina lui? De ce nu se puteau adapta felului lui de viaţă? De ce trebuiau să fugă şi să facă tot felul de nebunii? Acum, zăpăcita asta se măritase cu un om complet necunoscut. Scott se uită la ea cu uimire.

— Ce-o să faci acum, Gloria? abia aştepta să audă ce va spune.

— Nu ştiu. O să mă mut la Philadelphia săptămâna viitoare, cred. Îl cheamă George şi trebuie să fie înapoi la New York până marţi.

— Nu-mi vine să cred!

Scott îşi lăsă capul pe spate pe canapea şi începu să râdă. Nu se mai putea opri. Îl auzea până şi Sarah din biroul ei de alături şi se simţea uşurată că nu ţipa. O făcea foarte rar, dar ea asta-şi închipuise că avea să-i provoace lui dispariţia Gloriei.

— Tu şi George trebuie să vă întoarceţi la New York până marţi… Nu-i aşa?

— Ei… păru ea încurcată. Cam aşa ceva. Numai că ştiu că am un contract să joc în serial şi-n anotimpul următor.

Adevărul era că ea îşi imaginase că el o va da afară, după ce sunase în acea noapte şi, de frică, s-a măritat cu George. Habar n-avea ce-o să mai fie, totuşi el fusese foarte drăguţ cu ea, îi cumpărase un inel superb cu diamante în Miami şi-i promisese că va avea

grijă de ea îndată ce vor ajunge în New York. Îi promisese să-i găsească o slujbă ca prezentatoare de modă, iar dacă ea voia putea să joace şi în piese de teatru, fie în nişte reclame comerciale, ori filme sau seriale simple, ca cel la care era aici. Era un orizont nou care i se deschisese, iar faptul de a fi căsătorită cu un om care se ocupa de industria îmbrăcămintei în New York era o repartizare într-un rol nepotrivit pentru Gloria Wyman.

— Ce-o să se întâmple cu contractul meu? se uită ea rugător la Scott şi rămase aproape uluită când el începu să râdă din nou.

Totul era atât de absurd, încât nu se putea abţine. N-o puteai lua în serios. Era ca şi cum viaţa imita arta în extremis, iar el nu era chiar atât de nebun ca să nu remarce umorul situaţiei.

— Ştii ce-o să faci cu contractul tău, Gloria? O să-mi dai două episoade în două zile, azi şi mâine, asta de dragul vremurilor mai vechi, şi o să te omorâm în cea mai dramatică scenă care s-a văzut vreodată. Apoi, eşti liberă să pleci. Poţi să te duci acasă în New York, cu George al tău şi să faci zece copii, cu o singură condiţie: primului să-i dai numele meu. Te scutesc de contract.

— Chiar? se uită ea uimită la el, iar el zâmbi amuzat.

— Da. Pentru că sunt un tip de treabă, ţi-am dat atâta de furcă, ai lucrat mult şi nu ţi-am acordat destulă atenţie. Eu îţi sunt dator, iubito. Şi acum pot să mă revanşez.

Era mulţumită că măcar se întorsese şi nu plecase chiar de tot. Asta le va da posibilitatea să reînnoade totul inteligent. Chris o va ucide pe Kelly pentru că ea îl văzuse omorându-l pe ticălosul de vânzător de droguri. Iar epopeea putea continua apoi,

la nesfârşit.

— Îmi pare rău, iubito, îi spuse el blând.

Şi chiar îi era.

— Cred că nu prea sunt o partidă grozavă în zilele astea. De fapt, n-am fost niciodată. Eu sunt căsătorit cu serialul ăsta.

— Nu-i nimic, zise Gloria şi se uită aproape ruşinată spre el. Nu eşti supărat pe mine, nu?... pentru că am făcut ce am făcut... că m-am măritat, vreau să spun.

— Nu, dacă vei fi fericită.

Şi exact aşa simţea el.

Aventura ei cu Scott fusese un lucru trecător, ştiau amândoi. Însemna foarte puţin pentru oricare din ei, aşa cum o dovedise ea, petrecându-şi weekend-ul cu un străin în Miami, iar Scott bănuise corect că exact de asta se dusese ea acolo.

— Trebuie să sărut mireasa?

El se ridică, se ridică şi ea, încă uluită de faptul că o lăsa să plece cu atâta uşurinţă. Se aşteptase să fie furios, s-o dea afară, să n-o mai lase să joace fără să-i rezilieze contractul. Îi va fi mai uşor în felul acesta să-şi găsească ceva de lucru la New York. Se întoarse spre el, gata să-l îmbrăţişeze cu pasiune, de dragul vremurilor trecute, dar, în loc de asta, el o sărută uşor pe obraz, şi, o clipă îşi dădu seama că o să-i fie dor de ea. Avea o anume dulceaţă care îi plăcuse la ea, o blândeţe, se simţiseră atât de bine, puţinul timp cât fuseseră împreună. Era apropiat de ea, erau prieteni buni, iar acum avea să fie din nou singur. Ar fi mai simplu să nu te combini cu cineva din serial. Fusese o greşeală pe care el n-avea s-o mai repete, un fel de indulgenţă extremă. Nu exista nicio femeie în viaţa lui, iar pentru moment nici nu era măcar sigur dacă-i păsa.

— Ce-o să faci cu lucrurile pe care le ai la mine?

— Cred că o să trec să le iau, zise ea.

Uitase complet de asta. Nu era mare lucru, dar tot se aduna vreo valiză de haine pe care ea le lăsase la el în dulap.

— Vrei să mergi să le iei acum?

— Desigur. Trebuie să mă întâlnesc cu George la Beverly Wilshire la ora patru. Dar, am destul timp.

Mai era ceva în vocea ei, însă el se prefăcu a nu remarca. Pentru el, se terminase totul. Făcuse ce făcuse şi nu-i purta ranchiună, dar nici n-o mai dorea.

Plecă împreună cu ea din birou, fiind sigur că toată lumea credea că ei se duceau la el acasă pentru „una scurtă”. Îl pufni doar râsul. O conduse la el, o ajută să-şi împacheteze, apoi o duse cu maşina la apartamentul ei.

— Vrei să revin? se uită ea trist la el, când îşi luă ultimele lucruri din valiza lui din lemn în care le aduseseră la ea, dar el clătină din cap.

O clipă mai târziu, el plecase, iar acel capitol din viaţa lui era încheiat.

Capitolul 9

Când ajunse Darryl acasă după ştirile de la ora şase, telefonul suna, iar ea puse imediat mâna pe el, chiar în momentul în care robotul începuse să intre în funcţiune. Vorbi repede la telefon, închise robotul şi răspunse, mai ţinând încă poşeta, ziarul şi cele câteva lucruri pe care le cumpărase de la farmacie în drum spre casă, dar se opri brusc când îi auzi vocea. Era Patrick.

— Te simţi bine? părea el nerăbdător şi încordat, iar ea realiză dintr-o dată şi de ce. Te-am sunat toată după – amiaza. De ce n-ai răspuns la telefon.

Fusese foarte îngrijorat toată ziua şi o sunase încă de la prânz, dar nu răspunsese decât robotul. Era deja înnebunit de grijă pe la ora şapte, când, în fine, ea era acasă; şi lui nici nu-i trecuse prin gând să o sune la birou. Nici ea nu dorise să-l sune. Îi trebuia timp să se gândească la el, cum să-i spună că nu făcuse avortul.

— N-am fost aici, spuse ea aproape cu remuşcare, dându-şi seama că trebuia să găsească repede o serie de scuze.

Ea hotărâse deja totul în legătură cu vieţile lor în acea dimineaţă, dar el habar n-avea ce făcuse ea, încă mai presupunea că făcuse deja avortul.

— Unde ai fost? Te-au ţinut la cabinet toată ziua? S-a întâmplat ceva?

Părea înnebunit şi ei îi era milă de el, dar era în acelaşi timp şi furioasă. El a vrut s-o lase pe ea să se descurce singură cu acest avort, încercase să-i spună că nu-i mare lucru, ceea ce era, sau ar fi fost. Era încă necăjită pe el.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Urmă o pauză lungă, o tăcere parcă fără sfârşit, apoi ea se hotărî să-i spună direct, să nu-l mai amăgească:

— Nu l-am făcut.

O clipă de linişte neîncrezătoare la celălalt capăt al firului şi apoi, dintr-o dată el explodă în telefon:

— Ce? De ce? Ţi s-a întâmplat ceva, e ceva rău cu tine, de nu se poate?

— Da, zise ea calm în timp ce se aşeza.

Se simţi deodată foarte ciudat, foarte obosită,

toate emoţiile pe care şi le reprimase toată ziua ieşiră brusc la iveală şi se simţea copleşită în timp ce-l asculta pe soţul ei.

— Ceva totuşi s-a întâmplat. N-am vrut să-l fac.

— Deci m-ai fraierit, păru el îngrozit, apoi era şi furios, ceea ce o supără şi mai tare pe ea şi o tăcu să se enerveze şi mai mult.

— Dacă vrei să-i spui aşa. M-am hotărât că vreau să avem un copil. Mulţi oameni ar fi flataţi de acest lucru, mulţumiţi, sau măcar un pic mai umani.

Amândoi ştiau că în această privinţă la el nu există omenie.

— Din păcate eu nu sunt unul dintre ei, Darryl. Nu sunt emoţionat… flatat… cred că eşti o nebună. Şi cred că faci asta numai ca să mă duci pe mine într-un fel. Dar, ascultă fetiţo! N-am să te las să-mi faci mie aşa ceva.

— Despre ce vorbeşti? Parcă eşti un nebun. Nu este o vendetă, pentru numele lui Dumnezeu… e un copil… ştii, o persoană mică, făcută de mine şi tine… ceva micuţ şi rozaliu, care mai şi plânge din când în când. Mulţi oameni se obişnuiesc cu asta, nu reacţionează ca şi cum vieţile lor ar fi ameninţate de vreun mare mafiot.

— Darryl, nu mă amuză deloc felul tău de umor.

— Iar eu sunt şi mai puţin amuzată de sensul valorilor tale. Ce ţi se întâmplă? Cum mă poţi lăsa aşa şi să aştepţi de la mine să mă duc pur şi simplu şi să fac un avort? Nu e chiar aşa o procedură minoră cum îţi închipui tu. Nu e un „nimic” E *ceva.* E un *mare ceva…* iar unul dintre motivele pentru care n-am vrut s-o fac a fost pentru că te iubesc.

— Asta-i porcărie şi o ştii şi tu!

Părea ameninţat, încolţit, extrem de înfricoşat de tot ce ea tocmai îi spusese, iar Darryl îşi dădu

seama că ei nu vor rezolva această problemă la telefon, poate chiar nici în viitorul apropiat. El trebuia mai întâi să se calmeze, să vadă cu ochii lui că acest copil nu-i va ruina viaţa. Dar mai întâi, amândoi trebuiau să înceteze să se mai certe.

— Ce-ar fi să discutăm lucrul acesta cu calm când te vei întoarce acasă, zise ea înţelept, dar acum el era de-a dreptul iritat.

— N-avem despre ce discuta. Dacă nu-ţi revii la normal şi dacă nu faci avortul. N-am de gând să mai discut nimic cu tine până când nu faci asta. E clar?

Ţipa la ea în telefon, de parcă era nebun.

— Patrick, încetează! Nu te mai frământa!

Îi vorbea ca unui copil care-şi ieşise din fire, dar el nu era capabil să se calmeze. În camera lui de la hotelul din Detroit, tremura de furie.

— Să nu-mi spui tu mie ce să fac, Darryl! M-ai trădat!

— Nu te-am trădat, aproape c-o pufnise pe ea râsul, atât era el de absurd, dar adevărul era că nu era nimic de râs. A fost un accident. Nu ştiu cum s-a întâmplat şi nici a cui vină a fost. Dar acum nu mai contează. Nu te condamn nici pe tine, nici pe mine, nici pe nimeni altcineva. Vreau numai să am acest copil.

— Ţi-ai ieşit din minţi! Şi nu ştii ce spui, părea cineva pe care ea deja nu-l mai cunoştea şi închise ochii încercând să rămână calmă.

— Cel puţin eu nu sunt isterică. De ce nu încetezi să te mai gândeşti la asta şi o să vorbim din nou când o să vii acasă.

— Nu mai am nimic ce să-ţi spun, până nu termini cu asta.

— Ce vrea să însemne acest lucru? deschise ea ochii din nou.

Era ceva ciudat în vocea lui, ceva ce ea nu mai

auzise niciodată, un tip de răceală care o înfricoşa, şi, trebui să-şi spună ei însăşi, că acesta nu era decât Patrick.

— Înseamnă exact ceea ce auzi. Eu sau copilul. Scapă de el! Acum! Darryl, vreau să te întorci mâine la doctor şi să faci avortul!

O gheară îi strânse pentru o clipă inima, apoi se întrebă dacă vorbea serios, dar ştia că nu putea fi aşa. Nu o putea face să aleagă între copil şi el. Era o nebunie. Şi ştia că de fapt nu asta voia să spună.

— Dragul meu… te rog… nu fi aşa!… Nu mă pot întoarce. Nu pot. Pur şi simplu nu pot s-o fac.

— Trebuie!

Părea şi el să aibă lacrimi în ochi şi ar fi vrut să-şi pună braţele în jurul lui şi să-l consoleze, să-i spună că totul va fi bine. Într-o zi, după ce se va naşte copilul, va râde şi el, amintindu-şi cât de supărat a fost la început. Dar acum, numai la asta nu se putea gândi el:

— Darryl, eu nu vreau copilul!

— N-ai încă un copil. Relaxează-te şi uită acest lucru câteva zile.

Se simţea şi ea epuizată, dar mai calmă încă de când luase hotărârea.

— N-o să mă calmez până când nu scapi de el. Vreau să faci avortul!

Ea se aşeză în tăcere, ascultându-l, pentru prima dată în aproape trei ani de zile incapabilă să-l înţeleagă. Incapabilă şi nemaidorind să-l înţeleagă, ceea ce pe el îl enerva şi mai tare. Nu putea promite că va face cum îi spunea el.

— Patrick… te rog… spuse ea şi i se umplură din nou ochii de lacrimi. Nu pot! Înţelegi?

— Tot ce înţeleg eu e ceea ce-mi faci tu mie. În mod deliberat, cu răutate, refuzi să iei în considerare sentimentele mele.

El nu-şi amintea decât cât era de deprimat tatăl său de fiecare dată când mama lui rămânea însărcinată. Avusese două locuri de muncă ani de zile, apoi şi-l luase şi pe al treilea, până când, într-un târziu, ca o îndurare cerească, ajunsese parcă mort: avea ciroză. La vremea aceea, copiii se duseseră oricum şi viaţa lui era sfârşită.

— Ţie nu-ţi pasă de ce simt eu, Darryl. Nu dai niciun ban pe mine. Pe tine nu te interesează decât nenorocitul ăla de copil, plângea şi el acum.

Darryl se întreba ce făcuse. Nu mai înţelegea nimic. Spusese că s-ar putea să-şi dorească copii, într-un târziu, când se vor fi „ajuns”, dar nu spusese niciodată că-i ura, nu spusese niciodată că în mod categoric nu-i va vrea nicicând.

— Ei, ei bine, n-ai decât să-ţi ţii copilul, Darryl! Dar nu mă mai ai pe mine… oftă el în receptor, în timp ce plângea şi ea ascultându-l.

— Patrick, te rog…

Dar în timp ce ea spunea aceste cuvinte, el închise iar ea ţinea încă receptorul în mână. Nu-i venea să creadă că fusese atât de supărat, atât de turbat, iar următoarele două ore se tortură singură întrebându-se dacă să facă sau nu acel avort. Dacă însemna atât de mult pentru el, dacă-l speria atât de tare, ce drept avea ea să-l oblige să aibă un copil? Şi totuşi, ce drept avea să omoare un copil, numai pentru că un adult nu suporta ideea de a fi tată? Patrick se va obişnui. Va învăţa să se acomodeze cu asta. Va descoperi până la urmă că nu-l va iubi mai puţin, poate chiar îl va iubi mai mult şi viaţa lui nu se va sfârşi. Nu putea să renunţe la copil, îşi aminti ea. Îşi aminti din nou, cum fusese când se dusese de dimineaţă la doctor să-şi facă avortul, ştia pur şi simplu că nu putea. Va avea copilul, iar Patrick se va obişnui să accepte această

idee. Ea îşi va lua toată responsabilitatea, iar el nu va face decât să stea la o parte, să se relaxeze şi-l va ajuta să nu înnebunească.

Încă îşi mai spunea, îndreptându-se spre casă, la ora unsprezece, acelaşi lucru: nu va renunţa la copil. Când ajunse acasă, după miezul nopţii, ascultă mesajele de pe robot, ca să vadă dacă o mai sunase, dar nu, n-o sunase. Era încă necăjită, iar în ziua următoare la lucru se simţi la fel de abătută, apoi sună la el la birou şi întrebă când urma să sosească avionul. Era foarte bine: trebuia să sosească la ora două, iar ea avea suficient timp să-l aştepte la aeroport şi să-l ia, sperând ca până atunci toată lumea să se fi calmat, iar viaţa se va întoarce la normal. Atât de normal cât putea să fie după o vreme. Mai devreme sau mai târziu, vor trebui să facă obişnuitele adaptări la noua ei situaţie de femeie însărcinată, aşa cum făceau şi alte cupluri, să cumpere cădiţă de spălat copilul, să amenajeze un loc unde să stea el. Până şi acest gând o făcea să zâmbească, în timp ce se întorcea de la lucru şi se străduia să nu se mai gândească la ce va spune Steven.

*

Toată lumea stătea în studio şi urmări cum Gloria fu ucisă în după–amiaza aceea. Chris o vizită la închisoare, prefăcându-se că era avocatul ei. Kelly trebuia să pară deosebit de surprinsă când îl vedea, iar câteva clipe mai târziu, nevăzut de gardianul care-i lăsase singuri într-o celulă, el îşi punea mâinile în jurul gâtului ei, o sugruma şi ea murea. Scoase nişte zgomote minunate în timp ce Chris o strangula. A fost o scenă superbă, iar Scott fu deosebit de încântat de ei toţi, privind cum jucau.

Veni apoi momentul să-şi ia rămas bun de la Gloria, după ce se termină episodul, dar, deodată, toţi începură să plângă. Ea jucase în serial un an de zile şi avea să le fie tuturor dor de ea. Se lucra uşor cu ea, până şi femeile o plăceau. Regizorul comandase şampanie şi-i dăduseră şi lui Scott o ceaşcă, în timp ce el stătea deoparte şi urmărea acest „episod” care părea atât de real, chiar George stătea şi se uita la ei şi se simţea stingherit. Până la urmă, Scott încercă să scape, dar Gloria îl văzu înainte ca el să iasă şi se duse după el încet, îi spuse ceva ce nimeni n-auzi. El râse, ridică paharul spre ea, apoi se întoarse şi-l ridică şi spre George.

— Vă urez noroc la amândoi! O viaţă fericită în New York! Şi nu uitaţi să ne mai scrieţi şi nouă, o tachină el pe Gloria.

O sărută pe obraz, în timp ce ea începu să plângă din nou, ştiind că îşi lua un mare risc căsătorindu-se cu George. El închiriase o superbă limuzină albă care să-i ducă de la studio la aeroport. Luau avionul spre New York chiar în acea seară, geamantanele ei erau deja împachetate şi puse în maşină. Renunţase deja la apartament. Se uită tânguitor spre Scott, în timp ce el părăsea studioul, fără să se uite înapoi şi se întoarse în biroul lui. Fusese o săptămână lungă pentru el, dar totul se sfârşise cu bine şi avea de gând să-şi ia şi el, în fine, o săptămână liberă şi să se mai odihnească, s-o ia un pic mai uşurel.

*

În timp ce Scott se îndrepta spre casă în seara aceea, după episod, Darryl era în drum spre aeroport. Nu se putea gândi decât la ceea ce-i va spune lui Patrick.

Tot ce văzu Darryl în timp ce-l privea pe Patrick coborând din avion, fu privirea lui întrebătoare în momentul în care o remarcă. Se îndreptă spre ea, fără să spună un cuvânt, cu ochii plini de răutate şi de întrebări.

— De ce ai venit aici? strigă la ea încă furios, după conversaţia pe care o avuseseră la telefon cu o seară în urmă.

— Am vrut să vin să te iau, răspunse ea blând.

Încercă să-i ia valiza, să-i dea o mână de ajutor, dar el nu-i permise.

— Nu trebuia să faci asta! Mai bine n-o făceai.

— Hai, Patrick, fii cinstit!

— Cinstit? se opri el brusc în mijlocul aeroportului. Cinstit? Tu îmi ceri mie să fiu *cinstit?* După ceea ce mi-ai făcut tu mie?

— Eu nu-ţi *fac* ţie nimic. Încerc să fac tot ce este mai bine, să ne descurcăm cu ceva care ni s-a întâmplat. Ni s-a întâmplat *amândurora*. Şi chiar cred că nu este cinstit să mă faci pe mine să mă simt aşa de necăjită.

— Ceea ce faci tu însă este pentru mine mult mai rău.

O luă spre ieşire, în timp ce ea-l urmă, întrebându-se încotro se ducea. Ea-şi lăsase maşina în garaj, iar el se îndrepta spre un taxi.

— Patrick, ce faci? Unde te duci?

Era deja lângă maşină, tocmai deschisese uşa unui taxi.

— Ce faci?

Stătea acolo, uitându-se fix, cuprinsă de panică. El se comporta ca o persoană necunoscută, iar ea era îngrozită de tot ceea ce se întâmpla. Nu înţelegea.

— Patrick...

Şoferul îi privea pe amândoi cu o iritare

evidentă.

— Mă întorc la apartament.

— Şi eu. De aceea am venit la aeroport…

— … ca să iau lucrurile. Eu am închiriat o cameră la hotel până când tu o să-ţi vii în fire.

O şantaja. O părăsea până când va scăpa de copil.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Patrick… te rog… Dar el îi trânti portiera în nas, o încuie, îi dădu şoferului adresa, iar o clipă mai târziu, taxiul făcu la dreapta. Ea rămase acolo, uitându-se după el, nevenindu-i să creadă, întrebându-se încotro o va lua viaţa ei.

Nu-i venea să creadă ce-i făcea şi că o va părăsi cu adevărat. Dar când ajunse la apartament, el îşi împachetase deja trei valize, două rachete de tenis, crosele de golf şi încă o valiză întreagă, plină de hârtii.

— Nu-mi vine să cred că tu faci aşa ceva, se uită ea la el cu o neîncredere totală. Nu poţi fi serios.

— Sunt, zise el cu răceală. Sunt chiar foarte serios. Ai cât de mult timp vrei ca să te hotărăşti. Poţi să mă suni la birou. Nu mă întorc decât după ce scapi de copil.

— Şi dacă nu?

— Mă voi întoarce să iau restul lucrurilor când o să-mi spui.

— E chiar aşa de simplu?

Ceva în interiorul ei începea să clocotească de furie, dar pe de altă parte, ar fi fi vrut să se târască parcă într-o gaură din pământ şi să moară, însă teroarea nu i se vedea pe fată în timp ce se uita la soţul ei:

— Te comporţi ca un nebun. Sper că ştii că asta faci.

— Nu ştiu. În ce mă priveşte pe mine, tu ai

distrus complet bazele de încredere şi decenţă ale acestei căsătorii.

— Pentru că port copilul nostru?

— Făcând cu totul împotriva felului în care simt eu.

Era atât de îngâmfat şi de afectat încât ea vru să-l pocnească.

— Bine. Eu sunt umană. M-am schimbat. Dar cred că putem amândoi să facem asta. Avem o mulţime de lucruri de oferit unui copil. Şi cred că oricine ar gândi aşa, după toate standardele normale.

— Eu nu vreau un copil!

— Iar eu nu vreau să am un avort numai pentru că tu crezi că nu-ţi plac copii şi nu vrei să se interpună în excursia noastră în Europa.

— Nu aici e problema, se uită el la ea, ca şi cum era foarte insultat. Excursia în Europa n-are nimic de-a face cu asta. E vorba despre tot. Acest copil va călca în picioare tot stilul nostru de viaţă pentru care ne-am chinuit atâta, iar eu nu vreau să las ca acest lucru să se întâmple dintr-un capriciu sau pentru că ţie ţi-e prea frică să faci un avort.

— Nu mi-e prea frică, fir-ar al dracului! ţipă ea la el. *Vreau copilul*! Încă n-ai înţeles acest lucru?

— Tot ce am înţeles este că faci asta numai ca să-mi faci în ciudă mie, în ochii lui era o nuanţă de perfidie, de trădare totală.

— De ce să-ţi fac eu aşa ceva? întrebă ea, în timp ce el se uita din nou prin garderobă să se asigure că nu-şi uitase nimic din ce voia să-şi ia.

— Nu ştiu, încă nu-mi dau seama.

— Şi chiar îmi spui că dacă vreau să ţin copilul o să mă părăseşti pentru totdeauna?

El dădu din cap şi se uită în ochii ei, iar Darryl nu putu decât să clatine din cap şi să se aşeze pe

scări, sus, în timp ce el îşi târa bagajele.

— Chiar mă părăseşti, nu? începu ea să plângă din nou, în vreme ce stătea pe scări, privindu-l cum îşi căra bagajele, incapabilă să creadă că pleca, dar el exact asta făcea. După doi ani şi jumătate de căsătorie, o părăsea pentru că ea avea un copil, copilul lui. Era greu de crezut, şi mai greu de înţeles, dar ea se uita la el cu neîncredere, în vreme ce-şi căra ultima valiză la maşină şi când se întoarse se uită la ea prin uşă:

— Anunţă-mă ce hotărâre ai luat!

Ochii lui erau ca de gheaţă, faţa foarte calmă, în timp ce ea plângea cu suspine şi se îndreptă spre el.

— Te rog, nu fă asta!… Am să fiu bună, promit… Nici n-am să-l las să plângă… Patrick, te rog… Nu mă face să renunţ… Nu mă părăsi… Am nevoie de tine…

Se agăţă de el ca un copil, iar el se dădu un pas înapoi, ca şi cum îl revolta, ceea ce pe ea n-o făcu să simtă decât şi mai multă panică.

— Revino-ţi, Darryl! Ai o alegere de făcut. Este la latitudinea ta.

— Nu! Nu este! plângea ea, aproape fără să se mai poată controla. Îmi ceri să fac ceea ce nu pot.

— Poţi face tot ce vrei, îi spuse el rece, iar ea se întoarse spre el cu o privire de furie.

— Şi tu la fel. Te-ai putea obişnui, dacă ai vrea.

— Tocmai asta-i problema, zise el în timp ce se uita la ea, ţi-am spus deja, Darryl, că nu vreau.

Îşi luă rachetele de tenis, apoi, privind-o pentru ultima dată, fără să-i mai spună vreun cuvânt, închise uşa după el. Darryl rămase acolo, uitându-se în gol, la locul unde fusese el. Era greu de crezut ce-i făcea el. O părăsea.

Capitolul 10

Nu mai mirosea a costiţă când se trezi ea în acea duminică dimineaţă, nu era tăviţa cu micul dejun care s-o aştepte, nu mai era omleta făcută cu mâini iubitoare, nu mai mirosea frumos, nu mai erau sunete plăcute şi zgomote prieteneşti. Nu mai era nimic. Doar linişte. Era singură. Această constatare o izbi ca o greutate în inimă de îndată ce se trezi. Se învârti în pat, uitându-se după el, apoi brusc îşi aminti că Patrick o părăsise.

Anunţase la birou că era bolnavă şi nu putuse veni să pregătească ştirile cu o seară în urmă. Fusese prea supărată ca să se mai ducă undeva, stătuse doar întinsă în pat şi plânsese, până când, într-un târziu adormise, cu luminile aprinse. Se trezise în jur de trei noaptea, îşi scosese hainele, stinsese luminile, îşi pusese cămaşa de noapte, iar acum, când se trezea, se simţea ca un alcoolic care se trezeşte dintr-o beţie de două săptămâni. Ochii îi erau umflaţi, gura uscată, îşi simţea stomacul în gât şi corpul parcă plin de vânătăi. Fusese o noapte de iad, un iad care dura de o săptămână. Fusese o perioadă cumplită, de zece zile, încă de când descoperise că era însărcinată. Şi încă mai avea posibilitatea să facă o alegere, acea posibilitate pe care i-o dăduse el, încă mai putea face avortul şi el să se întoarcă. Dar dacă ar fi făcut-o, ce-ar mai avea acum? Resentimente reciproce, furie, până la urmă, ură. Ştia că dacă ar renunţa la copil pentru el, până la urmă l-ar urî, iar dacă n-o făcea, el îi va purta întotdeauna pică. Într-o singură săptămână, îşi distruseseră căsătoria pe care o consideraseră

întotdeauna ca fiind foarte decentă.

Stătu în pat multă vreme, gândindu-se la el şi întrebându-se ce-l determinase pe el să facă aşa, să se comporte aşa. Era clar că amintirile din copilăria lui erau mult mai dureroase decât îşi dăduse ea seama, fusese cu adevărat traumatizat, nu numai întors pe dos, de perspectiva de a avea copii. Nu era ceva care să se poată schimba peste noapte, ori poate niciodată. El ar fi vrut să schimbe complet tot ceea ce trăise în copilărie, ceea ce făcuse prin această plecare a lui.

Telefonul sună şi o clipă ea se rugă să fie Patrick la telefon: îşi revenise, se răzgândise… o voia… şi pe copil… Ridică receptorul cu o mormăitură plină de speranţe şi cu o privire deprimată. Era mama ei. Suna cam o dată la câteva luni, iar acum lui Darryl nu-i făcea nicio plăcere să stea de vorbă cu ea.

Conversaţiile lor, întotdeauna, se învârteau în jurul faptelor strălucite pe care le făcea sora ei, care, în ce-o privea pe Darryl, erau puţine, iar apoi nu mai existau decât diverse referiri neplăcute legate de Patrick. Mai mult decât orice, mama ei făcea mereu comentarii nu prea voalate legate de numeroasele cusururi ale lui Darryl: că nu sunase, că nu venise acasă de Crăciun de ani de zile, că uitase de ziua de naştere a tatălui ei, ziua de aniversare a părinţilor ei, că se mutase în California, că se căsătorise cu cineva care lor nu le plăcea şi culminând cu faptul că n-avea copii. Cel puţin, mama ei renunţase la ideea de a o mai întreba dacă ea şi Patrick se duseseră la doctor.

Darryl o asigură că totul era bine, îi ură cu întârziere felicitări pentru ziua ei de naştere, pentru săptămâna trecută, dându-şi seama că iarăşi uitase şi-i spusese mamei ei că lucrase atât de mult că nu-şi amintise nici ce zi era. Nu scoase nicio vorbă despre problemele pe care le avea ea.

— Ce mai face tata? reuşi ea să întrebe, numai ca să i se spună că el îmbătrânea şi că, cumnatul ei tocmai îşi cumpărase un nou Cadillac şi s-o întrebe ce fel de maşină conducea Patrick, un BMW. Ce fel de maşină era asta? A, o maşină *străină* şi Darryl încă mai avea maşina aceea ridicolă, veche, pe care o avea încă de la colegiu? Mama ei admise că era surprinsă de faptul că Patrick nu-i cumpărase şi ei o maşină decentă. Sora ei avea deja două maşini acum: un Mercedes şi un Chrysler.

Era o conversaţie care ţinea neapărat să irite în orice fel, şi reuşea. Darryl spuse doar că totul era bine, că Patrick ieşise să joace tenis. Ar fi fost foarte bine să aibe o mamă cu care să poată sta de vorbă, cineva pe al cărui umăr să poată plânge, cineva care să-i ridice moralul. Mama ei însă, nu era interesată decât să ţină socoteala, să fie la curent cu ce mai făceau ei şi, de îndată ce auzise suficient, îi spuse lui Darryl să-i transmită „toate bune” lui Patrick şi închise, fără să-i fi oferit nici un fel de consolare fiicei ei.

Telefonul sună din nou, dar de data asta Darryl nu mai răspunse. Ascultă apoi robotul şi constată că fusese Donna, însă nu era sigură dacă voia să vorbească până şi cu ea. Voia să fie singură, să-şi poată linge rănile, iar singura persoană cu care într-adevăr ar fi vrut să vorbească era Patrick. Însă el nu sună toată ziua aceea, nici seara, iar Darryl stătu singură, îmbrăcată într-un halat de baie şi se propti în faţa televizorului, îndurerată pentru ea însăşi, plângând.

Telefonul sună din nou şi de data asta îl ridică fără să se mai gândească. Era Donna care o suna de la serviciu s-o întrebe ceva, dar îşi dădu seama imediat că ceva se întâmplase. Darryl avea o voce cumplită.

— Eşti bolnavă?

— Mai mult sau mai puţin… murmură ea, dorindu-şi să nu fi răspuns la telefon.

Răspunse la întrebările pe care i le puse Donna privitoare, la activitatea de la birou, apoi, Donna păru să ezite, vru s-o întrebe din nou dacă se simţea bine. În ultimul timp simţise că Darryl era foarte tulburată.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu… eu… Darryl era mişcată de întrebarea ei. Mă simt bine.

Vocea Donnei era plină de blândeţe la celălalt capăt al firului:

— Nu mi se pare că e chiar aşa.

La rândul ei, numai ascultând-o, Darryl începu să plângă.

— Mda… smârcâi ea tare în receptor, simţind că e o nebunie să se dea de gol atât de repede, dar pur şi simplu nu se mai putea preface. Îi era prea greu, prea cumplit acum, după ce el o părăsise. Tot nu-i venea să creadă că-i făcuse una ca asta, şi-şi dorea pe cineva în jurul căruia să-şi pună braţele.

— Cred că până la urmă nu mi-e chiar aşa de bine, râse ea printre lacrimi, oftând, iar Donna se tot întreba ce se întâmplase.

Apoi, Darryl se hotărî să-i spună. N-avea pe nimeni altcineva să-i spună şi se gândi că ea şi Donna avuseseră o legătură foarte plăcută, prietenească, de ani de zile de când lucrau împreună:

— Patrick şi cu mine… el… noi, m-a părăsit… Ultimele cuvinte nu fură decât un smiorcăit, apoi ea începu să plângă de-a binelea şi Donnei îi păru foarte rău de ea. Ştia cât sunt de dure aceste lucruri. Trecuse şi ea prin asta, de aceea nu mai ieşea decât cu tineri acum. Voia numai să se distreze, să se simtă bine, nu-i mai trebuiau inimi îndurerate şi dureri de cap.

— Îmi pare rău, Darryl. Îmi pare foarte rău. Pot

să te ajut cu ceva?

Darryl clătină din cap, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Nu. O să mă descurc.

Dar când?... Se va întoarce oare?... Ea se ruga ca el să-şi revină.

— Sigur că o să te simţi bine, o încurajă Donna. Ştii, oricât am crede noi că nu putem trăi fără ei, adevărul e că putem. De azi în şase luni, poate-ţi va părea bine că s-a întâmplat aşa.

Cuvintele n-o făcură decât să plângă şi mai tare.

— Mă îndoiesc.

— Aşteaptă şi ai să vezi, vorbi ea cu convingere, dar Darryl ştia ceva pe care Donna nu-l cunoştea. Peste şase luni s-ar putea să ai o aventură romantică. Cu cineva pe care încă nici nu-l cunoşti.

Brusc, auzind aceste cuvinte, Darryl începu să râdă. Imaginea era de-a dreptul comică. În şase luni, va avea mai mult de şapte luni.

— Mă îndoiesc, îşi suflă ea din nou nasul şi oftă.

— Cum poţi fi aşa de sigură?

Darryl deveni din nou serioasă:

— Pentru că voi avea un copil.

Se aşternu o clipă de tăcere la capătul celălalt al firului, în timp ce Donna înghiţea în sec auzind ceea ce tocmai îi spusese, după care se auzi un fluierat prelung:

— Asta chiar că pune totul într-o lumină complet diferită. El ştie?

Darryl ezită, dar doar pentru o fracţiune de secundă. Trebuia să vorbească cu cineva, Donna era înţeleaptă, deşteaptă şi Darryl ştia că poate avea încredere în ea.

— De asta a plecat. Nu vrea copii.

— O să se întoarcă, păru Donna încrezătoare. Reacţionează aşa numai pe moment. Poate că nu e decât speriat.

Avea dreptate. Era îngrozit, dar Darryl nu era complet convinsă că îşi va reveni vreodată. Ar fi vrut ca el să-şi revină. Îşi dorea asta mai mult ca orice altceva, dar era greu să recunoască că aşa ceva s-ar putea întâmpla, că el ar putea reveni. Era acelaşi om care-şi părăsise familia şi nu se mai întorsese niciodată. De fapt, era sigură că nici măcar n-o să-i fie dor de ei. Odată ce se hotărâse, era capabil să renunţe la un lucru care-i fusese drag cândva, dacă asta corespundea scopurilor lui.

— Sper să ai dreptate, oftă din nou Darryl, cu respiraţia încă întretăiată de suspine, ca un copil care plânsese.

Apoi, se gândi la altceva:

— Nu spune, te rog, nimic la serviciu.

Îi era încă greu să facă acest pas, să anunţe acest lucru. Voia mai întâi să pună la punct lucrurile între ea şi Patrick. Ar fi mai uşor dacă el s-ar întoarce acasă şi lucrurile ar începe că se calmeze. Atunci ea, le-ar spune tuturor că avea să aibe un copil, dar până atunci n-avea rost să-i neliniştească dacă avea sau nu să-şi ia vreun concediu medical.

— N-am să suflu niciun cuvânt, se grăbi Donna s-o asigure. Ce vei face? O să pleci de la serviciu sau o să-ţi iei concediu medical?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit încă la asta. O să-mi iau probabil un concediu.

Dar dacă Patrick pleca, dar dacă rămânea singură? Cum avea să aibă grijă de copil şi să meargă la serviciu? Nici la asta nu se gândise încă. Dar, orice ar fi, ştia că se hotărâse deja şi că la copil nu va renunţa.

— Ai destul timp. Ai dreptate. Nu spun nimic. N-am face decât să-i îngrijorăm.

Avea o meserie bună, poate chiar una grozavă. Era o meserie pe care Donna nu şi-ar dori-o niciodată, la care n-ar ajunge, pentru că cerea prea multă responsabilitate, dădea prea multe dureri de cap, dar ştia că Darryl era bună la asta şi ştia de asemeni că-i plăcuse întotdeauna. Adevărul era că această meserie fusese ideea lui Patrick, însă lui Darryl îi plăcuse, chiar dacă încă mai tânjea după ceva mai ezoteric. Să lucrezi în fiecare zi cu ştiri era un lucru destul de brutal, resimţeau cu toţii, uneori, deprimarea pe care le-o provocau ştirile ce li se transmiteau. Erau mereu lângă ororile pe care omul le comitea împotriva omului, tragediile declanşate de natură şi doar foarte rar, din când în când, mai aveau şi ei un moment de delectare cu câte o povestioară mai fericită. Dar exista o satisfacţie în faptul că îşi făcea bine meseria şi Darryl ştia asta, precum ştiau toţi ceilalţi.

— Stai liniştită, Darryl! Nu lăsa toată porcăria asta să te copleşească. Oricum, până la urmă, meseria o s-o aranjezi tu cumva, copilul va veni atunci când îi e sorocul, Patrick probabil că se va întoarce peste vreo două zile, cu braţele pline de trandafiri roşii şi cu vreun cadou, dorind să se prefacă că nu te-a părăsit niciodată.

— Sper să ai dreptate.

Închise după câteva minute, la fel şi Donna. Nu ştia ce va face Patrick. Donna îl întâlnise de câteva ori, fusese impresionată de el, dar, în adâncul inimii ei, nu-l plăcuse niciodată. Era ceva rece şi prea calculat în acest bărbat. Se uita prin tine, ca şi cum era nerăbdător să vadă pe altcineva, niciodată nu crezuse că era la fel de cald şi de modest ca Darryl. În ce o privea pe Darryl, din primul moment în care o văzuse,

Donna o plăcuse. Îi părea rău pentru ea acum. Era foarte dur să fii însărcinată şi să ai un soţ care te părăseşte. Nu era cinstit şi ea nu merita aşa ceva.

Nu merita, dar nici n-avea ce face. N-avea cum să-l aducă înapoi ori cum să-l facă să se răzgândească.

Mai târziu, în acea noapte, Darryl se aşează în faţa televizorului cu ochii plini de lacrimi şi plânse din nou. Adormi până la urmă pe canapea şi nu fu trezită decât de melodia sobră a imnului naţional care semnala închiderea programului. Nu voia să se ducă sus, în patul gol. Era prea deprimant. Iar dimineaţă, când se trezi, primele raze de soare intrară pe fereastră. Auzea păsărelele ciripind afară, era o zi frumoasă, dar ea se simţea de parca avea un elefant în inimă în timp ce stătea întinsă pe canapea şi se gândea la Patrick. De ce îi făcea ei asta? Şi lui însuşi? De ce îi priva pe amândoi de ceva care era atât de important? Era ciudat cum după ce se resemnase că nu va avea niciodată copii, acum, pe neaşteptate, voia să sacrifice totul pentru acesta, pe care îl purta. Era atât de ciudat, îşi zise ea în timp ce se ridică uşor şi se aşeză din nou pe canapea, simţindu-se ca bătută. Fiecare bucăţică din corpul ei o durea, avea ochii umflaţi de cât plânsese în seara trecută. Când se duse la baie, o clipă mai târziu, suspină văzându-şi chipul în oglindă. „Nu contează că te-a părăsit”, murmură ea imaginii pe care o vedea, umplându-i-se din nou ochii de lacrimi.

Nu exista speranţă. Nu putea decât să plângă. Se spălă pe faţă şi pe dinţi, apoi îşi perie părul, îşi puse jeanşii şi un pulover vechi de-al lui Patrick. Era un mod de a fi aproape de el. Putea să-i poarte măcar lucrurile, dacă nu-l putea avea pe el.

Îşi făcu o bucată de pâine prăjită, fără tragere de inimă, îşi încălzi cafeaua din zaţul din ziua

precedentă. Avea un gust îngrozitor, dar ei nu-i păsa. Luă numai o gură, apoi se aşeză şi privi în gol, gândindu-se din nou la el şi de ce oare o părăsise. Mintea ei părea că nu mai are decât o singură preocupare.

Când sună telefonul, ea sări imediat în picioare, alergă, ridică receptorul cu respiraţia reţinută şi foarte emoţionată... venea acasă... trebuia să vină... Cine altcineva putea să sune la ora opt într-o duminică dimineaţă?

Dar când răspunse, era o voce chinezească, iar ea închise de îndată ce auzi. Fusese o greşeală.

Se învârti prin apartament vreo oră întreagă, adună lucruri, le puse apoi în dulapuri, sortă lenjeria. Dar majoritatea lucrurilor erau ale lui şi ea începea să plângă de câte ori vedea unul. Nimic nu mai era uşor acum. O rănea totul, totul îi amintea de ceea ce se întâmplase, până şi faptul de a fi în apartament singură, fără el, părea dintr-o dată foarte dureros. Pe la ora nouă deja nu mai rezistă şi se hotărî să iasă la plimbare. Nu ştia unde să se ducă, dar voia să se ducă undeva. Să ia aer, să scape de lucrurile lui, de goliciunea camerelor, care o făceau să se simtă atât de singură. Îşi luă cheile, închise uşa în urma ei, se îndreptă spre partea din faţă a complexului.

Nu-şi mai ridicase corespondenţa de două zile, dar nu-i păsa. Avea totuşi ceva de făcut în timp ce se plimba. Se opri la cutia poştală şi se lipi de perete, răsfoi notele de plată şi cele două scrisori pentru Patrick. Nu era nimic pentru ea, puse totul la loc în cutie, apoi se îndreptă încet spre maşina ei, gândindu-se că ar fi mai bine să iasă undeva cu maşina.

Îşi lăsase maşina în faţa complexului cu o zi în urmă. Remarcase o camionetă din lemn parcată lângă a ei şi se apropie să-l vadă pe omul care lua o bicicletă

din ea. El era încins şi umed, arăta de parcă ar fi mers pe bicicletă de dis de dimineaţă, iar el se întoarse şi se uită la ea. Păru că o fixează o vreme, ca şi cum încerca să caute în mintea lui, să-şi amintească de unde o ştia, apoi zâmbi şi-şi aminti exact unde o mai văzuse. Avea o memorie fantastică pentru astfel de lucruri, pentru detalii inutile, feţe pe care le vedea o singură dată, nume ale oamenilor pe care n-avea să-i mai întâlnească nicicând. Nu ştia numele ei pentru că n-o cunoscuse practic niciodată, dar îşi aminti brusc că ea era fata aceea frumoasă pe care o văzuse la Supermarket cu câteva săptămâni în urmă. Îşi aminti şi faptul că era măritată.

— Hei, bună!

El îşi puse bicicleta lângă ea, iar ea se trezi uitându-se direct în nişte ochi albaştri, calzi şi prietenoşi. Presupuse că avea în jur de patruzeci de ani, avea o privire oarecum fericită, prietenoasă, pe care i-o dădeau cutele de sub ochi. Semăna cu cineva care se bucura de viaţă şi se simţea bine cu el şi cu oamenii din jurul lui.

— Bună! vocea ei era foarte scăzută, iar el remarcă faptul că ea arăta diferit faţă de săptămâni în urmă când o văzuse.

Arăta obosită şi palidă şi se întreba dacă nu cumva muncea prea mult, sau poate fusese bolnavă. Arăta epuizată, ca cineva care trecuse printr-un necaz foarte greu. I se păruse robustă, plină de sănătate, când o întâlnise la alimentară, în mijlocul nopţii, dar, oricum, chiar şi aşa era foarte frumoasă şi el era încântat s-o vadă.

— Locuiţi aici?

Se trezi dintr-o dată dorind să stea de vorbă cu ea, să afle cât mai multe despre ea. Era ciudat că drumurile lor se întâlneau din nou. Poate că şi

destinele lor erau cumva împletite, se tachină el însuşi, în vreme ce-o admira. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult, cu excepţia, desigur, a faptului că-şi amintea, în vreme ce-i zâmbea, că asta ar însemna să-şi împletească destinul şi cu soţul ei.

— Mda. Locuim aici, zâmbi ea. Locuim în una din acele două case de la capătul străzii. Eu nu parchez de obicei aici, dar v-am mai văzut aici maşina. E grozavă.

O admirase de mai multe ori, neştiind cui aparţinea.

— Mulţumesc. Şi eu o iubesc. Am văzut şi maşina dumneavoastră pe aici, îşi dădu el seama acum că era a ei.

Îi plăcuse întotdeauna micuţul ei Ford decapotabil, de câte ori îl remarcase, dar, acum îşi dădea seama că o mai văzuse o dată la complex, înainte, de la distantă. Era un bărbat înalt, frumos cu părul roşu, şi erau amândoi într-o maşină plicticoasă, din acelea tip Mercedes sau Porsche. Îşi dădu seama în timp ce se gândea că era probabil soţul ei. Făceau o pereche foarte frumoasă, dar ea îi făcea o impresie mai plăcută, încă de când o văzuse la Supermarket. Femeile singure erau mult mai atrăgătoare, prezentau mai mult interes pentru el, decât cuplurile i frumoase.

— E plăcut să vă reîntâlnesc, spuse el şi-l pufni râsul. Te face să te simţi ca un copil care întâlneşte alţi oameni, nu-i aşa?… Bună!… Pe mine mă cheamă Scott… Pe tine cum te cheamă?… Hei, mergi, la şcoala de aici?

Spusese toate acestea pe tonul unui şcolar şi începură amândoi să râdă pentru că avea dreptate. Căsătorită sau nu, era o fată frumoasă, iar el era un bărbat care era deja evident pentru amândoi, o plăcea.

— Asta îmi aduce aminte, întinse el o mână spre

ea, încă mai ţinând cu cealaltă bicicleta… Mă cheamă Scott Robinson şi ne-am întâlnit acum vreo două săptămâni la Supermarket pe la miezul nopţii. Era cât pe ce să dau cu căruciorul peste dumneavoastră, iar dumneavoastră scăpaserăţi vreo paisprezece pachete de şervetele pe jos.

Zâmbi şi ea, aducându-şi aminte, în vreme ce-i întinse la rândul ei mâna.

— Mă numesc Darryl Adamson.

Îşi strânseră mâinile cu un zâmbet solemn, gândindu-se cât era de ciudat că-l întâlnea din nou. Îşi amintea acum şi ea, deşi doar vag. Întreaga ei viaţă se schimbase de atunci. Totul… Bună, sunt Darryl Adamson şi toată viaţa mea e distrusă… Soţul meu m-a părăsit… Eu voi avea un copil…

— E plăcut să vă revăd, încercă ea să fie politicoasă, dar ochii ei erau foarte trişti.

Numai când te uitai la ea îţi venea să-ţi pui braţele în jurul ei.

— Pe unde vă plimbaţi cu bicicleta? se strădui ea să-i spună ceva, pentru că simţea că el doreşte să continue conversaţia.

— A… pe aici, pe acolo… Am fost până la Malibu în dimineaţa asta. A fost într-adevăr foarte frumos. Uneori cobor până acolo pe jos, merg pe plajă, ca să mai îmi limpezesc creierii după ce am lucrat toată noaptea.

— Faceţi asta des? încercă ea să pară interesată, deşi nici ea nu era sigură de ce.

Ştia numai că el părea un tip destul de drăguţ şi prietenos, care nu voia să-i rănească sentimentele. Era ceva la el, ceva care o determina să rămână acolo, lângă el, să stea de vorbă aşa, despre nimicuri. Era ca şi cum, stând aproape de el, se simţea mai în siguranţă pentru o vreme, şi nimic îngrozitor nu putea

să i se întâmple. El putea da acel tip de sentiment care putea să stăpânească situaţiile Şi-n vreme ce vorbea cu el, el se uita fix în ochii ei. Ceva i se întâmplase în ultimele săptămâni, era sigur de asta. Habar n-avea ce, dar ea se schimbase. Părea confuză. O confuzie care-i venea de undeva din interior. Îi părea rău pentru ea, se simţea trist, văzând-o aşa.

— Mda. Lucrez până târziu. Foarte târziu. Dar dumneavoastră? Vă cumpăraţi întotdeauna alimentele la miezul nopţii?

Ea râse când auzi întrebarea, dar de fapt asta făcea, de câte ori uita să cumpere ceva mai devreme, îi plăcea să facă cumpărăturile seara târziu, după ultima emisiune informativă. Era relaxată, dar încă în stare de veghe de la lucru, iar magazinul era întotdeauna gol.

— Da. Uneori, Da. Termin lucru la unsprezece jumătate. Lucrez la emisiunea informativă de la sfârşitul zilei şi la cea de la ora şase. E o oră bună la care să mergi la cumpărături.

El părea amuzat:

— La ce reţea lucraţi?

Ea îi spuse, iar el râse din nou. Poate că destinele lor chiar se încrucişau.

— Ştiţi că lucrăm în aceeaşi clădire?

Deşi n-o văzuse niciodată acolo, serialul lui se turna la trei etaje diferenţă de biroul ei.

— Eu lucrez la un serial de zi, cu trei etaje deasupra biroului de ştiri.

— E amuzant, era şi ea plăcut surprinsă de această coincidenţă, deşi mai puţin încurajată de acest lucru decât era el. La ce serial?

— „Viaţa merge înainte”, spuse el imediat, încercând să nu dea cuvintelor o prea mare importanţă şi totuşi să înţeleagă clar că „Viaţa” era copilul lui.

— E un serial bun. Îmi plăcea şi mie să-l urmăresc când aveam timp, înainte de-a merge la muncă pentru ştirile de seară.

— De când lucraţi acolo? păru el intrigat, plăcându-i să stea lângă ea, acolo în stradă.

Putea să-şi imagineze şi ce şampon avea, după mirosul pe care îl avea părul ei. Părea atât de curată, de strălucitoare şi modestă, iar lui, deodată, îi trecură prin cap numai lucruri prosteşti, cum ar fi, de exemplu, dacă se parfumase sau nu, şi dacă da, cu ce anume şi dacă lui i-ar plăcea acel parfum.

— De trei ani, răspunse ea. Făceam nişte emisiuni speciale şi o altă emisiune despre filme. Lucrez în domeniul producţiei. Dar apoi am avut această şansă să lucrez la ştiri… vocea i se stinse ca şi cum nu era sigură de acest lucru, iar el se întrebă oare de ce.

— Îţi place?

— Uneori. E cam sumbru, câteodată mă şi deprimă, dădu ea din umeri ca şi cum s-ar acuza pentru o slăbiciune intrinsecă.

— M-ar deprima şi pe mine. Eu nu cred că aş putea să fac aşa ceva. Mai degrabă aş face cu totul altceva… o crimă… un viol, un incest. Acea esenţă de lucruri mari pe care populaţia Americii le iubeşte, zâmbi el din nou şi se lipi de bicicletă, în timp ce ea râse o clipă, apoi păru puţin mai eliberată de griji şi mai veselă, aşa cum fusese prima oară când o văzuse el.

— Eşti scriitor?

Nu ştia de ce-i punea această întrebare, dar era uşor de vorbit cu el şi ea n-avea pe nimeni altcineva, n-avea nimic altceva de făcut în acea duminică dimineaţă.

— Da sunt, răspunse el, dar nu eu scriu

scenariile de cele mai multe ori. Eu mă ocup numai de linia generală a întregului spectacol, pe margine.

Ea îşi imagina că el era, de fapt, cel care concepuse şi avusese ideea de bază a acestui serial, dar nu voia s-o spună.

— Trebuie să fie plăcut. Şi eu îmi doream să scriu cândva, demult, dar, până la urmă, mă simt mai bine ca producător.

Sau cel puţin, asta spusese Patrick, dar de îndată ce se gândi la el, ochii i se întristară iar şi, privind-o, Scott remarcă acest lucru.

— Pot să pun pariu că te-ai descurca dacă ai încerca. Multă lume îşi închipuie că a scrie e un mare mister, cum este matematica de exemplu, dar de fapt, nu este.

În timp ce vorbea, aproape că o vedea cum dispărea din faţa lui, înapoi în tristeţea ei iniţială. O clipă, niciunul dintre ei nu vorbi. El se uită la ea, apoi clătină din cap, străduindu-se să se gândească din nou la scris, ori să şi-l scoată din minte pe Patrick.

— Nu cred că aş putea scrie, se uită ea trist la el, iar el vru să se apropie şi s-o atingă.

— Poate ar trebui să încerci. E o extraordinară uşurare, câteodată… oricare ar fi fost motivul, frământându-te şi făcându-te să te simţi trist.

Îi transmise în gând toate cele bune, dar nu putu să spună nimic. Erau, în fond, nişte străini, iar el nu-şi putea permite s-o întrebe ce-o făcea atât de nefericită.

Ea deschise uşa maşinii, se uită spre el înainte de-a intra în Ford – ul ei. Era ca şi cum îi părea rău că pleacă, dar nu ştia ce să-i mai spună. Mica lor conversaţie se sfârşise şi ea se gândi că ar trebui să plece, dar nu era exact ceea ce-şi dorea.

— Poate ne mai revedem cândva… zise ea

încet, în timp ce el dădu din cap.

— Sper şi eu, zâmbi el, în ciuda verighetei pe care o avea ea pe deget, ceea ce era ceva foarte rar pentru el, dar şi ea era o fiinţă rară.

Fără ca măcar să o cunoască mai bine, ştia asta…

În vreme ce ea se îndrepta, el rămase cu bicicleta alături, privind-o.

Capitolul 11

Patrick o sună până la urmă, înainte ca ea să plece la serviciu. La vremea aceea, era deja disperată, pentru că nu mai ştia nimic despre el, şi-i tresăltă inima când îi auzi vocea la telefon, dar apoi o simţi ca de plumb, când ei îi spuse că avea nevoie de celălalt aparat de bărbierit al lui.

— Dacă-l aduci la tine la serviciu astăzi, o să-l iau cândva când merg spre lucru mâine dimineaţă. Cel pe care îl am eu tocmai s-a stricat.

— Îmi pare rău să aud asta, încercă ea să se abţină, să nu-i arate cât era de deprimată. În rest, tu ce mai faci?

— Bine, spuse el rece, dar tu?

— Mi-e bine. Mi-e dor de tine.

— În aparenţă, nu suficient. Doar, dacă s-a întâmplat ceva între timp şi eu nu ştiu.

Se întorcea iarăşi de unde pornise. Pentru el nu exista niciun compromis, nicio schimbare, niciun semn de înduioşare, iar Darryl se întreba deodată dacă nu cumva Donna nu avea dreptate şi dacă, căsătoria lor

nu era de fapt sfârşită. Era greu de crezut, dar la fel de greu de crezut era faptul că el plecase de acasă din cauza copilului.

— Îmi pare rău că mai gândeşti aşa, Patrick. Nu vrei să vii, şi să mai discutăm despre aceasta în acest weekend?

— Nu avem ce discuta pe această temă. Doar, dacă ţi-ai schimbat cumva gândurile.

Era aproape o copilărie faptul că el insista ca ea să facă avortul, sau „altceva”.

— Ei, şi acum, o să trăim aşa întruna? Sau o să-ţi trimit de veste când se va naşte copilul? încercă ea să glumească, însă nu glumea.

— Poate. M-am gândit că trebuie să aştept o vreme, să văd dacă simţi vreo diferenţă în următoarele săptămâni. Dacă te hotărăşti să... să continui... atunci eu voi începe să-mi caut un alt apartament.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

Ei tot nu-i venea să creadă.

— Da. Şi cred că asta vrei şi tu. Mă cunoşti destul de bine, ca să ştii că nu mă joc, Darryl. Hotărăşte-te în aşa fel încât să ştim amândoi ce facem cu vieţile noastre. Ar fi mai sănătos pentru noi.

Ei nu-i venea să creadă. El voia să afle cât mai repede posibil ca să-şi aranjeze ceva şi să-şi caute un apartament. Pur şi simplu, nu-i venea să creadă.

— Bineînţeles că nu este sănătos şi, desigur, ar fi interesant ce ai să-i explici tu fiului sau fiicei tale.

Înţepătura nu părea să-şi fi atins scopul. Lui nu părea să-i pese de ce le va spune ea lor.

— De ce să nu ne odihnim o perioadă de câteva săptămâni şi să-mi spui atunci cum te mai simţi şi ce ai de gând să faci? Eu plec la Washington săptămâna viitoare, apoi mă întorc la Detroit. Am să călătoresc foarte mult în săptămâna următoare. Să lăsăm treaba

asta pentru mijlocul lui iunie! Asta îţi lasă o lună întreagă să hotărăşti exact ce vrei să faci.

Îi venea să se omoare, asta îi venea să facă… sau să-l omoare pe el… Nu voia să mai aştepte până în iunie să ia vreo hotărâre sau să se decidă dacă voia sau nu să divorţeze de ea.

— Eşti într-adevăr gata să arunci doi ani şi jumătate pe fereastră dintr-un acces de furie?

— Numai asta crezi tu că este? Atunci, înseamnă că nu înţelegi prea mult, Darryl? E o problemă legată de ce anume ţinteşte fiecare în viaţa lui, iar părerile mele şi ale tale par a fi foarte diferite.

— Ai dreptate. Dar eu nu vreau să-mi vând sufletul sau copilul pentru un nou radio sau pentru o călătorie în Europa. Nu e vorba despre un spectacol despre care discutăm. E vorba de viaţa noastră! Şi de copilul nostru! îţi tot spun asta, dar nu sunt singură că tu mă auzi.

— Te aud, Darryl, dar nu sunt de acord cu ce spui. O să discutăm peste câteva săptămâni, zise el şi apoi continuă: Sună-mă, dacă te-ai răzgândit cumva între timp!

— Cum te găsesc?

Şi dacă era vreo urgenţă, dacă avea nevoie de el? El era încă ruda ei cea mai apropiată, în toate documentele. Asta o făcea să simtă o panică şi mai mare. Totul o făcea să intre în panică. Se simţea complet abandonată.

— Sună la mine la birou. O să ştie ei unde sunt.

— Ce norocoşi sunt ei, zise ea sarcastic.

— Nu uita de aparatul meu de bărbierit!

— Mda, desigur…

El închise, apoi. Ea stătea acolo, în bucătărie, întrebându-se dacă, de fapt, îl cunoştea. Începea să se îndoiască de asta.

Îi aduse aparatul de bărbierit la birou în acea zi şi-n ziua următoare nu mai era. El îl luase în noaptea aceea şi nu lăsase nimic mai mult decât o simplă notiţă pentru ea. Ea nu spusese nimic celor de la serviciu, nu le spusese că Patrick o părăsise. Era prea jenant. Şi dacă se întorcea şi erau din nou împreună peste câteva săptămâni, ar fi fost mai puţin incomod, dacă nimeni n-ar fi ştiut, cu excepţia Donnei.

Când Donna află că el sunase, o asigură pe Darryl că o să-şi revină în foarte scurt timp.

Între timp, însă, weekend-urile erau nesfârşite.

El n-o suna, şi deodată Darryl îşi dădu seama că era atât de obişnuită să trăiască cu el, încât nu ştia ce să mai facă fără el. Donna avea propria ei viaţă, avea un prieten nou de douăzeci şi patru de ani, prezentator de modă. Oricât ar fi fost de preocupată de situaţia lui Darryl, ea îşi avea propria viaţă, dar Darryl nu voia s-o deranjeze.

Era într-adevăr linişte în timp ce Darryl îl ştia pe Patrick plecat şi-ntr-un oarecare fel era obişnuită. Nu se mai oprea, aşteptându-se să-l audă sau să dea peste el, nu se mai aşeza în pat, sperând ca el să vină şi să-şi mai ia câte ceva, ori să vină înapoi şi să spună că fusese un prost şi că-i părea nemaipomenit de rău. Ştia că se întorsese la Detroit, dar n-avea nicio veste de la el de săptămâni în şir, însă, poate, când se va întoarce, vor putea, în fine, să rezolve lucrurile şi să se întoarcă la viaţa lor dinainte.

Între timp, ea se simţea ca un robot: muncea, mânca, dormea, nu ieşea nicăieri, nu se ducea la nimeni. Nu se ducea nici măcar la cinema. Se dusese numai o dată la doctor şi el îi spusese că sarcina progresa bine, că totul era normal. Totul, cu excepţia faptului că soţul ei o părăsise, îşi spuse ea. Cel puţin era mulţumită că micuţul era bine. Ajunsese să

însemne totul pentru ea, era tot ce-i mai rămăsese… o fiinţă micuţă pe care s-o iubească… o fiinţă care nici măcar nu se născuse…

O dată sau de două ori, se simţi atât de singură, încât fu tentată să-i sune pe părinţii ei, dar rezistă acestei tentaţii.

Lua prânzul la birou cu Donna, din când în când. Măcar ea ştia şi Darryl putea vorbi cu ea despre copil.

Îl întâlni şi pe Scott Robinson la serviciu, iar acum, pentru că se cunoscuseră oficial, parcă se întâlneau peste tot: ba în lift, ba în parcare. S-au mai întâlnit chiar şi la magazin o dată. Ea-l întâlni şi la complex, iar el nu-i spuse că-l văzuse pe soţul ei ieşind din casa lor, cu câteva săptămâni în urmă, cu un impresionant număr de bagaje. Ştia că trebuia, probabil, să plece undeva, dar n-o întrebă unde, iar Darryl nu-i spusese nimic despre asta când se întâlniră la bazin. Vorbiră în schimb multă vreme despre cărţile preferate şi despre filmele care le plăceau, iar el îi vorbi despre copiii lui. Era limpede că era nebun după ei, iar ea era mişcată de felul în care el vorbea despre ei.

— Trebuie să fie foarte importanţi pentru tine.

— Sunt. Sunt tot ce am mai bun pe lume, sunt lucrul cel mai frumos din viaţa mea.

Îi zâmbi lui Darryl, admirându-i corpul, în vreme ce ea se mai ungea cu nişte bronzol. Era mai fericită decât atunci când o întâlnise prima dată, cumva mai liniştită, mai împăcată, dar totuşi încă prea tăcută. Se întreba dacă aşa era de felul ei, sau se comporta astfel, fiind mai ruşinoasă cu străinii.

— N-ai copii, nu?

El presupunea că n-are, pentru că n-o văzuse cu niciunul, ea nu-i vorbise despre ei, ceea ce cu siguranţă ar fi tăcut dacă-i avea. Multe cupluri din

cartier aveau copii noi născuţi, dar de obicei, la scurt timp după aceea, se mutau şi-şi cumpărau case mai spaţioase după ce aveau copii.

— Nu, păru ea să ezite, iar el se uită la ea şi se întrebă dacă nu era mai mult decât atât. Nu, nu avem. Eu… noi… am fost foarte ocupaţi, muncim mult amândoi.

El aprobă din cap, întrebându-se ce ar fi totuşi dacă ar încerca să fie prieten cu ea. Nu mai avusese de mult o prietenă, într-un mod pur platonic, erau anumite momente în care ea îi amintea de Alicia. Avea acelaşi tip de seriozitate şi sinceritate a sentimentelor, acelaşi mod decent de a evalua multe lucruri. Scott se trezi întrebându-se de mai multe ori dacă-l va plăcea pe soţul ei. Poate ar putea fi prieteni cu toţii. El n-avea decât să uite că ea arăta atât de senzaţional şi că avea un corp atât de sexy.

Se strădui să se uite în ochii ei şi să discute despre ce viitor avea ea la departamentul de ştiri. Era o modalitate de a uita felul în care arăta în costumul ei de baie şi faptul că ar fi dat orice să se întindă s-o sărute.

— Când se întoarce soţul tău? întrebă el într-un mod convenţional, dar ea păru uluită de întrebare.

— Foarte curând, spuse ea încet. E la Detroit.

Când se va întoarce, vor încerca să aranjeze lucrurile, odată pentru totdeauna, în legătură cu căsătoria lor. Nu era o treabă uşoară, era înspăimântată la gândul că se va întoarce, dar în egală măsură abia aştepta să se întâmple. Murea de dorul lui, dar o îngrozea ideea că va trebui să-i spună că nu se răzgândise în privinţa copilului. Copilul era o parte din ea şi aşa avea să fie până se va naşte. Ştia că Patrick n-o să fie încântat să audă asta.

Până la urmă, Patrick o căută abia a doua

săptămână din iunie, la ora nouă, chiar în momentul în care abia sosise la birou. Secretara îi spuse că el era la telefon, iar ea se repezi la receptor. Aşteptase aproape o lună telefonul lui, avea lacrimi în ochi când îi auzi vocea. Era aşa de fericită. Numai că el nu avea o voce prea prietenoasă. O întreabă cum se simţea şi parcă, chiar la sănătatea ei se referea. Ştia ce ar fi vrut el să audă şi se hotărî să-l înfrunte direct:

— Patrick, sunt încă însărcinată şi aşa voi rămâne.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise el şi adăugă: îmi pare rău că aud asta.

Era crud ceea ce-i spunea, dar măcar era cinstit.

Ea clătină din cap, în timp ce lacrimi îi ţâşniră din ochi şi se rostogoleau încet pe obrajii ei:

— Nu, nu m-am răzgândit, dar aş vrea să te văd.

— Nu cred că-i o idee prea grozavă. Ne va răscoli pe amândoi.

De ce îi era atât de frică de ea? De ce făcea asta? Ea tot nu înţelegea.

— Ce contează o mică răscolire între prieteni? râse ea printre lacrimi, încercând să păstreze încă deschise căile împăcării, numai că nu se mai putea.

— O să-mi iau lucrurile de acolo în câteva săptămâni. Voi căuta un apartament.

— De ce? De ce faci asta? De ce nu vii acasă o vreme? Încearcă numai!

Nu avusese niciodată nicio problemă de neînţelegere între ei, nu se certaseră niciodată, se adaptaseră foarte bine unul cu celălalt încă de când se căsătoriseră. Cu excepţia acestei probleme: copilul lor. Deodată, totul se sfârşise.

— N-are niciun rost să ne torturăm, Darryl. Tu ai

luat hotărârea, acum hai să încercăm să adunăm firimiturile şi să mergem fiecare mai departe.

Se comporta de parcă ea îl trădase, de parcă nu era decât greşeala ei, iar el fusese decent şi raţional. Se întreba dacă chiar avea de gând să consulte un avocat.

— Ce-ai de gând să faci cu casa?

Casa lor? Ce voia să spună, ce voia să facă cu ea? Ea va locui acolo de vreme ce avea copilul lor.

— M-am gândit să stau acolo, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nu acum. Dar voi avea în cele din urmă. Ar trebui să ne recuperăm amândoi banii de pe ea şi să ne cumpărăm fiecare altceva, asta numai în cazul în care nu vrei să-mi cumperi tu partea mea.

Ştiau amândoi că ea nu-şi putea permite.

— Cât de repede ai vrea să mă mut?

O arunca pur şi simplu în stradă şi asta numai pentru că era însărcinată.

— Nu-i nicio grabă. Te anunţ eu când voi vrea să faci ceva în privinţa asta. Deocamdată, vreau numai să închiriez eu ceva.

Ce drăguţ! Ce minunat pentru el! I se făcu rău în timp ce-l asculta. Nu mai avea rost să se amăgească. O părăsea. Se terminase. Numai dacă nu cumva, după aceea… după ce copilul se va fi născut, se va întoarce şi-şi va da seama ce mult a greşit. Mai exista o mică speranţă totuşi. Nu cred că el va pleca până nu-şi va vedea copilul şi apoi îi va spune că n-a vrut să facă aşa ceva. Era gata să aştepte până atunci. Chiar dacă divorţa de ea, s-ar putea recăsători mai târziu.

— Fă ce vrei, spuse ea calm.

— Trec să-mi iau lucrurile în acest weekend.

Până la urmă, veni abia al doilea weekend, pentru că, între timp, avusese gripă. Darryl se uita cu durere cum îşi punea tot ce-i aparţinea în cutii.

Îi luă ore în şir ca să adune tot. Închiriase un camion pe care-l adusese cu el şi venise cu un prieten de la birou care să-l ajute să le transporte. Era jenant pentru ea şi numai faptul că era prezentă acolo. Fusese aşa de fericită la început să-l vadă, dar el fusese rece şi o ţinuse la distanţă.

Ea plecă de acasă după-amiază, în timp ce ei împachetau şi cărau lucrurile în camion. Îşi luă maşina şi se duse undeva. Rămase în maşină, ca să nu mai fie nevoită să-l privească, sau să-şi mai ia rămas bun de la el. Nu mai suporta această durere, mai ales că el părea dornic s-o evite.

Se întoarse acasă după ora şase şi remarcă faptul că nu mai era camionul acolo. Intră în casă şi i se tăie respiraţia când se uită împrejur. Când spusese că va lua totul", vorbise serios. Luase tot ce-i aparţinea, teoretic, tot ce poseda el înainte, toate lucrurile pentru care plătise el, ori îi dăduse parte din bani pentru ele de când se căsătorise. Începu să plângă fară să vrea. Canapeaua şi scaunele dispăruseră, măsuţa cu rotile pentru cocktail, radioul, masa din bucătărie, scaunele din bucătărie, orice lucru cât de mic ce fusese cândva atârnat pe pereţi. Nu mai era nici măcar un scaun în camera de zi, iar când se duse sus, singurul lucru ce rămăsese în dormitor era patul lor. Toate lucrurile ei din dulapuri şi sertare fuseseră împăturite cu grijă şi puse în cutii. Dulapul dispăruse, ca şi lustrele şi confortabilul scaun din piele. Toate jucăriile, accesoriile şi fleacurile lui. Nu mai avea televizor, iar când se duse în baie să-şi sufle nasul, constată că-i luase până şi pasta de dinţi. Începu să

râdă, realizând absurditatea situaţiei. Era o nebunie. Luase totul. Ei nu-i mai rămăsese nimic. Se dusese totul. Tot ce mai avea era patul şi hainele ei personale, covorul din camera de zi, câteva nimicuri despachetate ici şi colo, pe care el le lăsase cu grijă pe podea şi un set de porţelanuri pe care-l avea ea când se căsătoriseră, din care mare parte era spart acum.

Nu fusese nicio discuţie, nicio ceartă, niciun fel de conversaţie legată de ce-i aparţinea, ori de ce avea nevoie. El luase pur şi simplu totul, pentru că el plătise pentru majoritatea lor, pentru că simţea că erau ale lui şi avea dreptul să le ia.

Coborî din nou în încăperile de jos, se duse la frigider să-şi ia ceva de băut şi constată că luase până şi toate sticlele cu apă minerală. Începu din nou să râdă. Ce altceva putea face?

Se mai uită încă uimită în jur, când sună telefonul. Era Donna.

— Cum mai e?

— Nu prea grozav, se uită Darryl mâhnită în jur. De fapt, nu mai e nimic.

— Ce vrei să spui?

De data asta, nu mai părea îngrijorată. Darryl avea o voce care suna mai bine decât o auzise în ultimele zile, părea aproape fericită dintr-odată. Dar nu era. Numai că nu mai era deprimată. Totul ajunsese prea departe. Poate că tot ce putea face acum, nu era decât să râdă.

— Hunul Attila a fost aici. A prădat şi a luat tot.

— Ai fost jefuită? păru îngrozită Donna.

— Cred că poţi să-i spui şi aşa, râse Darryl, aşezându-se pe jos, lângă telefon. Viaţa devenise foarte simplă. Patrick şi-a luat restul lucrurilor astăzi. Mi-a lăsat covorul şi patul. În rest, a luat totul, absolut totul, inclusiv pasta mea de dinţi.

— O, Doamne! Cum l-ai putut lăsa să-ţi facă una ca asta?

— Ce crezi c-aş fi putut face? Să alerg după el cu un pistol? Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă bat pentru fiecare prosop de bucătărie sau clemă de prins părul? La dracu' cu tot! Dacă vrea tot, n-are decât să le ia!

Şi dacă se va întoarce, ceea ce ea încă mai credea că ar putea face, cândva, va aduce oricum totul înapoi. Nu asta conta cu adevărat. Ea era mai presus de dorinţa de a se lupta pentru tăviţele de cafea sau pentru canapele.

— Ai nevoie de ceva? întrebă sincer Donna, iar pe Darryl o pufni din nou râsul.

— Bineînţeles! Ai cumva nişte mese, scaune, câteva duzini de vase, nişte feţe de masă, un dulap, nişte prosoape… a, şi nu uita pasta de dinţi!

— Eu vorbesc serios.

— Şi eu. Nu contează, Donna. El oricum vrea să vândă locul ăsta.

Donnei nu-i venea să creadă, cum nu-i venea nici lui Darryl. Îi luase totul. Dar păstrase singurul lucru care conta pentru ea: copilul lor.

Era într-o stare surprinzător de bună, în ciuda tuturor celor întâmplate şi abia a doua zi o izbi realitatea.

Stătu la bazin multă vreme, gândindu-se la el şi întrebându-se cum de se distrusese viaţa lor atât de repede. Ceva trebuia să fi fost rău încă de la început, ceva esenţial trebuie să fi lipsit. Se gândi la părinţii şi la rudele lui pe care le părăsise ani de zile, la prietenul pe care-l trădase, fără ca măcar odată să se uite în urmă. Poate că există în el o parte care nu ştia cum să iubească. Altfel, n-ar fi fost posibil ca totul să se năruiască aşa cum se întâmplase. Pur şi simplu, nu s-ar fi putut… dar, totuşi, se petrecuse. În câteva

săptămâni, căsătoria lor era o epava. O deprima acest gând acum, dar trebuie să înfrunte faptul că plecase. Trebuie să-şi clădească o viaţă nouă pentru ea, dar nici măcar nu-şi putea imaginea cum. Avea treizeci şi unu de ani, era măritată de doi ani şi jumătate şi era însărcinată. Nu era genul care să aibă întâlniri cu diverşi necunoscuţi şi oricum nu voia să iasă nicăieri cu nimeni. Nu voia nici măcar să recunoască cuiva că Patrick o părăsise. Le spunea tuturor că Patrick era plecat. Pentru că o durea prea tare şi era prea jenant să recunoască faptul că o părăsise. Iar când Scott Robinson trecu pe la bazin în acea după-amiază, cu o privire critică şi o întrebă dacă se mutau, ea tresări vizibil şi-i spuse că-şi vindeau mobila ca să-şi cumpere totul nou. Dar, în felul în care o spunea, nici ea nu părea convinsă.

— Pare a fi o treabă grea, zise el precaut, privind-o, în vreme ce stăteau întinşi lângă bazin.

Ceva de pe faţa lui Patrick îi amintise lui de Alicia când l-a părăsit. Numai că Darryl părea foarte mulţumită, acolo, lângă piscină. Avea o carte în mână, dar o ţinea invers, simţind cum i se rupea inima, cu gândul la Patrick.

Capitolul 12

În săptămâna care a urmat mutării lui Patrick, Darryl trăi parcă într-un vis. Se scula, se ducea la serviciu, se întorcea seara târziu şi de fiecare dată când mergea spre casă se aştepta să-l găsească acolo revenindu-şi, având remuşcări, cerându-şi scuze,

consternat de ceea ce făcuse şi râzând amândoi, urcând scările ducându-se în pat, iar zece ani mai târziu avea să povestească copilului lor cât de absurd fusese când ea-i spusese că vor avea un copil.

Dar când se întorcea acasă, seara, el nu era acolo. N-a sunat niciodată. Ea stătea pe podeaua din camera de zi, noaptea, încercând să citească sau prefăcându-se că examina nişte documente.

Se gândise să-şi cumpere mobilă de îndată ce plecase el. Dar se hotărâse să n-o facă, crezând că el s-ar întoarce, ceea ce ea încă mai spera. Ce rost avea să ai două seturi de mobilă într-un apartament?

Lăsa robotul deschis mai tot timpul şi asculta mereu mesajele. Nu era nimic de la Patrick, doar prieteni obişnuiţi, de la ea de la birou, cel mai adesea Donna. Darryl nu simţea nevoia să vorbească nici măcar cu ea. Singurul lucru care o mai ţinea pe picioare era să se ducă la lucru şi să se întoarcă acasă. Se simţea ca un robot. Îşi făcea ceva de mâncare şi se întorcea la birou pentru ştirile de la ora unsprezece. Se simţea ca şi cum făcea o muncă de rutină. Intrase, ca un angrenaj, într-un mecanism. Avea o undă de durere în privire zi de zi, iar pe Donna o durea s-o vadă astfel, numai că nici ea n-avea cum s-o ajute. Încă nu-i venea să creadă ce făcuse Patrick sau dacă o făcuse dinadins.

Când Darryl îl suna, secretara lui îi spunea mereu că nu era acolo, că era plecat, dar Darryl nu era sigură dacă era sau nu adevărat. Mai avea încă acel sentiment de panică la ideea a ce i s-ar putea întâmpla dacă ar avea nevoie de el. Pentru moment, n-avea şi ştia că trebuia încă să fie tare, să aibă răbdare, până-şi va veni el în fire.

Era vineri, 4 Iulie, acel weekend de sărbătoare naţională, când dădu din nou peste Scott Robinson la

Supermarket. Ea tocmai terminase ştirile de seară şi-şi dăduse seama că nu avea nimic acasă pentru ziua următoare, nici pentru restul weekendului. El împingea două cărucioare cu cărbune vegetal, două duzini de carne pentru friptură, mai multe pachete cu hot dogs şi nişte carne crudă, chiftele cu stafide, şi alte lucruri care dovedeau că pregătea un picnic.

— Bună! zise el în timp ce se ciocniră, pe partea în care el ridica două sticle enorme de ketchup. Nu te-am văzut toată săptămâna, o tachină el, şi-şi dădu seama când o văzu că-i fusese dor de ea.

Era ceva atât de proaspăt şi de atrăgător pe faţa ei, încât îi făcea plăcere şi numai s-o privească. Intensitatea zâmbetului ei întotdeauna îl încălzea.

— Cum sunt ştirile?

— Aceleaşi. Războaie, cutremure, explozii, valuri de pasiune, lucruri obişnuite. Cum mai merge „Viaţa”?

Faptul că el lucra la un serial de zi încă o mai amuza.

— La fel ca şi ştirile… războaie… valuri de pasiune… cutremure… explozii… divorţ… nelegitimitate… crimă… lucrurile fericite obişnuite. Poate că amândoi avem acelaşi tip de meserie.

Ea îi zâmbi:

— A ta însă pare mai plăcută.

— Este… uneori…

Fusese singur de când Gloria plecase, dar trebuia să admită că fusese o stupizenie. Fusese plăcut să fie cu ea, din când în când, îşi oferiseră unul altuia ceva confortabil şi uşor. Dar adevărul era că ea nu-i îmbunătăţise cu adevărat calitatea vieţii lui, nici el pe a ei, iar ei îi era mai bine cu textilistul din Philadelphia.

Trimisese o carte poştală colegilor ei după ce plecase, lăudându-se cu casa pe care George tocmai i-o cumpărase. Privind înapoi, se simţea că făcuse o prostie pentru că fusese cu ea. Aşa simţea acum despre majoritatea femeilor cu care ieşise. Se hotărâse să încerce altceva, să aibă de-a face numai cu femei care însemnau ceva pentru el, dar problema era că majoritatea femeilor pe care le întâlnise, nu erau aşa. Întâlnise o mulţime de actriţe de-a lungul meseriei lui, o mulţime de femei care voiau doar să se dăruiască numai ca să obţină posibilitatea de a se distra ori de a apărea în serialul lui. Ele considerau acest lucru un schimb cinstit iar atitudinea lor cu greu se putea numi aventură amoroasă. Drept rezultat, nu mai ieşise cu nimeni de o lună şi nu prea simţea această lipsă. Tânjea să aibă pe cineva cu care să stea de vorbă noaptea târziu, căruia să i se laude cu ideile lui despre serial, căruia să-i împărtăşească bucuriile şi necazurile. Asta n-avusese cu Gloria, oricum. De fapt, nu mai avusese aşa ceva de când cu Alicia.

— Veniţi la petrecerea în aer liber, mâine seară? o întrebă el pe Darryl plin de speranţă.

Îi plăcea să stea de vorbă cu ea, era curios şi să afle despre soţul ei. Îi spusese că el lucra în domeniul reclamei, dar lui Scott i se părea că semăna mai mult cu un actor. Nu-l mai văzuse de două săptămâni, de când împachetase toată mobila lor într-un camion şi o mutase.

— Petrecerea de 4 Iulie în complexul nostru de apartamente, este cel mai mare eveniment culinar al meu, din timpul anului. N-ar trebui să pierzi această ocazie! arată el spre cărucior şi-i zâmbi. Fac asta în fiecare an, la început la cerere, astăzi, din obişnuinţă. Dar, fac o mare friptură! Ai fost anul trecut?

Nu-şi mai amintea dacă-i văzuse, deşi ştia că

dacă i-ar fi văzut şi-ar fi amintit. N-ar fi uitat el o fată care arăta aşa, ca ea, sau poate pur şi simplu a fost prea distrat.

Dar ea clătină din cap:

— Noi, de obicei, plecăm. Cred că anul trecut am fost la Jolla.

— Mai plecaţi şi anul acesta? spuse el dezamăgit.

Ea clătină din cap:

— Nu… eu… Patrick… soţul meu e plecat din nou din oraş, la Detroit.

Cuvintele îi ieşiră cu stângăcie, iar Scott păru surprins:

— De 4 Iulie? E un hoinar! Şi tu ce faci cât el este plecat?

Nu era sâcâitor, ci doar prietenos. Le făcuse plăcere să discute împreună de mai multe ori, la bazin. El ştia că ea este căsătorită şi înţelesese asta.

— Nu mare lucru, zise ea vag, părând emoţionată.

— Vino la petrecerea în aer liber, atunci! Am să-ţi fac o friptură grozavă *a la Robinson.*

Ea îi zâmbi pentru că el arăta atât de dornic ca ea să vină şi-şi dădu seama că, îl plăcea.

— Eu… iau cina cu nişte prieteni, zâmbi ea, dar ochii îi erau din nou trişti şi el văzu asta. Poate anul viitor.

El dădu din cap şi observă ceasul de pe peretele din spatele lor. Era douăsprezece şi treizeci noaptea, iar ei stăteau de vorbă ca şi cum era zece dimineaţa.

— Cred că trebuie să-mi continui cumpărăturile, zise el cu regret. Vino, dacă te răzgândeşti! Adu-i şi pe prietenii tăi! Am destulă mâncare pentru o armată întreagă.

— O să încerc.

Dar n-avea nicio intenţie să meargă la petrecere şi se gândi la asta în timp ce-şi făcea cumpărăturile, îşi aminti că văzuse o invitaţie în căsuţa ei poştală cu câteva săptămâni înainte, dar o aruncase. Avea alte lucruri în minte şi nu regreta. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se alăture unui grup de singuratici din cartier. Avea propria ei viaţă, nu era deloc interesată să aibe noi relaţii sau să înceapă să se întâlnească cu diverse persoane. Era căsătorită, iar tot ce avea de făcut era să aştepte ca Patrick să-şi revină în fire. Era numai o problemă de timp, era sigură de asta. Iar când se va întoarce, se vor putea concentra asupra copilului lor. Între timp însă, ea pusese totul deoparte. Abia de se mai gândea la asta. Luase deja hotărârea şi îşi vedea de treabă cu sarcina ei, încercând să şi-o scoată din cap cât mai mult posibil. Era uşor s-o ignore pentru moment, cu excepţia cazurilor de slăbiciune temporară, pofta ei crescută de mâncare şi o uşoară oboseală. În rest, putea, pur şi simplu, să uite că era însărcinată. Nu se vedea nimic şi n-avea decât trei luni. Nu trebuia să se gândească decât la munca ei şi să-l aştepte pe Patrick. La început, când plecase, îşi spusese că totul s-a terminat, că el nu se va mai întoarce niciodată, iar dacă s-ar întoarce, relaţia lor ar fi mereu stricată. Dar în ultimele două săptămâni, reuşise să se convingă că era o situaţie temporară, un moment de nebunie din viaţa lor, de altfel, foarte solidă. Refuza să creadă că faptul că el nu suna niciodată, că nu răspundea la apelurile ei şi că nu mai auzise nimic de la el de când îşi luase tot ce avea din casa lor, era un semn că pentru el căsătoria lor era într-adevăr terminată.

Îl văzu din nou pe Scott la linia de verificare, cu trei cărucioare pline ochi în spatele lui. Ducea şi ea puţinele ei cumpărături în căruţul ei, simţindu-se din

nou tristă. Putea să-şi pună cumpărăturile pentru o săptămână întreagă în două sacoşe. Totul părea a se fi schimbat în viaţa ei, de când o părăsise Patrick.

Când ajunse acasă, apartamentul i se păru ridicol de gol. Puse alimentele în frigider, stinse lumina şi se duse sus, unde salteaua încă mai era pe podeaua dormitorului ei, iar hainele ei, erau încă în cutiile de pe podeaua unde Patrick le lăsase. Stătu trează în pat, vreme îndelungată, gândindu-se la el şi întrebându-se, oare ce făcea în acel weekend. Fu tentată să-l sune, să-l implore să se întoarcă acasă, să-i spună că ar face orice… orice în afara unui avort. Asta nu era o soluţie. Soluţia era acum să-şi ducă viaţa fără un soţ. Încă mai era surprinsă să-şi dea seama ce pierdută se simţea, ce secătuită şi deprimată era. După doi ani şi jumătate, nici nu-şi mai amintea cu ce se distra înainte de a se căsători. Era ca şi cum n-ar fi trăit niciodată singură, ca şi cum nu mai avusese o altă viaţă înaintea lui Patrick.

Abia după ora trei adormi, şi era aproape unsprezece când se trezi a doua zi dimineaţă. Era un lucru pe care se părea că-l face cu uşurinţă acum. Putea să doarmă toată ziua, dacă avea ocazia. Doctorul îi spusese că era din cauza copilului. Copilul. Ideea încă i se mai părea irealǎ. Fiinţa aceea mică ce o costase căsătoria ei. Cu toate acestea, tot şi-l dorea. Cumva, i se părea că merita.

Se ridică, îşi făcu un duş, îşi pregăti nişte ouă ochiuri pentru prânz, apoi plăti nişte facturi şi-şi spălă lenjeria. Se uită prin sufrageria goală şi râse. Era cu certitudine uşor să faci curat în ea. Nu era nimic de ordonat, de şters praful, nu erau pete de scos de pe canapea, nici plante pe care să le uzi, le luase şi pe acelea. N-avea decât să-şi facă patul şi să dea cu aspiratorul.

La două şi treizeci de minute, se duse la bazin şi-l văzu pe Scott ocupat cu pregătirea mesei. Stătea de vorbă cu doi bărbaţi pe care Darryl îi mai văzuse, iar două femei puneau un vas mare cu flori pe o masă lungă de picnic. Avea să fie un mare eveniment, iar ei îi părea aproape rău că nu se ducea şi ea. N-avea nimic de făcut, n-avea unde se duce. Donna era la Las Vegas cu un prieten, iar Darryl nu se putea gândi decât că s-ar putea duce la un film.

Îi făcu semn cu mâna, în vreme ce se îndrepta spre bazin, stătu întinsă la soare multă vreme, apoi se întinse pe burtă pe un şezlong. El veni şi se aşeză lângă ea puţin mai târziu, părând fericit, dar extenuat.

— Adu-mi aminte să nu mai fac asta anul viitor! zise el ca şi cum erau prieteni vechi.

De fapt, se familiarizau unul cu altul numai prin simplul fapt că se tot întâlneau în aceleaşi locuri în mod regulat. Locuiau, munceau în acelaşi loc, îşi cumpărau alimentele de la acelaşi magazin de noapte.

— Spun asta în fiecare an, îşi micşoră el vocea, conspirativ. Oamenii ăştia mă înnebunesc.

Ea zâmbi în timp ce se uita la el. Era comic fără sa vrea. Arăta obosit, dar părea că-i şi place.

— Pun pariu că-ţi place să faci asta.

— Te cred că-mi place. Sherman s-a distrat probabil de minune cu marşul pe Atlanta. Dar a fost probabil mult mai simplu de orchestrat decât asta? Se întinse spre ea în aşa fel ca nimeni să nu audă. Tipii cred că anul acesta le-am adus homari, dar eu le fac fripturi şi hot dogs de trei ani şi s-a cam demodat. Femeile cred că ar trebui servite. Doamne, ai fost vreodată la un picnic cu servire când erai mică? Vreau să spun, cine a mai auzit de un hot dog servit de 4 Iulie?

El părea jignit şi ea râse.

— Ai fost la vreun picnic de 4 Iulie, când erai copil?

Ea dădu din cap:

— Noi de duceam de obicei la Daytona Beach. Când am mai crescut, ne duceam la Dane’s Vineyard. Îmi plăcea aşa de mult. Nu e nimic asemănător pe aici. Era minunat să vezi oraşul, plajele perfecte, copii cu care te jucai în fiecare vară, pe care aşteptai tot anul ca să-i întâlneşti. Era grozav!

— Mda, zâmbi şi el amintirilor lui. Noi mergeam de obicei la Coney Island. Călăream pe coastă şi ne uitam la artificii. Tatăl meu făcea o friptură grozavă noaptea pe plajă. Când eram mai mare, ei aveau o casă pe Long Island şi mama pregătea un adevărat picnic în curtea din spate. Întotdeauna, mie mi s-a părut că zilele petrecute în Coney Island erau foarte frumoase.

Avea încă amintiri minunate despre lucrurile pe care le făcuse cu părinţii lui în copilărie. Fusese singurul lor copil şi îi iubea nespus de mult pe amândoi.

— Încă mai fac asta?

— Nu, clătină el din cap, gândindu-se la ei.

Dar amintirile erau pline de sentimente duioase acum, durerea trecuse. Şocul pierderii lor se sfârşite de mult. Se uită la Darryl şi-i plăcu ce văzu în ochii ei, îi plăcu şi felul în care părul ei negru îi cădea pe umeri.

— Au murit. După ce şi-au luat casa din Long Island.

De mult…

De şaisprezece ani. El avea douăzeci şi doi când a murit tatăl lui, douăzeci şi trei când a murit mama lui, un an mai târziu.

Cred că fac toată producţia asta de 4 Iulie în memoria lor. Poate că este felul meu de-a spune că mi-

i amintesc, îi zâmbi el cu căldură. Se pare că noi toţi, cei de aici, nu avem familii, avem numai prietene, puşti, câini şi prieteni, dar mătuşile, unchii, părinţii şi bunicii noştri, verii şi verişoarele sunt cu toţii în altă parte. Vreau să spun, de data asta, serios vorbind, ai văzut pe cineva care să fi crescut în Los Angeles? Vreau să spun, pe cineva normal, care nu arată ca Jean Harlow şi care de fapt e un tip îndrăgostit nebuneşte de sora lui?

Ea râse. Era atât de real, de profund, de solid, dar în acelaşi timp atât de larg la suflet şi atât de comic.

— De unde eşti?

Vru să spună din Los Angeles, dar se abţinu:

— Sunt din Cincinnati.

— Eu sunt din New York. Mă duc acolo doar când şi când. Tu te duci uneori la Cincinnati?

— Nu, dacă pot să evit, zâmbi ea. N-a mai fost plăcut exact de când au încetat să mai meargă la Dane’s Vineyard, când am plecat eu la colegiu. Deşi sora mea locuia acolo.

Ea şi copiii ei şi incredibil de plicticosul ei soţ. Era aşa de greu să fii rudă cu oricare dintre ei, iar de când se căsătorise cu Patrick, nici măcar nu mai încercase. Ştia că va trebui să le spună despre copil într-o bună zi, totuşi, dar voia să aştepte până când Patrick se va întoarce acasă, după ce-şi va fi revenit. Ar fi prea complicat să le explice că ea era însărcinată şi el plecase, fără să mai explice de ce, mai ales de ce ea încerca să-şi scoată din minte faptul că era însărcinată.

— Păcat că nu poţi veni şi tu în seara asta, zise el pierdut.

Ea dădu din cap, jenată din cauza minciunii pe care trebuise s-o spună, numai că era mai simplu să nu

se ducă. Intră în bazin şi înotă, iar el se întoarse la pregătirile lui pentru cină. Puţin mai târziu, el se duse în apartament să pună la marinat fripturile.

Masa în aer liber avea să fie o mare realizare.

La ora cinci, ea se întoarse în apartamentul ei, se întinse pe pat şi încearcă să citească. Dar nu se putea concentra. În ultimul timp, asta devenise ceva foarte greu de făcut, deoarece erau prea multe lucruri în mintea ei.

În vreme ce stătea întinsă acolo, auzea sunetele petrecerii în aer liber care începuse. La ora şase, oamenii începură să apară. Se auzeau muzica şi râsetele şi păreau a fi vreo cincizeci de persoane.

Ieşi pe balcon, după o vreme, unde putea simţi mirosul mâncării şi putea auzi zgomotele, dar ei n-o puteau vedea şi nici ea nu-i vedea. Totul suna foarte festiv. Se auzeau paharele ciocnindu-se, cineva cânta nişte melodii vechi de-ale Beatles-ilor şi muzică din anii ’60. Păreau că se distrează, iar ei îi părea rău că nu se dusese. Numai că era prea dificil să le explice de ce Patrick nu era acolo, cu ea, chiar dacă spusese că el era la Detroit, cu afaceri. Era jenant să iasă singură. N-o mai făcuse până acum şi nu era pregătită să înceapă.

Mirosul mâncării o făcu să-i fie o foame disperată. Într-un târziu, se duse jos, se uită în frigider, dar nimic nu arăta atât de bun ca ceea ce-i mirosea de afară şi oricum era prea mare deranjul să se apuce acum să gătească. Brusc simţi că moare de dorinţa de a mânca un hamburger. Era ora şapte şi treizeci de minute şi ea murea pur şi simplu de foame. Nu mâncase nimic de la micul dejun şi se întreba dacă n-ar putea să se strecoare într-un grup, să şterpelească ceva de mâncare şi să dispară din nou. I-ar putea apoi trimite un cec lui Scott Robinson pentru ceea ce-i

datora pentru participarea la cină. Nu era nicio crimă în asta. Nu era exact o ieşire la iarbă verde. Era ca şi cum te-ai duce la un bufet sau la un snack bar. Putea numai să ia un hamburger şi să plece. Nu trebuia să rămână la petrecere.

Se grăbi din nou să urce scările, se privi în oglinda din baie, îşi pieptănă părul, îl strânse la spate şi-l prinse cu o fundă albă de satin, apoi îşi trase pe ea o rochie albă mexicană pe care ea şi Patrick o cumpăraseră într-o călătorie la Acapulco. Era drăguţă, feminină şi plăcută la purtat. Îi ascundea abdomenul, care nu se vedea, dar era mai greu să poarte pantaloni marinăreşti sau jeanşi acum. În rochii, încă nu se putea observa. Îşi puse nişte sandale argintii şi nişte cercei mari din argint care atârnau. Ezită numai o clipă, înainte de-a coborî. Dacă aveau cu toţii întâlniri, sau dacă ea nu cunoştea pe nimeni? Chiar dacă era aşa, îl cunoştea cel puţin pe Scott Robinson şi el era mereu amabil şi prietenos. Coborî.

O clipă mai târziu, se învârtea la marginea unui grup, lângă una din cele mai mari mese de picnic, unde era aşezată mâncarea. Erau grupuri de oameni împrăştiate peste tot, care râdeau, sporovăiau şi povesteau diverse istorioare, alţii stăteau lângă bazin, cu farfuriile pe genunchi, sau beau vin, ori doar se relaxau şi se bucurau de petrecerea în sine. Toţi păreau că se simt foarte bine. La proţap, într-o cămaşă cu dungi albe şi roşii şi pantaloni albi, cu un şorţ albastru peste ele, era Scott Robinson.

Darryl ezită, uitându-se la el. El înmâna fripturile cu un aer profesional, stând de vorbă cu fiecare, dar părând singur. Îşi dădu seama, că nu ştia nici dacă avea o prietenă, nu pentru că asta ar fi avut vreo importanţă pentru ea. Cumva, ea presupuse că nu era combinat cu nimeni. Mereu arăta lipsit de griji.

Se îndreptă încet spre el, iar faţa lui se lăţi într-un zâmbet larg când o văzu. O cuprinse dintr-o singură privire: rochia ei albă de dantelă, părul ei negru strălucitor, ochii ei mari, albaştri. Arăta atât de frumoasă, încât el fu încântat s-o vadă. Se simţea ca un copil, atras de o fată din vecini. N-o vezi săptămâni de-a rândul, apoi, brusc, dai colţul şi iat-o, splendidă, iar tu te simţi ca un nebun, împiedicându-te, apoi, ea plecă din nou şi întreaga ta lume e sfârşită, până când o întâlneşti din nou. În ultimul timp, începuse să simtă că întreaga lui viaţă, sau partea care conta din ea, nu era decât o serie de întâlniri întâmplătoare.

— Bună! roşi el, sperând ca ea să creadă că era din cauza căldurii de la proţap.

Nu ştia sigur de ce, dar ea era singura femeie măritată care îl atrăgea. Nu-i plăcea numai s-o privească, îi plăcea şi să stea de vorbă cu ea. Iar ceea ce era şi mai rău era că-i plăcea totul la ea.

— Ţi-ai adus şi prietenii?

— Au sunat în ultimul moment şi au spus că nu pot, spuse ea cu uşurinţă minciuna şi se uită fericită spre el, în vreme ce el o privea.

— Mă bucur… vreau să spun… mda, de fapt, mă bucur.

Apoi, arătă spre carnea pe care o frigea:

— Cu ce să te servesc? Hot dog, hamburger, friptură? Eu îţi recomand friptura.

Încerca să acopere ceea ce simţea, cu lucruri obişnuite de a-ţi petrece timpul liber, cum ar fi gătitul cinei. Se simţea exact ca un copil de câte ori o vedea. Dar la fel se simţea şi ea. Iar lucrul amuzant era că nu-şi dorea decât să stea de vorbă cu el. Era atât de uşor să fii cu el şi să stai de vorbă.

Murea de dorinţa de a mânca un hamburger, acum câteva momente, dar, brusc, fripturile arătau

grozav.

— O să iau o friptură, te rog. Mai subţire.

— Vine imediat! Mai sunt atâtea alte mâncăruri acolo, pe masă. Paisprezece tipuri diferite de salată, un fel de sufle rece, brânză, somon Nova Scoţia. N-am ce face cu toate astea. Eu sunt specialist în carne, friptură la proţap, dar du-te şi aruncă o privire, iar până te întorci, eu îţi fac friptura.

Ea se duse şi el remarcă faptul că-şi umpluse farfuria cu salată, crevete şi alte lucruri pe care le găsise pe masa-bufet. Avea o poftă de mâncare de om sănătos, ceea ce era surprinzător, dat fiind faptul că era foarte slabă, totuşi. Era, în mod evident, foarte atletică.

Îi puse friptura în farfurie, îi oferi nişte vin, pe care ea îl refuză şi se duse să se aşeze lângă piscină. El speră ca ea să mai fie încă acolo când va termina el de gătit.

Jumătatea de oră mai târziu, se hotărî şi el să spună că-şi terminase treaba, toată lumea fusese servită şi majoritatea musafirilor mai luase câte o porţie. Alt bărbat, dintr-un apartament de lângă al lui, se oferi să-i ia locul, iar Scott acceptă cu bucurie şi se duse s-o caute pe Darryl, care ajunsese la desert, în vreme ce stătea de una singură, în linişte, ascultând oamenii care pălăvrăgeau în jurul ei.

— Cum a fost? Nu putea fi prea rea.

Friptura dispăruse, la fel ca şi toate celelalte pe care le avusese ea pe farfurie. Păru stânjenită şi râse pe jumătate conştientă.

— A fost delicioasă. Iar eu muream de foame.

— Bun. Nu-mi place să gătesc pentru oamenii care nu mănâncă. Ţie îţi place să găteşti?

Era curios să afle cât de multe despre ea, cum trăia, ce făcea, cât era de fericită cu soţul ei. N-ar fi trebuit să conteze toate astea pentru el, dar contau.

Auzea clopotele de alarmă în capul lui, îşi spunea să înceteze, dar o altă voce, mai puternică, îi spunea să nu se oprească.

— Uneori. Nu sunt prea bună. Nu prea am timp să gătesc.

Şi n-am pe nimeni cui să-i gătesc. Cei puţin, nu acum. Patrick nu era prea mare mâncăcios, oricum. El prefera pur şi simplu o salată.

— Nu, dacă faci amândouă emisiunile informative de seară. Vii acasă între cele două emisiuni?

Voia să ştie totul despre ea.

— De cele mai multe ori. Numai în cazul în care nu este ceva de-a dreptul dramatic şi nu pot pleca între emisiuni. Dar, de obicei, vin acasă pe la şapte şi mă întorc la zece, zece şi treizeci. Apoi, mă întorc acasă pe la miezul nopţii.

— Ştiu, zâmbi el.

Asta era ora obişnuită la care se întâlneau unul cu altul în supermarket.

— Şi tu trebuie să lucrezi ore în şir, spuse ea.

Se juca cu bucata de plăcintă de mere de pe farfuria ei, jenându-se s-o devoreze, în vreme ce el se uita la ea.

— Da. În unele nopţi, dorm pe canapeaua de pe birou.

Îi ţinea de urât, cum multe femei i-ar fi spus-o cu încântare.

— Scenariile noastre se schimbă aşa de repede uneori, încât afectează poziţia oricui din serial. Este un

fel de efect de undă şi câteodată e greu să-i ţii pasul. Dar este şi plăcut. Ar trebui să vii să vezi episodul, cândva.

Suna plăcut şi, o vreme, vorbiră despre serial, cum începuse cu zece ani în urmă, în New York, cum se mutaseră până la urmă în California.

— Cel mai dureros lucru în legătură cu venirea mea aici a fost că a trebuit să-mi părăsesc băieţii, zise el liniştit. Sunt nişte copii nemaipomeniţi. Şi mi-e dor de ei.

Mai vorbise şi cu altă ocazie despre ei, dar mai erau încă multe lucruri despre ei pe care nu le ştia, aşa cum era şi despre tatăl lor.

— Îi vezi adesea?

— Nu atât de des pe cât aş vrea. Vin în timpul vacanţelor, pentru aproape o lună, vara. Vor fi aici peste două săptămâni. Faţa i se lumină în timp ce spunea asta şi ea fu mişcată.

— Ce faci cu ei când sunt aici? Lucrând în modul în care lucrezi, să ai grijă de doi copii aşa mici, nu putea fi un lucru uşor.

— Muncesc ca un câine înainte de venirea lor, apoi îmi iau patru săptămâni libere. Mă mai duc numai din când în când, ca să ţin totul sub control, oricât mi-ar displăcea, trebuie să admit că serialul merge foarte bine şi fără mine, zâmbi dulce, cu subînţeles. Mergem într-o excursie de două săptămâni cu cortul şi alte două săptămâni ne învârtim pe aici. Lor le place foarte mult. Eu m-aş descurca şi fără excursia cu cortul. Ideea mea legată de acest lucru, este o săptămână la hotelul Bel-Air. Dar pentru ei înseamnă mult şi le place să se murdărească şi să se simtă incomod, să doarmă în pădure. De fapt, asta facem cam o săptămână şi cealaltă, stăm undeva la un hotel. Cum ar fi Ahwahnee din Yosemite, sau mergem la Lacul Tahoe. Nu rezist

mai mult de o săptămână în cort şi în sacul de dormit, dar ne face bine la toţi. Mă ţine mereu în stare de umilinţă, râse el.

Darryl terminase plăcinta în timp ce-l asculta. Erau emoţionaţi amândoi de data asta, dar nu era nimic asemănător unei încântări. Era prima oară când erau împreună, în mod intenţionat, într-o adunare de oameni.

— Câţi ani au?

— Şapte şi zece. Sunt nemaipomeniţi! O să-i vezi la bazin, aici. Ei cred că toată California e plină de bazine de înot. E foarte diferit de Great Neck, lângă New York, unde locuiesc ei cu mama lor.

— Îţi seamănă? întrebă Darryl zâmbind, închipuindu-şi-l cu doi ursuleţi mici, ca cei de jucărie, care-i semănau.

— Nu sunt sigur. Lumea zice că cel mic, da, dar eu cred că amândoi seamănă cu mama lor, spuse el. Apoi adăugă, nostalgic: l-am avut pe Mike imediat. A fost greu. Alicia a trebuit să înceteze să mai danseze, soţia mea era dansatoare pe Broadway pe atunci. Şi ne-am cam chinuit. Erau momente în care mă gândeam chiar c-o să murim de foame, dar n-a fost aşa. Iar copilul a fost cel mai frumos lucru care ni se întâmplase. Cred că acesta este unul dintre puţinele lucruri asupra cărora sunt încă de acord. Mike şi serialul s-au născut aproape în acelaşi timp. Mereu am crezut că providenţa ne trimitea ce-i trebuia lui şi ce ne trebuia nouă. Serialul a fost bun pentru mine, o lungă bucată de vreme.

Părea recunoscător în timp ce vorbea despre asta, ca şi cum nu prea merita, dar fusese foarte norocos, şi el ştia. Pe Darryl o izbi, în timp ce-l auzea vorbind, diferenţa dintre el şi Patrick. Copiii lui însemnau mult pentru el şi era foarte modest în ce

priveşte succesul lui. Cei doi bărbaţi aveau prea puţine lucruri în comun.

— Dar tu? o întrebă el apoi. Crezi că vei rămâne la ştiri?

— Nu ştiu.

Se întreba şi ea. Poate când îşi va lua concediul de maternitate va avea timp să se gândească ce voia să facă cu restul vieţii ei, în afară de a fi mamă.

— Uneori mă gândesc să încep o emisiune. Dar, se pare că n-am destul timp să mă gândesc la asta, ce să mai vorbim de realizarea ei. „Viaţa” îmi înghite tot timpul.

— De unde îţi iei ideile pentru el? întrebă ea, sorbind din paharul cu limonadă pe care cineva i-l turnase.

— Dumnezeu ştie, zâmbi el. Din viaţa reală, din capul meu. Orice îmi trece prin minte şi pare a se potrivi. Totul este despre tipul de lucruri care se petrec în vieţile oamenilor, toate adunate într-un conflict şi care este bine ţinut în frâu. Oamenii fac cele mai tâmpite lucruri şi ajung în cele mai incredibile situaţii.

Ea dădu gânditor din cap. Ştia exact ce voia să spună, iar el îi urmărea expresia de pe fată. Când se uită din nou spre el, privirile li se întâlniră, ea părea că ar vrea să spună ceva, dar tăcu.

Mulţimea se împuţina deja şi o mare parte dintre oameni veni să-i mulţumească de mai multe ori. Părea să cunoască pe toată lumea, era mereu prietenos şi plăcut. Îi plăcea să fie cu el şi era surprinsă cât de confortabil se putea simţi cu el. Se şi vedea vorbind cu el orice. Aproape. Poate numai cu excepţia lui Patrick. Într-un anume fel, simţea ca o nereuşită faptul că o părăsise.

— Vrei să bei ceva? întrebă el.

El ţinuse în mână un singur pahar toată seara,

iar când ea refuză să bea, aşează şi el paharul la o parte şi-şi turnă o ceaşcă de cafea.

— Nu beau prea mult, explică el. Dacă beau, nu pot lucra noaptea.

— Nici eu, zâmbi ea.

Erau o serie de cupluri tinere în apropiere, care vorbeau, râdeau şi se ţineau de mână, iar ea se simţi singură, privindu-i. Îi aminti brusc faptul că era singură. După ce-şi construise o relaţie cu Patrick în ultimi cinci ani, era singură. Nu era nimeni care s-o iubească.

— Când se întoarce soţul tău? spuse el cu uşurinţă, părându-i aproape rău că-i era aşa de uşor să vorbească despre el. Era un tip norocos. Scott încă-şi mai dorea ca Darryl să nu fi fost măritată.

— Săptămâna viitoare, spuse ea fără convingere.

— Şi unde spuneai că-i plecat? întrebă el repede.

Ceva îl surprinse pe Scott din felul în care răspunsese ea.

— La New York, răspunse ea imediat.

El se uită ciudat k ea.

— Mi s-a părut că ai spus că e la Detroit, păru el încurcat, apoi se lăsă pe spate, văzând privirea de panică de pe faţa ei. Ceva o supărase foarte tare şi el nu ştia exact ce, aşa că se schimbă repede subiectul.

— Ai avut o idee grozavă! zise în timp ce se ridica, privind emoţionată în jur. M-am simţit minunat.

Pleca şi el era dezolat. O speriase şi n-ar fi vrut ca ea să plece. Fără să se gândească, reacţionă spontan, se apropie de ea, îi luă mâna, dorind să facă orice numai să mai rămână.

— Te rog, nu pleca, Darryl. E o noapte atât de frumoasă, e aşa de plăcut să stai aici, să vorbim.

Părea aşa de tânăr, de vulnerabil, iar felul în care o spusese o impresionase.

— M-am gândit… poate… ai alte planuri… nu vreau să te plictisesc…

Părea stânjenită, dar el tot nu ştia de ce. Ea se aşeză din nou, el îi ţinea mâna într-a lui, întrebându-se ce face: era căsătorită şi nu voia să-şi zdrobească inima.

— Nu mă plictiseşti. Eşti minunată şi eu mă simt foarte bine. Mai spune-mi despre tine! Ce-ţi place să faci? Ce sport îţi place? Ce fel de muzică preferi?

Ea râse. Nimeni n-o mai întrebase asta de ani de zile, dar era plăcut să stea de vorbă cu el, atâta timp cât n-o bătea la cap cu întrebări despre Patrick.

— Îmi place orice fel de muzică… clasică… jazz… rock… country… îmi place foarte mult Sting, Beatles, U2, Mozart. Schiam mult când eram mică, dar n-am mai schiat de ani de zile. Îmi place plaja… ciocolata fierbinte… şi câinii… râse ea brusc. Şi părul roşu. Mi-am dorit întotdeauna să am păr roşu, zise ea.

Apoi, adăugă înţelept:

— Şi copiii, întotdeauna mi-au plăcut copiii.

— Şi mie, îi zâmbi el, dorindu-şi să petreacă o viaţă cu ea, nu doar o seară. Băieţii mei erau atât de drăgălaşi când erau mici. Am plecat când Terry n-avea încă un an. Îmi venea să mor.

Imaginea durerii adevărate i se citea în ochi.

— Aş vrea să-i cunoşti când vei veni aici, peste vreo două săptămâni. Poate petrecem o seară împreună.

Ştia că dacă voia să fie prieten cu Darryl, trebuia să fie prieten şi cu soţul ei. Era singurul tip de relaţie permisă dintre ei, iar el era pregătit să facă asta numai ca s-o poată cunoaşte mai bine. Poate soţul ei era mai plăcut decât părea, deşi Scott se cam îndoia.

— Mi-ar place să-i întâlnesc cândva. Când vă duceţi în excursia cu cortul?

— Cam peste două săptămâni, zâmbi el. De fapt, mergem cu maşina până la Lacul Tahoe, pe Santa Barbara, prin San Francisco şi Napa Valley. Apoi, ne oprim acolo pentru cinci zile.

— Pare o excursie foarte civilizată.

Se aşteptase la ceva mult mai rustic.

— Trebuie să fac astfel. Prea mult aer liber pare a fi ca un şoc pentru sistemul meu nervos.

— Joci tenis? întrebă ea deodată.

Nu pentru a-i compara, era pur şi simplu curioasă. Pentru Patrick, devenise aproape un fix.

— Dacă vrei să-i spui aşa, se scuză el. Nu sunt un jucător prea bun.

— Nici eu, râse ea, tânjind după încă o bucată de plăcintă, dar nu îndrăznea să se ducă să-şi ia.

Avea să creadă că era chiar un sac fără fund, dacă mai mânca. Întreaga cină fusese delicioasă. Echipa „de debarasare” strângea totul. Se întunecase, în timp ce ei stăteau acolo, la bazin. Oamenii se împuţinară şi mai mult, dar ei îi plăcea compania lui şi nu voia să plece, deşi începea să creadă că ar fi cazul. Apoi, deodată, sus pe cer, se văzură artificiile. Erau aruncate dintr-un parc din apropiere. Erau aşa de frumoase încât toată lumea se opri să le vadă. Se uita şi Darryl, încântată ca un copil, în vreme ce Scott îi zâmbea. Era aşa de frumoasă, atât de caldă şi blândă. Arăta ca o fetiţă, cu faţa spre cer, dar o fetiţă foarte frumoasă şi el fu tentat s-o sărute. Mai avusese această tentaţie şi mai înainte, dar devenea tot mai acută de câte ori o revedea.

Spectacolul continuă o jumătate de oră şi explodă în final cu un set enorm roşu, alb, albastru, care nu se mai sfârşea, continua parcă pe vecie. Apoi,

cerul se făcu din nou negru, doar cu stelele care se vedeau sus de tot şi dârele negre lăsate de artificii, micile bucăţele de fum care cădeau încet pe pământ, în timp ce Scott stătea lângă ea şi mai inspiră din parfumul ei. Era Chanel nr.19 şi lui îi plăcea.

— Faci ceva deosebit în acest weekend? întrebă el, ezitând, neştiind cât era de corect s-o întrebe. Ar putea fi prieteni, oricum. Atâta vreme cât se controla, nu exista niciun motiv real pentru care ei să nu fie împreună. M-am gândit că ai vrea, poate, să mergi la plajă sau undeva, mai ales că-i plăcea să meargă la plajă.

— Eu… ei… nu sunt sigură… soţul meu poate se întoarce…

Era jenată, deşi voia să meargă şi nu ştia cum să facă faţă invitaţiei.

— Credeam că era la Washington… sau la Detroit… până săptămâna viitoare. Sunt sigur că nu s-ar supăra. Eu sunt o persoană foarte respectabilă. E, oricum, mai bine, decât să stai pe aici tot weekend-ul, de vreme ce nu te duci la lucru. Putem merge la Malibu, am nişte prieteni care mi-au lăsat o casă pe care o pot folosi. Ei locuiesc la New York şi ţin casa numai aşa, de dragul plajei. Eu am grijă de ea în locul lor. O să-ţi placă.

— Bine, îi zâmbi ea, fără să ştie şi de ce. Era, însă, ceva irezistibil de confortabil şi de atrăgător la acest bărbat. Apoi se ridică şi se pregăti să se întoarcă la ea, în apartament. Mi-ar face plăcere.

— La unsprezece e bine?

Ea dădu din cap. Era perfect. Dar îi era şi puţin teamă.

— Te conduc până la tine.

Îşi scosese de mult şorţul şi arăta foarte bine, în timp ce-o conducea spre casă. Când ajunse la uşa din

faţă, ea o deschise cu grijă şi o crăpă numai puţin, fără să aprindă luminile. Nu voia ca el să vadă ce goală era casa ei.

— Mulţumesc mult, Scott. M-am simţit minunat. Mulţumesc că m-ai invitat în seara asta.

Era mult mai bine decât să fi stat singură acasă, părându-i rău pentru ea însăşi şi întrebându-se ce făcea oare Patrick.

— Şi eu m-am simţit bine, zâmbi el, simţindu-se fericit, relaxat şi mulţumit. Trec mâine pe la unsprezece să te iau.

— E în regulă. Ne putem întâlni la bazin.

— Nu-i nevoie. Trec să te iau de aici.

Păru ferm, ea arăta emoţionată, în vreme ce se pregătea să se strecoare pe uşa de la intrare, înainte ca el să aibe timp să se uite înăuntru.

— Mulţumesc încă o dată.

Se mai uită o dată la el, apoi dispăru brusc, ca o arătare. O clipă mai înainte, stătea în faţa lui, iar acum, ea era înăuntru, uşa era închisă, dar el habar n-avea cum reuşise să facă asta. Era unul dintre cele mai rapide luări de rămas bun pe care le văzuse şi se îndreptă încet, spre casa lui, zâmbind.

Capitolul 13

A doua zi Scott trecu s-o ia pe Darryl exact la ora unsprezece. Când el veni ea era afară, îmbrăcată în jeanşi, cu o cămaşă mare, largă, peste pantaloni, o pălărie de soare şi un pantof sport. Ducea o sacoşă mare de plajă, plină de prosoape, creme, cărţi şi un

Frisbee, iar pe el îl pufni râsul când o văzu.

— Arăţi de parcă ai avea paisprezece ani îmbrăcată aşa.

Cămaşa era a lui Patrick, dar ei îi plăcuse dintotdeauna şi acoperea faptul că jeanşii îi erau un pic cam strâmţi acum, numai că Scott păru a nu remarca, privind-o.

— E un compliment sau un reproş? întrebă ea suav. Se simţea foarte bine cu el şi începu să-l urmeze de-a lungul complexului.

— Categoric, e un compliment.

Apoi, se opri în loc, ca şi cum uitase ceva şi se întoarse spre ea:

— Ai nişte apă minerală? Eu am terminat-o.

Toate magazinele erau închise. Era duminică.

— Desigur.

— Hai să înşfăcăm câteva sticle, poate ne va fi sete.

Ea se întoarse spre apartamentul ei, el o urmă, dar când ajunseră în faţa intrării, ea se opri şi-l privi peste umăr:

— Intru şi le aduc imediat. Rămâi te rog aici cu toate lucrurile!

Se comporta de parcă cineva avea să-i fure sacoşa ei de plajă.

— Intru să-ţi dau o mână de ajutor.

— Nu, e-n regulă, mă descurc singură. Toată casa e o dezordine întreagă. N-am avut timp să fac curat de când a plecat Patrick… zilele trecute, vreau să spun… când a plecat la Washington.

La Washington sau la Detroit, se întrebă Scott, dar nu spuse nimic, pentru că era evident că ea nu voia ca el să intre, deci rămase afară.

— Te aştept aici, îi răspunse el în faţa uşii, simţindu-se cam stupid.

Ea lăsă uşa din faţă descuiată, dar închisă, ca el să nu poată vedea în interior. Era ca şi cum ea ascundea ceva în apartament. O clipă mai târziu, el auzi o bubuitură puternică şi, fără să se mai gândească prea mult, se repezi înăuntru s-o ajute. Scăpase două sticle de apă minerală şi toată bucătăria era plină de apă minerală.

— Te-ai lovit? întrebă el repede cu o privire îngrijorată, dar ea clătină din cap, în timp ce el scoase un prosop şi o ajută să adune apa.

— A fost o prostie din partea mea, spuse ea. Probabil că le-am agitat fără să-mi dau seama şi apoi le-am scăpat.

Le luă două minute să facă curat, iar el nu remarcase nimic neobişnuit, până când ea aduse încă nişte sticle de apă minerală şi abia atunci observă el că nu avea niciun pic de mobilă în bucătărie. Locul unde ar fi trebuit să fie o masă de bucătărie era gol şi nu exista decât un scaun fără spătar, singuratic, lângă telefon, la celălalt capăt al bucătăriei. În vreme ce trecu prin camera de zi, era aproape lugubru. Nu exista niciun fel de mobilă, iar pe ziduri erau semne care arătau că acolo fuseseră tablouri. Îşi aminti atunci de Patrick, cum împachetase mobila într-un camion, cu vreo două luni în urmă. Ea spusese că-şi vindeau totul şi-şi cumpărau mobilă nouă, dar, între timp, apartamentul părea golit şi era deprimant. Scott nu spusese însă nimic, iar ea se grăbi să-i explice:

— Am comandat multe lucruri noi. Dar, ştii cum e. Totul e cam la o perioadă de zece-douăsprezece săptămâni de la comandă până la livrare. Va trece jumătate din august până să arate şi acest loc pe jumătate măcar la fel de decent cum era.

În realitate, ea nu comandase nimic. Încă se mai aştepta ca Patrick să se întoarcă acasă cu toate lucrurile pe care le luase cu el.

— Sigur. Ştiu cum e.

Ceva însă nu-i suna lui bine şi nu ştia ce anume. Poate erau prea săraci să-şi cumpere o mobilă. Poate că tot ce avuseseră fusese închiriat şi acum fuseseră nevoiţi să dea înapoi. În Hollywood multă lume locuia astfel. Avea şi el o mulţime de prieteni în acesta situaţie. Era evident că Darryl era jenată de ceva.

— E o privelişte drăguţă, curată, o tachină el. Şi e uşor de întreţinut.

Ea se uită din nou jenată la el, apoi el o tachină iar, cu blândeţe:

— Nu contează. O să arate grozav când vor sosi toate lucrurile noi.

Între timp, însă, n-arăta deloc bine, era cumva ca un spaţiu abandonat.

De îndată ce plecară, uitară amândoi de asta şi se distrară de minune la plajă. Au stat până la cinci, când începu să se răcească, vorbind despre teatru, despre cărţi, despre New York, Boston şi despre Europa. Vorbiră despre politică şi despre copii, despre lucrurile din spatele serialelor şi ale emisiunilor de ştiri, despre lucrurile în legătură cu care îi plăcea lui să scrie şi despre poveştile pe care le scrisese ea la colegiu. Vorbiră de toate. Încă mai vorbeau şi pe drum spre casă în camioneta lui.

— Sunt îndrăgostit de maşina ta, pentru că veni vorba.

Îi admirase Ford-ul încă de când îl văzuse prima oară. Ea păru încântată de compliment:

— Şi eu. Toată lumea a încercat să mă facă să renunţ la ea, de ani de zile, dar eu nu pot. O iubesc prea mult. E o parte din mine.

— Aşa e camioneta mea, radia el de încântare.

Aceasta era o femeie care înţelegea multe lucruri, cum ar fi bucuria, sentimentul de pierdere, integritatea, dragostea şi respectul, ba chiar împărtăşea pasiunea lui pentru filmele vechi. Singurul lucru problematic cu ea, dincolo de faptul că mânca cât pentru două familii, era faptul că era măritată. El, însă, se hotărâse să ignore acest lucru, să nu-l mai frământe asta şi să se bucure de prietenia ei. Era un lucru rar ca bărbaţii şi femeile să fie prieteni, fără să existe ceva sexual între ei, iar dacă erau capabili să aibă o adevărată prietenie, avea să se considere ca fiind foarte norocos.

— Vrei să luăm cina în drum spre casă? E un loc nemaipomenit cu mâncare mexicană în Santa Monica Canyon, dacă vrei să încercăm.

O trata ca pe un vechi prieten, ca pe cineva pe care-l cunoştea şi-l iubea dintotdeauna.

— Sau, ştii ceva? Mai am câteva bucăţi de carne din care am făcut fripturile acelea. Nu vrei să mergem la mine şi să gătesc eu cina?

— Le putem găti la mine.

Era gata să spună că ar trebui, probabil, să se ducă acasă, dar n-avea niciun motiv şi nici nu voia. Era o seară de duminică şi avea să fie singură. De altfel, îi plăcea prea mult ca să renunţe deja. Nici nu exista vreun motiv real pentru care ea să nu poată lua cina cu el.

— Nu prea mor de dorinţa de a mânca pe podea, o tachină Scott. Sau mai există şi ceva mobilă pe care eu încă n-am văzut-o.

Mai era numai patul ei, dar ea nu spuse asta.

— Snobule! Bine, zise ea în joacă, simţindu-se iar ca un copil, să mergem la tine. De ani de zile nu mai spusese asta vreunui bărbat. Ea şi Patrick fuseseră

împreună doi ani înainte de a se căsători. Şi iată-o, brusc, cinci ani mai târziu, luând cina la un bărbat acasă. Trebuia să recunoască totuşi că nu-i păsa. Scott Robinson era teribil. Era deştept, interesant, blând, îi dădea impresia că-i purta de grijă, orice ar fi făcut. O întreba mereu dacă nu-i era sete, foame, dacă nu voia nişte îngheţată, apă minerală, dacă avea nevoie de pălărie, era destul de cald, de comod, de mulţumit, distrând-o mereu cu povestiri despre serialul lui, despre oamenii pe care-i cunoştea sau despre băieţii lui, Mike şi Terry.

Când intră în apartamentul lui, mai văzu o dimensiune a lui. Existau frumoase picturi moderne pe pereţi şi nişte sculpturi interesante pe care le

colecţionase de-a lungul călătoriilor lui. Canapelele erau din piele, confortabile şi bine asortate. Scaunele enorme, moi, care parcă te invitau să te aşezi. În sufragerie era o frumoasă masă pe care el o găsise într-o mănăstire italiană, un covor pe care-l cumpărase din Pakistan, iar peste tot se aflau superbe poze ale copiilor lui. Îţi dădea un sentiment de casă în care doreşti să locuieşti, să scotoceşti pereţii plini pe cărţi. Era şi un şemineu din cărămidă, iar bucătăria era mare, decorată ca la ţară. Semăna mai mult cu o casă decât cu un apartament. Avea o încăpere drăguţă în care lucra, cu o maşină veche de scris, aproape la fel de veche ca şi iubita lui Remington, o mulţime de cărţi şi un scaun din piele care era ros şi iubit, care fusese al tatălui lui. Avea un dormitor pentru oaspeţi, foarte atrăgător, care arăta ca şi cum n-ar fi fost niciodată utilizat, în culori bej, cu un covor din piele de oaie şi cu un poster mare, modern. Era şi un dormitor mare, frumos colorat, pentru băieţi, cu un pat supraetajat,

roşu strălucitor, care arăta ca o locomotivă, iar dormitorul lui se afla chiar jos în hol, vopsit în culori calde, pământii, cu materiale moi, ferestre largi, care permiteau intrarea soarelui şi care dădeau spre o grădină din cartier, despre care Darryl nici măcar nu ştia că există. Era perfect. Era exact ca el. Frumos, călduros, primitor şi iubitor. Anumite părţi erau roase de mâini care-l atinseseră de mai multe ori. Era tipul de loc în care ai fi vrut să stai un an, numai ca să priveşti şi să începi să-l cunoşti. Era o flagrantă discrepantă cu sterilitatea scumpă pe care o împărţise ea cu Patrick până când a plecat, luându-i totul, nelăsându-i decât patul şi covorul.

— Scott, e minunat! spuse ea cu o admiraţie nedisimulată.

— Şi mie îmi place, admise el. Ai văzut patul copiilor? Mi l-a făcut un tip din Newport Beach. Face cam două pe an. Puteam să aleg între asta şi un autobuz supraetajat. Un anume englez l-a cumpărat pe acela, iar eu am luat locomotiva. Am avut dintotdeauna o pasiune pentru trenuri. Sunt aşa vechi, demodate şi drăguţe.

Parcă se descria el însuşi, iar Darryl îi zâmbi.

— Îmi place foarte mult.

Era clar că râsese de apartamentul ei gol. Al lui avea atâta personalitate şi atâta căldură. Era un loc nemaipomenit în care să locuieşti sau să lucrezi.

— Am încercat să mă conving singur să-mi cumpăr o casă, de ani de zile, dar nu-mi place deloc să mă mut, iar acest apartament este atât de confortabil. Merge. Iar băieţii îl iubesc pur şi simplu.

— Cred şi eu.

Le dăduse camera cea mai luminoasă şi mai mare, chiar şi pentru puţinul timp pe care-l petreceau cu el, dar pentru el, merita.

— Când vor fi mai mari, sper să-şi petreacă mai mult timp aici.

— Sunt sigură că aşa vor face.

Cine n-ar face-o, cu un asemenea tată şi cu o casă ca aceasta în care să te întorci. Nu pentru faptul că era aşa mare şi luxos, nu. Era cald şi primitor, era ca o mare îmbrăţişare şi numai faptul că te aflai în el. Simţi asta şi Darryl în vreme ce se aşeza pe canapea şi se uita în jurul ei. Apoi, se duse în bucătărie să-l ajute să pregătească cina. Majoritatea bucătăriei era construită chiar de el şi era obişnuit să gătească.

— Ce nu ştii să faci?

— Sunt foarte slab la sport. Ţi-am mai spus, la tenis sunt o catastrofă. Nu ştiu să aprind focul în sălbăticie ca să-mi salvez viaţa. Mike trebuie să facă asta de câte ori mergem cu cortul. Şi mi-e groază de avioane.

Era o listă scurtă, în comparaţie cu ceea ce ştia să facă.

— E plăcut, cel puţin, să ştie omul că eşti uman.

— Dar tu, Darryl? La ce nu te pricepi?

Era interesant să-i auzi pe oameni vorbind despre ei înşişi. O întrebă, în timp ce tăia cu grijă busuiocul, proaspăt pentru salată.

— Nu mă pricep la o mulţime de lucruri: la schi, aşa şi aşa la tenis. Sunt groaznică la bridge. Nu câştig la niciun joc, nu-mi amintesc niciodată toate regulile, iar dacă câştig, oricum nu-mi pasă. Şi computerele, urăsc calculatoarele, zise ea, apoi se gândi o clipă cu seriozitate, şi compromisul. Nu pot face niciun compromis de la lucrurile în care cred.

— Aş zice că asta e o virtute şi nu slăbiciune, nu-i aşa?

— Uneori, zise ea gânditor. Uneori te poate costa mult.

Se gândea la Patrick. Ea plătise foarte scump pentru lucrul în care credea.

— Dar nu merită? zise el moale. Nu e mai bine să te coste şi să păstrezi nealterat lucrul în care crezi? Eu aşa am făcut întotdeauna.

Dar sfârşise prin a fi singur şi el, chiar dacă nu-i păsa.

— Uneori e greu să ştii care-i cea mai bună cale.

— Faci ce poţi, copile. Faci ce crezi tu că-i mai bine şi speri să meargă. Iar dacă celorlalţi nu le convine, zise el, ridicând filosofic din umeri, treaba lor!

Uşor de zis. Ei încă tot nu-i venea să creadă ce i se întâmplase cu Patrick, numai pentru că făcuse ce crezuse ea că era mai bine. Dar parcă nici n-avusese de ales. N-ar fi putut face altfel. Pur şi simplu. N-ar fi putut. Nu exista niciun motiv. Era copilul lor şi ea îl iubea. Era imposibil să scape de el, aşa dintr-odată, numai pentru că-l înfricoşa pe Patrick. Aşa că-l pierduse pe el.

— Ai face un lucru în care tu crezi, indiferent de ce ar simţi altcineva? întrebă ea în timp ce se aşezau în faţa fripturilor suculente pe care le pregătise el.

Scott o urmărea. Ea aşezase masa şi combinase salata, dar el făcuse toate celelalte şi cina părea delicioasă. La desert, aveau căpşuni în ciocolată.

— Ţi-ai ţine drumul drept, orice ar fi?

— Depinde. Vrei să spui chiar dacă asta ar răni pe cineva?

— Poate.

El păru încurcat câteva clipe, în vreme ce ea îşi luă salată.

— Cred că ar depinde de cât de tare aş simţi eu. Probabil. Dacă aş considera că integritatea mea ar fi afectată, sau integritatea situaţiei. Câteodată nu contează cât de nepopular devii, pentru că pur şi

simplu nu poţi devia de la ceea ce crezi tu că-i bine. Ştiu, pe măsură ce îmbătrâneşti, se presupune că trebuie să devii mai moderat, iar în anumite privinţe, eu am devenit. Am treizeci şi nouă de ani şi sunt mai tolerant decât eram cândva, dar încă mai consider că nu trebuie să renunţ la lucrurile sau ideile la care ţin. Asta nu mi-a adus prea multe stele de aur, dar, pe de altă parte, prietenii mei ştiu că pot conta pe mine. Asta spune ceva, cred.

— Şi eu cred, spuse ea moale.

— Ce părere are Patrick despre asta?

Era curios să afle despre el. Darryl vorbea foarte puţin despre el şi se întreba oare cât de bine se înţelegeau. Se întreba câte aveau în comun. Şi numai privindu-i, păreau foarte diferiţi.

— Cred că şi el are păreri foarte bine definite. Nu este întotdeauna gata să înţeleagă părerile celorlalţi.

Era un subînţeles clasic.

— Dar părerile tale se adaptează?

Căsătoria lor îl intriga. Voia să-i cunoască pe amândoi, de vreme ce n-o putea avea numai pe ea pentru el, oricât de mult şi-ar fi dorit.

— Nu întotdeauna. El este gata să… căută ea cuvintele potrivite, apoi le găsi. O existenţă paralelă e modul cel mai bun în care pot să descriu felul lui de a vedea lucrurile. El face ce vrea şi te lasă să faci ce vrei, fără să intervină.

Atâta timp cât consideră că faci ce trebuie. Cum se întâmplase de exemplu cu activitatea ei de la emisiunea de ştiri.

— Şi merge aşa?

Înainte, da. Până când s-a mutat de la ea, a ieşit din viaţa ei, numai pentru că nu-i plăcea ce făcea ea. Respiră adânc, în vreme ce încerca să-i explice lui

Scott Robinson.

— Cred că pentru a face o căsătorie să meargă, îţi trebuie o implicare mai mare, să câştigi împreună, să interacţionezi cu celălalt. Nu-i bine ca unul să-l lase pe celălalt doar să existe, trebuie să fie ceva împreună.

Era raţional ceea ce spunea şi pentru Scott. Aşa se gândise şi el cât fusese căsătorit cu Alicia.

— Numai că abia de curând mi-am dat seama de asta, zise ea.

— Calul nărăvaş este tot secretul. O mulţime de oameni te vor lăsa să faci ceea ce vrei, aşa cum vrei. Problema este, însă, că doar foarte puţini oameni vor să facă acelaşi lucru ca tine. Deşi, trebuie să recunosc, nu m-am străduit prea tare în ultimii câţiva ani. N-am avut timpul, sau înclinaţia, adăugă Scott.

— De ce nu? fii la rândul ei intrigată Darryl. Se părea că i-ar fi plăcut să fie căsătorit.

— Cred că mi-a fost teamă. A fost atât de dureros când a plecat Alicia, când a luat şi băieţii, nu cred că vreau să mai trec prin aşa ceva vreodată. N-am vrut să-mi mai pese, ca să nu fiu lovit sau să mai am copii pe care să mi-i ia cineva numai pentru că nu merge bine căsătoria. Nu mi s-a părut niciodată cinstit. De ce să-mi pierd eu copiii, numai pentru că femeia cu care sunt nu mă mai iubeşte? Aşa că am fost prudent.

Şi leneş. În mod deliberat, nu căutase o relaţie serioasă de multă vreme, spunându-şi că încă nu era pregătită.

— Crezi că o să-ţi dea vreodată ţie băieţii, sau măcar pentru o perioadă mai lungă de câteva săptămâni?

— Mă îndoiesc. Ea consideră că are dreptul asupra lor, că sunt ai ei şi că-mi face o mare favoare şi că mi-i trimite din când în când. Însă, adevărul este că

eu am dreptul asupra lor în egală măsură în care are şi ea. Ghinionul e că locuiesc în California. M-aş putea duce mai des la New York să-i văd, m-aş putea stabili din nou în New York, dar mi-am spus întotdeauna că mi-ar fi mai greu aşa. Nu vreau să fiu la zece străzi depărtare de ei şi în fiecare noapte să mă întreb ce fac ei. Aş vrea şi eu să fiu prin casă când vorbesc ei la telefon, când îşi fac temele, când se întâlnesc cu prietenii lor. Prefer să stau acolo şi să mi se umple ochii de lacrimi când îi văd cum dorm noaptea. Aş vrea să fiu de faţă când sunt bolnavi, când au gâtul roşu sau când le curge nasul. Aş vrea să fiu prezent tot timpul cu ei, în toate ipostazele, nu numai câteva săptămâni în Disneyland şi la Lacul Tahoe vara, dădu el din nou din umeri, lăsând-o să vadă care erau lucrurile care contau cu adevărat pentru el, iar pe ea o impresionă. Dar cred că asta-i tot ce pot eu avea, aşa că încerc să profit cât mai mult. De cele mai multe ori, accept situaţia aşa cum e şi nu-mi fac prea multe griji. Altădată, mă gândeam să am mai mulţi copii într-o bună zi, să „reuşesc o căsătorie” de data asta, dar deja cred că m-am decis că e mai bine aşa. Nu vreau să mai sufăr din nou, dacă se decide cineva să nu mă mai placă.

— Poate că data viitoare ai putea păstra copiii, zâmbi ea trist. El însă scutură din cap. Ştia el mai bine.

— Poate că data viitoare ar fi mai inteligent să nu mă mai căsătoresc şi să nu mai am copii.

Era ceea ce făcuse în ultimii ani, dar în adâncul sufletului ştia că nu acesta este răspunsul.

— Dar tu? Crezi că tu şi Patrick veţi avea copii?

Era o întrebare nepoliticoasă, dar se simţea atât de bine cu ea încât îndrăzni s-o întrebe.

Ea ezită multă vreme înainte de-a răspunde, neştiind exact ce să-i spună. O clipă vru să-i spună

adevărul, dar se abţinu:

— Poate. Deocamdată nu. Patrick e cam… cam iritat de ideea de a avea copii.

— De ce?

Îl intriga acest lucru. Scott considera că era unul dintre cele mai bune lucruri legate de căsătorie. El avea avantajul experienţei, aşa că ştia.

— A avut o copilărie grea. Părinţi foarte săraci. Şi Patrick a ajuns demult la concluzia că rădăcina răului sunt copiii.

— O, Doamne! Unul dintre aceştia! Cum se împacă asta cu tine?

Ea oftă, iar ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Scott:

— Sper să-şi revină până la urmă.

De exemplu, pe la sfârşitul lui ianuarie.

— Nu aştepta prea mult, Darryl. S-ar putea să-ţi pară rău. Copiii sunt cea mai mare bucurie din lume. Nu te frustra de ea, dacă poţi.

Pentru el, a nu avea copii, părea o adevărată frustrare.

— Am să-i spun lui Patrick ce-ai spus tu, îi zâmbi ea.

Îi zâmbi şi el, dorindu-i pierderea lui Patrick. Ar fi fost aşa de plăcut dacă ar fi fost liberă. Se întinse şi-i atinse mâna, nu grosolan, ci cu căldură.

— Am petrecut o zi minunată, Darryl. Sper că ştii asta.

— Şi eu, zâmbi ea fericită şi termină ultima bucată de friptură, în vreme ce Scott termină salata.

— Ştii, pentru o fată aşa slabă ca tine, mănânci destul de mult.

Era cinstit, dar o şi tachina şi râseră amândoi.

— Îmi pare rău. Trebuie să fie din cauza aerului proaspăt.

Ea ştia exact de ce, dar n-avea de gând să-i

spună lui.

— Eşti norocoasă că-ţi poţi permite.

Arăta foarte bine şi el era încântat că-i plăcea mâncarea pe care o gătea el.

Au stat de vorbă până la ora zece. Ea îl ajută să facă curat în bucătărie, într-un târziu, o conduse la ea, ducându-i sacoşa de plajă. Era din nou o noapte frumoasă, aproape fără niciun strop de smog, iar stelele străluceau deasupra capetelor lor. N-avea niciun chef să se ducă la lucru a doua zi. Era lunea liberă, din acel weekend de trei zile, însă ea anunţase că va lucra pentru că n-avea nimic altceva de făcut, decât să aştepte telefonul lui Patrick. Ei trebuiau să facă obişnuita emisiune informativă, în ciuda acelui lung week-end. La fel ca şi Scott.

— Vrei să treci mâine? întrebă Scott. Eu trebuie să fiu la birou pe la unsprezece.

— Pare plăcut.

— Intrăm în direct la ora unu. Treci pe la noi dacă ai un minut liber. Poţi urmări spectacolul, e un episod frumos mâine.

Ea zâmbi acestei perspective, iar de data asta era mai relaxată când descuie uşa din faţă. Îi văzuse deja apartamentul ei gol. Nu mai avea ce să-i mai ascundă. Cu excepţia faptului că Patrick o părăsise cu două luni în urmă şi că ea era însărcinată.

— Vrei să intri să bei o cafea?

Mai întâi vru să refuze, apoi se gândi să accepte numai ca să prelungească seara cu ea. Trase scaunul şi i-l oferi, în vreme ce ea făcea cafeaua, după care se duse să stea în camera de zi cu ceştile în mână. Se aşezară pe podea pentru că nu exista nimic altceva pe care să stai. Era o diferenţă enormă, comparativ cu apartamentul lui.

În timp ce stăteau acolo, el remarcă faptul că

nici măcar radio sau televizor nu aveau. Brusc, îl izbi ideea că le-ar fi vândut. Nu mai rămăsese absolut nimic în camera de zi, cu excepţia locurilor unde fusese fixată mobila, mânerelor de la uşi, unui covor şi robotul care era pe podea, lângă telefon.

Până şi măsuţa pe care stătea telefonul dispăruse. Arăta exact ca un loc în care se mută cineva. În vreme ce se uita peste tot, el îşi dădu seama ce trebuie să se fi întâmplat. Se uită la ea ca şi cum ar fi pronunţat cuvintele cu voce tare, dar ea se uita în gol şi deîndată ce-i veni această idee nu îndrăzni s-o întrebe.

— Ei, ia spune-mi despre lucrurile noi! zise el, prefăcându-se a vorbi ca despre ceva obişnuit, în timp ce se ridica şi se uita prin jur. Ce fel de mobilă aţi comandat?

— Ei... o mobilă obişnuită, zise ea vag, apoi continuă să-i vorbească despre politica biroului de ştiri, sperând să-i distragă atenţia.

— Ştii, apartamentul tău este atât de diferit de al meu, încât cu greu poţi spune că cele două locuri sunt cu ceva înrudite.

— Ştiu. E amuzant, nu? Şi eu am remarcat acelaşi lucru, când am fost la tine.

Îi zâmbea. Avusese o zi faimoasă şi era complet relaxată, chiar dacă era un pic cam obosită.

— Cât spaţiu aveţi sus?

— Doar un dormitor şi o baie, răspunse ea cu uşurinţă. Mai avem şi un dormitor în jos, dar nu-l folosim niciodată.

— Pot să mă duc să-l văd?

El o lăsase să se plimbe în voie prin tot apartamentul lui şi ar fi părut nepoliticos să nu-l lase şi pe el să facă la fel, aşa că ezită, dar aprobă din cap. El urcă încet scările şi-i mai ceru o ceaşcă de cafea. Când

ea se duse în bucătărie după cafea, el trecu val-vârtej prin dormitorul ei. Era gol, exact aşa cum se aşteptase: într-o clipă, deschise cele două băiţe şi se uită prin dulăpioarele lor, scormoni un pic printre cutiile în care-şi ţinea ea lucrurile şi descoperi ceea ce-şi imaginase, dar despre care ea nu-i spusese absolut nimic… numai dacă nu cumva lucrurile lor erau jos, iar brusc Scott vru să afle, dar nu îndrăzni s-o întrebe. Un al şaselea simt îi spunea că o fi existat vreun motiv pentru care Patrick Adamson pusese toate lucrurile lor într-un camion şi că asta nu era pentru că aveau să-şi schimbe toată mobila din apartament. Chiar şi pozele lor de la nuntă stăteau acum pe podeaua din dormitor, lângă singura lampă din cameră, întrucât Patrick luase comoda şi toate celelalte mese.

— Îmi place cum e repartizat apartamentul, zise el când veni jos, părând relaxat, turul lui de sus trecând drept neobservat.

Apoi, întrebă dacă putea să folosească baia. Erau două uşi la primul etaj, iar el o alese pe cea care i se păru a fi closetul, deschise uşa şi constată că era complet gol, cu excepţia câtorva umeraşe goale, pentru haine, din lemn. Apoi îl deschise pe ce-l care-l căuta şi-l închise în urma lui, în timp ce intra în baie. Deschise toate dulapurile cât de repede putu, apoi trase capacul W.C.ului şi trase apa.

Pe când se aşeza pe jos să bea cafeaua cu ea, se uită în ochii ei încercând să găsească răspunsul la întrebările lui. Dar nu era niciun răspuns. Nu-i spusese nimic. Pretindea, de săptămâni în şir că Patrick era plecat cu afaceri, că se va întoarce peste câteva zile, că totul era bine, deşi recunoscuse la cină că nu era întotdeauna uşor. Ea era o fată frumoasă, iar el ştia că ea e căsătorită. Încă mai purta verigheta. Dar el mai ştia încă un lucru, după ce fusese peste tot în

apartamentul ei. Oricare ar fi fost motivul, pe care ea nu dorea să-l dezvăluie, Patrick Adamson nu mai locuia cu soţia lui, iar când plecase, luase totul cu el.

După o vreme, Scott îi mulţumi şi-i spuse că va trece pe la biroul de ştiri a doua zi. Se gândi la ea tot drumul spre casă, de cealaltă parte a cartierului şi pur şi simplu nu-i venea să creadă. Era din nou complet nesigur de ea. Ce făcea? Şi de ce? De ce se prefăcea că totul e în regulă? De ce nu recunoscuse că trăia singură? Ce ascundea? Şi de ce? Dar, de îndată ce se gândi din nou la dulapurile goale, Scott Robinson fu încântat.

Capitolul 14

Schimbările complicate de conflict pe care el era capabil să le imagineze păreau nesfârşite. La acel moment, soţul Brendei, Chris, fusese de curând arestat pentru omorârea surorii Brendei, Kelly, care fusese interpretată de Gloria pentru ultima oară, înainte de a se muta la New York, precum şi a unui tânăr drogat pe nume Tobias Miller. Obişnuinţa lui Kelly de a consuma droguri fusese descoperită şi a reieşit de asemenea că era un tip de prostituată, ceea ce crea o problemă imensă, dat fiind faptul că, un politician cu care se încurcase ea cu ani în urmă şi pentru care făcuse un avort, era pe cale să devină persoana non grata când întregul scandal a fost dat publicităţii. Dar, ceea ce era şi mai important, faptul că Brenda era însărcinată avea să fie dat în vileag pe post în acea săptămână, în acel episod. Adevăratul scandal consta în faptul că nu era

copilul soţului ei, în acest caz o binecuvântare, dar avea să dea naştere la tot felul de presupuneri prin bucătării de-a lungul întregii ţări în următoarele luni. Cine era tatăl copilului? Până la urmă, căsătoria lui Chris cu Brenda va sfârşi într-un divorţ, el rămânând în închisoare, ispăşind o pedeapsă pe viaţă pentru cele două crime comise, iar identitatea tatălui copilului va fi cunoscută, dar nu deocamdată. Avea să mai dureze. Între timp, Scott se va distra de minune cu toate aceste complicaţii.

A doua zi, în timp ce se îndrepta spre lucru, se gândea la Darryl şi se tot întreba de ce nu-i spusese că Patrick o părăsise. Nu era prea diferit de unul dintre subiectele lui din serial, deşi, fără îndoială, motivele erau mult mai simple. Mai exista şi posibilitatea ca el să greşească, îşi dădu el seama, deşi se îndoia. Niciun fel de obiecte de toaletă masculină, nici after-shave, nicio haină de bărbat în casă, nici măcar un aparat de ras. Era absolut sigur de asta după investigaţia pe care o făcuse. Dar ce ascundea ea? Şi de ce nu-i spusese? Se întreba dacă se simţea jenată de acest lucru, sau poate pur şi simplu nu era pregătită încă să înceapă să se întâlnească cu alţi bărbaţi.

De îndată ce ajunse la lucru, nu mai avu timp să se gândească la asta. Unul dintre actori era bolnav, cei doi scenarişti principali aveau o dispută îngrozitoare şi era aproape de prânz când avu şi el timp să-şi tragă răsuflarea. Voia să meargă la Darryl, s-o ia şi s-o aducă să vadă transmisia în direct.

În biroul ei, Darryl se străduia să facă faţă situaţiei: fiul unui senator local fusese răpit pentru recompensă şi fusese omorât noaptea trecută. Era o situaţie şocantă, iar familia era nenorocită. Băiatul n-avea decât nouăsprezece ani şi întregul departament de ştiri era deprimat. Lui Darryl i se făcu rău să vadă

imaginile filmate când îi fură arătate. Fusese aruncat pe scările casei părinţilor lui, cu gâtul tăiat.

Era ocupată cu sfaturile pe care le dădea editorilor ca să lucreze la noile ştiri sosite la redacţie şi cu reporterii care vorbiseră cu prietenii apropiaţi ai familiei, când cineva îi spusese că era căutată la telefon. Nu recunoscu numele la început şi habar n-avea cine era. Era un bărbat pe numele de Harvey Watson.

— Da? spuse ea din mijlocul unui mare număr de însemnări pe care le avea de făcut, în vreme ce aştepta să audă ce dorea.

— Doamna Adamson?

— Da.

— Soţul dumneavoastră m-a rugat să vă sun.

I se opri inima când auzi cuvintele.

— A păţit ceva? A avut un accident? E bine?

Îi păru rău pentru ea când îi auzi reacţia. Nu era tipul de femeie căreia nu-i păsa câtuşi de puţin de soţul ei, aşa cum îi spusese Patrick lui Watson.

— Nu, e bine. Eu îl reprezint. Sunt avocat.

Păru confuză în vreme ce-l asculta. De ce o suna un avocat şi de ce-l rugase Patrick s-o sune?

— S-a întâmplat ceva?

O clipă, el nu ştiu ce să-i spună. Părea total nepregătită pentru ce avea să urmeze. Se simţea foarte prost că o sunase.

— M-am gândit că poate soţul dumneavoastră v-a spus ceva. Dar văd că nu.

Poate că ea se juca cu el, ceea ce se cam îndoia. Nu părea a fi acel tip de persoană.

— Soţul dumneavoastră depune dosarul de divorţ şi vrea ca eu să stabilesc anumite lucruri cu dumneavoastră, doamnă Adamson.

Se simţea de parcă fusese aşezată pe un scaun

instabil toată ziua şi tocmai fusese dată jos de pe acel scaun, ca să nu mai vorbim de faptul că inima îi rămăsese parcă la douăsprezece mile depărtare. Abia de-şi mai putea ţine firea. Deci, ce *făcea* Patrick?

— Îmi pare rău… eu… nu înţeleg. Despre ce este vorba?

— O solicitare de divorţ, doamnă Adamson, spuse el cât mai blând posibil.

Era un om decent şi în acest caz nu era unul dintre cele pe care le prefera el. Patrick nu fusese complet raţional când discutaseră.

— Un divorţ. Soţul dumneavoastră doreşte un divorţ.

— Îl… înţeleg… Nu e cam prea repede?

— L-am întrebat dacă n-ar vrea să vă împăcaţi, să mai staţi de vorbă, dar insistă asupra ideii că sunt diferenţe ireconciliabile între dumneavoastră.

— Pot să refuz?… divorţul, vreau să spun…

Închise ochii, încercând să nu plângă la telefon, altfel omul ar fi crezut că era nebună. Trebuia să rămână calmă, numai că-şi pierdea controlul şi numai ascultându-l. Patrick voia să divorţeze şi nici măcar nu voia să vorbească cu ea despre asta. Pusese pe un străin să-i spună.

— Nu, nu puteţi refuza, îi spuse avocatului. Acele legi s-au schimbat de mult. Dumneavoastră sau domnul Adamson puteţi cere divorţul fără asentimentul celuilalt.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Mai sunt şi nişte acte adiţionale pe care domnul Adamson ar dori să le cunoaşteţi.

— Vrea să vândă apartamentul, nu?

Avea lacrimi în coltul ochilor în timp ce-l asculta, privind cum ceilalţi se tot învârteau prin birou, în jurul ei.

— Ei bine, da. Dar vă lasă trei luni de graţie înainte de a-l scoate la vânzare, numai în caz că, desigur, aţi dori să cumpăraţi şi partea dumnealui, la preţul pieţei libere.

I se făcu greaţă, stând acolo în birou. Voia un divorţ. Voia să vândă apartamentul

— Dar, eu nu la asta mă referem. Domnul Adamson e înţelegător în ce priveşte apartamentul.

Mă referem la… păru el să ezite.

Încercase să-l convingă pe Patrick în această privinţă, dar nu reuşise decât să se îndoiască de paternitatea copilului, când Patrick nici măcar nu voise să-l asculte.

— Mai sunt alte câteva documente pe care mi-a cerut să le întocmesc. Aş vrea să vă uitaţi şi dumneavoastră la ele.

— Despre ce e vorba exact?

Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi recapete tăria de sine, în vreme ce-şi şterse lacrimile de pe obraz cu degete tremurânde.

— E… ăă… copilul dumneavoastră. Domnul Adamson ar dori să renunţe la paternitatea copilului înainte de a se naşte. Pare puţin cam prematur, vă spun sincer, eu l-am sfătuit să nu facă asta. E o procedură foarte neobişnuită. Dar, domnia sa este hotărât în ceea ce doreşte să facă. Am întocmit nişte documente tip, trebuie numai să vă uitaţi la ele. Nu se spune foarte clar decât că dânsul doreşte să renunţe la orice pretenţii asupra copilului. Drept consecinţă, nu va avea dreptul la vizite, niciun alt drept odată ce copilul se va naşte. Nu-i va purta numele. Veţi fi rugată să folosiţi numele dumneavoastră de fată pentru copil. Numele dumnealui nu va apare pe certificatul de naştere când se va naşte şi desigur… dumneavoastră şi copilul nu veţi putea pretinde nimic legal de la

domnul Adamson. A dorit să ofere o recompensă în bani pentru aceasta, dar i-am explicat că, conform legii californiene, nu se poate face aşa ceva. Nu trebuie să existe niciun fel de schimb financiar pentru renunţarea drepturilor paternale, altfel, mai târziu, ar putea fi considerate invalide.

La acel moment, ea deja plângea deschis, fără să-i mai pese câtuşi de puţin că o auzea avocatul.

— Ce doriţi de la mine? De ce mă sunaţi azi? suspină ea. E zi liberă, nici n-ar trebui să munciţi.

Patrick îi spusese că s-ar putea să fie la reţea şi că ar putea fi un moment prielnic s-o contacteze, aşa că el o suna de acasă. Se simţea foarte prost spunându-i toate lucrurile astea, dar se gândea că ar fi fost şi mai rău să deschidă cutia poştală şi să găsească toate aceste informaţii acolo. Patrick îi spusese foarte clar că nu se certase cu ea, că fusese o soţie bună şi că avuseseră o căsnicie fericită, numai că el nu-şi dorea copilul şi ea refuzase să facă avortul. Lui i se părea perfect raţional. Iar Harvey Watson se întrebă dacă Adamson nu exagera un pic în această privinţă. Numai că nu era meseria lui să se contrazică cu el. El nu încercase decât să-l facă mai conciliant, să mai discute această problemă cu soţia lui şi să nu întreprindă nimic în legătură cu desfiinţarea drepturilor sale paternale până ce nu se naşte copilul şi îl putea cel puţin vedea. Patrick nici măcar nu voi să audă.

— Doamnă Adamson, spuse liniştit Watson, îmi pare rău, sincer! Nu-mi face nicio plăcere să vă dau sfaturi în această situaţie. M-am gândit că, poate un telefon…

— Nu este vina dumneavoastră, oftă ea iar, dorindu-şi să poată schimba sentimentele lui Patrick, dar ştia că nu poate face aşa ceva. El e bine? întrebă ea, spre marea mirarea a lui Watson.

— Da. Dumneavoastră, vă simţiţi bine?

Asta i se părea mult mai important. Ea dădu din cap, în vreme ce lacrimi i se scurgeau pe obraji.

— Mi-e bine.

El zâmbi trist la celălalt capăt al firului:

— Regret că trebuie să vă spun, dar nu prea păreţi.

— A fost o zi grea… fiul senatorului şi acum asta…

Totul era atât de cumplit. Avusese un week-end aşa de plăcut…

— Presupuneţi că… dar i se păru o întrebare prostească, însă dorea să ştie dacă Patrick s-ar răzgândi când se va naşte copilul, poate dacă îl va vedea. Ea încă mai credea că faptul de a-l vedea ar putea schimba totul. Dincolo de orice, el era tatăl copilului.

— Nu credeţi că-şi va schimba părerea, nu? Vreau să spun… mai târziu…

— S-ar putea. A făcut nişte mişcări radicale. Nepotrivite în anumite privinţe, dar pare hotărât să facă asta acum, pentru propria lui linişte. Vrea ca totul să fie încheiat şi stabilit legal.

— Când va începe acţiunea de divorţ?

N-ar fi contat prea mult. Ce mai conta? Doar că ar fi fost plăcut să fii căsătorită când ai un copil.

— În fapt, a introdus acţiunea de divorţ acum două săptămâni. Ceea ce însemnă că divorţul se va termina… aş zice pe la mijlocul lui decembrie.

Minunat! Cu două săptămâni înainte de naşterea copilului. Fără numele tatălui pe certificatul de naştere. Era o veste grozavă! Era bucuroasă că o sunase.

— Asta-i tot?

— Mulţumesc.

Îşi şterse din nou ochii. Mâinile încă îi mai tremurau.

— Mai luăm legătura peste vreo două luni în legătură cu apartamentul. Desigur, orice fel de cerere pentru pensia alimentară sau alt tip de întreţinere ar fi adecvată din partea avocatului dumneavoastră.

— Eu n-am avocat. N-am nevoie de niciun fel de pensie alimentară.

— Cred că ar trebui să cereţi sfatul unui avocat, doamnă Adamson. După legile californiene, aveţi dreptul la o pensie alimentară.

El considera că ar fi o prostie dacă n-ar obţine-o. Nu-i plăcea cazul. I-ar fi plăcut s-o vadă obţinând măcar bani de la Patrick. Îi datora măcar atât, pentru Dumnezeu! Îl sfătuise şi pe el la fel.

— Mai ţinem legătura.

— Mulţumesc.

Auzi cum închise telefonul, după ce el spuse „La revedere” şi ţinu receptorul în mână încă o vreme, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca cineva să-i spună că a fost o greşeală, că glumiseră. Patrick introdusese acţiunea de divorţ şi voia ca ea să semneze nişte hârtii prin care el renunţa la toate drepturile privind copilul. Era cel mai cumplit lucru pe care-l auzise vreodată. Stătea acolo, încă tremurând, gândindu-se la ce se va face de acum încolo. În realitate, nimic nu se schimbase. Mai avea încă apartamentul pentru o vreme, el încă mai avea toată mobila lor, iar ea încă mai avea copilul. Nu mai spera nimic, în afara unei fantezii în care, până la urmă, se va întoarce şi se va îndrăgosti lulea de copil. Chiar şi ea îşi dădea seama că asta era cam prea puţin probabil. Ceea ce avea acum de înfruntat era situaţia în care ea singură va avea copilul, va trebui să-şi păstreze slujba, să-şi găsească un loc unde să locuiască, sau cel puţin să-şi cumpere o canapea pe

care să stea. Însă, cel mai important lucru pe care-l avea de înfruntat era faptul că el divorţa de ea şi că, legal, copilul nu avea tată. Era o lovitură cumplită, iar umerii încă îi mai tremurau în timp ce plângea şi puse, într-un târziu, receptorul la loc. Era cu spatele la uşă şi n-auzise pe nimeni intrând în birou.

Văzând-o numai cu spatele, el nu-şi dădu seama că ea plângea. Ea se întoarse încet, cu faţa scăldată în lacrimi, ca prin ceaţă, îl văzu. Era Scott Robinson.

— O, Doamne… îmi pare rău… N-am vrut să… Cred că nu-i momentul potrivit.

Era o afirmaţie slabă, cu subînţeles, iar ea încercă să zâmbească printre lacrimi, în vreme ce se aplecă să-şi ia o batistă din birou.

— Nu… eu… de fapt… nu-i nimic…

Apoi, se prăbuşi în scaun, plângând din nou, îngropându-şi faţa în mâini.

— Nu… e îngrozitor!

Nu putea să-i explice şi nici nu voia:

— Numai… eu nu… Nu pot…

Vorbea fără sens, iar el se îndreptă spre ea şi-i strânse cu blândeţe umerii:

— Lasă, Darryl! O să fie bine. Orice ar fi, o să se limpezească lucrurile mai devreme sau mai târziu.

Se întrebă dacă a fost dată afară sau dacă nu cumva i-a murit cineva. Tremura din tot corpul, arăta zdrobită şi era foarte palidă. Pentru o clipă, el se gândi că s-ar putea să leşine. O făcu să respire adânc, îi dădu un pahar cu apă. Peste puţin timp, arăta mai bine.

— Se pare că ai avut o dimineaţă teribilă, se uită la ea cu compătimire, iar ea încercă să zâmbească, deşi era un efort prea mare.

— A fost o zi… îşi suflă din nou nasul şi se uită la el cu o privire stânjenită, combinată cu recunoştinţă.

Mai întâi fiul senatorului este răpit şi omorât, iar noi avem cinci mii de mile de bandă pe tema asta şi toate se termină cu gâtul lui înjunghiat.

Suspină din nou, gândindu-se la asta. Şi apoi... ezită, uitându-se la Scott, întrebându-se dacă să-i spună sau nu. Dar, nu avea rost să ţină secret acest lucru: chiar dacă fusese greşeala ei, nu fusese decizia ei.

— Apoi... am primit telefonul ăsta stupid de la avocatul soţului meu.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, iar vocea îi tremura în timp ce pronunţă cuvintele.

— Avocat? De ce te sună? Oricum, astăzi este o zi liberă.

— Asta i-am spus şi eu.

— Ce vrea? se interesă Scott, simţindu-se ca un apărător al ei.

Ea respiră adânc, mototolind batista şi uitându-se în altă parte. Nu putea să-l privească pe Scott când îi spuse:

— M-a sunat să-mi spună că soţul meu... vocea ei deveni foarte înceată, încât el abia auzi cuvintele, tocmai a înaintat acţiunea de divorţ. De fapt, acum două săptămâni.

O clipă, Scott rămase uluit. Era însă mai mult pentru felul în care o spusese ea decât pentru faptul în sine. Era durerea ei evidentă în această privinţă, care îl impresiona. El îşi închipuise, de fapt, de seara trecută că erau separaţi şi se simţea uşurat acum că ea o recunoştea deschis. Numai că îi părea rău pentru ea, părea că suportă foarte greu, ca şi cum ar fi fost ceva la care nu se aşteptase.

— Te surprinde acest lucru, Darryl? vocea lui era foarte blândă..

— Da, oftă ea şi se uită spre el. El stătea

rezemat de biroul ei, uitându-se la ea cu compasiune. N-am crezut niciodată că o va face. A spus asta, dar nu l-am crezut.

— De cât timp durează situata asta?

— De vreo şase săptămâni… poate şapte… Şi-a luat lucrurile acum vreo trei săptămâni. Şi pe ale mele, zâmbi ea, iar amândoi se gândiră la apartamentul gol. Asta nu conta pentru mine. N-am crezut… N-am crezut…

— Înţeleg. Şi eu m-am simţit aşa când Alicia a divorţat de mine. Eu n-am vrut niciodată să divorţez. Numai că dintr-odată, ea a hotărât că totul se sfârşise. Nu pare prea cinstit când altcineva ia o hotărâre şi pentru tine.

— Cam asta a făcut şi el, începu ea să plângă din nou, simţindu-se stânjenită în fata lui Scott, dar el părea să fie foarte calm şi înţelegător. Îmi pare rău… Sunt răvăşită.

— Ai tot dreptul să fii. Poţi să-ţi iei o după-amiază liberă şi să mergi acasă? Te conduc.

— Nu cred că pot. Avem o ediţie specială programată înaintea ştirilor în seara asta.

— De ce nu te-a sunat chiar el?

— Nu ştiu, păru ea deprimată în vreme ce se aşează la biroul ei, în timp ce el stătea pe un colţ al acestuia. Cred că nu vrea să mai vorbească cu mine.

— Asta-i partea cea mai dificilă când divorţezi, dacă n-ai copii. Cel puţin, când ai copii, trebuie să vorbeşti unul cu celălalt, măcar până cresc. Uneori, te înnebuneşte acest lucru, dar măcar e un fel de a menţine permanent legătura.

Ea dădu din cap, gândindu-se că ei chiar aveau un copil. Sau, cel puţin, ea avea. Patrick „renunţase” la el.

— Ce-a determinat asta. Ştii? Sau nu mă

priveşte?

Ea zâmbi trist:

— Ştiu. Dar nu contează. El a adoptat o anumită poziţie şi eu la fel. Eu n-am putut face ce voia el şi cred că amândoi am simţit că avem dreptate în felul nostru, aşa că n-am cedat nici unul. Numai că el a câştigat, cred. Sau am pierdut amândoi. Cam aşa ceva. Nu mi-a mai dat nicio şansă de îndată ce s-a hotărât.

— Seamănă cu Alicia. Dar, la ea, era cineva la mijloc la vremea aceea, iar eu nu ştiam. Crezi că are şi el pe cineva.

— Poate. Dar nu cred. Cred că e legat numai de ce vrea el de la viaţă. Şi ceea ce nu vrea. Dintr-odată, drumurile noastre au devenit divergente.

— E un pas destul de brutal ca să rezolvi „drumurile divergente”.

Numai că oamenii sunt ciudaţi şi fac lucruri ciudate. Amândoi ştiau acest lucru.

— Voiam să te invit la studio să bem o cafea, dar poate că nu e momentul acum. Îi părea rău pentru ea şi se întinse spre ea să-i atingă obrajii în timp ce-i spuse: Poate altă dată.

Ea dădu din cap, simţindu-se ca şi cum ar fi fost bătută de cuvintele lui Watson.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Pregătim o emisiune specială despre familia senatorului. Băiatul era în echipa de fotbal a UCLA, era un student excelent şi era foarte activ în diverse servicii publice. Prietena lui era nepoata guvernatorului. Această întâmplare o să zdrobească inima tuturor.

Pe a ei o zdrobise. Iar Patrick distrusese şi ce mai rămăsese. Se simţea de parcă ar fi murit chiar înainte de prânz.

— O să stau aici până la unu la noapte, poate chiar până la două.

Deja părea epuizată.

— N-ai putea să iei o pauză? Cel puţin, mergi şi ia-ţi ceva de mâncare!

— Nu cred. O să vin mâine mai târziu.

Acum nu trebuia decât să aibă grijă de copil. Dar nici măcar nu se putea gândi la asta acum. Trebuia numai să treacă cumva de ziua asta, apoi de alta şi s-o ţină tot aşa.

— Şi eu lucrez până târziu. Avem multe subiecte noi în plină dezvoltare la serial. Crime, trădări, divorţuri, copii nelegitimi. Lucrurile obişnuite. O să mă ţină destul de încordat şi voi avea destul de mult de lucru. Vreau să fiu sigur că scenariştii au efectuat mare parte din texte înainte de-a veni băieţii mei.

— Parcă ar fi povestea vieţii mele, zâmbi ea uşor, iar el o sărută pe frunte în timp ce se ridică şi se pregăti să plece.

— Stai aici! Trec eu mai târziu. Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-mă! Bucătăria noastră de la birou e plină de mâncare azi, pentru că toate restaurantele din jur sunt închise.

— Mulţumesc, Scott.

Se uită recunoscătoare spre el. El ieşi, făcându-i semn cu mâna. Ea rămase nemişcată, uitându-se în gol pe fereastră o vreme. Era o lume nebună. Patrick o părăsise şi-o abandonase pe ea şi pe copil. Altcineva omorâse un copil inocent de nouăsprezece ani, cu o inimă de aur şi cu toată viaţa înaintea lui, totul distrus într-o singură clipă.

Apoi se întoarse la lucru, încercând să uite de propriile ei probleme, dar şi-l aminti pe Scott şi surprinzătorul ajutor moral ce i-l dădea.

Ediţia specială pe care o redactă, se difuză la ora cinci şi a fost deosebit de emoţionantă, chiar şi cei din studio plânseră când o urmăriră. Apoi, s-a transmis

emisiunea completă de ştiri de la ora şase, după care ea mai urmări o filmare să vadă ce se mai putea adăuga pentru ediţia specială ce avea să aibă loc la miezul nopţii. Era o zi nesfârşită. Era deja trecut de nouă când găsi cina pe care i-o lăsase Scott. La miezul nopţii, în timp ce stătea în studio, privind emisiunea, îl văzu intrând şi-i făcu semn să se aşeze pe un scaun lângă ea. Se aşeză în linişte şi privi alături de ea, fiind în mod evident mişcat de program.

— Ce porcărie! zise el când se termină transmisia în direct.

Senatorul plânsese în faţa camerelor de luat vederi, fără să se mai poată stăpâni. S-a vorbit despre Dumnezeu şi despre dragostea lui pentru ei toţi, despre credinţa lor în el, dar asta nu atenua prea mult durerea pe care o resimţeau pentru cele întâmplare. Scott se uită la ea. Arăta şi mai rău decât de dimineaţă. Ziua fusese parcă fără sfârşit.

— Cum te simţi?

— Obosită.

Cuvântul nici nu se apropia măcar de ceea ce simţea, dar el nu voia s-o sâcâie. Voia s-o ajute. Părea prea dărâmată ca să fie în stare să conducă singură până acasă şi el se oferi s-o conducă acasă.

— De ce nu vrei să te conduc eu acasă? Poţi să iei un taxi să vii aici mâine. Lasă-ţi maşina aici. Sau aş putea s-o conduc eu pe a ta, dacă vrei.

Nu avea încredere s-o lase singură pe şosea. Era atât de obosită, părea că va adormi la volan, iar ea n-avea energia să se împotrivească.

— Îmi las maşina aici. Apropo, îţi mulţumesc pentru cină.

El se gândea la toate, parcă, oricât de târziu lucra şi el. Ieşiră împreună, iar ea oftă când se aşeză în confortabila lui camionetă veche:

— Oh, Doamne… mă simt gata să mor.

— O să mori dacă n-ai să dormi puţin.

El se aşează la volan. Ea era prea obosită ca să mai poată măcar vorbi în timp ce se îndreptau spre casă, pe autostrada Santa Barbara. Când a ajuns în cartier, el îşi parcă maşina şi o conduse până la uşa apartamentului ei fără să scoată nicio vorbă. De îndată ce ea descuie uşa se uită îngrijorat spre ea, în vreme ce ea se întoarse spre el din uşă:

— O să te simţi bine?

Ea dădu din cap, dar nu prea convingătoare.

— Aşa cred.

Dar nu se simţise niciodată mai tristă şi mai singură. Se simţea de parcă Patrick ar mai fi părăsit-o încă o dată.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine! Nu stau prea departe.

Îi întinse braţul, ea zâmbi, apoi închise uşa, simţindu-se sfârşită. Urcă încet scările, fără ca măcar să aprindă luminile. Nu mai voia să vadă zidurile şi camerele goale. Se îndreptă spre dormitor, se aşeză în pat şi începu din nou să suspine, până adormi, aşa îmbrăcată şi cu copilul lui Patrick în ea.

Capitolul 15

În următoarele săptămâni, Darryl se simţi ca într-un vis. Documentele pe care Harvey Watson i le-a promis au sosit. Le semnă pe toate acolo unde trebuia. Verifică locul în care spunea că nu are nevoie de niciun fel de pensie alimentară sau de ajutor financiar şi fu de

acord să scoată casa la vânzare până la sfârşitul lui octombrie. I-a spus foarte puţin despre toate astea lui Scott. El trecea s-o vadă la birou aproape în fiecare zi, dar n-o bătea la cap să iasă împreună. Simţea în mod corect că era prea necăjită în legătură cu cererea de divorţ. Prea multe i se întâmplaseră. Lucrurile erau destul de dificile la serviciu chiar şi el era destul de ocupat cu schimburile de scenarii de la serialul lui datorită faptului că încerca să lase totul în ordine pentru a-şi putea lua obişnuita vacanţă anuală de patru săptămâni.

Dar, cu toate astea, îşi găsi timpul s-o aducă într-o după-amiază în studio să urmărească un episod în transmisie directă. Asta îi amintea de zilele în care lucrase şi ea la alte spectacole, la alte tipuri de emisiuni. El o prezentă tuturor, iar când se întoarseră în biroul lui, ea îi admiră Emmy-urile şi el îi prezentă programul curent al „cărţii lui de căpătâi”. În ea, el schiţase conflictul serialului pentru următoarele câteva luni, cu soluţii alternative pentru problemele care ar putea apare. Pe un teanc de pe biroul lui se aflau scenarii redactate care trebuiau aprobate de el. Îi explică toate acestea, iar ea se trezi dorindu-şi să poată lucra şi ea la aşa ceva, decât la emisiunea de ştiri. În vreme ce-i citea unele adnotări, făcu câteva comentarii interesante.

— De ce nu mă ajuţi din când în când? La ideea principală… sau să-mi dai nişte idei pentru scenarii? Scriitorilor le-ar place un pic de ajutor, ei se pot întotdeauna adapta ideilor noi, proaspete. Nu-i prea uşor să ai de făcut cinci episoade pe săptămână.

— Îmi închipui… apoi îl privi încântată. Vorbeşti serios, Scott. Chiar vrei să notez câteva din ideile pentru serial?

— Sigur că vreau. De ce nu? Noi doi putem să

imaginăm ceva împreună la o cină într-o seară, dacă vrei. Am să-şi dau câteva date despre trecutul personajelor. Tu poţi să le dezvolţi cum vrei.

Arăta de parcă considera că e o idee grozavă, la fel ca şi ea. Discutară despre asta tot drumul înapoi spre departamentul de ştiri şi discutară despre asta din nou în seara următoare, când, în fine, după masa în aer liber de 4 Iulie, ea acceptă să iasă împreună să ia cina.

Era o sâmbătă seara şi se întâlniră din nou la piscină în acea dimineaţă. Arăta mai bine decât în ultimele zile şi părea că, în fine, se refăcuse după şocul a tot ceea ce i se întâmplase. Încă mai era entuziasmată de ideea episodului pe care-l văzuse cu o zi în urmă. În timp ce vorbea despre el, părea mai frumoasă ca oricând.

— Pot să-ţi trezesc interesul pentru o celebră friptură *a la Robinson* în seara asta? Sau, ce-ai zice de ceva mai special, spre exemplu o cină la Dingo?

Era localul preferat al oricui din televiziune sau din industria cinematografică. Norman Lintz făcuse din acest local locul ideal, unde se putea mânca foarte bine. Se serveau, paste făinoase delicioase şi pizza, iar pe lângă acestea se preparau feluri de mâncare noi, create de Lintz, considerat creatorul unei bucătării miraculoase, pe toată coasta Pacificului.

Darryl începuse să-şi pună în ordine noua ei viaţă în ultimele două săptămâni, iar posibilitatea unei cine în oraş i se părea atrăgătoare. El era incredibil de răbdător cu ea. O supraveghease în linişte, fără să se amestece. Se oprise la ea la birou, îi trimisese mâncare seara târziu, se oferise s-o conducă acasă o dată sau de două ori, dar n-o forţase niciodată să se întâlnească cu el sau să iasă împreună seara, ceea ce era evident că ea nu putea suporta pentru moment. Îi

recomandase chiar şi un avocat care să se ocupe de problema ei şi care deja discutase de câteva ori cu Harvey Watson. Dar, după două săptămâni de „doliu” şi de supărare se simţi până la urmă ceva mai în viaţă şi amândouă sugestiile lui Scott păreau încântătoare.

— Orice vrei, îi zâmbi ea recunoscătoare.

Îi devenise un prieten atât de bun, într-un timp atât de scurt.

— Ce zici de Dingo?

— Grozav! zâmbi ea.

Fiecare se întoarse în casa lui să-şi facă treburile pe care le aveau de făcut, cum ar fi spălatul lenjeriei sau plata facturilor, o nesfârşită sarcină acum, mai ales de când plecase Patrick. Salariul ei acoperea toate cheltuielile, dar în ultimul timp, ea încerca să economisească cât mal mult posibil pentru atunci când va avea nevoie pentru copil. Acum, că Patrick nu va contribui cu nimic, dorea să fie puţin mai atentă.

Scott trecu s-o ia la ora opt. Purta pantaloni kaki, cămaşă albă, un sacou bleu, iar ea era îmbrăcată cu o rochie pe care o avea de ani de zile. Era o rochie de mătase, de culoarea piersicii, care-i cădea uşor de pe umeri. Merseră cu maşina spre Sunset, discutând despre problemele de la serviciu. Era evident cât era el de entuziasmat de sosirea băieţilor lui în miercurea următoare. Urmau să petreacă două săptămâni cu el în oraş, după care se îmbarcau pentru marea lor aventură.

Scott comandă pizza cu raţă caldă, iar ea ceru cappelletti cu roşii şi busuioc. La desert, împărţiră o bucată mare de tort de ciocolată, care apăru pe masă îmbibat într-o delicioasă frişcă făcută în bucătăria proprie a restaurantului. Ca de obicei, ea mâncă totul, iar Scott o tachină din nou, spunându-i că mânca foarte bine, fără să câştige în greutate, în aparenţă,

dar când spuse asta, ea păru cam agitată.

— Ar trebui să mă uit mai atent decât am făcut-o în ultima vreme.

El remarcă faptul că nu era chiar foarte slabă, dar nici nu era prea grasă. Singurul lucru pe care-l remarcă fu faptul că pieptul părea să i se mărească în fiecare zi, dar încă nu era sigur dacă nu cumva se datora faptului că nu se uitase mai atent la ea înainte, în această zonă.

— N-am să mai mănânc nimic altceva decât salate.

— Ce deprimant! respiră el adânc, trase aer în piept şi îşi supse burta; era solid construit, deşi nici el nu era gras. Eu voi mânca hamburgeri, cartofi prăjiţi la snack-urile de pe autostradă în următoarele două săptămâni. Va fi un miracol dacă nu scad în greutate şi nu sfârşesc prin a avea o acnee de adolescent.

Râseră amândoi la acest gând, apoi se uită ciudat la ea. Ar fi vrut s-o întrebe de săptămâni întregi, încă de când aflase de documentele pe care i le trimisese Patrick la semnat, dar nu voia s-o întrebe prea repede. Se întreba dacă acum era pregătită să audă aşa ceva:

— Am să-ţi pun o întrebare ciudată, Darryl.

În timp ce el spuse aceste cuvinte, ea păru brusc speriată.

— Nu te supăra! Nu e ceva foarte personal, iar sentimentele mele nu vor fi rănite dacă vei spune nu. M-am gândit să te întreb, pentru că, în cazul în care ar fi o schimbare, am putea sta apoi de vorbă.

Făcu o pauză ca şi cum ar fi aşteptat lovitura de tobă:

— Ce şanse ai să-ţi iei o săptămână-două libere?

Ea presupuse că asta vrea s-o întrebe şi zâmbi,

simţindu-se flatată. Ştia cât de mult reprezintă băieţii pentru el, iar faptul că dorea să împartă timpul petrecut cu ei cu ea, sau chiar simplul fapt de a le-o prezenta înseamnă foarte mult pentru ea.

— Nu e imposibil. Am vreo patru săptămâni de concediu. Mi-am lăsat parte din concediu pentru o excursie în Europa în octombrie.

O excursie pe care categoric n-o va mai face acum. Nu pleca nicăieri, cu nimeni. Oricum, la vremea aceea, va fi în luna a şasea.

— Crezi că te-ar lăsa să-ţi iei concediu fără să-I anunţi cu mult înainte? Mă întrebam dacă n-ai vrea să mergi cu noi în pelerinaj prin nord. Te interesează? Dacă nu, îţi voi respecta gândurile normale, nu nebuneşti, ca ale noastre, precum şi judecata ta dreaptă. N-o să fie o excursie uşoară. Vorbim despre o situaţie în care vei fi închisă într-o maşină cu doi băieţi destul de mici toată ziulica, ascultând cum se ceartă unul cu altul, zi şi noapte, mâncând mâncăruri incredibile dintr-o parte a Californiei în cealaltă şi sfârşind într-un sac de dormit pe pământul tare din jurul Lacului Tahoe.

Adevărul era că lui îi plăcea, iar ea ştia asta şi era o adevărată onoare că-i cerea să meargă cu ei.

— Pare grozav! zâmbi ea.

— Crezi că poţi obţine concediul?

— Nu ştiu. O să întreb.

Nu era sigură de ce vor spune, dar era posibil să-i permită să plece pentru o săptămână, poate două şi părea exact lucrul de care avea nevoie.

— Dacă nu-ţi poţi lua liber pentru prima săptămână, poţi veni cu avionul direct la Reno şi ne întâlnim la Lacul Tahoe. Pentru cea de-a doua. Şi prima parte o să fie distractivă. Ne vom opri la San Ysidro Ranch lângă Santa Barbara, o să stăm în San Francisco

la un vechi hotel comic pe care noi îl iubim, apoi ne ducem la Nepa Valley. Sunt nişte hanuri nemaipomenite şi eu consider că ar fi o oprire plăcută înainte de lacul Tahoe.

— Sună încântător, zâmbi ea din nou, relaxată, pentru prima dată după atâtea săptămâni. Ştii, îţi datorez o scuză. Cred că am fost în stare de şoc în ultimele două săptămâni. De când am primit telefonul acela de la avocatul soţului meu.

Faptul că ea adusese în discuţie acest lucru îi aminti lui că avea. Sări pună o întrebare:

— De ce nu mi-ai spus nimic despre ce se întâmpla înainte de asta?

— Nu ştiu, Scott. M-am jenat, cred. Pentru că… ştii, am simţit… a fost ca o nereuşită pentru mine când a plecat Patrick.

El dădu din cap, înţelegea, numai că dacă i-ar fi spus l-ar fi scutit de dureri inutile. Pentru prima oară în viaţa lui, îşi făcuse probleme pentru că se îndrăgostise de o femeie măritată şi se resemnase zile în şir. Ar fi putut să-l scutească de asta, dar acum nu mai conta. Ea arăta mult mai bine. Şocul trecuse, iar el nu o mai văzuse plângând din prima zi. Era o femeie cu mult sânge rece. Mult mai mult decât visase vreodată.

— Oricum, ce părere ai despre excursie? Crezi că te vor lăsa să-ţi iei concediul?

— Am să-i întreb luni la prima oră de dimineaţă. Poate că da. Acum nu mai sunt chiar atâta probleme. Şi nu mai sunt aşa mulţi plecaţi în concediu. Mulţi preferă primăvara şi toamna când nu e aşa de aglomerat.

— Şi eu aş face la fel, dar trebuie să plec atunci când sunt băieţii aici.

Ea se uită la el, întrebându-se cum se va aranja totul. N-ar fi vrut să doarmă în aceeaşi cameră cu el,

dar nici măcar nu-i cunoştea pe băieţi, poate că lor nici nu le plăcea ideea de a avea o femeie care să-i însoţească sau cu care să împartă camera. Ar fi mai uşor dacă ar sta în corturi. O să fie mai complicat în hoteluri, numai în cazul în care ea nu cerea să stea în propria ei cameră şi dacă nu plătea pentru acea cameră, ceea ce voia să-i sugereze lui Scott când el începu deja să râdă.

— Ce-i aşa de comic?

— Tu! Văd că îţi faci mii de probleme. Te gândeşti la felul în care vom dormi?

— Da, zâmbi ea. Nu pentru că n-am încredere în tine. Am, dar…

— Ei bine, n-ar trebui, mărturisi el. Nici eu n-am încredere în mine. Numai că am o adevărată frică de fosta mea nevastă. Totul o să fie foarte respectabil. Promit. Probabil că eu o să dorm cu băieţii. De obicei, aşa fac şi lor le place foarte mult. Iar tu poţi să dormi în camera mea.

— N-ar fi un inconvenient pentru tine?.

— Nu, zise el moale, va însemna foarte mult pentru mine dacă te voi avea alături. Mi-ar place să-ţi petreci ceva timp cu mine şi cu băieţii.

Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar ştia că nu e momentul potrivit. Abia îşi revenea din lovitura pe care o primise de la Patrick.

Chelnerul şef abia aştepta să se elibereze masa lor. Era sâmbătă seara şi oamenii stăteau la rând, înşiraţi lângă perete aşteptându-şi rândul pe scări şi chiar până afară.

Pe când plecau, o remarcă pe Donna, stătea acolo, cu o nouă vedetă de televiziune. Era o mare achiziţie, iar Donna n-arătase niciodată mai fericită ori mai bine. Îi observă pe Darryl şi Scott şi făcu un cerc cu degetul mare şi cu cel arătător, indicând aprobarea

ei, în vreme ce Darryl râdea şi se îndreptă spre camioneta de lemn care o aştepta. Îi mulţumi pentru cină, apoi se întoarse şi-l privi cu seriozitate.

Scott spuse:

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că o să vii alături de mine şi de copii. Ei înseamnă foarte mult pentru mine.

— Ştiu cât de mult ţii tu la ei, Scott.

— E adevărat, spuse el, dând din cap, apoi se întoarse la ea să o privească mai intens. Şi tu eşti foarte deosebită!

Ea se uită într-o parte, neştiind ce să-i spună. Nu-i putea promite nimic. Era destulă confuzie în propria ei viaţă. Dacă Patrick n-o voia cu copilul, cu siguranţă nimeni altcineva n-o voia, iar ea ştia prea bine acest lucru.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

Ea nu se uită la el în timp ce se urcară în maşină. Se gândi cât de frumos va fi când va afla despre copil şi nici n-ar fi vrut să îl înşele.

— S-a întâmplat ceva, Darryl?

Îi luă cu blândeţe mâinile într-ale sale. Stăteau în parcarea de lângă restaurant şi nici nu se mişcaseră, dar brusc îl îngrijoră ceva despre ea. Erau anumite momente când arăta atât de nefericită şi atât de plină de griji. Se gândea că era de vină divorţul în curs, dar îl întrista şi ar fi vrut s-o ajute să treacă prin asta.

— Viaţa mea e puţin cam complicată acum, zise ea serios, apoi zâmbi.

— Parcă ai fi unul dintre personajele mele din serial. Adevărul este că tocmai am scris această replică într-un scenariu ieri. Crezi că vei avea necazuri? Personajul meu are un copil nelegitim.

Cuvintele aproape că o făcură să tremure şi se

strădui să râdă în timp ce el porni camioneta, dar tot ce reuşi fu un vag zâmbet. Arta care imita din nou viaţa. Uneori se întâmplă chiar prea des.

Ajunseră în cartierul lor. El o invită să bea o ceaşcă cu cafea. Avea o maşină espresso de făcut cafea şi se instalară în confortabila lui bucătărie.

— Mereu am impresia că trebuie să mă mai uit încă o dată în jur înainte de-a veni băieţii, zâmbi el. Din clipa în care vin până când pleacă, tot locul acesta este cu fundul în sus, televizorul este mereu deschis, hainele sunt înşirate pe toate scaunele, şosete pe toate mesele, băile vor arăta de parcă ar fi fost lovite de o bombă, iar bomboane şi gumă vor fi aruncate peste tot. N-ai ce le face.

— Pare a fi o situaţie fericită, zâmbi ea.

— Este o atitudine fericită, îi zâmbi el.

Din tot ce văzuse el în ultima vreme, considera că e femeia perfectă. Hotărâse mai de mult că Patrick Adamson era ori un ticălos ori nebun, numai un nebun ar fi fost în stare s-o lase să plece, ba şi mai rău, să divorţeze de ea.

— Abia aştept să-i întâlneşti.

— Şi eu, spuse ea, în vreme ce sorbea din cappuccino.

— Sper să poţi veni în excursie cu noi.

— Şi eu.

Spunea adevărul.

— Dacă nu voi putea, o să vin cu avionul până la Lacul Tahoe în week- end.

— Ar fi foarte plăcut. Dar mi-ar plăcea ceva mai mult decât atât.

Se gândi că două săptămâni cu ea şi cu băieţii lui ar fi o binecuvântare totală. Era timpul de viaţă pentru care tânjise în ultimii şapte ani, felul de viaţă pe care-l pierduse şi crezuse că nu-l va mai regăsi

vreodată. Numai că Darryl era o femeie deosebită, într-un fel anume, îi era teamă de sentimentele pe care le avea pentru ea, dar, pe de altă parte, îi plăceau.

O duse la ea acasă pe la ora douăsprezece şi se simţi ca un adolescent în faţa uşii ei de la intrare, înnebunea de dorinţa de a o atinge, simţea, însă, instinctiv că ea nu era pregătită pentru aşa ceva. Tahoe n-avea să fie răspunsul rugăciunilor lui. N-ar fi îndrăznit să facă „un pas” spre ea în timp ce călătorea cu copiii lui. Avea să aştepte, sau cel puţin asta intenţiona el. Nici măcar nu ştia dacă el o atrăgea sau nu, şi-i era teamă să afle prea devreme. Exista mereu posibilitatea ca el s-o sperie. Ea îi era recunoscătoare pentru că n-o forţa cu nimic. Îl sărută, cast, pe obraz, iar, în vreme ce se întorcea spre locuinţa lui, dorinţa aproape că-l înnebuni.

O luă la o plimbare a doua zi. Se duseră la Ritz-Carlton în Laguna Niguel pentru prânzul de duminică şi se întoarseră pentru că el trebuia să fie la lucru. Munca îl ajuta întotdeauna să se adapteze frustrărilor permanente pe care le avea de înfruntat. Gloria plecase de o vreme destul de lungă. De când intrase Darryl în viaţa lui, nu mai avusese pe nimeni. Doar vise legate de ea începeau să-l tulbure.

Ea veni în studioul lui luni, chiar înainte de prânz, cu un zâmbet larg pe faţă şi o privire victorioasă, în vreme ce el încerca să facă faţă ultimelor modificări.

— Pot merge cu voi! Mi-au dat două săptămâni libere, anunţă ea cu plăcere, în şoaptă, în apropiere de scenă, acolo unde toată lumea auzi, apoi ea râse şi două actriţe chicotiră.

Scott se uită la ea cu stupoare şi încântare, apoi o rugă să rămână până termina ce avea de făcut, înainte de a intra în emisie, după care o rugă să

privească episodul cu el ca să-l verifice împreună.

Era un episod plin de acţiune, dar şi de conflicte şi de emoţii. Brenda recunoştea că era însărcinată, dar nu spunea nimănui al cui era copilul. Chris era în puşcărie iar judecata avea să aibă loc în curând. Pe ecran, Brenda dădu un telefon unei necunoscute, ameninţând că se va omorî dacă va spune cuiva că ea-i purta copilul. Scenariul era scris foarte emoţional, iar femeia care juca rolul „Brenda” era o actriţă de excepţie. Era în serial de ani de zile şi era una dintre principalele actriţe ale serialului „Viaţa merge înainte”. Scott îi urmări jucând, apoi se întoarse către Darryl, mulţumit de felul în care se desfăşurase episodul din acea zi şi de felul în care ei jucaseră, de asemeni încântat de emoţia pe care o vedea în ochii ei. Ei îi plăcea să fie în preajma serialului şi a tot ce implica acest lucru.

— E un spectacol teribil, Scott. Însemna foarte mult pentru el faptul că ei îi plăcea. Mai discutau încă despre episod când au ieşit din studioul de emisie. O prezentă actorilor pe care nu-i cunoscuse încă, ea o felicită pe „Brenda” pentru jocul ei, apoi se duse în biroul ei.

Trebuia să se gândească la excursie şi abia aştepta să-i cunoască băieţii. Spera numai, se gândea ea în drum spre birou, să i se mai potrivească jeanşii până la începutul lui august.

Capitolul 16

Băieţii au sosit două zile mai târziu, într-o

miercuri după-amiază. Scott se duse să-i ia de la aeroport. O rugase pe Darryl să vină şi ea, dar ea a refuzat, nedorind să-i deranjeze. Ei n-o cunoşteau şi nu-l mai văzuseră pe tatăl lor de la vacanta de Paşte.

Oricum, ea avea programare la doctor în acea zi. A fost pentru prima oară când a auzit bătăile inimii copilului. Doctorul i-a pus stetoscopul la urechi şi ceva mic, ca un microfon, ataşat la celălalt capăt şi i-l trecu peste stomac şi abdomen. Primul zgomot, mai puternic, pe care îl auzi era al ei. De fapt, era placenta care propulsa sângele spre copil. Sub asta, însă, mult mai slab şi bătând mai repede decât propria ei inimă, era un zgomot mai mic, fragilul toc-toc-toc al bebeluşului. Ascultă uimită şi-i apărură lacrimi în ochi când îl auzi pentru prima oară.

— Totul mi se pare normal, îi spuse doctorul în timp ce ea se ridica.

Tensiunea era bună, de fapt şi greutatea, deşi se cam îngrăşase niţel, dar nu mai exista nicio îndoială acum că, corpul ei se schimba. Avea o curbă în formă de S când se privi în oglindă şi se gândea că trebuia să înceapă să poartă rochii mai largi. Numai cine ar fi ştiut că este gravidă şi-ar fi dat seama, altfel nici nu se observa că avea deja trei luni şi jumătate.

— Vreo problemă, Darryl? întrebă doctorul.

Nu-l mai văzuse de o lună, de când Patrick luase totul din apartament şi-i trimisese hârtiile.

— Nimic deosebit, zise ea repede. Mă simt bine.

Aşa se simţea în majoritatea timpului, cu excepţia situaţiilor în care lucra mai mult la serviciu, până noaptea târziu, când se simţea complet epuizată.

— Cum se acomodează soţul tău cu ideea? întrebă el în timp ce se spăla pe mâini.

Se aştepta ca Patrick să-şi fi revenit pe deplin până în acel moment deja. Habar n-avea de cele ce se

petrecuseră în ultima lună, iar Darryl nu dorea să-i spună. Era prea jenant şi faptul că el plecase, încă îi mai lăsa acel sentiment de nereuşită personală a ei. Încă nu spusese nimănui, nici la serviciu, singura care ştia şi jurase să nu sufle o vorbă era Donna. Ea spunea mereu că era o nebunie faptul că Darryl nu recunoştea tuturor în mod deschis ce i se întâmplase, că nu făcuse nimic rău în fond, că lui Patrick ar trebui să-i fie ruşine şi nu ei. Darryl mai pretindea încă că totul mergea bine şi pretexta mereu că el călătorea foarte mult. Tot asta îi spusese şi mamei ei, în rarele ocazii în care stăteau de vorbă la telefon, înafara Donnei, nu spusese absolut nimănui altcuiva despre copil.

— Bine, zise cu inocenţă Darryl. Acum e plecat.

Ca şi cum doctorul ar fi ştiut dacă era sau nu în localitate. Se ridică şi-şi trase în jos rochia după examinare. O dată pe lună, doctorul nu făcea decât s-o cântărească, să-i ia tensiunea şi să asculte bătăile inimii copilului. Ascultase şi luna trecută, însă era prea devreme să le audă.

— Pleci undeva în vara asta?, întrebă el, iar ea se simţea prost că trebuie să-l mintă în privinţa lui Patrick.

— Ieşim câteva zile. Mergem cu cortul la Lacul Tahoe.

— O să fie frumos. Să nu exagerezi cu altitudinea, las-o un pic mai uşurel. Iar dacă mergeţi cu maşina până acolo, opreşte-te la câteva ore, fă o scurtă plimbare în jur şi întinde-ţi picioarele. O să te simţi mai bine.

Până acum, avusese o sarcină fără probleme. Cu excepţia faptului că soţul ei divorţa de ea.

Se duse apoi la birou şi, ca de obicei, avea o mulţime de treabă. N-auzi nimic de la Scott, dar presupunea că băieţii au ajuns cu bine. O sună la birou

în acea seară, târziu, chiar înainte de ştirile de la ora unsprezece şi îi spuse că băieţii erau în pat, iar el părea fericit şi epuizat.

— E ca şi cum un vârtej ar fi lovit acest loc, oftă el fericit, însă amândoi ştiau că lui îi făcea plăcere.

— Pariez că sunt fericiţi să fie aici, cu tine.

— Sper. Eu sunt, cu siguranţă, fericit să-i am aici. Îi aduc mâine la birou pentru o vreme, până când transformă totul într-o paragină. Mike este mereu fascinat de tot ce se întâmplă în televiziune, zice că vrea să se facă regizor când va fi mare, Terry, în schimb, se cam plictiseşte. M-am gândit că poate trecem să-ţi spunem „Bună!”, sau să te luăm cu noi la masa de prânz, dacă ai timp. Depinde de felul în care se desfăşoară ziua ta de mâine. Băieţilor le-ar face plăcere să te cunoască.

— Şi eu abia aştept să-i cunosc, zâmbi ea, deşi era emoţionată la acest gând.

Băieţii erau atât de importanţi pentru el încât se întreba ce s-ar întâmpla dacă n-ar plăcea-o. Pe de altă parte, ea şi Scott nu erau prea ataşaţi unul de celălalt, însă ei îi plăcea mult şi simţea că şi el o plăcea. Spera, măcar, în începutul unei prietenii serioase. Erau semne că ar putea fi ceva mai mult, ceva care, pentru moment, date fiind circumstanţele, niciunul dintre ei nu ştiau cum să se comporte. Prea multe i se întâmplaseră ei în ultimul timp. Prea multe se petrecuseră. Între copil şi Patrick, care depusese cererea de divorţ, nu era pregătită pentru mai mult de o prietenie sinceră. Totuşi, începea să se obişnuiască cu el. Descoperi că avea nevoie de prezenţa lui la ore neaşteptate, iar, într-un anume fel, îi era teamă să aibă nevoie de el atât de mult cât era posibil dacă lucrurile continuau aşa.

— Vrei să vii la studio după ce intrăm în direct

mâine sau vrei să ne oprim la departamentul de ştiri? întrebă el.

Le spusese copiilor despre ea, iar ei nu părură surprinşi. Mai făcuseră cunoştinţă şi cu alte doamne cu care era el prieten şi cu alte ocazii, aşa că erau obişnuiţi cu asta. De obicei, îi spuneau ce părere aveau despre ele, iar unele îi însoţeau chiar şi în excursiile lor. Era greu să le explice lor că aceasta era diferită de celelalte. Era o femeie pe care o respecta şi o plăcea, pe care presupunea că ar putea-o iubi, însă nu le spuse nimic din toate astea. Nu voia să-i sperie.

— O să vin eu la studio. Vreau şi eu să văd ce le faci acelor bieţi oameni. Ce mai face cea cu copilul nelegitim?

— Bea prea mult, ceea ce este de înţeles. Toată lumea ar vrea să ştie cine e tatăl copilului. N-am primit niciodată atâta corespondenţă. E uluitor cum asemenea lucruri îi fascinează pe telespectatori. Paternitatea dubioasă pare a fi un subiect de interes pentru majoritatea dintre noi. Ori, poate, doar copiii.

Lovea din nou în plin şi numai ascultându-l ea deveni irascibilă. Paternitatea propriului copil era una din marile ei preocupări şi oftă când se gândi că va trebui să meargă la cabina cu izolaţie fonică, cabina de control.

— Pe mâine! Salută-i din partea mea.

— Bine, zise el cu căldură în glas, aşa voi face, o căldură care îi era destinată ei şi ea înţelese.

Zâmbea când dădea peste Donna, în drum spre cabina de control.

— Cum îi mai merge? zise ea arătând spre abdomenul lui Darryl.

Îşi făcea probleme pentru Darryl din când în când, dar amândouă erau prea ocupate ca să stea destul de des de vorbă. Donna o întreba dacă mai avea

veşti de la Patrick, dacă o sunase sau dacă o căuta şi era îngrozită că nu-i dădea niciun semn de viaţă.

— Nu-i nimic, zâmbi Darryl. Ştia că Donna nu va dezvălui secretul nimănui.

— Te-am văzut cu Scott Robinson zilele trecute.

Era curioasă. Ştia cine e şi cât de mult succes avea serialul lui şi se întreba dacă se profila ceva între ei doi, cu toate că presupunea că Darryl încă îşi mai făcea iluzii în privinţa lui Patrick.

— E ceva între voi? întrebă ea deschis, iar Darryl păru jignită de neruşinarea ei.

— Da, o frumoasă prietenie.

Apoi, se duse repede spre cabina de control. La miezul nopţii se duse acasă şi se trânti în pat. Era prea obosită, nici nu mai putea să se gândească la nimic şi mai avea o mulţime de lucruri de făcut în următoarele două zile, înainte de a pleca în concediu.

Se duse la studio la Scott a doua zi, tocmai la timp să vadă episodul în transmisie directă. Privi cu fascinaţie cum femeia care se presupunea că este însărcinată suspina, vorbind despre copilul ei. Soţul ei era încă în puşcărie. Ea fusese şantajată de o femeie care ştia cine era tatăl copilului pe care-l purta ea. Judecata soţului ei tocmai începuse, dar Brenda încă o mai jelea pe sora ei. Era uşor de înţeles de ce oamenii se ataşaseră de acest serial: era atât de absurd, atât de exagerat. Şi cu toate astea, nu era. Era tot atât de exagerat cum este viaţa însăşi, cu neaşteptatele ei capcane, încurcături şi dezastre bruşte. Oamenii care sufereau accidente, erau omorâţi, care se înşelau unii pe alţii, care-şi pierdeau slujbele, care aveau copii. Era ceva mai multă melodramă decât în multe vieţi, dar nu atât de multă pe cât ar fi cineva tentat să creadă, îşi spuse Darryl, dacă ar fi fost să se gândească numai la viaţa ei...

De îndată ce intră în studio, fără zgomot, văzu băieţii stând în picioare alături de Scott şi privind fascinaţi actorii. Mike părea destul de înalt pentru vârsta lui. Stătea în linişte chiar în partea dreaptă a tatălui lui, cu un păr blond nisipiu şi ochi mari albaştri, cu nişte picioare lungi, foarte lungi. Purta jeanşi şi un tricou, iar în picioare avea sandale cu talpă groasă. Terry se ţinea de un scaun, îmbrăcat cu o cămaşă de cowboy şi pantaloni de cowboy din piele. Avea exact aceeaşi expresie pe faţă ca şi Scott când se concentra asupra unui lucru. Păreau a fi gemeni, numai că unul dintre ei era mai mic. Doar privindu-l pe Terry, simţeai nevoia să alergi spre el şi să-l îmbrăţişezi. Avea părul castaniu, uşor buclat, ochii lui albaştri erau chiar mai mari decât ai fratelui său. El o remarcă primul şi se uită cu curiozitate la ea în loc să urmărească episodul. Ea îi zâmbi, îi făcu cu mâna, apoi zâmbi şi el şi îl trase de mânecă pe tatăl său. Îi şopti ceva la ureche lui Scott, apoi Scott se întoarse şi o văzu. Nu se mişcă însă din locul lui până când nu au întrerupt episodul pentru o reclamă comercială. Le-o prezentă repede, înainte de a începe din nou transmisia în direct, când trebuiau din nou să stea liniştiţi. Mike dădu mâna cu ea cu un aer serios, Terry zâmbi şi o întrebă dacă ea era cea care avea să meargă cu ei la Lacul Tahoe. Ea nu avu decât timpul să şoptească un „Da”, după care se trezi mângâindu-i buclele moi în timp ce urmări restul episodului, dar el nu părea deranjat de acest lucru.

— Episodul ăsta a fost bun, tati, îi făcu Mike un compliment tatălui său îndată ce se termină episodul.

Scott îl prezentă actorilor. Pe majoritatea îi mai întâlnise, dar mai erau şi câţiva noi. Darryl era mişcată să-l vadă atât de mândru de ei. Era un tată minunat.

Terry se agăţase de una dintre camerele de luat vederi, în timp ce Darryl se uita la el şi remarcă faptul

că se tot uita la ea, deşi se prefăcea că nu-i dă nicio atenţie. Până la urmă, ieşiră cu toţii să ia prânzul şi în vreme ce-şi mâncau sandvişurile, Terry se uită fix la ea:

— De când îl cunoşti pe tata? întrebă el, în timp ce Mike se încruntă spre el.

— Terry, încetează! Nu-i politicos să pui asemenea întrebări.

— Nu-i nimic, le zâmbi ea amândurora şi încercă să-şi amintească.

Depinde de momentul în care începeai să socoteşti. De când se întâlniseră la supermarket sau de când începuseră să fie prieteni? Nu ştia exact pe care dintre date să le-o spună, apoi se hotărî pentru prima variantă. Făcea să pară că se cunoşteau de mai multă vreme:

— De vreo două luni, cred. Cam aşa ceva.

— Ieşi mult cu el? continuă Terry.

Darryl zâmbi, iar Mike strigă la el să înceteze.

— Uneori. Suntem prieteni buni.

Numai că băiatul îşi fixă privirea pe ceva strălucitor pe mâna ei stângă.

— Eşti căsătorită?

Se aşternu o pauză foarte lungă, ea evită ochii lui Scott. Ar fi vrut să le spună adevărul, dar nu avea să fie prea uşor.

— Da.

Încă mai purta verigheta. Nu-i venea s-o scoată. O remarcase şi Scott, însă el nu spusese nimic şi nici n-ar fi avut curajul fiului lui mai mic să-i ceară o explicaţie. Apoi, Darryl se corectă:

— Am fost.

— Eşti divorţată?

De data asta Mike nu mai ripostă, fiind şi el curios să audă răspunsul seriei de întrebări pe care o

începuse fratele său.

— Nu, nu sunt, răspunse ea repede. Dar voi fi.

— Când?

Întrebările lui inocente o loveau direct în punctele sensibile, dar se străduia să nu arate acest lucru.

— Probabil că în apropiere de Crăciun.

— Îhî.

— De ce mai porţi verigheta? zise Terry din nou. Şi mama are una ca asta, spuse el, numai că e mai mare şi are un diamant.

A lui Darryl era subţire şi simplă şi ei îi plăcuse dintotdeauna.

— Pare frumoasă. Eu o mai port pe a mea pentru că… ei, cred că pentru că m-am obişnuit cu ea.

Se gândise să şi-o scoată de luna trecută, dar n-a fost în stare.

— Tu ai vrut să divorţezi? întrebă de data asta Mike, iar Scott se hotărî să intervină şi s-o scape de tortura asta. Era destul.

— Ei, băieţi, daţi-i şi doamnei timp să respire! Terry, vezi ce faci, altfel o să verşi paharul cu sifon.

Luă un pahar din fata lui şi se uită cu compasiune spre Darryl. N-avea de gând să o lase să fie interogată ca de inchiziţie.

— Cred că-i datorăm o scuză lui Darryl. Viaţa ei particulară nu ne priveşte pe noi.

— Iartă-mă! o privi Mike cu remuşcări.

La aproape zece ani, el ştia mai bine ce însemna să ţi se amestece cineva în viaţa particulară. Dar îl cuprinsese şi pe el valul de curiozitate, de vreme ce fratele lui începuse.

— Nu-i nimic. Uneori e mai bine să întrebi

anumite lucruri decât să ai îndoieli şi să te tot frământi singur. V-aş fi spus dacă nu aş fi vrut să vă răspund.

Cu toate astea, nu-i răspunsese întrebării dacă ea dorise să divorţeze sau nu. Încă mai era foarte dureros.

— Dar voi? se uită ea serios spre băieţi. A fost vreunul dintre voi vreodată căsătorit?

Mike zâmbi şi Terry chicoti.

— Ei, hai, eu v-am spus, acum e rândul vostru. Care-i treaba?

Se uită de la unul la altul în vreme ce amândoi începură să râdă, iar Terry fu primul care să dea informaţii de bună voie:

— Nu, dar Mike are o prietenă. O cheamă Kelly.

— Ba *nu*! păru el supărat şi-i dădu un ghiont fratelui lui, în timp ce Darryl îl privea cu blândeţe.

— Ba da! Este! se apără Terry cu tărie. Avea o prietenă pe care o chema Pamela, dar l-a lăsat.

Darryl râse şi se uită cu gingăşie la Mike:

— Se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, zâmbi ea. Dar tu? se întoarse spre Terry. Nicio fată mai interesantă despre care să ne vorbeşti şi nouă? Vreau să spun că, dacă urmează să fim prieteni, ar trebui să-mi spui.

Erau aceleaşi principii pe care i le aplicaseră şi ei, şi-i făcea plăcere să-i tachineze puţin, în vreme ce Scott o urmărea fără să intervină. Era drăguţă, caldă şi deschisă cu ei, tot aşa cum era şi cu el. Şi parcă iar i se aprinseră călcâiele după ea. Era nemaipomenită.

Stătură în continuare de vorbă în timpul prânzului, iar lui Darryl nu-i făcea nicio plăcere să-i părăsească şi să se întoarcă la birou. Îi invită să vadă şi departamentul de ştiri, dar nu-i invită la emisiunea de ştiri mai târzie din acea zi. Unele ştiri erau cam deprimante şi nu voia ca ei să le vadă. Le arătă însă

studioul şi biroul unde se redactează ştirile, îi prezentă tuturor, inclusiv Donnei, care se uită cam fix la ei, iar la tatăl lor, cu interes. O întrebă pe Darryl de îndată ce ei plecară şi ea se întoarse în birou:

— Ar putea fi asta o treabă serioasă?

— Nu prea, zise rece Darryl.

Mai ales că Donna ştia că ea era însărcinată. Dar mai ştia şi că Patrick o părăsise.

— Dată fiind situaţia… zise Darryl.

— Ar putea fi şi mai rău, se uită Donna în ochii prietenei ei. Drace! Nu mai există astăzi chestii din astea… virgină…

Darryl râse tare la auzul cuvintelor ei. Era, categoric, şi acesta un fel de a vedea lucrurile.

— Am să-mi amintesc acest lucru dacă o să încep vreodată să-mi doresc să ies cu cineva, să am întâlniri.

Era însă şi felul în care vedea ea legătura ei cu Scott Robinson. Îl plăcea mult, când se gândea mai bine trebuia să recunoască chiar că era atrasă de el, numai că ea nu considera deloc că era o posibilitate pentru ea. Se simţeau doar foarte bine unul cu altul şi aveau o mulţime de lucruri în comun. Considera şi că avea copii grozavi. Acum era încântată la gândul excursiei pe care o vor face împreună. Îi părea foarte bine c-o invitaseră. Va fi minunat să pleci undeva în vacanţă. Se gândi să-i lase lui Patrick un bilet, să-i spună unde va fi, apoi îşi dădu seama cât de ridicolă era. El nici măcar nu vorbea cu ea şi intentase acţiunea de divorţ. Era prea puţin probabil ca el s-o caute. Dacă se va răzgândi şi se va decide să se întoarcă acasă, va putea suna la ea la birou şi va afla cu siguranţă. Aşa că-i dăduse Donnei şi directorului departamentului de ştiri o listă cu numele hotelurilor unde vor sta. Se îndoia că o va căuta cineva.

În vreme ce se întorcea la biroul ei se gândi din nou la întrebările lui Mike şi ale lui Terry în legătură cu verigheta şi divorţul şi dacă dorise sau nu să divorţeze de Patrick. Mai târziu, însă, când începu să lucreze la ştirile de seară, uită cu totul despre aceste lucruri.

Îi văzu din nou a doua zi, când trecură pe la ea. Scott o întrebă dacă avea un sac de dormit. Tocmai descoperise că el n-avea decât trei şi voia să ştie dacă trebuia să mai cumpere unul.

— Doamne, n-am! spuse ea ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

Nici măcar nu se gândise la asta, dar el o asigură că nu era nicio problemă. El avea toate celelalte. Îi spuse să-şi ia o rochie de seară pentru situaţia în care vor ieşi undeva şi o jachetă călduroasă pentru nopţile de la Lacul Tahoe care vor fi mai friguroase.

— Atât tot? îl tachină ea. Nimic altceva?

— Exact! zâmbi, stând lângă ea, simţind emoţia de a fi alături de ea. Îi era din ce în ce mai greu să se abţină, să stea la distanţă de ea.

— Doar un costum de baie şi o pereche de jeanşi.

— O să te obosesc cumplit dacă asta e tot ce trebuie să aduc eu, îl avertiză ea, dar Scott dădu din cap, privind-o cu căldură.

— Mă îndoiesc.

— Şi jocuri? Ce anume vă place, domnilor? Scrabble? Bingo? Cărţi?

Îşi făcuse şi ea deja o listă ca să ia nişte lucruri să-i distreze în timpul călătoriei cu maşina. Terry făcu imediat o comandă pentru cărţi cu imagini comice şi pentru o puşcă cu apă.

— Nici nu te gândi, îl admonestă Scott.

Apoi, plecară. Mai aveau unele cumpărături de

ultim moment de făcut. Plecau a doua zi de dimineaţă.

Ea îşi făcu bagajele în noaptea aceea, când ajunse acasă după ştirile de noapte, totul era gata pregătit, în faţa uşii. Cele două sacoşe mici ale ei păreau ciudate în apartamentul gol. Parcă, în fine, pleca şi ea. Locul era atât de deprimant acum că era gol. Se gândise să cumpere ceva mobilă de câteva ori, dar, nu se putea hotărî s-o facă. Ar fi făcut ca totul să pară final, mai exista încă posibilitatea ca Patrick să se întoarcă cu totul. Oricum, în câteva luni, trebuia să renunţe la apartament. N-ar fi fost totuşi nicio problemă dacă ar fi avut ceva mobilă între timp. Pur şi simplu, n-avea nici timpul, nici cheful necesar ca să cumpere mobilă.

Scott o sună imediat după ştiri şi discutară o vreme despre excursie. El părea la fel de emoţionat ca şi ea. Ea se simţea ca un copil care merge într-o excursie cu cortul pentru prima dată. Pentru prima dată, de multă vreme, se simţea şi ea fericită. Totul fusese atât de dificil în ultimele luni, cu excepţia timpului petrecut cu Scott. Cu el era mereu foarte diferit.

— M-am gândit să plecăm la ora opt. O să ajungem astfel la Santa Barbara pe la zece şi o să ne rămână timp să călărim puţin sau să facem altceva înainte de prânz. Băieţii abia aşteaptă să călărească.

Era pentru prima dată când se gândea şi ea la acest lucru. Ştia că era unul dintre lucrurile pe care nu trebuia să le facă, dar se întreba dacă Scott va fi dezamăgit.

— Cred că eu o să mă odihnesc mâine cât voi, domnilor, veţi călări.

— Nu-ţi plac caii, Darryl? păru el surprins.

Se gândise să organizeze o excursie pentru o noapte înainte de a ajunge la Lacul Tahoe. Dar, în

cazul în care nu se putea, nu va fi niciun dezastru. Se adapta cu uşurinţă la toate situaţiile.

— Nu chiar aşa de mult. Ştii, nu sunt prea grozavă la călărie.

— Nici noi. Ei, lasă, o să vezi ce vei crede despre asta mâine. Trecem să te luăm mâine la opt.

Abia aştepta, la fel ca şi ea. Stătu întinsă în pat în acea noapte şi se gândi la ziua următoare, în timp ce-şi trecu o mână peste abdomen. Nu mai era concav şi o anumită rotunjime începea să se contureze între oasele iliace. Când se ridica, o putea chiar simţi. Unele lucruri de îmbrăcat de-ale ei începuseră să-i fie strâmte şi se întreba ce se va face când va începe să se observe. Totul se va schimba atunci pentru ea, inclusiv relaţia ei cu Scott. Ştia că nu se va putea ca el să mai dorească să iasă undeva cu ea de îndată ce va deveni evident că era însărcinată. Pentru moment, cel puţin, putea să se bucure de vacanta petrecută cu ei. El n-avea cum să bănuiască nimic, atâta timp cât va purta cămăşi largi peste jeanşii ei, tricouri şi pulovere.

Ei au venit să o ia la opt şi un sfert. Totul era pregătit. Scott îi luă cele două sacoşe, iar ea luă doar poşeta unde avea trusa de machiaj, câteva lucruri pentru toaleta intimă, câteva gustări pentru ei toţi şi jocurile pe care le cumpărase pentru copiii lui.

Scott părea bucuros şi relaxat. Se aplecă spre ea ca şi cum era gata s-o sărute când a sosit, apoi îşi aminti şi se retrase cu o privire ruşinată pentru ea, după care se uită peste umăr spre cei doi copii. Închiriase o rulotă şi erau pregătiţi şi echipaţi pentru toate aspectele excursiei lor. Partea din spate era plină până sus de saci de dormit, saltele, valize şi altele.

— Toată lumea e gata? întrebă el, radiind de încântare.

Ea îi zâmbi din locul din faţă unde se aşezase,

apoi se întoarse să se uite spre copii.

— Suntem, răspunseră ei la unison.

— Bun! Să începem spectacolul pe drum!

Porni maşina şi o luară spre nord pe autostradă.

Mike avea un walkman, îşi pusese căştile la urechi şi asculta o casetă, în timp ce Terry murmura ceva jucându-se cu un joc cu omuleţi şi soldaţi. Scott şi Darryl stăteau de vorbă pe locurile din faţă. Parcă erau o familie obişnuită, plecaţi în vacantă, vara. Când se gândi la acest lucru, pe Darryl o pufni râsul. Avea o fundă mare, albastră în păr, purta un tricou bleu, o pereche veche de jeanşi şi în picioare avea pantofi sport, iar Scott se gândi că şi ea arăta ca un copil când o văzu acolo, lângă el, râzând.

— Ce-i aşa de comic?

— Nimic. Îmi place. Mă simt de parcă aş juca într-o piesă comică!

— Mai bine decât într-un serial de zi, zâmbi el. Altfel, ar trebui să fii măritată cu un bărbat care bea, cu o fiică ce tocmai a fugit de acasă şi un fiu despre care nu ştie nimeni că e homosexual, sau s-ar putea să ai vreo boală incurabilă.

Enumeră el posibilităţile şi, deşi unele i se potriveau ei mai bine decât îşi dădea el seama, ea continuă să zâmbească.

— Asta-i mult mai bine.

— Este!

El dădu drumul radioului în timp ce se îndreptau încet spre Santa Barbara. Se opriră la San Ysidro Ranch puţin după zece şi jumătate. O căsuţă adorabilă îi aştepta: cu două dormitoare, două băi şi o cameră de zi mică, dar drăguţă, un şemineu. Părea o căsuţă pentru luna de miere. Scott îşi pusese lucrurile lui în camera băieţilor, aşa cum spusese, iar lui Darryl îi lăsă cel mai frumos dormitor dintre cele două.

— Eşti sigur? zise ea cu regret.

Se simţea vinovată că stătea în camera cea mai frumoasă, însă el îi tot spunea că e fericit să stea în aceeaşi cameră cu copii.

— Aş putea dormi pe canapea, adăugă.

— Sigur că da. Sau pe jos. Las' că încercăm chestia asta când ajungem la San Francisco.

Ea râse şi-i ajută pe băieţi să-şi pună lucrurile în dulapuri. Câteva minute mai târziu, Scott şi cei doi băieţi se duseră să întrebe de unde şi cum puteau închiria caii. Ea se scuzase, spunând că rămâne să aranjeze toate lucrurile. Rămâneau acolo două zile. Când se întoarseră ei, totul arăta curat şi ordonat.

— Eşti un bun organizator, spuse el zâmbind.

— Mulţumesc. Cum a fost la călărie?

— Minunat! Ar fi trebuit să vii şi tu. Caii sunt foarte blânzi, îi poţi călări cu ochii închişi.

Da, dar nu cu copilul ei.

— Poate data viitoare.

El simţi că era un lucru pe care ea nu dorea să-l facă, aşa că n-o forţă. Comandaseră masa de prânz, apoi se întinseră la soare lângă bazin. Pe la mijlocul după-amiezii, băieţii se plictisiseră şi ar fi vrut să facă ceva, aşa că Scott organiză un joc de tenis. A fost un meci perfect: toţi erau la fel de puţin îndemânatici. Au râs atât de mult încât abia de mai puteau şi juca. Concluzia lor a fost că Darryl şi Terry au câştigat, dar numai din greşeală şi asta numai pentru că Mike şi Scott au jucat chiar mai prost decât adversarii lor.

Au cinat în sala de mese a fermei, apoi i-au adus pe copii la căsuţă să se spele şi să se uite la televizor, înainte ca Scott să-i ducă la culcare la ora nouă. Le spuse că nu mai vrea să mai audă niciun cuvânt de la ei, ceea ce, desigur, nu s-a întâmplat până pe la ora unsprezece. Au tot şuşotit, s-au jucat, la

un moment dat Terry a ieşit cu ochii în lacrimi spunând că nu-şi găseşte iepuraşul cel vechi cu care dormea el întotdeauna. Mike i-l ascunsese sub pat. Scott arăta fericit şi obosit când, în fine, adormiră băieţii. Rămase apoi de vorbă cu Darryl, în şoaptă, în faţa şemineului din camera de zi.

— Sunt tare drăgălaşi! spuse ea.

Chiar admira felul în care reuşea să-i strunească, mai mult cu blândeţe decât cu fermitate, cu multă chibzuinţă, iubire şi bun simţ.

— Mai ales când dorm, fu el de acord.

Vru să-i spună că şi ea era drăgălaşă, dar nu îndrăzni. Unul dintre copii se putea să fie treaz şi să asculte:

— Eşti sigură că n-ai să-nnebuneşti două săptămâni cu noi aşa?

— Absolut. Şi o să mă simt foarte singură când mă voi întoarce acasă.

— Şi eu, când vor pleca, zise el gânditor. E pur şi simplu brutal. Îmi aminteşte întotdeauna de primele zile în care m-am mutat aici după ce Alicia m-a părăsit. Cel puţin, acum sunt mereu ocupat cu serialul şi o să mă acomodez mai uşor.

Poate că anul acesta va avea noroc să fie şi cu ea. Spera să se întâmple aşa, deşi încă nu ştia precis ce aştepta Darryl. Distanţă sau apropiere. Nu ştia precis. Prietenie sau o poveste de dragoste, sau poate pe amândouă. Era încă extrem de precaut de teamă să n-o piardă. Doar, foarte rar mai amintea de soţul ei acum, dar el ştia că ea încă se mai gândea destul de mult la el, chiar şi din puţinele lucruri pe care le spunea despre el. Mike pusese o întrebare foarte justificată în legătură cu verigheta ei. Oare de ce o mai purta?

— Nu pot să-ţi mulţumesc suficient că mi-ai dat

posibilitatea să vin cu voi în excursia asta.

— Nu-ţi fă probleme! O să mă urăşti pentru asta înainte de a se termina, zâmbi el.

Dar ştiau amândoi că nu va fi aşa. Băieţii erau grozavi.

— E ceva anume la care ai vrea să te ajut? Sau pe ei?

— O să-ţi spună ei dacă va fi cazul.

— Nu ştiu prea multe lucruri despre copii, spuse ea, însă avea să înveţe destul de curând.

— Ei or să te înveţe tot ce trebuie să ştii. Cred că ceea ce înseamnă foarte mult pentru ei, spuse el gânditor, în vreme ce stătea pe canapea, lângă ea, este cinstea, adevărul. Asta înseamnă foarte mult pentru copii. Majoritatea copiilor îi respectă foarte mult pe cei care le vorbesc deschis.

— Şi eu.

Era lucrul care îi plăcuse la el chiar de la început.

— Şi mie îmi place acest lucru la tine, spuse el calm, vorbind tot în şoaptă ca să nu-i trezească pe copii. Sunt multe lucruri care îmi plac la tine, Darryl.

Ea tăcu o vreme, apoi dădu din cap:

— N-am fost o companie prea plăcută în ultimele săptămâni. Viaţa mi-a fost luată cam pe sus.

Parcă era declaraţia vieţii ei.

— Se pare că te descurci foarte bine, dacă luăm în seamă prin câte ai trecut. E foarte greu când nu eşti tu acela care vrei să divorţezi. Uneori cred că aceste lucruri au o anumită motivaţie. Poate există ceva mai bun care te aşteaptă… o situaţie care poate să te facă mai fericită decât în căsătoria ta cu Patrick.

Era greu de imaginat aşa ceva, nu pentru că fuseseră foarte fericiţi întotdeauna. Ea nu-şi pusese niciodată problema felului în care erau. I se părea

corect, i se părea că aşa va fi întotdeauna.

— Ce-au spus părinţii tăi când el a plecat?

Presupuse că nu era prea apropiată de ei, dar îşi închipuise că trebuie să fi fost foarte şocaţi când au auzit acest lucru, dat fiind faptul că locuiau la Baltimore. Ea ezită o clipă, apoi zâmbi, evident jenată:

— Nu le-am spus.

— Vorbeşti serios?

Ea aprobă din cap.

— De ce?

— N-am vrut să-i supăr. M-am gândit că dacă se va întoarce, ar fi mai uşor dacă nu le voi fi spus nimic.

— E un fel de a privi lucrurile. Crezi că se va întoarce?

I se strânse inima când îi puse această întrebare.

Ea clătină din cap, incapabilă să explice motivele complicate ale situaţiei ei. Nu dorea mai mult numai că Patrick nu era capabil. Nu voia să-i spună că era însărcinată.

— Nu, dar sunt unele probleme mici şi complicate care mă determină să nu pot să le explic totul părinţilor mei.

Poate că era homosexual, se gândi Scott. Era o posibilitate pe care el nici nu o luase în consideraţie până atunci. Nu dorea să insiste, s-o stânjenească şi mai mult. Asta ar fi explicat multe lucruri mai ales că ea nu voia să discute motivele divorţului ei.

Mai discutară o vreme şi într-un târziu, se ridicară şi îşi spuseră noapte bună. El se uită tânguitor spre ea, în vreme ce ea zâmbea, îi făcu cu mâna şi închise uşa dormitorului ei. Nu încuie în acea noapte, pentru că avea încredere în el şi ştia că nu era necesar. Nu se trezi până a doua zi dimineaţa, când auzi băieţii uitându-se la televizor în camera de zi. Era

ora opt. Până când a ieşit ea din cameră, după ce-şi făcuse un duş, se aranjase, îmbrăcată în jeanşi, o cămaşă şi nişte sandale roz, Scott comandase deja micul dejun pentru ea.

— Clătite şi cârnaţi, e bine? întrebă el, privind-o, iar ea îi zâmbi:

— Grozav! O să mă fac cât casa înainte de-a ajunge la Lacul Tahoe.

El ştia deja că-i plăcea să mănânce şi admira faptul că nu prea se vedea, cu excepţia unei părţi de la mijlocul taliei.

— Poţi să ţii regim când ne întoarcem. O să ţin şi eu.

El îşi comandase cârnaţi şi ouă, pâine prăjită, suc de portocale şi cafea. Darryl mâncă tot ce avea în farfurie, iar băieţii devorară clătitele aurii. Se duse să mai călărească şi în acea dimineaţă, iar după-amiază o luară spre Santa Barbara. Ea le cumpără băieţilor un zmeu de hârtie, apoi se duse cu maşina spre plajă ca să-l înalţe. Erau cu toţii entuziasmaţi şi fericiţi când s-au întors la hotel pentru masa de seară. În acea seară, băieţii au picat de somn, epuizaţi, au adormit la scurt timp după ora şapte. Îi obligase să facă o baie, deşi ei se împotriviră, dar Scott o susţinuse.

— Ce fel de vacanţă mai e şi asta?

Terry păru jignit când ea îi răspunse:

— Una curată!

Până când s-au dus la culcare au iertat-o, iar ea le-a spus o poveste foarte lungă. Era o poveste pe care şi-o amintea de pe vremea când era şi ea mică, despre un băiat care a plecat departe peste ocean, unde a descoperit o insulă magică. I-o spusese tatăl ei, dar ea o înfrumuseţase pentru ei şi adormiră amândoi imediat după ce ea le termină povestea.

— Ce-ai făcut? Le-ai dat somnifere? Nu i-am mai

văzut niciodată adormind atât de repede, spuse el admirativ.

— Cred că se datorează zmeului de hârtie, plajei, băii şi bogatei cine. Şi eu sunt gata să adorm, râse ea, în vreme ce el turna câte un pahar de vin fiecăruia dintre ei.

Fusese o zi minunată şi nici măcar telefonul de la regizorul serialului nu-l deranjă. Era o problemă minoră, pe care el o rezolvă cu uşurinţă la telefon.

Era complet relaxat în timp ce stătea lângă ea pe canapea şi discuta despre copiii lui.

— Ai ştiut dintotdeauna că îţi plac copiii? întrebă ea.

— Doamne, nu! râse el. Când am auzit prima dată că Alicia e însărcinată eram speriat ca de moarte. Nu ştiam absolut nimic despre copii.

Ea zâmbi când auzi răspunsul lui. Aşa era şi Patrick, dar el n-a avut curajul să rămână şi să înfrunte o asemenea situaţie: fugise, spre deosebire de Scott. Ea mai era încă convinsă că până la urmă el ar fi descoperit că nu era chiar atât de rău... dacă ar fi vrut să încerce... s-ar mai putea încă...

— Te descurci bine cu copiii, Darryl. Ar trebui să ai şi tu copii. Ai fi o mamă excelentă.

— De unde ştii? întrebă ea îngrijorată. Dacă n-aş fi?

Era un lucru care o îngrijora mult în ultimul timp..

— De unde să ştii? Faci tot ce poţi. Nu poţi face mai mult de atât.

— E cam înfricoşător.

El dădu din cap aprobator:

— Dar la fel sunt toate celelalte în viaţă. De unde ştii dacă eşti bun să lucrezi la departamentul informativ, să mergi la colegiu, sau să te căsătoreşti?

Încerci! E tot ce poţi face.

— Mda, zâmbi ea în silă. Eu n-am fost prea bună la asta.

— Aiurea! Mie, dimpotrivă, mi se pare că e vina lui, nu a ta. Nu tu l-ai părăsit, ci el.

— A avut motivele lui.

— Probabil. Cel puţin, tu ai încercat. Nu-ţi poţi petrece restul vieţii reproşându-ţi ţie acest lucru sau simţindu-te vinovată.

— Tu nu te simţi aşa? întrebă ea cinstit. Nu te simţi cumva răspunzător pentru că a dat greş căsătoria ta?

— Da, răspunse la rândul său la fel de cinstit, însă ştiu şi că n-a fost numai vina mea. Lucram prea mult şi-mi neglijam soţia, dar o iubeam şi eram un soţ bun, iar eu n-aş fi părăsit-o. Deci, pe de o parte este şi vina mea, dar nu în întregime. Nici nu mă mai simt la fel de vinovat cum mă simţeam mai înainte.

— E încurajator. Eu încă mă mai simt aşa de al naibii de vinovată. Ezită, apoi se hotărî să-i spună. Şi ca o pierdere, ca şi cum am ratat ceva, ca ceva ce nu mi-a reuşit în viaţă.

— N-ar trebui. Ar trebui să te gândeşti numai că nu a mers. Data viitoare va fi mai bine, spuse el încrezător, numai că de data asta ea râse.

— O, „data viitoare”. Ce te face să crezi că mai există o „dată viitoare”? Nu sunt chiar atât de proastă… sau atât de curajoasă!

Pe deasupra, cu un copil, cine o s-o mai vrea? Tot nu-şi putea imagina un viitor cu altcineva în afara lui Patrick. Scott se lăsă pe spate şi-l pufni râsul când o auzi ce spune:

— Vorbeşti serios? Chiar crezi că aşa e? La treizeci şi unu de ani crezi că totul s-a sfârşit? se uită la ea mai mult amuzat decât compătimitor. E cea mai

mare prostie pe care am auzit-o.

Mai ales pentru o femeie care arăta ca ea, care se purta aşa cum se purta ea. Orice bărbat din lume ar fi fost un norocos să-şi împartă viaţa cu ea, iar el ar fi fost mai mult decât fericit să încerce.

— Ei bine, dincolo de ceea ce spui, tu n-ai mai încercat a doua oară, se uită ea spre el întrebător şi el zâmbi.

— Ai dreptate. N-am găsit femeia potrivită.

A avut grijă să n-o găsească.

— De ce?

— Mi-a fost teamă, admise el. Ocupat. Leneş. N-am avut chef. Am o mulţime de motive. Pe deasupra, eram mai în vârstă decât tine când am divorţat. Aveam deja doi copii. Şi ştiam că nu mai vreau copii. Asta mi-a cam tăiat apetitul de a căuta pe cineva cu care să mă însor.

— De ce nu? De ce nu mai vrei copii, vreau să spun.

— Nu vreau să mai am copii şi să fiu nevoit să-i pierd din nou, spuse el cu tristeţe. O dată e suficient. N-aş mai putea trece încă o dată prin aşa ceva. Mi se rupe inima de câte ori se întorc la New York. N-aş mai vrea să-mi asum acum un asemenea risc.

Ea aprobă din cap, crezând că înţelegea.

— Trebuie să fie foarte dureros, spuse ea cu compasiune.

— Este. Mai dureros decât îţi închipui, îi zâmbi el, iar ea, o clipă, vru să-i spună despre copil.

— Uneori viaţa e mai complicată decât pare, spuse ea vag.

— Categoric.

Se întrebă ce voia să spună, dar n-o forţă. Avea sentimentul că se întâmplase ceva mai grav cu Patrick, însă ea nu voia să-i spună. O altă femeie, un alt

bărbat, vreun alt tip de dezamăgire sau deziluzie.

Vorbiră până târziu în acea seară, stând alături unul de celălalt, privind focul. Era o noapte răcoroasă. Copiii nu s-au trezit şi deşi amândoi erau obosiţi, niciunul nu părea dornic să-l părăsească pe celălalt, să se ducă la culcare. Parcă aveau mii de lucruri despre care să tot discute, experienţe de relatat, opinii de împărtăşit şi, pe măsură ce se făcea din ce în ce mai târziu, fără să-şi dea seama, Scott parcă se apropia din ce în ce mai mult de ea. Era o exprimare a ceea ce simţea pentru ea, iar pe ea se părea că n-o deranjează. Brusc, spre miezul nopţii, se uită la ea şi nu mai ştiu ce spune. Nu se putea gândi decât la faptul că o dorea atât de mult şi, fără să se gândească, se întinse şi-i atinse faţa cu ambele mâini, apoi, pronunţându-i numele, o sărută cu tandreţe. Gestul lui o luă complet prin surprindere, însă nu-l împinse şi nici nu se mişcă. Se trezi, la rândul ei, sărutându-l şi tânjind după el în vreme ce el o ţinea în braţe. Într-un târziu, ea se trase şi se uită spre el, trist.

— Scott… nu…

— Îmi pare rău, spuse el, dar nu-i părea.

Nu fusese niciodată mai fericit în toată viaţa lui, nu dorise nicicând mai mult o femeie, nu mai iubise pe nimeni cum o iubea pe ea. O iubea cu tot golul şi frustrarea pe care le resimţise în ultimii şapte ani, cu toată blândeţea şi înţelepciunea pe care i le dădeau cei patruzeci de ani.

— Îmi pare rău, Darryl… N-am vrut să te supăr…

Se ridică încet şi merse de-a lungul camerei, ca şi cum ar fi vrut să se smulgă singură din apropierea lui, înainte de a face ceva nebunesc.

— Nu m-ai supărat, se întoarse şi se uită spre el cu regret. Numai că… nu-ţi pot explica… Nu vreau să

te fac să suferi.

— Pe mine? păru el uluit. Cum ai putea tu să mă faci pe mine să sufăr?

Se îndreptă spre ea şi-i luă mâinile într-ale lui, privind-o drept în ochii ei albaştri pe care-i iubea atât de mult.

— Crede-mă pe cuvânt! N-am nimic de oferit nimănui acum. Doar dureri de cap.

El îi zâmbi:

— Aşa cum o spui, sună foarte atrăgător.

Ar fi vrut s-o sărute din nou, dar se strădui să se abţină.

— Eu vorbesc serios!

Aşa şi arăta. Era mult mai serios ceea ce spunea ea decât îşi închipuia el. Nu voia să sufoce pe nimeni cu responsabilităţi legate de copilul ei. Dacă Patrick nu-l dorea, atunci ea n-avea dreptul să tulbure pe nimeni altcineva cu existenţa lui, cu atât mai puţin pe Scott, care era şi aşa destul de ocupat cu copiii şi problemele lui. Îi şi spusese deja că nu-şi mai dorea copii. Era numai şi numai problema ei.

— Şi eu vorbesc serios, Darryl. N-am vrut să te grăbesc, pentru că ştiu ce lovitură ai primit când ai aflat de divorţ, se uită spre ea cu multă dragoste. Darryl… te iubesc. Ştiu că pare o nebunie, că nu ne cunoaştem de prea mult timp, dar este adevărat. N-o să te forţez, iar dacă tu consideri că nu este momentul potrivit, voi aştepta… dar, te rog, acordă-mi o şansă… te rog!

Vorbeau în şoaptă şi deodată nu se mai putu abţine şi repetă gestul: o sărută din nou. La început ea încercă să i se opună, dar numai o clipă, apoi se lăsă moale în braţele lui, înţelegând că începuse şi ea să se îndrăgostească de el. Numai că ea nu putea face aşa ceva. Nu era drept. Aproape că nu mai putea respira şi

părea foarte îngrijorată când el se opri, i-a zâmbit şi i-a atins buzele cu degetele:

— Eu sunt mare. Pot să am grijă de mine. Nu te gândi că mă superi pe mine. O să aştept până când îţi vei rezolva problemele cu Patrick.

— Da, dar nu e drept pentru tine.

— E şi mai nedrept să nu lăsăm acest lucru să se întâmple. Am fost atraşi unul de celălalt ca un magnet de când ne-am văzut. Spune-i soartă, destin, cum vrei. Dar eu simt că aşa a fost să fie. Nu vreau să pierd. Iar tu nu poţi fugi, mai ales că eu nu te grăbesc. O să aştept. O veşnicie, dacă e nevoie.

Era o adevărată ofertă şi ea fu profund impresionată. Simţea acelaşi lucru pentru el, doar că, pentru ea, totul era altfel datorită copilului. Trebuia să-i dea şi lui Patrick posibilitatea să se întoarcă, dacă s-ar răzgândi. Trebuia, de asemenea, să-şi canalizeze toată dragostea şi energia către copil. Nu era drept să intre în viaţa lui Scott însărcinată cu copilul fostului ei soţ. Semăna prea mult cu firul povestirii serialului lui şi oftă; aproape că va trebui să încerce să-i explice.

— Îţi promit, voi încerca să nu exagerez cu nimic, nu voi mai întreprinde nimic. Nu te voi mai săruta cât suntem în excursie dacă nu vrei. Vreau numai să fiu cu tine şi să te cunosc mai bine.

— O, Scott, se strecură ea din nou în braţele lui.

El o ţinu aşa multă vreme, iar ea şi-ar fi dorit să rămână acolo pentru totdeauna. El era tot ce-şi dorise ea dintotdeauna, numai că nu era nici soţul ei, nici măcar tatăl copilului.

— Nu ştiu ce să spun, şopti.

— Nu spune nimic. Ai doar răbdare cu tine şi cu mine. Lasă timpul să-şi spună cuvântul. Apoi, vom vedea. Poate vom constata că nu e bine sau că nu va fi niciodată. Dar măcar să lăsăm această posibilitate

deschisă. Bine? se uită cu speranţă spre ea şi adăugă. Te rog…

— Dar tu nu ştii… sunt atâtea despre mine pe care nu le ştii.

— Ce poate fi aşa de îngrozitor? Ţi-ai înşelat soţul? Ce secrete cumplite îmi ascunzi? o tachina ca să o mai înveselească şi ea zâmbi.

Nu este un secret cumplit, ci doar unul mare: un copil!

— Nu-mi vine să cred că ar putea exista ceva îngrozitor în trecutul tău, sau în situaţia prezentă care să schimbe ceva din ceea ce simt eu pentru tine.

Ei aproape că-i veni să râdă când îl auzi, amintindu-şi cât de violent reacţionase Patrick la ştirea că ea era însărcinată. Numai că acesta nu era Patrick, ci Scott, iar ei mai că-i venea să creadă că o iubeşte cu adevărat. Însă, faptul că era însărcinată însemna să ceri prea mult, chiar şi lui Scott. Ea pur şi simplu nu putea face aşa ceva.

— Ce-ar fi să lăsam lucrurile să decurgă de la sine o vreme, să ne relaxăm, să ne bucurăm de acest concediu, iar când ne vom întoarce acasă putem să discutăm atunci despre lucruri serioase? Ne-am înţeles? Ce zici, lăsăm totul la o parte până atunci şi reluăm discuţia când ne întoarcem? Eu o să mă abţin. Îţi promit!

Întinse mâna ca s-o strângă pe a ei şi, reuşi cu greu să-şi reţină dorinţa de a o mai săruta o dată:.

— De acord?

Ea îi strânse mâna fără tragere de inimă şi zâmbi.

— N-ai să câştigi mare lucru.

Dar era încântată. O clipă, se gândi să se întoarcă la Los Angeles să scape de dorinţa care i se înfiripase pentru el, dar fu bucuroasă că se abţinu.

— Să nu uiţi! flutură el cu degetul spre ea. Eu îmi ţin promisiunile, şopti în timp ce stinse luminile.

Câteva clipe mai târziu, se duseră amândoi la culcare, fiecare cu gândurile lui şi cu amintirea pasiunii care se strecurase între ei. Acum ştiau amândoi că exista şi, chiar dacă pentru moment se abţineau, într-o bună zi vor trebui s-o înfrunte. El era un om serios – Darryl ştia – şi un sprijin pe care te puteai baza.

Capitolul 17

A doua zi se îndreptară spre San Francisco. Pe drum s-au oprit în Carmel, au hoinărit prin magazie, au stat de vorbă, au râs. Darryl le cumpără diverse fleacuri băieţilor. Astăzi, Scott era mult mai liniştit. Se gândea la seara trecută şi se întreba de ce era ea atât de îngrijorată şi de ce considera că o va respinge. Ştia că era ceva în legătură cu căsătoria ei sau cu divorţul, şi-şi frământa mintea încercând să afle ce anume nu-i spunea.

Însă, pe când au ajuns la San Francisco, el era din nou relaxat şi se simţea mai bine. S-au dus la Ficherman’s Wharf, s-au plimbat cu maşinuţele electrice, au vizitat Middle Square şi s-au oprit la orice loc de atracţie turistică. Au fost două zile epuizante, iar Darryl arăta cam palidă când au ajuns, în fine, în drum spre Napa Valley.

— Te simţi bine? o întrebă Scott încet în dimineaţa în care au plecat.

El conducea, deşi ea se oferise să-i ia locul la volan, însă Scott voia s-o vadă relaxată şi să admire

călătoria prin Somona. Erau câmpuri întregi cu flori de câmp, vii întinse, oi, cai care păşteau pe câmpuri şi pomi înalţi, frumoşi, care confereau umbră drumului de îndată ce şoseaua coti, iar în depărtare se puteau vedea dealurile.

— Pari obosită.

Îl îngrijora situaţia ei: obosea prea uşor, era palidă din ce în ce mai des, deşi numai foarte rar se plângea de ceva. Altfel, părea sănătoasă, mânca bine şi avea o permanentă bună dispoziţie. După discuţia lor serioasă din a doua zi a excursiei, se străduise să nu se mai apropie prea mult de ea şi nici să nu mai atace subiecte grave de discuţie. Acum, ea ştia ce simţea el pentru ea, vedea clar că şi ea simţea la fel pentru el, dar mai ştia şi că ceva anume o oprea şi dorea să-i lase suficient timp şi spaţiu ca să rezolve respectiva problemă. De un lucru era sigur: nu dorea s-o piardă.

Se purta minunat şi cu băieţii, iar ei nu se simţiseră niciodată mai fericiţi cu niciuna din prietenele lui cu care mai ieşiseră în vacanţe. O tachinau fără milă, mai ales Terry, căruia îi plăcea să se joace cu părul ei şi să se agaţe de ea numai ca să-i arate cât de mult o iubea. O plăceau cu toţii foarte mult şi arătau ca o familie normală în timp ce se îndreptau spre Napa Valley. Au stat la un han plăcut, în stil victorian, au vizitat mai multe podgorii, apoi s-au îndreptat spre nord, după ce au petrecut o după-amiază fierbinte în Calistoga. Au făcut şi o baie. Ea nu s-a dus cu ei, dar nici Scott n-a forţat-o să meargă, aşa cum n-a obligat-o să urce cu ei în balonul cu aer pe care l-au închiriat ca să le arate băieţilor restul regiunii Napa Valley la răsăritul soarelui. Ea spusese că nu-i plăceau înălţimile şi refuză cu înverşunare să meargă, iar el simţea că e ceva mai mult de atât. Ea nu-i

spusese ce şi nici el nu voi s-o întrebe. Băieţii au fost dezamăgiţi că ea n-a vrut să meargă, iar Darryl a încercat să-i înveselească.

Apoi, fără să se gândească prea mult, o luară spre Lacul Tahoe. Conduseră pe rând, însă ei îi plăcea să se oprească cam la două ore să-şi întindă picioarele. Spunea că înţepeneşte dacă merge prea mult cu maşina fără să se oprească. Aşa că se mai opriră şi la Nut Tree pe drum, apoi la Placerville. Băieţii s-au distrat conducând trenuleţul la Nut Tree.

Vineri după-amiază ajunseră la Lacul Tahoe. Aerul era rece şi plăcut, sub un cer albastru cu nori albi ca nişte pufuleţi care se căutau unul pe altul deasupra munţilor. Era perfect.

Au găsit cu uşurinţă locul de camping pe care îl închiriaseră. Scott ridică şi fixă corturile. Avea unul mai mare pentru el şi pentru băieţi şi unul mai mic pe care îl cumpărase special pentru Darryl. Le aşeză unul lângă altul. Terry anunţă că vrea să doarmă cu ea, ceea ce avea să fie foarte drăguţ, iar ea se simţi flatată. Toţi se purtaseră minunat cu ea şi ei i se părea că într-o anume măsură nu merita. Înnebunea cântărind totul, gândindu-se ce mult însemnau ei pentru ea şi simţind, că la un moment dat, va trebui să dea înapoi. Nu putea să continue cu Scott, dacă va avea copilul. Cu toate acestea, nu părea să stea departe de el. Nu voia decât să stea de vorbă cu el zi şi noapte, să-l privească, să se bucure de compania lui şi să-i simtă căldura în apropierea ei. Se trezi stând lângă el, strângându-se de mâini, dorindu-şi să-i simtă din nou mâinile pe faţa ei şi buzele lui pe ale ei. Dar nu putea decât să-l privească şi să-şi dorească ca lucrurile să fi stat altfel. Nu regreta copilul pe care-l purta, dar se trezi regretând faptul că nu era copilul lui, dorindu-şi ca viaţa să le fi întins o mână de ajutor, iar ea să nu

se fi căsătorit niciodată cu Patrick.

— La ce te gândeşti?

Stătea privind în gol spre, pădure şi el o urmărise. Părea tristă, ceea ce-l îngrijora, la fel ca şi paloarea pe care o avea din când în când.

— La nimic… nu vru ea să-i spună. Visam.

— Ba da, te gândeai la ceva. Păreai aşa de tristă.

Îi atinse o clipă mâna, apoi şi-o retrase. Trebuia să-şi amintească mereu să n-o atingă şi nu era uşor. Ar fi vrut să-i spună iar că o iubea, numai că ştia că trebuie să aştepte până va fi ea gata să asculte.

Continuă să fixeze corturile, cu ajutorul expert al lui Mike. Au făcut o treabă foarte bună, apoi Mike şi Darryl s-au dus să cumpere de mâncare, în timp ce Scott şi Terry au rămas să termine de aranjat toate lucrurile. Se simţeau cu toţii foarte bine şi lui Darryl îi plăcea foarte mult. Au cumpărat carne de fripturi pentru ca Scott să le pregătească aşa cum ştia el, crenvurşti şi multe alte bunătăţi pentru micul dejun. Darryl începea să creadă că mâncau zi şi noapte şi devenea din ce în ce mai conştientă de faptul că linia taliei ei se îngroşa văzând cu ochii, într-o săptămână de când erau împreună, nu i se mai potrivea aproape nimic din ce-şi adusese de îmbrăcat. Nu atât pentru că se îngrăşase, ci mai ales pentru că brusc, forma corpului i se schimbase radical, parcă peste noapte, iar după prima noapte petrecută acolo a fost nevoită să împrumute unul din puloverele lui Scott. El nu părea să dea importanţă şi nici să remarce motivul, fapt pentru care ea îi fu recunoscătoare. Nu voia ca el să afle şi încă îşi mai punea problema cum se vor termina toate, când vor ajunge acasă. Nu era drept să continue să-l chinuie pe el şi nici pe ea: nu putea începe o aventură de dragoste cu el atâta timp cât era însărcinată. Poate

după aceea, dacă mai rămâneau prieteni. Numai după ce va şti de copil, poate, abia atunci ar fi corect… se gândea ea mereu, iar el observa că ea era profund frământată de ceva anume.

— Iar faci asta? îi şopti el, în vreme ce stăteau lângă focul de tabără în acea seară, după o masă delicioasă.

Băieţii cântaseră până când au adormit şi erau deja amândoi în cortul lui Scott. Terry jurase însă că va dormi cu Darryl în noaptea următoare.

— Ce fac? murmură ea, stând lângă el şi uitându-se spre foc cu o privire absentă. Fusese o seară minunată.

— Te gândeşti la ceva mult prea serios. La tot pasul ai ochii trişti. Aş vrea să-mi spui ce te frământă.

Îl supăra faptul că-l respingea din când în când, dar, cu toate acestea, nu fuseseră niciodată mai apropiaţi.

— Nu mă frământă nimic.

Nu convingea pe nimeni, nici măcar pe ea.

— Aş vrea să te cred.

N-am fost niciodată mai fericită.

Îl privi în ochi şi el o crezu, deşi ştia că o preocupă ceva. Pe ea o îngrijora copilul: cum o să aibă ea grijă de el? Cum o să fie să te ocupi singură de el… nimeni care să o sprijine. Pe măsură ce creştea, copilul devenea din ce în ce mai real pentru ea şi începea să-şi facă probleme. Îi era teamă şi să-l piardă pe Scott, cu toate că ştia că trebuia să se întâmple aşa. Era inevitabil de îndată ce va afla, dacă nu cumva se va întâmpla mai curând. Deodată, gândindu-se la acest lucru, îi apărură lacrimi în ochi. Scott observă şi, fără să-i spună nimic o luă în braţe şi o ţinu aşa o vreme.

— Sunt lângă tine, Darryl… sunt chiar aici… câtă vreme vei avea nevoie de mine.

— De ce eşti atât de bun cu mine? spuse ea printre lacrimi. Nu merit!

— Nu mai spune asta!

Se simţea atât de vinovată faţă de el. Nu era cinstit să nu-i spună, dar nu putea. Ce să-i spună? Că era acolo în excursie cu el şi copiii lui, că se îndrăgostise de el şi cu toate astea era însărcinată cu copilul lui Patrick? Cum ar putea? Brusc, o pufni râsul de absurditatea situaţiei. Era o situaţie ridicolă.

— Unde erai acum câţiva ani? râse ea şi el îi zâmbi răspunzând:

— Îmi băteam joc de mine, ca de obicei. Dar, mai bine mai târziu decât niciodată.

Problema era că era prea târziu.

Ea dădu din cap şi stătură aşa multă vreme, ţinându-se unul pe altul în braţe, uitându-se la foc, însă de data asta el n-o mai sărută. Ar fi vrut, dar nu dorea s-o supere.

Într-un târziu, el îi sugeră să meargă la culcare. O ajută să intre, după care se duse şi se culcă şi ei în sacul lui de dormit.

O clipă mai târziu, auzi un zgomot: o văzu pe ea stând în picioare lângă el, cu o privire îngrijorată.

— Ce este? Ţi-e rău?

— Nu, şopti ea emoţionată. Am auzit un zgomot acolo. Arătă undeva, la distanţă, spre locul de unde auzise zgomotul. Ai auzit?

El clătină din cap. Aproape că adormise când l-a trezit ea.

— Nu-i nimic. Probabil că sunt lupii.

— Crezi că ar putea fi un urs?

El îi zâmbi, dorind să-i spună că erau zece, nu unul şi că mai bine ar intra în sacul lui de dormit ca să fie în siguranţă, dar nu-i spuse asta.

— Nu cred. Urşii de pe aici sunt destul de blânzi.

Numai în situaţii cu totul şi cu totul accidentale făceau necazuri turiştilor. De obicei, numai dacă erau provocaţi, şi chiar şi atunci, foarte rar atacau. Ea nu provoca pe nimeni, în afară de el, aşa cum stătea acolo îmbrăcată în jeanşi şi în puloverul lui.

— Vei dormi aici, cu noi? O să fie cam strâmt, dar băieţilor o să le placă.

Ea dădu din cap, ca un copil, iar el îi zâmbi şi-i aşeză sacul de dormit lângă al lui. Ea adormi, ţinându-l strâns de mână, în vreme ce el stătea întins lângă ea şi o privea.

Capitolul 18

Se treziră toţi patru în acelaşi cort a doua zi, iar Terry profită imediat de situaţie şi se năpusti asupra tatălui său. Îl gâdilă fără milă, iar Mike şi Darryl se năpustiră asupra lui Terry. Darryl trebui să-l apere, aşa că Scott o gâdilă pe ea, cu ajutorul lui Mike şi peste câteva momente, erau cu toţii un grup sălbatic numai braţe, picioare, mâini, care se gâdilau peste tot, până când Darryl îi imploră să înceteze. Râsese atât de tare încât îi pocnise fermoarul de la jeanşi. Din fericire, mai avea o altă pereche la ea, aşa că nu intră în panică. Râdea atât de tare încât abia mai putea merge, la fel ca şi ceilalţi, în timp ce ieşeau cu toţii în razele soarelui. Era un fel foarte plăcut de a te trezi şi era categoric mult mai plăcut decât să te scoli singur, în apartamentul gol, fără mobilă.

— Cum ai ajuns să dormi cu noi azi noapte? întrebă Mike în timp ce se întindea la soare.

— I-a fost frică să n-o mănânce un urs, explică Scott adevărul.

— Ba nu! încercă ea să se apere, în timp ce Scott râdea în hohote, iar băieţii zâmbeau.

— Ba da. Cine a venit la noi în cort şi a spus că auzise nişte zgomote?

— Mi s-a părut că ai spus că erau lupi, nu, tati?

— Da.

— Bine, atunci. Mi-a fost teamă să nu fiu mâncată de un lup, râse ea.

Pregăti apoi, cu ajutorul lui Mike micul dejun. Scott îi anunţă că plănuia să-i scoată pe toţi la pescuit după micul dejun.

— O să mâncăm ceea ce prindem la cină.

— Grozav! Cine îi curăţă? întrebă repede Mike. Ştia jocul din excursiile trecute cu tatăl lui. Lui îi revenea în cele din urmă sarcina asta când tatăl lui venea cu câte o prietenă de-a lui, pentru că lor le era mereu silă să-i cureţe.

— Uite cum facem, sugeră Scott în timp ce Darryl aprindea focul. Fiecare curăţă ce prinde. E cinstit aşa?

— Perfect, aprobă Darryl cu un zâmbet larg, pentru că eu n-am prins niciodată niciun peşte. Eu o să mănânc un crenvurşti.

— Nu-i corect, se plânse Mike şi adulmecă costiţa pe care o gătea ea.

— Putem mânca turte de porumb? întrebă Terry. Era unul dintre lucrurile lui preferate în materie camping. Şi faptul că putea să doarmă în acelaşi sac de dormit cu tatăl lui, din când în când. Era ca şi cum ai dormi cu un urs mare de jucărie, care te strângea la piept toată noaptea şi-ţi ţinea de cald.

— O să pregătesc eu câteva diseară promise Scott.

Se uită spre cer. Era o zi superbă şi toate erau frumoase în lume. Se uită la Darryl peste capetele băieţilor, îi zâmbi, iar ea simţi că i se strânge inima.

— De ce nu ne ducem să înotăm azi? sugeră Darryl în timp ce prăjea ouăle.

— Era deja destul de cald, peste o oră avea să fie şi mai cald. Lacul era foarte rece, dar exista un râu splendid care curgea la mică depărtare de locul unde se aflau ei cu corturile. Îl văzuseră cu o zi în urmă, avea şi o cascadă care trecea prin munte şi apoi se transforma într-un curent de apă numai bun pentru a face pluta în el.

— Să mergem mai întâi la pescuit! sugeră Scott cât ea le servea micul dejun.

Copiii fură însă de acord cu Darryl: să meargă întâi la râu să înoate şi apoi la pescuit.

— Bine, bine. Mergem să înotăm, după care eu o să cumpăr momeala. După masa de prânz, ne vom ocupa de treburi serioase. Cine nu va prinde niciun peşte, va face foamea, le spuse el.

Toţi râseră când Darryl se uită la el afectată:

— Să nu uiţi de hot-dog-ul meu!

— Nu, nu! şi tu. Să nu-mi spui că ţi-e frică de apă.

O tachina pentru că nu fusese cu ei să se scufunde în apă şi pentru că nu urcase cu ei în balon la Napa Valley. Numai că asta era din cauza copilului, aşa cum din aceeaşi cauză nu se dusese nici să călărească cu ei la Santa Barbara. Din păcate, el nu ştia asta.

— *Nu* îmi este frică de apă! păru ea foarte insultată de presupunerea lui în timp ce termina de mâncat ouăle.

Tocmai mâncase încă un consistent mic dejun. Aerul de munte îi crea o foame de nestăvilit.

— Am fost căpitanul echipei de înot la Stanford,

mulţumesc frumos. Şi am lucrat la Salvamar două veri la rând.

— Te poţi scufunda ca un scafandru? întrebă Terry impresionat de calităţile ei.

— Foarte bine, zâmbi ea, dându-şi cu mâna prin păr cu delicateţe.

— Mă înveţi şi pe mine când ne întoarcem la tati?

— Desigur.

— Şi pe mine, spuse încet Mike. O plăcea mult şi o admira, chiar dacă nu fusese cu ei în balonul cu aer cald. Tati m-a învăţat să mă scufund anul trecut, dar cred că am uitat.

— Ne ocupăm de asta de îndată ce ne întoarcem.

Ea făcu ordine şi strânse masa, iar ei o ajutară, înfăşurară sacii de dormit şi se schimbară pe rând în costumele de baie înainte de a trage fermoarul corturilor şi de a pleca la râu. Darryl purta un tricou peste costumul ei, arăta foarte bine aşa, chiar şi pentru Scott.

Găsiră un loc unde să înoate, un loc unde se aflau mai multe familii cu copii: săreau în apă, râdeau, se tachinau, se stropeau cu apă unii pe alţii. La o oarecare distantă, mult în spatele acestei zone şi după nişte stânci se afla o vâltoare unde oamenii stăteau pe plute.

Se jucară în apă mai bine de o oră, apoi Scott le spuse că se va întoarce peste scurt timp. Darryl şi băieţii au spus că preferă să rămână în apă până se va întoarce el. Se distrau foarte bine şi era destul timp să meargă la pescuit mai târziu. El dorea de asemenea să vadă dacă poate închiria o barcă pentru ei şi trebuia să meargă la un magazin special pentru asta.

— Ne întâlnim la corturi, strigă el spre Darryl,

făcându-i semn cu mâna, după care dispăru, iar ea se întoarse la copii.

Terry se simţea foarte bine. Mike încerca să se scufunde şi să înoate pe sub apă să vadă cât de adâncă era, dar ea îi spuse să nu facă acest lucru: apa nu era limpede, nu ştia dacă sunt sau nu stânci şi nu voia ca el să se rănească. El o ascultă. Îi explică faptul că nu era deloc inteligent să te scufunzi într-un loc în care nu ştii exact cât de adâncă este apa. Se întoarse să-i explice şi lui Terry acelaşi lucru, dar constată că nu mai era acolo unde îl lăsase. Începu să intre în panică în timp ce-l căuta, apoi, deodată, îl văzu sus pe stânci, privind cum oamenii de pe plute se avântau în vâltoarea râului, chiar în partea cealaltă faţă de locul unde se aflau ei. Îl strigă, gata să-l certe pentru că plecase de lângă ea fără să-i spună, dar se pare că el n-o auzea. Îl mai strigă o dată, apoi se hotărî să se ducă după el. Îl rugă pe Mike să iasă din apă şi s-o aştepte, după aceea ieşi din apă, se căţără pe stânci să se ducă să-l aducă pe Terry.

Îl strigă, Terry se întoarse şi-i zâmbi ştrengăreşte, în timp ce ea urca în continuare pe stânci ca să ajungă până la el. Stătea pe marginea râului, sprijinindu-se de mal cât de mult putea, pe când trei plute care se întorceau trecură repede pe lângă el. Lui i se părea extrem de distractiv şi plănuia să-l roage pe tatăl lui să închirieze o plută şi să-i plimbe şi pe ei cu pluta. Era mult mai plăcut decât cu barca, la pescuit în mijlocul lacului Tahoe.

— Terry! Vino înapoi aici! strigă ea la el.

Mike o urmă şi el pe stânci, ceva mai încet, supărat pe faptul că din cauza fratelui lui nu mai putea sta în apă să înoate. Dar, în timp ce se uita la el, deodată băieţelul dispăru. Alunecă de pe mal exact în mijlocul vârtejului.

— Terry! tipa Darryl.

Îl văzuse şi ea, dar el n-o mai auzea, în vreme ce începea să se îndrepte încet spre stânci, purtat de val, acolo unde era partea cea mai adâncă a râului.

Darryl se uită înnebunită după ceva cu care să-l agaţe sau de care să se poată prinde el: o vâslă, o ramă, un băţ, o ramură de copac. La început, nu văzu nimic şi se părea că încă nu observase nimeni altcineva ce se întâmplase. Mike veni în fugă spre ea şi începu să-l strige pe fratele lui, dar tot ce putu Darryl vedea fu o privire îngrozită pe faţa lui Terry în timp ce curentul de apă îl ducea în josul râului. Brusc, doi oameni îşi dădură seama ce se întâmplase.

— Luaţi-l! Luaţi băiatul!... strigă unul dintre ei spre cei de pe o plută, dar ei nu-l auziră din cauza zgomotului apei şi nu observară flinta micuţă în costum albastru de baie care plutea pe sub apă. Dădea sălbatic din mâini, dar continua să se afunde şi Darryl îşi dădu seama imediat ce urma să se întâmple. Mike ţipa cât îl ţinea gura, apoi sări în apă, dar ea îl înşfăcă, îl trase cu putere într-o parte, strigând la el, în vreme ce-l scotea din apă.

— Nu, Mike, nu intra acolo!

De îndată ce pronunţă aceste cuvinte, începu să alerge de-a lungul râului cât de tare putu, evitând stâncile, obstacolele, copacii, dând la o parte oamenii din calea ei. Nu mai alergase atât de tare în toată viaţa ei. Ştia că viaţa lui depindea de cât de repede alerga ea. De-a lungul malului oamenii ţipau. Văzuseră acum cu toţii copilul din apă. Însă toţi păreau incapabili să-l ajute. Cei doi bărbaţi îi întinseră o vâslă de la una dintre bărci, dar el era prea mic şi prea uluit ca să fie în stare s-o prindă. Fu din nou luat sub apă de curenţi în vreme ce Darryl continua să alerge fără să se oprească nici măcar să respire sau să se uite în vreo

parte. Ştia exact ce avea de tăcut, numai de n-ar fi ajuns prea târziu. Simţea ramuri care îi zgâriau picioarele, ceva o lovi peste coapsă, labele picioarelor îi erau amorfe din cauza stâncilor ascuţite, o dureau plămânii care cereau aer, însă ea încă nu-l vedea. Apoi, se scufundă, chiar înaintea stâncilor unde apa devenea foarte adâncă. Se scufundă încet, în apropierea suprafeţei apei, rugându-se să nu se lovească de ceva şi să-l poată prinde înainte de a fi prea târziu. Dacă nu reuşea, totul era sfârşit. Orice ar fi fost, ştia că trebuie să facă orice să nu lase aşa ceva să se întâmple.

O vâslă o lovi aproape în timp ce trecu pe lângă ea, dar Darryl continuă să înoate cu putere, sigură pe ea, luptându-se cu curenţii de apă. Auzea, în depărtare, oamenii strigând şi de undeva se auzea zgomotul unei sirene. Apoi, în timp ce fu împinsă în jos de forţa apei, se lovi deodată de ceva tare care o plesni peste faţă, ea se agăţă de el şi când îl atinse, îşi dădu seama că îl prinsese pe băiat. Era Terry. Îl împinse spre suprafaţa apei, având şi ea nevoie de aer, dar curentul o trase în jos din nou. Ea îl împinse deasupra capului ei, încercând să-l scoată din apă. El scuipa, căsca gura după aer, înghiţea apă. De câte ori erau traşi în jos, se lupta cu ea cu acea putere pe care o mai avea. Ea, însă, nu-l pierdea din strânsoare şi, în timp ce curenţii o loveau mereu, se străduia în continuu să-l împingă în sus; deodată, dispăru. Nu-i mai simţea greutatea corpului. Era el undeva, dar ea nu-l găsea. Fu trasă într-o groapă neagră şi cădea în ceva foarte adânc şi foarte moale; era linişte acolo, în vreme ce ea continua să cadă.

Capitolul 19

Părea că sunt sirene peste tot când se întoarse Scott de la magazinul de unde cumpărase momeală. Lăsă sacoşa jos, lângă cort şi îşi întinse picioarele la soare în vreme ce-i aştepta. Dar, cum stătea el acolo, o ambulanţă trecu în viteză pe lângă el. Avu un sentiment ciudat pentru o clipă, uitându-se cum dispărea, apoi aproape instinctiv, începu să se îndrepte spre locul unde îi lăsase înotând pe Darryl şi pe copii. Când ajunse acolo, îl găsi pe Mike alergând în susul şi în josul malului, strigând cu disperare şi arătând spre râu.

— O, Doamne!...

Scott îşi simţi întregul corp tremurând, în timp ce alerga spre el. Erau deja mai mulţi adulţi acolo care încercau să-l consoleze. Mike striga numele lui Terry, iar când îl văzu pe tatăl său, alergă spre el. Scot îl strânse la piept, după care îl dădu aproape imediat deoparte.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Îl scuturâ încercând să-l calmeze, ca să poată înţelege ce se întâmplase, dar Mike nu era în stare decât să arate cu mâna spre râu şi apoi spre ambulanţa şi cele două jeep-uri forestiere care apăruseră acolo. Scott îl lăsă şi alergă înnebunit spre ele.

Erau o mulţime de oameni adunaţi în jurul lor acum. Cei din plute strigau ceva chiar în momentul în care Scott ajunse la locul în care un grup de oameni stăteau, majoritatea pe jumătate în apă, şi Scott văzu cum apucară o bucată de carne cu ceva albastru strălucitor, iar el îşi dădu seama cu oroare că era fiul

lui, inconştient, vânăt. Îl aşezară repede pe pământ, verificându-i respiraţia, unul dintre bărbaţi începu să-i facă respiraţie artificială, în vreme ce Scott suspina, privindu-i. Era mort... trebuia să fie... Oamenii se uitau îngroziţi. Scott îi dădu la o parte ca să ajungă la băiat şi se aşeză în genunchi lângă el şi lângă oamenii care îl scoseseră din apă.

— Te rog!... Ah!... Doamne!... Te rog... Fă ceva!

Nu se putea gândi decât la băiat, copilul pe care îl iubea atât de mult... Deodată, în timp ce-l privea se auzi o bolboroseală, tuşi, apoi o explozie de apă. Mai era încă vânăt, dar se mişca, iar o clipă mai târziu, deschise ochii şi se uită la tatăl său. Păru cam ameţit la început, după care începu să plângă. Scott se întinse şi îl luă în braţe, suspinând alături de el.

— Of, dragu' meu... dragul meu... Terry... te iubesc!...

— S-a... eu... i se astupă din nou gura şi vomită parcă litri întregi de apă.

Medicii îl urmăreau însă cu atenţie şi au spus că-şi va reveni. Părea umflat, avea noroi în păr, zgârieturi peste tot, dar era în viaţă. Continua să se uite înnebunit spre Scott, iar când se opri din vomă vorbi, inima lui Scott tresări când auzi ce spuse:

— Unde-i... Darryl?

Darryl! O, Doamne! Se întoarse, dându-şi seama că n-o văzuse nicăieri. Când se întoarse, văzu nişte oameni care o scoteau fără vlagă din apă.

— Ai grijă de el! îi spuse Scott unuia dintre oamenii care se aflau lângă băiat, şi, din doi paşi fu lângă ea: ea părea moartă. Era complet palidă şi vânătă. Avea o rană adâncă pe un braţ şi una la fel pe un picior. Însă felul în care îi arăta faţa era înfricoşător. Îi amintea de un accident de pe autostradă pe care-l văzuse cândva: femeia era deja moartă în maşină când

ajunsese el acolo.

— O, Doamne!… Poţi face ceva? se rugă el, dar nimeni nu-l auzea.

Încercau s-o readucă la viaţă, dar ea nu reacţiona la nimic.

— E soţia dumneavoastră? întrebă cineva repede, iar el începu prin a clătina din cap, apoi dădu aprobativ din cap. Era mai simplu decât să le explice situaţia.

— A salvat băiatul, îi explică omul. Ar fi căzut peste stânci în câteva secunde. L-a ţinut la suprafaţa până când l-am prins noi, dar cred că s-a lovit la cap.

Îi curgea şi sânge de la lovitura de pe braţ. Când se uită mai atent, Scott constată cu groază că era plină de sânge.

— Respiră? întrebă el, privind-o fix.

Patru oameni erau aplecaţi peste corpul ei. Lui începu să-i curgă lacrimi pe obraji în timp ce se uita: murise încercând să-i salveze fiul… îl salvase şi… încercau s-o readucă la viaţă, dar nu era nicio schimbare în starea ei. Deodată, sirena se porni din nou: doi bărbaţi strigară spre şofer:

— Am auzit o bătaie de inimă!

Ea deschise uşor gura, dar încă arăta înfiorător, în vreme ce i se făcea respiraţie artificială, unul dintre medici se uită victorios spre Scott.

— Respiră din nou! O ducem la spital. Vreţi să veniţi cu noi?

— Da. O să-şi revină? întrebă el, uitându-se înnebunit spre locul în care îl lăsase pe Mike.

— Nu ştim încă. Nu ştim ce fel de lovitură are la cap şi a pierdut foarte mult sânge de la rana de la braţ. E chiar lângă arteră. E cam grav. Omul se uită spre Scott. Îi vorbise deschis, în timp ce înfăşură un bandaj în jurul braţului ei şi-l ţinea strâns ca să nu mai curgă

sângele. Mike alergase şi el până acolo, încă mai plângea şi se agăţa de tatăl lui, în timp ce medicii îl ridicau pe Terry pe o targă şi îl transportau în ambulantă. Urcă şi Scott după ei, cineva îl ajută pe Mike să urce, în vreme ce doi bărbaţi o urcară pe Darryl pe o targă şi apoi o transportară şi pe ea în ambulanţă. Încă era albă ca varul şi avea deja o mască de oxigen pe fată. Scott se aşează în genunchi lângă ea.

— E moartă? întrebă Mike cu o voce plină de durere.

Terry se uita la ea stupefiat. Mai avea încă frunze în păr. Un bărbat îi lua tensiunea la un braţ, pe când Scott clătina din cap drept răspuns la întrebarea lui Mike. Nu era moartă, dar abia respira.

Ajunseră la spital în zece minute. Scott se rugase tot drumul, mângâindu-i faţa şi uitându-se la ea. De două ori, îi văzu pe medici analizând-o mai îndeaproape şi văzu că nu erau deloc încântaţi de rezultate. O echipă întreagă îi aştepta la spitalul Truckee. Terry fu ridicat şi Mike ieşi din ambulantă. Toţi arătau de parcă erau sub stare de şoc, iar o soră mai în vârstă îi vorbi liniştit lui Scott.

— Rămân eu cu băieţii, aşa că dumneavoastră vă puteţi duce cu soţia. Se vor face bine. O să le găsim nişte haine călduroase şi pe cel mic o să-l mai ţină sub observaţie încă o vreme. O să se facă bine.

El dădu din cap. Le spuse amândurora că se va întoarce peste scurt timp şi măsură asfaltul în timp ce se îndrepta spre clădirea în care fusese dusă Darryl.

— Unde este? întrebă el de îndată ce intră.

Ştiau la cine se refereau. Era cel mai critic pacient pe care îl aveau în acel moment. O asistentă arătă spre două uşi rabatante. Se îndreptă imediat spre ele, intră şi se trezi într-o încăpere plină cu aparatură medicală, cu mii de butoane şi cadrane, o

podea cu lumini strălucitoare şi vreo doisprezece oameni îmbrăcaţi în halate verzi care „lucrau” la corpul ei. Păreau să facă zece mii de lucruri deodată, urmăreau vreo şase monitoare şi raportau rezultatele într-un limbaj codificat pe care el nu-l înţelegea. Parcă te uitai la un film ştiinţifico-fantastic. El se simţea ca paralizat. Încă nu înţelegea ce se petrecuse. Tot ce ştia era că ceva îngrozitor i se întâmplase lui Terry şi ea îl salvase, dar cu ce preţ. Dacă va trăi, îi va fi recunoscător toată viaţa. Numai că, pentru moment, nu părea că va fi aşa. Această femeie pe care abia de o cunoştea, fata de care se îndrăgostise, stătea întinsă acolo ca cineva într-un vis sau într-un film de proastă calitate.

— Ce se întâmplă? îi întrebă el de mai multe ori, numai că ei erau prea ocupaţi ca să-i răspundă. Îi văzu cum îi coseau braţul, cum îi făcură o transfuzie de sânge, şi cum îi administrară un EKG, cu toate astea ea rămânea albă ca varul la fată şi era în continuare inconştientă. Nu se putea apropia de ea. Erau prea mulţi în jurul ei, era prea rănită şi ei făceau tot ce puteau ca s-o salveze.

Într-un târziu, când deja i se făcuse rău uitându-se la tot acest cumplit spectacol, unul dintre doctori îl luă deoparte şi-l întrebă dacă nu voia să iasă afară câteva momente.

— Aţi vrea să luaţi loc?

Observase cât de disperat era Scott. Se prăbuşi recunoscător într-un scaun, gândindu-se la ceea ce se întâmpla în acea cameră, lupta disperată pe care ea părea să o dea între viaţă şi moarte, deşi nu prea părea s-o câştige.

— Ce se întâmplă? întrebă el din nou şi de data asta primi răspunsul.

— După cum evident ştiţi, soţia dumneavoastră

aproape că s-a înecat. A înghiţit multă apă, are apă şi în plămâni şi a pierdut mult sânge din cauza rănii de la braţ. Şi-a lovit o arteră. Până şi nu numai asta şi i-ar fi putut fi fatal. Trebuie să fi fost ceva foarte ascuţit la suprafaţa apei. Mai mult, se pare că a avut şi o puternică lovitură la cap. La început, ne-am temut de o fractură, dar cred că nu e cazul. Noi considerăm că a avut un traumatism, şi, desigur, lucrurile sunt complicate, dată fiind situaţia ei.

— Ce situaţie? păru el îngrozit şi confuz.

Trecutul ei medical era un mister total pentru el, iar singurul lucru la care se putea gândi era diabetul.

— O să fie bine? O să-şi revină?

— Nu ştim încă, deveni şi mai serios doctorul în timp ce se uită la Scott. Date fiind rănile ei, există posibilitatea ca ea să piardă copilul.

Scott îl privi stupefiat:

— Ce copil?

Se simţea complet derutat şi parcă era tâmpit.

— Da, continuă doctorul, presupunând că Scott era sub stare de şoc şi că nu-şi mai amintea mare lucru după ce că aproape îşi pierduse fiul şi încă mai era în pericol de a-şi pierde soţia însărcinată. Trebuie să fie cam în… a patra, a patra lună şi jumătate?

— Eu… da, sigur… eu… sunt atât de supărat, încât…

Era o nebunie: de ce se prefăcea că e soţia lui? Şi de ce simţea astfel? Ca şi cum era soţia lui şi copilul lui? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spusese? Parcă avea din nou un şoc, în vreme ce doctorul îi spuse să rămână unde era. Se ducea să verifice din nou starea lui Darryl şi avea să se întoarcă să-i spună lui Scott de îndată ce va exista vreo speranţă.

Rămase acolo singur multă vreme, încercând să

înţeleagă ce se întâmplase, după ce auzise tot ce i se spusese. Mult timp îi fu imposibil. Nu putea să înţeleagă ce se petrecuse… doar ici şi colo anumite lucruri începură să se aşeze cap la cap… exagerata ei poftă de mâncare… faptul că parcă se mai îngrăşase, de când s-au cunoscut… dar, ceea ce era mult mai important, faptul că Patrick o părăsise… de ce, dacă tot aştepta un copil? Probabil că era un ticălos, îşi spuse Scott. De aceea, probabil, tot spera ea ca el să se întoarcă, de aceea mai purta încă verigheta… şi de aceea se împotrivea ea să aibă o relaţie cu el. Deodată, totul începea să se lumineze. Cu excepţia faptului că acum era posibil ca ea să piardă copilul. Patru luni şi jumătate… era foarte grav… putea să moară chiar şi ea, ceea ce ar fi fost şi mai grav. Simţea că i se rupe inima, în vreme ce un alt medic se îndrepta spre el. Parcă prevestea ceva rău. Scott se ridică şi se uită fix la el, temându-se să audă ce avea să-i spună.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru ea. Acum respiră singură, i-am făcut o transfuzie de sânge. Şocul este puternic, dar nu e obligatoriu să fie fatal, nu are nicio fractură cranianã… va trebui totuşi să aşteptăm. Este încă în stare de inconştienţă.

Scott ştia că asta însemna că putea oricând intra în comă şi putea muri. Asemenea lucruri se mai întâmplau uneori.

— Nu există motive de îngrijorare pentru starea ei ulterioară, dacă supravieţuieşte. Marea întrebare, însă, este: va supravieţui? La asta nu avem deocamdată răspuns.

— Dar fătul?

Se simţea răspunzător şi pentru copil. Pentru amândoi. Voia ca amândoi să trăiască. Îi voia pe amândoi… sau măcar pe ea… orice… dar, te rog,

Doamne, nu-i lăsa să moară!... Se uită la doctor, aşteptând un răspuns la întrebarea lui.

— Sarcina nu are nicio problemă. Avem un monitor fixat pe ea şi până acum totul e bine. I se aude inima bătând.

— Slavă Domnului!

Scott se ridică, aşteptând să mai spună ceva, dar doctorul tăcu. Numai timpul va putea spune ce se va întâmpla.

— Pot s-o văd?

— Desigur. O vom lăsa unde se află până vom şti exact ce se întâmplă. Este încă în camera de urgenţă. O s-o mutăm la reanimare mai târziu, dacă starea ei se va îmbunătăţi.

Era greu de crezut. Câteva ore mai înainte pregătise ouă şi şuncă şi acum, iată pe neaşteptate, se afla la un pas de moarte, după ce îl salvase pe Terry.

— Băiatul meu se simte bine?

— Eu nu l-am văzut, dar ultimul lucru pe care l-am auzit despre el este că lua masa cu fratele lui în salonul de la pediatrie, spuse doctorul, apoi adăugă zâmbind: Aş zice că o să se facă bine. E norocos. Am înţeles că numai gândirea ei rapidă şi manevrele eroice pe care le-a făcut, l-au salvat. E o femeie destul de plăpândă. E uimitor că a fost în stare să-l ţină la suprafaţă şi să-l împingă din mijlocul acelei vâltori. Atunci trebuie să se fi rănit cumva la braţ...

S-a lovit şi la cap... aproape că s-a înecat şi mai că pierduse şi sarcina... n-a ezitat nicio clipă, chiar ştiind că e însărcinată. Îi datora totul. Dacă ar trăi suficient ca să o poată răsplăti pentru ceea ce făcuse pentru el.

Se duse în sala de urgenţă şi se aşeză lângă ea. Parcă avea aparate conectate pe fiecare bucăţică din corp, masca de oxigen îi acoperea mare parte din fată.

Îi luă cu blândeţe mâna într-a lui şi-i sărută degetele. Încheieturile îi erau lovite şi vinete, mai avea încă pământ sub unghii. Trebuie să se fi luptat cu ferocitate să-l salveze.

— Darryl… şopti el. Te iubesc, draga mea. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.

Se hotărâse să-i spună totul acum, în cazul că n-ar mai fi avut ocazia să-i spună, fie că-l auzea sau nu. Poate totuşi îl auzea şi asta ar fi contat foarte mult.

— Te-am iubit chiar din seara aceea de la supermarket, când ne-am ciocnit… îţi aminteşti? îi zâmbi, în timp ce lacrimi îi curgeau pe obraji şi-i sărută din nou degetele. Te-am iubit şi după aceea… când te-am văzut în parcarea din cartier… îţi aminteşti? Cred că era într-o duminică dimineaţa… şi la bazin… în apartament… te iubesc… iubesc totul la tine… şi băieţii te iubesc… Mike şi Terry. Şi ei vor ca tu să te faci bine, începu el să-i vorbească cu voce lui puternică, dar tandră, ţinându-i cu grijă mâna într-a lui. Îl iubesc şi pe micuţ… aşa e… dacă tu vrei să ai acest copil, atunci vreau şi eu. Te vreau şi pe tine şi pe copil, Darryl… Pe amândoi… Bebeluşul o să fie bine… aşa a spus doctorul.

Se uită la faţa ei, i se păru că văzuse un fior, dar când se uită mai atent îşi dădu seama că poate i se păruse doar. Era complet lipsită de expresivitate. Continuă să-i vorbească o vreme, repetându-i numele şi spunându-i cât de mult o iubea şi pe ea şi pe copil. Îşi puse mâna peste abdomenul ei, simţi bombarea pe care nu o remarcase până atunci şi despre care ea nu-i spusese nimic. Îi spuse şi lui că-l iubea, că ar fi mai bine să facă un efort să trăiască, altfel va face nefericiţi o mulţime de oameni.

— Aşa e… doar nu crezi că mămica ta a trecut prin toate astea ca să te piardă pe tine, nu? Aşa că, fii

cuminte şi bun, străduieşte-te să trăieşti!… nu, Darryl? Spune-i copilului să se liniştească!

O sărută uşor pe obraz şi-i vorbi în continuare, în timp ce una dintre asistente se uită la el din uşă. Nu mai văzuse pe cineva aşa de distrus şi nici pe vreun bărbat care să-i vorbească astfel soţiei sale. Ascultându-l, se gândea că Darryl era foarte norocoasă că avea un soţ care o iubea aşa ca el. Privind, observă la un moment dat ceva pe unul dintre monitoare ce îi atrase atenţia. Se încruntă, intră în încăpere şi, pe când se apropia ea, Darryl se întoarse spre Scott, deschise ochii şi-i închise la loc. Complet îngrozit, el crezu că a murit. Scoase un sunet aproape animalic de durere, se ridică şi se uită înspăimântat la ea. Ea deschise din nou ochii, asistenta verifică semnalele centrelor vitale şi-i zâmbi, îi zâmbi şi Scott printre lacrimi. Nu mai putea vorbi. I se oprise respirata, era atât de emoţionat încât începu să tremure.

— Sunteţi foarte norocoasă, îi spuse asistenta. Băieţelul dumneavoastră e bine. I-am administrat un Popsicle.

Se uită încurajator spre Scott.

— Soţul dumneavoastră a stat aici şi v-a vorbit mereu.

Uitându-se spre monitorul fetal îşi aminti:

— Fătul e bine. Se pare că toată lumea îşi revine şi totul va fi bine. Cum vă simţiţi doamnă Robinson?

Se luptă să-şi scoată masca de oxigen, iar asistenta o ajută să se ridice.

— Nu prea bine, murmură ea.

Îi scoseseră apa din stomac, era răguşită, avea o greaţă cumplită şi se simţea complet năucită. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că se prăbuşea într-un loc moale şi călduros, după ce se lovise la cap de o

stâncă şi începuse să se afunde în apă.

— Cred şi eu că nu vă simţiţi foarte bine, spuse asistenta şi o ajută să-şi înalţe puţin capul pe pernă. V-aţi luptat cu străşnicie cu o stâncă şi cu o mulţime de apă. Mi s-a spus că aţi alergat foarte mult. Dar v-aţi salvat băieţelul. Aţi reuşit! îi zâmbi ea.

Scott îşi veni în fire, se uită la Darryl cu recunoştinţă, printre lacrimi, ţinându-i încă strâns mâna.

— Darryl, l-ai salvat pe Terry, începu el să plângă mai tare, se aplecă şi o sărută pe faţă. L-ai salvat, iubito!

— Mă bucur… mi-a fost foarte teamă… nu-l mai puteam ţine prea mult.

Scott îşi aminti corpul umflat şi faţa vânătă a copilului când l-au scos la suprafaţă.

— Curentul era cumplit… m-am temut că n-o să pot alerga destul de repede…

Avea şi ea lacrimi în ochi, dar ale ei erau lacrimi de uşurare şi de victorie. Îi strânse mâna lui Scott. Asistenta ieşi încet din încăpere, mergând să-i spună doctorului că starea pacientei se îmbunătăţise. Scott se întinse spre ea şi-i şopti la ureche:

— De ce nu mi-ai spus nimic despre copil?

Se aşternu o linişte prelungă. În vreme ce el o privea, mulţumit că era acolo, cu ochii plini de dragoste pentru el, o dragoste cu care se luptase încă de când îl cunoscuse mai bine.

— Am crezut că nu era cinstit pentru tine, începu ea să plângă când pronunţă aceste cuvinte.

El clătină din cap şi o sărută cu blândeţe.

— Asta n-ar fi schimbat nimic, îi zâmbi şi se aşeză lângă ea fără să-şi ia nicio clipă ochii de la ea. E cam neobişnuit, trebuie să admit, dar, fir-ar să fie, pentru un tip care scrie seriale în care se întâmplă fel

de fel de lucruri crezi că nu aş fi înţeles?

Ea zâmbi, apoi tuşi. El o ţinu, după care o întinse uşor pe pernă:

— Îţi spun sincer, Darryl, mă simt uşurat. Am crezut că apetitul pentru mâncare era normal.

Ea râse din nou, apoi suspină, cu o privire îngrijorată:

— Chiar nu are nimic copilul?

— Aşa spun doctorii. Va trebui să te odihneşti o vreme. Dar, să ştii, copiii sunt foarte rezistenţi.

Îşi aminti de o cădere destul de serioasă pe care o avusese Alicia când fusese însărcinată cu primul copil. El aproape că făcuse atac de inimă văzând-o cum cădea pe scări, dar până la urmă nu s-a întâmplat nimic. Îşi aminti apoi că voia s-o întrebe ceva pe Darryl. Ceva ce presupunea el acum:

— Din această cauză te-a părăsit Patrick?

Era un lucru pe care voia să-l ştie. Era de neiertat dacă acesta era adevărul. Cât timp ea fusese inconştientă, el se gândise că poate acesta fusese motivul pentru care se despărţiseră.

Darryl dădu liniştită din cap şi spuse:.

— El nu şi-a dorit niciodată copii. M-a pus să aleg: el sau copilul.

Începu să plângă iar, amintindu-şi de acest lucru şi se agăţă cu disperare de Scott.

— Am încercat, dar n-am reuşit. Am fost la doctor să fac un avort, însă pur şi simplu n-am putut. Aşa că el m-a părăsit.

— Ce tip drăguţ trebuie să fie!

— E foarte categoric în această privinţă, încercă Darryl să explice, dar Scot se uita la ea fără tragere de inimă.

— Aş zice că e mai degrabă un motiv. Tipul divorţează de tine pentru că îi porţi copilul. Îşi dă

seama că e copilul lui sau pune şi asta la îndoială?

— Nu, ştie că e al lui. Avocatul îmi trimite să semnez documentele prin care renunţă la drepturile lui paterne, deci nici eu, nici copilul nu-l vom putea considera tatăl. În continuare, copilul va fi nelegitim, spuse ea trist.

— E dezgustător.

Ea suspină:

— Poate se va răzgândi… dacă o să-l vadă.

Scott înţelese care era problema: ea mai spera încă să se întoarcă Patrick, măcar pentru copil. O întrebă apoi ceva ce dorea să afle acum:

— Darryl, îl mai iubeşti?

Ea ezită multă vreme, apoi clătină din cap uitându-se spre Scott:

— Nu, spuse ea calm. Nu-l mai iubesc, dar copilul are dreptul să aibă propriul său tată.

— Dacă te-ar vrea, l-ai accepta?

— S-ar putea… de dragul copilului…

Închise ochii. Îi era greaţă şi se simţea epuizată. Scott o privi, întristat de ceea ce-i spusese, dar mulţumit că-i vorbea deschis. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea. El nu credea că Patrick se va întoarce, odată ce-i trimitea documente prin care renunţa la copil şi divorţa de ea. Evident, tipul era nebun. Era, însă, în egală măsură, clar că ea simţea că le datora ceva lui şi copilului, o relaţie pe care o meritau, la care aveau dreptul, chiar dacă asta însemna să renunţe la anumite lucruri pentru ea. Însă, aşa era ea. Încercând să-l salveze pe Terry, fusese gata să-şi rişte viaţa ei şi pe cea a copilului ei. Era tipul de om care voia totul sau nimic. Cu ochii închişi, stătea întinsă pe pat şi, o vreme, unul dintre ei nu spuse nimic. La un moment dat, ea deschise ochii şi-l privi îngrijorată pe Scott.

— Mă urăşti?

— Ai înnebunit? Cum poţi spune una ca asta? Tocmai mi-ai salvat copilul!

Asta aproape că o costase viaţa. Se apropie mai mult de ea, îi atinse faţa palidă cu degete tandre:

— Te iubesc Darryl. Poate că nu este momentul şi nici locul potrivit să-ţi spun asta, dar te iubesc. Sunt îndrăgostit de tine. Sunt îndrăgostit de tine de două sau de trei luni.

Îi sărută mâna, apoi degetele. Se temea să n-o rănească dacă ar fi sărutat-o cu adevărat.

— Nu eşti supărat din cauza copilului? întrebă ea cu lacrimi în ochi.

— Cum aş putea fi supărat din cauza unui copil? Cred că faci un lucru minunat. Eşti foarte curajoasă, incredibil de tare, o femeie bună şi modestă. Consider că este un lucru deosebit să ai un copil.

Erau primele cuvinte frumoase pe care i le spusese cineva despre sarcina ei, cu excepţia Donnei. Fusese atât de aspru condamnată de Patrick, încât în comparare cu ceea ce-i spusese Scott, situaţia o făcu iar să plângă. El îi şterse cu tandreţe lacrimile, timp în care ea suspina şi încerca să-i explice iar totul. Se simţea foarte emoţionată, foarte necăjită şi deodată, durerea sufletească luaseră sfârşit, după trei luni în care fusese nevoită să se tot scuze soţului ei, vreme în care s-a străduit să facă fată singură sarcinii.

— Calmează-te!

Se supăra prea tare şi se temea să nu-i facă rău. Avusese deja un şoc îngrozitor.

— Totul se va rezolva. O să fie bine. Da?

Îi dădu părul de pe faţă spre spate şi i-l mângâie. Arăta ca un copil slăbit şi ca o fetiţă care plânsese.

— O să ai copilul şi va fi minunat!

Se aplecă din nou s-o sărute; cu grijă, o sărută pe buze. Ea avea lacrimi în ochi.

— Te iubesc, Darryl… te iubesc atât de mult… *şi pe tine şi pe copil.*

Frumuseţea era că spunea adevărul!

— Cum poţi spune una ca asta?

Patrick o părăsise tocmai din cauza acestui copil, iar acum Scott pe care abia îl cunoştea, îi spunea că o iubeşte.

— Nici măcar nu e copilul tău!

— Aş fi vrut să fie, spuse el cinstit, uitându-se la ea.

Îndrăzni apoi să-i spună exact ce simţea.

— Poate, dacă voi fi norocos, într-o zi va fi copilul meu.

Alte lacrimi i se rostogoliră pe obraji, nu mai scoase niciun cuvânt, îi ţinea numai mâna într-a ei, închise ochii şi dădu din cap. Adormi puţin, ţinându-l în continuare de mână. El se uită la monitoare. Asistenta intră de câteva ori şi-l asigură că totul era normal.

Într-un târziu, plecă să verifice ce făceau copiii, îl găsi şi pe Terry dormind, dar arăta bine. Îi administraseră glucoză, îi verificau regulat temperatura şi I se spuse că-l puteau duce acasă spre seară. Mike se uita la nişte înregistrări mai vechi cu „Mork şi Mindy”.

— Ce faci, sport?

Scott se aşeză lângă el în încăperea cu televizor de unde putea să-l vadă şi pe Terry dormind.

— Cum se simte Darryl? întrebă Mike îngrijorat, însă Scott părea atât de uşurat încât copilul înţelese că îi era deja mai bine. O asistentă îi spusese mai devreme că „mama” lui îşi revenise. N-o corectase, era destul de mare ca să-şi dea seama că era mai simplu aşa.

— Doarme, dar se simte mai bine.

Se gândise toată după-amiaza ce ar fi mai bine să facă. Nu credea că ar trebui să continue imediat călătoria, mai ales datorită sarcinii ei, dar nici nu mai putea rămâne la cort. Ceea ce le trebuia acum era o săptămână splendidă la un hotel bun, cu servire în cameră şi mult soare.

— Ce-ai zice dacă ne-am duce la hotel în loc să rămânem la corturi?

Nu voia nici să-i dezamăgească pe băieţi, însă acum avea o responsabilitate în plus faţă de ea, mai ales după tot ce făcuse pentru Terry. Ziua ar fi putut fi una tragică pentru ci toţi şi Scott era sigur că, dacă ea n-ar fi reacţionat atât de repede şi nu s-ar fi străduit din răsputeri să salveze copilul, Terry n-ar mai fi fost printre ei. Era o datorie care o va avea faţă de ea pentru totdeauna. Acum, trebuia totuşi să se gândească şi la Mike, pentru că şi el părea puţin şocat.

— Ai fi foarte dezamăgit dacă această excursie nu ar mai fi aşa de mult în mijlocul naturii?

Mike clătină imediat din cap:

— Mă bucur că şi-au revenit amândoi şi că sunt bine. Ar fi trebuit s-o vezi, tati. A alergat ca un bolid de îndată ce l-a luat curentul. Cred că a încercat să ajungă în josul râului înaintea lui, ca să-l poată opri, dar eu n-am înţeles atunci. Şi a reuşit. Acolo era îngrozitor! îi tremura vocea în timp ce povestea. Se tot ducea la fund şi la început nimeni nu i-a ajutat. Ea îl tot împingea în sus, dar exact unde se aflau ei curentul o băga din nou în apă. Ea îl ridica din nou la suprafaţă şi dispărea ea. A fost îngrozitor…

Îşi îngropă faţa în pieptul lui Scott, care îl ţinu aşa multă vreme.

— În primul rând, Terry n-ar fi trebuit să plece de lângă ea. Dar, ce naiba făcea acolo?

— Cred că se uita la plute sau la ceva. Şi a căzut.

— O să discutăm despre asta când se va trezi.

Mai târziu, se duse să verifice ce făcea Terry.

Culoarea feţei îi revenise, respiraţia şi temperatura îi erau normale. Arăta bine şi n-avea decât o mică zgârietură. Nu-ţi venea să crezi că era acelaşi copil care fusese vânăt câteva ore mai devreme. Scott ştia că, atâta timp cât va trăi nu va putea uita.

Dădu apoi câteva telefoane şi obţinu o rezervare într-un hotel de lux. Se întoarse să vadă ce mai făcea Darryl şi să vorbească cu doctorul. Ea încă mai dormea şi ei voiau s-o mai ţină în spital o vreme. Mai aveau ceva tratament să-i administreze şi considerau că, dacă nu se vor ivi alte complicaţii, ea va putea ieşi din spital a doua zi. Trebuiau să se convingă că nu avea pneumonie sau alte complicaţii cu fătul. Până în acel moment, lucrurile păreau a se îmbunătăţi.

Le spusese că se va întoarce curând, se duse să-i spună şi lui Mike, apoi conduse până la camping. Începu să tremure când se uită în jur, amintindu-şi că doar în acea dimineaţă viaţa părea atât de simplă şi lipsită de griji. Deodată, doi dintre cei pe care îi iubea erau cât pe ce să moară… trei, dacă-l socotea şi pe bebeluş. Avea un profund sentiment de gratitudine cerului. Se simţi uşurat când totul fu împachetat şi se îndreptă imediat spre hotel. Închiriase un frumos apartament cu două dormitoare. El se hotărâse deja că va dormi pe canapea. Voia să o poată supraveghea în timpul nopţii şi să se asigure că o va auzi dacă îl va striga. Ar fi preferat să doarmă în aceeaşi cameră cu ea, dar se temea să nu-i supere pe copii.

După ce lăsă toate lucrurile la hotel, se întoarse la spital şi fu surprins să constate că era ora şase, iar

băieţii luau cina.

— Unde ai fost? întrebă Terry.

Tratamentul îşi făcuse efectul şi el arăta din nou ca înainte. Mike îi spuse să nu mai mănânce piureul cu degetele. Salonul de copii era aproape gol. Era un copil cu piciorul rupt, un altul cu un braţ rupt, un accident minor de maşină care necesita câteva intervenţii. Majoritatea copiilor erau mai mari decât Terry şi vorbeau între ei în timpul mesei.

— Am fost să iau o cameră la hotel pentru noi toţi, explică Scott. Am fost lângă tine toată după amiaza, dar tu ai dormit tot timpul.

Se întinse şi-l sărută. Îşi dădu seama că-i era şi lui foame. Nu mai mâncase nimic de dimineaţă, de când Darryl le gătise micul dejun.

— Darryl se simte bine? se înnoră faţa lui Terry de îngrijorare, dar Scott dădu repede din cap.

— Se va face bine. E îngrijorată din cauza ta. Şi-a dat aproape duhul să te salveze pe tine. Ceea ce-mi aduce aminte, tinere, de întrebarea pe care voiam să ţi-o pun: Ce căutai acolo, sus, fără ceilalţi?

Ochii băiatului se măriră, îi apărură lacrimi în colţul ochilor. El ştia exact ce făcuse şi era destul de mare ca să-şi dea seama că era vina lui, că Darryl aproape se înecase. Avea mari remuşcări.

— Îmi pare rău, tati… sincer…

— Ştiu, fiule.

— Pot s-o văd şi eu?

— Poate mâine. Doarme. Din fericire, au reuşit s-o facă să-şi revină, iar mâine o putem lua cu noi la hotel.

— Eu pot să merg în seara asta?

— Să vedem.

El ar fi vrut să-şi petreacă noaptea lângă Darryl, însă nu voia să-i lase pe băieţi singuri la hotel. Chiar şi

în spital fiind, Terry s-ar fi aşteptat ca tatăl lui să doarmă cu el. Li se spusese deja că Mike nu putea rămâne peste noapte în spital, atâta timp cât nu era pacientul lor. Deci Scott n-avea de ales: trebuia să meargă cu ei la hotel şi să se întoarcă s-o ia pe Darryl a doua zi dimineaţă.

Ea nu se supără când se duse s-o vadă şi-i spuse ce avea de făcut. Era atât de obosită după pericolele prin care trecuse în acea zi, încât abia de se trezi să stea de vorbă cu el în acea seară. Adormi din nou, iar asistenta îi sugeră lui Scott s-o lase singură.

— Nici n-o să ştie că aţi plecat şi-i voi explica eu când se va trezi, promise sora, dacă vrea, poate să vă sune.

Lăsă numărul de telefon al hotelului şi numărul camerei, apoi se întoarse să-i ia pe băieţi. O oră mai târziu, ei săreau pe paturi, se uitau la televizor şi Terry vru să comande o îngheţată cu ciocolată de la cofetăria hotelului. Nu-ţi venea să crezi că supravieţuise acelei dimineţi.

Scott îi făcu o baie şi-i culcă pe amândoi, după care se întinse şi el în camera pe care o luase pentru ea, simţindu-se complet epuizat. Nu-şi amintea să mai fi avut vreo zi atât de traumatizantă în toată viaţa lui. Avea în faţa ochilor numai cele două corpuri umflate, vineţii, cu oamenii şi medicii de la salvare în jurul lor… sirenele… felul în care arătau feţele lor… Ştia că va avea coşmaruri de acestea ani în şir. Când se gândi la ea, îşi dădu seama că şi-ar fi dorit să fie lângă el, că îi lipsea. Avea atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună acum. Aveau atâtea de discutat, de făcut împreună… mai era şi bebeluşul. Nici nu ştia exact în ce lună era. Nu ştia decât ceea ce presupunea doctorul, dar habar n-avea cam când avea să nască. Era surprinzător cum, aşa deodată, o nouă fiinţă îi intra

în viaţă… o nouă posibilitate de fericire pentru viitor. O iubise şi mai înainte, dar acum o iubea de două ori mai mult. În timp ce se gândea la toate astea, stând întins în pat, sună telefonul.

— Alo? spuse cu o voce răguşită, amintindu-şi de toate emoţiile prin care trecuse în acea zi.

Dar zâmbi de îndată ce-i auzi vocea. Era Darryl care-l suna de la spital. Se trezise, întrebase unde era, îi era dor de el la fel ca şi lui. O nouă legătură sufletească, şi mai profundă, se crease între ei în acea dimineaţă.

— Unde eşti?

— În patul tău, spuse el zâmbind, şi mi-aş dori să fii lângă mine.

Dată fiind castitatea relaţiei lor, era cam hazardat să-i spună asta, dar bănuia că nu se va supăra, după ce trecuse prin atâtea în acea zi. Se simţea aproape la fel ca şi cum ar fi fost căsătoriţi şi ea îi spusese că va avea un copil.

— Auzi ceva urşi? îl tachină ea.

Mai părea încă slăbită, dar se vedea clar că îi era mai bine.

— Nici urşi şi nici lupi.

Dat fiind preţul pe care-l plătise la hotel, trebuiau să nu se audă decât zgomote de Rolls-Royce-uri.

— Mă simt singur fără tine.

— Nici aici nu-i prea plăcut, spuse ea.

Ura faptul că se afla în spital şi chiar îi era şi ei dor de el.

— Cum se simt băieţii?

— Dorm, cred. I-am culcat cam acum o oră. Iar dacă nu dorm, nici nu vreau să ştiu.

Era şi el aproape tot atât de obosit ca şi ea. O întrebă apoi, cu un zâmbet tandru:

— Ce face micuţul?

— Cred că bine.

Se simţea puţin stânjenită să vorbească cu el acest subiect. Era atât de nou pentru ea. Atâtea luni de zile, îl ignorase în mod deliberat pentru ca acum, brusc, să fie centrul atenţiei.

— E foarte straniu. Nu sunt obişnuită să mă întrebe nimeni despre asta.

— O să te obişnuieşti până la urmă. Când e sorocul, fiindcă tot veni vorba?

— La începutul lui ianuarie. Pe zece.

— Numai bine, de ziua mea de naştere. De fapt, ziua mea e de Anul Nou.

— Trebuie să fie plăcut să fii născut de Anul Nou.

— Este. Tot aşa cum e plăcut să ştii că cineva pe care îl iubeşti aşteaptă un copil, spuse cu căldură. E destul de multă vreme de când nu m-am mai gândit la bebeluşi. Îmi aminteşte de zilele în care Mike şi Terry erau foarte mici. Erau atât de drăgălaşi. Şi al tău va fi la fel, dacă o să semene cu tine.

Nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile. Bărbatul care îi era tată acestui copil o părăsise plin de furie, iar acesta, aproape un străin, pe care îl cunoştea doar de trei luni, era încântat să audă că ea va avea un copil. Acest lucru o făcu să se simtă dintr-odată protejată, fericită şi mult mai puţin singură.

— De ce eşti atât de bun cu mine?

Ce voia? Şi când avea s-o rănească? Pur şi simplu nu era posibil să fie atât de bun. Sau, poate, era?

— Pentru că meriţi.

Brusc, o pufni râsul:

— Mă foloseşti ca să faci investigaţii pe pielea mea pentru subiectele tale din serial.

Râse, amintindu-şi absurda paralelă între sarcina nelegitimă din serial şi cea a ei.

— Doamnă Adamson, trebuie să recunoşti că ştii să ţii lucrurile în viaţă. Sau ar trebui să-ţi spun altfel? întrebă el, neştiind dacă ea avea să-şi schimbe sau nu numele.

— Numele meu de fată este Darryl Torrence, spuse ea, gândindu-se că până la urmă va trebui să poarte din nou acest nume, de vreme ce copilul nu se putea numi Adamson. Era încă prea devreme să-şi pună problema asta. Abia aştept ziua de mâine. E atât de deprimant aici.

— Stai să vezi ce cameră ai la hotel!

— Abia aştept.

Se simţea de parcă era gata să plece în luna de miere, numai că mai avea încă un tub cu glucoză în braţ şi i se mai introducea încă oxigen prin două tuburi subţiri în nas, faţa, mâinile şi braţele arătau de parcă se luptase cu o pisică. Îşi amintea că unele zgârieturi i le făcuse Terry. Fusese o zi incredibilă, un miracol care îi emoţionase pe toţi şi cu toţii erau puţin cam ameţiţi de faptul că totul ieşise bine până la urmă. Mai ieşise la lumină şi altceva: Scott aflase de existenta copilului ei şi n-o alungase… şi… îşi zâmbi ea… îi spusese chiar că o iubea.

— Ne vedem mâine. Acum, odihneşte-te! îi spuse el blând, în şoaptă. Era târziu şi parcă întreaga lume se liniştise. O să-mi fie dor de tine…

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, dragul meu, şopti ea din salonul de spital de la Truckee.

— Şi nu uita, îi aminti el cu un zâmbet, cât de mult te iubesc.

Capitolul 20

Scott veni s-o ia pe Darryl de la spital a doua zi. Erau şi băieţii cu el. Aduseseră flori şi baloane şi o pancartă mare pe care scria MULŢUMESC, pe care Terry insistase s-o ducă el însuşi. Au ajutat-o să urce în maşină, încă nesigură pe mişcările ei. Se duseră direct la hotel ca ea să se poată odihni. Scott o aşeză pe un şezlong, pe balcon, îi fixă nişte perne ca să stea mai bine. Era impresionată de priveliştea pe care o ofereau împrejurimile şi-i recunoscu confidenţial lui Scott, că era mult mai plăcut decât la cort. El râse şi-i spuse că unii sunt în stare să facă orice numai să nu doarmă în cort, ceea ce ea, cu siguranţă, părea că făcuse. Într-o singură zi, fusese gata să-şi piardă viaţa, să-l salveze pe Terry şi să recunoască faptul că era însărcinată.

Comandară masa de prânz în cameră, după care Scott se duse cu băieţii la pescuit. Prinseră trei peşti şi-i duseră în bucătăria hotelului să fie curăţaţi şi prăjiţi. Era o situaţie care îi aranja pe toţi.

— Îmi place felul acesta de camping, spuse Darryl când, într-un târziu, sosiră tăvile cu presupuşii lor peşti în sosuri cu unt şi lămâie. Scott şi băieţii erau convinşi că aceia erau peştii pe care-i prinseseră ei, cu toate că Darryl bănuia că nu sunt.

Apoi, se uitară la nişte filme vechi la televizor, după care se duseră cu toţii la culcare devreme. În cursul nopţii, Darryl se trezi de mai multe ori, având impresia că aude diverse zgomote în cameră, însă, nu era decât Scott care se apleca deasupra ei ca să se asigure că totul era bine şi ca s-o întrebe dacă nu cumva avea nevoie de ceva. Îi mulţumi pentru acest lucru a doua zi la micul dejun.

— Nu e cazul să-ţi faci probleme pentru mine! Mă simt bine.

— Vreau să fiu sigur. Abia ieri ai ieşit din spital.

Era ca o cloşcă ce dorea să-şi apere puii. Ei i se părea minunat şi-i făcea plăcere.

— Mă simt foarte bine.

El remarcă, însă, faptul că nu se mişca, încă, cu aceeaşi siguranţă şi nu părea nerăbdătoare să iasă din casă. Până la urmă îi trebuiră patru zile ca să se refacă complet, iar la acea dată concediul ei era pe sfârşit. Reuşiseră, cu toate acestea, să se simtă minunat împreună, făcând multe plimbări în jurul lacului. Nu se mai duseră la râu, iar băieţii nu mai amintiră nimic de cererea lor de a merge cu pluta. În schimb, au vizitat parcul de stat Sugar Pine Point şi au fost fascinaţi de el. Au fost cu maşina până la Squaw Valley, au urcat cu telefericul până sus, după care s-au întors. A fost frumos!

Până în ultima seară, Darryl şi băieţii deveniseră buni prieteni, ca şi cum o cunoşteau dintotdeauna. O sunaseră pe mama lor. Îi povestiseră despre accidentul lui Terry şi de eroismul lui Darryl. Ea insistase să vorbească personal cu Darryl, să-i mulţumească. Părea o femeie de treabă la telefon, plânsese de-adevăratelea numai la gândul a ce s-ar fi putut întâmpla.

— Pare o persoană drăguţă, îi spuse Darryl lui Scott după convorbire. Se pare că încă te mai place.

— Cred că da. Şi mie îmi place, deşi ne enervăm unul pe altul uneori, când nu suntem de acord în legătură cu băieţii. Soţul ei e tare înfumurat. Consideră California un ţinut necivilizat, lipsit de cultură, aşa cum crede şi despre mine din cauza serialului. Nu cred că Alicia îl lasă să vorbească prea mult pe tema asta. Cel puţin, asta îmi spun băieţii. Se pare că ceilalţi copii pe

care îi au ei sunt foarte, foarte bine educaţi. Amândouă sunt fete, au patru şi respectiv cinci ani, iar el le pune deja să cânte la pian şi la vioară. Mie mi se pare că ar putea să mai aştepte vreo câţiva ani, zâmbi el. Tu ce crezi?

— Sunt de acord cu tine. Oricum, Alicia pare o femeie de treabă.

— Cred că ea îşi dorea pe cineva complet diferit faţă de mine… sau de cel care eram pe atunci… îşi dorea pe cineva care să stea mai mult timp cu ea, care să poată fi ţinut sub control, nu atât de imprevizibil şi de exuberant ca mine. Ceea ce cred că şi-a găsit.

— Îmi pare rău, spuse Darryl fără să se gândească, apoi o pufni râsul: Am vrut să spun numai că felul tău de a fi pare mai atractiv.

— Mulţumesc.

Se aplecă şi o sărută. Cu colţul ochiului îl văzu pe Terry chicotind într-un colţ al camerei. Se întoarse din nou spre Darryl. În ultimele zile mintea lui fusese plină de întrebări:

— Ce se va întâmpla când o să ne întoarcem, Darryl? Cu noi doi, vreau să spun?

— Nu ştiu, se uită ea în ochii lui. Ar fi vrut şi ea să ştie, dar nu era sigură de nimic. Ce-ai vrea să se întâmple?

Îşi închipuia că ştie, dar trebuia să se abţină, mai ales că trebuia să se gândească şi ce va face cu Patrick, dacă s-ar decide să se întoarcă. Nu era cinstit să se lanseze într-o relaţie cu cineva, ştiind foarte bine că, dacă el ar veni, ea s-ar întoarce la el. Simţea că are o obligaţie faţă de el şi faţă de copil, deşi, pe de altă parte, nu putea sta toată viaţa să-l aştepte. Pentru moment, el nici măcar nu-i vorbea, părea că voia s-o îndepărteze cu totul din viaţa lui, iar dacă aşa stăteau lucrurile, ea trebuia, cumva, să-şi ducă viaţa mai

departe.

— Ce-aş vrea eu să se întâmple? se gândi o clipă Scott, apoi zâmbi: Mi-aş dori un final frumos, care a fost precedat de un început frumos. Cred c-am început bine, nu? Ea dădu din cap. Aş vrea să-mi petrec timpul cu tine, să ne distrăm, să fim împreună când nu lucrăm. Aş vrea să te cunosc mai bine. Cred că deja te cunosc destul de bine, dar aş vrea să ştiu mai multe lucruri despre tine. Aş vrea ca şi tu să mă cunoşti mai bine. Aş vrea să fim aşa… ceva foarte deosebit… ei bine, zise el zâmbind, în ianuarie aş vrea… aproape că nu-şi mai putea ascunde emoţia, să ne bucurăm împreună dacă voi fi destul de norocos şi tu o să mai ai nevoie de mine.

— N-ai fi singurul care ai putea fi norocos, spuse ea cu lacrimi în ochi. Şi eu aş fi. De ce vrei să faci toate astea pentru mine? întrebă ea, temându-se încă şi fiind destul de încurcată. După tot ce făcuse Patrick ca s-o abandoneze, era greu de crezut că găsise pe cineva care să fie lângă ea.

— Vreau să fac „toate astea” pentru tine, pentru că te iubesc, spuse el simplu. Vreau să ştii că asta e o treabă foarte serioasă pentru mine. N-am mai avut o relaţie serioasă cu nimeni de ani de zile. Încă de când m-am despărţit de Alicia. Mi-am jurat că nu voi mai avea copii… nu vreau să mă îndrăgostesc de copilul tău ca apoi să-l pierd, dacă tu mă vei părăsi. Sunt gata să-mi asum acest risc, dacă tu eşti corectă cu mine. Dacă îmi spui cinstit că vrei să aştepţi până se întoarce Patrick după ce vei naşte copilul, mă gândesc să-mi asum şi acest risc încă de pe acum. E cât se poate de direct ceea ce-ţi spun. Vreau să-mi asum riscul şi să fiu pregătit pentru cazul în care vei avea nevoie de mine. Numai, te rog, nu uita să-mi spui şi mie ce se întâmplă, aşa cum ai făcut cu sarcina.

— N-am uitat, explică ea şi-i zâmbi.

— Mda, ştiu. Numai că n-ai adus vorba despre ea. O mică diferenţă. Cum aveai de gând să explici asta peste câteva luni, după ce mi-ai fi mâncat tot din casă?

Îi plăcea s-o tachineze. Ea aruncă un şerveţel spre el:

— Nu mănânc chiar atât de mult!

— Ba da. Dar aşa şi trebuie. Copilului îi trebuie mâncare.

Ea deveni serioasă:

— Nu ţi-e teamă să-ţi asumi acest risc? Dacă se întoarce? Îi datorez posibilitatea de a trăi cu copilul lui în aceeaşi casă, în aceeaşi măsură în care i-o datorez şi copilului.

— Nu sunt de acord cu tine. Nu cred că-i datorezi nimic, după felul în care s-a purtat cu tine. Dar dacă tu aşa crezi, eu va trebui să respect părerea ta. Numai că nu prea cred că o să se întoarcă. Oricine ajunge până la a renunţa la drepturile lui paternale, într-o situaţie în care, practic, tu ai putea să nu accepţi şi să le revendici. Nu este un om care are de gând să se întoarcă acasă şi să-şi ia în serios rolul de tată. Dar, poate mă înşel eu. Ţi-am spus: sunt gata să-mi asum riscul, pentru că eu te iubesc.

Spunând acestea, el se ridică de unde stătea şi se duse să o sărute. În ultimele două zile se simţise mai bine şi era mult mai multă pasiune în sărutările lor pe furiş. Se întreba şi ea ce se va întâmpla când se vor întoarce la Los Angeles, dar nu era nicio problemă, atâta timp cât erau acolo şi băieţii.

Petrecură în linişte noaptea acolo, stând de vorbă pe terasă, uitându-se la stele, ţinându-se de mână, iar el râse deodată, simţindu-se ridicol de fericit:

— Îţi dai seama ce nebunie e asta? Sunt

îndrăgostit de o femeie însărcinată în luna a patra. Ştii cât de comic o să fie când n-o să-ţi mai vezi nici picioarele? Asta, vorbind de dragostea modernă!

Începu şi ea să râdă de absurditatea situaţiei.

— Vreau să spun că asta s-ar putea întâmpla în filme… tipul o întâlneşte pe ea la supermarket, se îndrăgosteşte nebuneşte de ea, continuă să se întâlnească. Fata e măritată, bărbatul ei o părăseşte când constată că e însărcinată – cu copilul lui. Tipul de la supermarket reapare, se îndrăgostesc amândoi, unul de altul. Tipa se învârte de minune cu burta ei mare, ca Fred Astaire – Ginger Rogers. Se căsătoresc. Au copilul. Şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Drăguţ, nu? Poate aş putea aplica povestea într-un episod. Dar e prea simplu. Ca să pot introduce aşa ceva în serial, tu ar trebui să-l ucizi pe Patrick, copilul ar trebui să fie al altcuiva, apoi ar reieşi că eu, de fapt, eram deja căsătorit cu sora ta, sau poate că s-ar putea să fiu chiar tatăl tău, pe care tu nu-l cunoscuseşi niciodată. Asta e emoţionant. O să încerc să lucrez la aşa ceva cândva.

Ea râdea. Avea dreptate, era o situaţie ridicolă. El însă îşi aminti de o întrebare mai serioasă:

— Când se termină divorţul, pentru că veni vorba? înainte sau după naşterea copilului?

— Cam în acelaşi timp, cred. Nu ştiu data exactă.

— Ar fi drăguţ să-i poţi da micuţului un nume, altul decât Torrence.

Numele ei de fată. Era mişcată de felul în care el o spusese. Se oferea să se căsătorească cu ea, fie şi numai pentru a-i legitimiza copilul. Se întinse şi-l sărută pentru ceea ce-i spusese.

— Scott, nu trebuie să faci asta!

— Ştiu că nu trebuie. Dar s-ar putea să vreau

până atunci. Poate o să vrei şi tu... dacă mi se aşează bine cărţile şi sunt norocos.

Îi făcu cu ochiul, se lăsă pe spate şi se uită la stelele de pe cer. Ea ar fi vrut să poată răspunde la toate întrebările lui. Scott voia numai să i se lase o uşă deschisă pentru el în inima ei, iar ea nu putea cere mai mult de atât. De fapt, era chiar mai mult decât îndrăznise să spere vreodată. Se închipuise singură şi disperată până la naşterea copilului. Nici nu-i trecuse prin cap că o să i se întâmple aşa ceva înainte de a avea copilul.

Plecară a doua zi, îndreptându-se spre Los Angeles. S-au mai oprit o noapte la San Francisco, după care au mers pe autostrada cinci şi au ajuns la Los Angeles la vremea cinei.

Au luat cina îmbrăcaţi în pijama, în timp ce Darryl le povestea unele lucruri comice legate de departamentul de ştiri unde lucra. Tuturor le părea rău că se întorseseră. Mai ales lui Darryl, care trebuia să meargă la serviciu a doua zi. Scott mai avea două săptămâni de concediu, ca să aibe timp să se plimbe cu băieţii prin oraş, dar Darryl nu putea să-şi mai ia liber. Concediul ei se terminase.

— O să te vedem în fiecare zi? întrebă cu ochii îngrijoraţi Terry.

— O să trec în fiecare seară, după lucru, promit.

Apoi, Mike o întrebă:

— Te putem vizita la serviciu?

— Sigur, dar nu-i prea amuzant.

Era mereu foarte ocupată. Scott ştia asta. Sugeră să meargă cu toţii la Disneyland în weekend şi aşa o mai încurajă pe Darryl. Se simţea cam deprimată că nu putea fi cu ei tot timpul. Se simţi brusc dată la o parte, era chiar tristă după ce i-a dus la culcare şi a terminat de citit poveştile lor preferate.

— N-am niciun chef să plec, îi spuse ea lui Scott, după ce făcură curat în bucătărie.

Încă nu se dusese la apartamentul ei, toate lucrurile sale încă se mai aflau în valizele din hol.

— Atunci nu pleca! Poţi dormi în camera de oaspeţi.

— Băieţii o să creadă că sunt cam ciudată. În fond şi la urma urmei am propriul meu apartament unde să stau şi nici nu e prea departe.

— Şi ce dacă. Prefă-te că ţi-ai pierdut cheile.

Îi plăcea ideea, la fel şi ei, chicotiră şi ea acceptă. O jumătate de oră mai târziu, stătea pe canapea. Ea era îmbrăcată în cămaşă de noapte şi avea un halat de-al lui pe deasupra.

— E plăcut, râse, ea, mâncând floricele de porumb pe care le făcuse Scott puţin mai devreme. Parcă aş fi din nou copil, un copil care vine să stea în vizită la unul dintre prietenii lui şi rămâne peste noapte.

El zâmbi cu inocentă:

— Asta se numeşte altfel, când ai vârsta mea.

Avea aproape patruzeci de ani.

— Da? Cum?

— Cred că i se spune căsătorie.

Ea tăcu şi continuă să mănânce floricele de porumb. El zâmbi.

— Poate fi şi fericit, ştii? Mai ales între doi oameni care ştiu ce fac şi care, din întâmplare sunt îndrăgostiţi unul de altul. Ar putea fi chiar şi mai bine. Să avem un copil. Al nostru, vreau să spun. N-ar fi asta o treabă minunată?

Brusc, îi plăcu această idee, în ciuda multor ani în care se abţinuse. Era încântat şi la ideea copilului ei, fusese de altfel de când aflase şi-i tot spunea ce trebuie să facă pentru el.

— Ce crezi că vor spune băieţii?

— Desigur, vor fi surprinşi, îi zâmbi el, întinzându-i încă o mână de floricele de porumb. Copiii nu se gândesc la lucruri de acestea. Poţi aştepta până în luna a şaptea să le spui, şi tot o să fie surprinşi. Ei îşi închipuie numai că eşti grasă, până le spui altceva.

— E rezonabil... Aşa am crezut şi eu... până când am făcut testul.

— Ai fost surprinsă? fu el curios să afle.

— Mai mult sau mai puţin. Poate mai puţin decât mai mult. La vremea aceea îmi spuneam că e din cauza şocului pe care mi-l provocase constatarea, acum cred, însă, că nu era. Eram numai speriată la gândul modului în care va reacţiona Patrick.

— Când i-ai spus?

— Când s-a întors dintr-o călătorie. Şi n-a fost prea încântat.

Ceea ce era destul de puţin spus.

În acea noapte, ea dormi în camera de oaspeţi. Dimineaţa, băieţii au venit să stea de vorbă cu ea. Erau încântaţi că rămăsese acolo, în loc să fie surprinşi. Voiau ca ea să rămână în fiecare seară, numai că ea le spusese că trebuia să se întoarcă la apartamentul ei. De altfel, trebuia să se ducă chiar în acea dimineaţă să se îmbrace corespunzător pentru a merge la serviciu. Mike şi Terry o însoţiră. Fură surprinşi să vadă că nu exista niciun fel de mobilă în apartament; Terry se uită prin jur dezaprobator.

— De ce trăieşti aşa? întrebă el. Nici măcar canapea n-ai!

Asta era minimum pentru el. Mike se întristă pentru ea, se gândi că poate era prea săracă să-şi cumpere şi Scott ar fi trebuit să-i dea măcar atâta. Ea

însă se grăbi să-i liniştească:

— Soţul meu a luat totul cu el când a plecat, explică ea.

— Foarte urât din partea lui, spuse Terry, iar ea nu-l contrazise.

— De ce nu ţi-ai cumpărat alta? întrebă Mike.

— N-am avut timp. De altfel, n-a plecat de prea multă vreme.

— De când? vru Terry să ştie.

— De vreo două luni… ei, aproape trei, cred.

— Ar trebui să-ţi cumperi nişte mobilă, o sfătui foarte serios Terry Robinson.

— O să încerc. Poate că, până vă întoarceţi voi, acest loc va arăta din nou aşa cum trebuie.

Se duse sus să se îmbrace ca să meargă la birou, iar când se întoarse jos, Mike fluieră. Purta o rochie simplă din pânză albă, dar era bine croită şi-i lăsa să i se vadă picioarele. Parcă era cu totul alta.

— Ştii, ar trebui să ţii regim, spuse Mike. Şi mama a ţinut. Acum arată foarte bine. Ţi-ar sta foarte bine dacă ai slăbi câteva kilograme… vreau să spun că eşti drăguţă şi aşa… numai că… ştii, ai arăta şi mai bine dacă ai mai da jos câteva kilograme din jurul taliei.

Ea începu să râdă, dar se prefăcu că-l ia în serios chiar în momentul în care Scott sosi.

— Ei bine, am rezolvat toate problemele mele, explică ea. Am nevoie de o canapea şi trebuie să ţin regim.

Abia se abţinea să nu râdă, dar el se uită cu consternare la fii lui:

— Tu i-ai spus asta lui Darryl? îl întrebă pe Terry.

— Nu, îi apără ea, am ajuns împreună la această concluzie. Din păcate, au dreptate.

Desigur, ea nu le spusese că va fi nevoită să scoată apartamentul la vânzare peste două luni şi că aştepta un copil.

Plecă apoi la birou şi întreaga zi i se păru nesfârşită fără ei. Era foarte încântată să se întoarcă acasă în seara aceea, dar se duse să doarmă la ea în apartament, întrucât se gândi că Scott avea şi el nevoie să mai petreacă ceva timp cu ei.

S-au distrat de minune la Disneyland, dar ultima zi de şedere a lor veni prea repede. Scott îi duse pe toţi din nou la Spago, numai că a fost o cină cam tristă. Scott şi Darryl erau atât de trişti să-i vadă plecând, pe cât de zdrobiţi erau copiii să-i părăsească. Amândoi băieţii plânseră când se duseră la culcare în seara aceea.

A doua zi, Darryl îi însoţi la aeroport, numai ca Scott să nu se simtă singur după plecarea lor. După ce au plecat, ea se simţi de parcă îi murise cineva. Feţele lor erau aşa de triste, le făcură semne cu mâna până în ultimul moment în care s-au urcat în avion. Promiseră să sune de îndată ce ajungeau acasă şi apoi de mai multe ori după aceea. Terry îi mai şopti o dată că-i mulţumeşte pentru că l-a salvat. Amândoi o sărutară de rămas bun, iar ea plânse la fel de mult ca şi ei.

— Nu mă pot obişnui cu asta, îi spuse Scott în drum spre maşină. Înainte mi se părea cumplit să-mi iau rămas bun de la ei. Încă mai am aproape aceleaşi sentimente şi acum.

Când ajunseră în maşină, el îşi puse braţele în jurul ei ca s-o consoleze. Nu era însă nimic ce-o putea linişti, nimic ce să-i aducă înapoi înainte de Sărbătoarea Recunoştinţei (a patra joi din luna noiembrie).

— De aceea n-am vrut să mai am copii. N-am mai vrut să-i pierd.

Şi cu toate acestea… voia să fie alături de ea şi de copil… şi să renunţe în cazul în care Patrick s-ar fi întors. Scott Robinson era categoric o persoană uluitoare.

Capitolul 21

Când s-au întors după plecarea băieţilor, liniştea din apartamentul lui Scott era insuportabilă. Scott arăta de parcă-i murise cel mai bun prieten, în vreme ce Darryl încerca să-l distragă şi să-l consoleze. Se oferi chiar să gătească cina.

— Tu uită-te la televizor, în timp ce eu o să pregătesc ceva de mâncare, sugeră ea.

El fu de acord. Se uită fără interes la televizor, cu gândul la băieţi şi cu urechea aţintită şi spre bucătărie. La un moment dat, auzi că ea începuse să se încurce printre vase, unele le scăpa pe jos. Auzi căzând mai întâi vasele metalice ale mixerului, apoi un zgomot de crătiţi ciocnite, pocnituri de uşi de dulapuri. Zâmbi. Darryl era foarte capabilă oriunde în altă parte, numai în bucătărie nu.

— Să vin să te ajut? întrebă el din cameră, dar ea îi răspunse cam distrat:

— Nu, nu e nevoie. Unde ţii vanilia?

— Ce pregăteşti?

— Lasagna, răspunse ea şi iar scăpă câteva vase, mai trânti nişte uşi de la dulapuri.

El apăru, cu un zâmbet larg, în uşa de la bucătărie.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, Darryl, dar

în lasagna nu se pune vanilie. În reţeta pe care o folosesc eu, cel puţin. Tu cred că faci altceva.

Îl amuza foarte tare. Ea, însă, se simţea complet frustrată. Pe masă avea numai boluri, tăvi, un fel de tigaie, iar el se abţinu de la orice fel de comentarii.

— Of, taci din gură! zise văzând privirea lui şi dându-şi părul din ochi cu dosul palmei. Ştia că nu se pune vanilie în lasagna. Fac glazură pentru desert. Şi o salată *Caesar.*

— Sună grozav! N-ai nevoie de o mână de ajutor?

— Nu; mie, de fapt, mi-ar plăcea nişte mâncare rece, zâmbi ea timid. Ce-ai zice de un sandviş?

El râse, intră în bucătărie şi o cuprinse de mijloc. Nu se simţea niciodată singur cu ea, mai ales de când veniseră băieţii, de când îi spusese că o iubea. Băieţii stătuseră cu el o lună; o lună în care o mulţime de lucruri se petrecuseră.

— N-ai vrea să ieşim să mâncăm în oraş? întrebă el, savurând mirosul părului ei strălucitor, în vreme ce o ţinea în braţe. Am putea merge la „Spago”.

Era unul dintre oamenii pentru care se găsea un loc în acest restaurant, oricând voiau. Era unul dintre cei din elita Hollywoodiană; mulţi alţii ar fi dat orice, numai să intre în „Spago”.

— Sau ai vrea să gătesc eu ceva pentru tine?

Îi plăcea mai mult ideea de a rămâne acasă cu ea şi abia aşteptase să aibă o seară liniştită. Era sâmbătă seara şi toate restaurantele din oraş erau foarte aglomerate.

— Nu, spuse cu încăpăţânare, privind dezordinea pe care o făcuse. Am spus că eu o să gătesc cina şi exact asta o să fac.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş da o mână de ajutor? Ajutor de bucătar.

— Bine, râse ea cu o privire jucăuşă. Spune-mi cum se face lasagna.

El râse şi începu să pună lucrurile în ordine. Făcură împreună o salată, el pregăti nişte fripturi, în timp ce stăteau de vorbă despre copii, despre serialul lui, despre noua sesiune de spectacole de la televiziune. Pe el îl afectau mai puţin schimbările de anotimp, spre deosebire de serialele care se difuzau seara, deoarece serialul lui, fiind un serial de după-amiază, continua şi pe perioada verii, tot timpul anului. Numai că, oricum, trebuia să facă în aşa fel încât să fie mereu atractiv, plin de viaţă, introducând noi comploturi, dezvoltând intriga. Discutară amândoi multă vreme despre aceste lucruri, îi plăceau ideile ei. Îi dăduse unele sugestii, pe care le aşternuse pe hârtie, care îl impresionaseră. Le discutară din nou în timpul cinei.

— Sunt de acord cu tine, Darryl. Dar mai întâi trebuie să se nască copilul Brendei, îi explică el. Îmi place ideea de răpire a copilului. Copilul dispare… reiese că este cineva care îl urăşte pe Chris, n-are nimic cu ea, sau… se gândi el o clipă, sau… este chiar tatăl copilului, care îl ia… O urmărire palpitantă prin numeroase state, cu o mulţime de aventuri… iar când este găsit, cu copil cu tot, desigur, abia atunci aflăm adevărata identitate a tatălui copilului.

Părea încântat, iar ea îl privea fascinată. Se întreba cum de puteau aceşti oameni exista în mod permanent în mintea lui, numai că tocmai începea să înţeleagă.

— Cine este tatăl copilului, de fapt?

— Nu m-am gândit încă la asta.

Darryl râse de răspunsul lui:

— E însărcinată şi tu nu ştii cine este tatăl? E îngrozitor!

— Ce vrei? E o aventură modernă.

— Extrem!

— De fapt, îmi place sugestia pe care ai făcut-o ieri, întrucât, dacă reuşim s-o facem să pară plauzibilă, să fie şi drăguţă, aşa cum le place telespectatorilor, avem un nou subiect inepuizabil de exploatat.

— Dar Matt? sugeră Darryl.

— Matt? păru Scott surprins. La el nu se gândise. Era prea evident, deşi în aceeaşi măsură putea să lui pară deloc evident. Era soţul celei mai bune prietene ale Brendei, dar prietena ei murise şi el era văduv: era o sugestie perfectă. Chris fiind închis pe viaţă pentru cele două crime comise, era foarte normal ca Brenda să se lege de cineva cu care s-ar putea căsători până la urmă. E o idee excelentă! Actorul care-l interpreta va fi foarte încântat. Partea lui din serial stagna de luni de zile, de când nu mai avea parteneră şi el era un actor foarte bun. Darryl eşti genială!

— Da, zâmbi ea dulce, şi o nemaipomenită bucătăreasă, nu crezi?

— Desigur!

Se întinse şi o sărută. Era plăcut să fii cu ea. Îi plăcea şi faptul că nu avea idei preconcepute în privinţa serialului, mai mult, avea impresia că îi plăcea.

— Te vezi lucrând la un asemenea serial? spuse el ceea ce gândise în ultima vreme, de când începuse să-i dea nişte idei atât de bune despre serial.

— Nu m-am gândit. Sunt prea ocupată cu răpirile, violurile, crimele şi dezastrele naturale din lumea reală. Un serial ar fi mult mai plăcut. De ce mă întrebi, faci noi angajări?

— Se prea poate. Ai fi interesată?

— Vorbeşti serios? îl privi ea surprinsă. Mi-ar place foarte mult.

— Şi mie!

Îl incita ideea de a lucra alături de ea. Amândoi aveau însă o serie de alte probleme de luat în consideraţie mai întâi şi asta o ştia mai ales ea.

Era divorţul pe care îl intentase Patrick şi pentru care ea îşi angajase un avocat, apoi, prin ianuarie, avea să se nască copilul. Se hotărâse deja să-şi ia concediul medical prenatal, dar celor de la serviciu nu le spusese încă nimic. Poate, după naşterea copilului, se va duce să lucreze cu Scott, în loc să se întoarcă la departamentul de ştiri. Era, oricum, o idee incitantă. Sorbind din cappuccino, pe care Scott îl pregătise, îşi dădu seama că-i surâdea ideea. Se temea puţin să combine activitatea profesională cu viaţa intimă, cu relaţia lor, dar, poate, nu va fi nicio problemă. *Merita*, măcar, să te gândeşti la asta.

— E ceva ce nu poţi face? întrebă ea admirativ, în vreme ce se aşeză pe un scaun şi-l privi, gândindu-se ce plăcut ar fi să lucreze împreună.

— Da, zise el, întinzându-se să o sărute pe buze, copii. Apropo, cum te simţi?

Se simţea jenată de câte ori o întreba despre sănătatea ei. Nu era încă pregătită să vorbească despre sarcină cu el, cu toate că el fusese foarte drăguţ cu ea încă din momentul în care aflase. Să discute despre asta, însă, încă i se mai părea straniu: era secretul ei cel mai mare, cel mai profund.

— Bine, îl asigură ea.

Era surprinzător, dar nu avea niciun fel de efecte secundare aventura ei de la Lacul Tahoe. Se dusese la doctor de îndată ce sosise acasă. Până la urmă rănile i se vindecară, zgârieturile îi trecură, fătul era în stare perfect normală. Era uluitor! Mai că nu-i venea să creadă doctorului când îi spuse prin ce a trecut. Îi spuse că purta un făt uimitor de puternic, iar

Scott fu uşurat să audă asta. Se purta de parcă era copilul lui şi de câte ori amintea de acest lucru, pe ea o impresiona.

— Te sperie să fii însărcinată, Darryl? întotdeauna m-am gândit că trebuie să fie cam înfricoşător. E atât de ciudat! Faci dragoste cu cineva şi acea micuţă sămânţă se dezvoltă, devine o fiinţă mică, ca şi cum ai fi înghiţit-o, sau ceva asemănător. Şi creşte în tine, până când arăţi de parcă eşti gata să pocneşti, apoi vine partea cea mai grea: trebuie să-l scoţi. Asta trebuie să fie înfricoşător. Din punct de vedere psihologic, vreau să spun. Fizic, merge cumva. Lucrul care pe mine m-a impresionat dintotdeauna, ca bărbat, este că te gândeşti – Doamne, dacă aş fi în locul ei, n-aş mai face niciodată aşa ceva – iar două ore mai târziu, o femeie care tocmai a născut îţi va spune că n-a fost chiar aşa de rău şi că ar face-o din nou imediat. E într-adevăr uluitor! Nu crezi?

— Da. Totul mi se pare cam ciudat. Mai ales că, în cazul meu, n-a fost nimeni cu care să vorbesc despre asta, aşa că de multe ori parcă nici nu există. Numai acum încep să îmi dau seama că nu mai pot ignora acest lucru şi că va trebui să-l înfrunt.

Îi mai dădu un cappuccino. Categoric, era un mult mai bun bucătar şef decât ea.

— Îl simţi mişcând deja?

Ea clătină din cap.

— E minunat când se întâmplă. Viaţa… spuse el aşezându-se şi privind-o cu dragoste:… Este miraculos, nu? Mă uit la băieţii mei şi mă gândesc ce minune sunt, chiar aşa mari cum sunt acum, cu părul în vânt, cu genunchii plini, formaţi în jeanşii lor, cu adidaşii murdari, pentru mine sunt nemaipomeniţi!

Era una din calităţile pe care începuse să le iubească la el: era atât de real, de bun, blând, trata cu

seriozitate lucrurile care erau cu adevărat importante, de exemplu prietenia, dragostea, familia, adevărul. Iubea la el valorile morale pe care el le aprecia. Spre deosebire de Patrick care fugise din faţa greutăţilor pe care i le impuneau existenţa unui copil. El nu voia să dea nimic nimănui, ceea ce-l deosebea complet de Scott. Încă nu-i venea să creadă ce norocoasă fusese că-l întâlnise. El punea ceştile în chiuvetă când se întoarse cu un zâmbet timid şi ochii lor se întâlniră, iar ea se simţi parcă atrasă realmente spre el, ca de o forţă magnetică.

— Da, ştia că avea de gând s-o întrebe ceva, iar pe el îl pufni râsul de presimţirea ei.

— Intenţionam să-ţi pun o întrebare, dar nu ştiu precis dacă ar trebui sau nu să ţi-o pun.

— Despre ce? Dacă sunt virgină? De fapt, sunt, da!

— Slavă Domnului! scoase el un sunet de uşurare. Urăsc femeile care nu sunt virgine.

— Şi eu!

— În acest caz, zâmbi el... n-ai vrea să petreci noaptea aici? Poţi dormi în camera de oaspeţi, dacă vrei.

Era o prostie, ea avea propria ei casă foarte aproape. Dar o tenta să rămână cu el. Era atâta singurătate la ea acasă, cu o singură lampă care să lumineze camera. Continua să-şi spună că n-avea niciun rost să cumpere mobilă dacă tot urma să vândă apartamentul. Camera de oaspeţi a lui Scott era ca un rai călduros, primitor, plăcut, ca şi el, un loc minunat unde să te ascunzi de presiunile exercitate de lumea din afară şi să te bucuri de prezenţa lui, de căldura lui sufletească.

— Pare cam prostesc, nu? spuse ea ruşinată. Ar trebui să merg acasă.

— Mă gândeam… păru trist o clipă. O să fie foarte trist fără băieţi aici în seara asta. Ea ştia că o să fie. Am putea face floricele de porumb şi apoi ne-am uita la nişte filme vechi la televizor, ce zici?

— Adjudecat! Accept, zâmbi ea din nou cu timiditate. Îi plăcea să fie cu el, dar se prefăcu a fi serios în timp ce-i punea o altă întrebare:

— Dintr-un punct de vedere strict obiectiv, poţi să-mi spui ce te-a determinat să iei această hotărâre? Floricelele de porumb sau filmele vechi? Ar trebui să ştiu, asta în cazul în care voi vrea să te conving şi cu altă ocazie.

Ea râse:

— Floricelele de porumb. Şi un mic dejun gratuit mâine dimineaţă.

— Cine a spus ceva despre micul dejun? o tachină el cu o privire inexpresivă.

— Fii drăguţ, altfel îţi fac eu lasagna… cu vanilie!

— Uite, exact de ce mă temeam: *Virgina cu Vanilie*, iată un titlu bun pentru un nou serial… sau măcar un singur episod… ce crezi?

Se întoarse şi se apropie de ea, în vreme ce intrau în camera de zi. Vocea ei deveni caldă şi-i răspunse:

— Cred că eşti minunat!

Îşi puse din nou braţele în jurul ei, o sărută uşor pe gât:

— Mă bucur să aud asta… cred că te iubesc…

Şi ea ştia că-l iubeşte la rândul ei. Ştia deja de săptămâni întregi, încă de când se trezise dimineaţa în spitalul Truckee, când el îi spusese că o iubeşte pe ea şi pe copil. Era ciudat să vorbească despre el acum.

Părea să ştie mai multe lucruri despre sarcină şi despre copii decât ea. Într-un fel, era reconfortant, însă începea să devină foarte dependentă de el şi-i plăcea din ce în ce mai mult să-l ştie lângă ea.

— Ce-ai zice dacă ne-am uita la televizorul din camera mea în seara asta? întrebă el.

El avea un televizor foarte mare în camera lui. El şi băieţii se uitau de obicei la el din pat. Stătuse şi ea cu ei, de mai multe ori, dar acum era altceva, ei erau plecaţi şi, la început, a fost cam stânjenitor să stai în acelaşi pat, singură cu el, cu toate că trebuia să recunoască faptul că-i făcea plăcere.

Ea se sprijini de marginea patului, îşi puse nişte perne la spate, iar el fixă televizorul cu telecomanda, apoi plecă din cameră să facă floricelele de porumb. Ea rămase acolo, gândindu-se cât de mult însemna pentru ea, cât de ataşată de el era. Era ciudat să fii atrasă sexual de un bărbat care nu ţi-e soţ, mai ales când eşti cam în a cincea lună de sarcină. Dar, asta era iar ea nu ştia cum să-i arate că-l dorea.

— Floricele de porumb! anunţă el când sosi din bucătărie cu un bol enorm, plin. Erau încă fierbinţi, sărate şi făcute perfect.

— Sunt grozave, zâmbi ea, în timp ce el schimba pe un canal ce transmitea numai filme vechi. Era un film cu Cary Grant, iar Darryl spuse să-l lase pentru că-i plăcea filmul. El se aşează mai aproape de ea şi o sărută cu tandreţe.

— Şi mie îmi place filmul, spuse el.

Era adevărat. Era cel mai bun prieten al ei, dar era mai mult de atât. El se trezi că nu se mai putea abţine să n-o sărute, în timp ce ea tot mânca floricele, prefăcându-se că este atentă la film. Stătea pe pernele de la marginea patului lui, imaginea de la televizor începu să se estompeze, descoperi că nu-i mai păsa de

film, îl sărută şi ea, cu o pasiune crescândă pe care n-o mai resimţise. El îi şopti la ureche:

— Ţi-ai luat anticoncepţionalele?

Ea începu să râdă şi-l sărută la rândul ei:

— Da, şopti şi ea.

Era umor, dragoste, plăcere şi bucurie între ei, dar deveniră amândoi mult mai serioşi pe măsură ce dorinţa le creştea amândurora, iar filmul de dragoste cu Cary Grant fu dat uitării. El aşeză bolul cu floricele de porumb jos, stinse lumina şi se întoarse din nou la ea. Era aşa de frumoasă, de sexy şi de blajină. Era încă îmbrăcată în rochia subţire, de culoarea piersicii pe care o purtase când i-a condus pe băieţi la aeroport. El începu să i-o descheie încet, în vreme ce ea îşi strecurase mâinile cu înfrigurare pe sub puloverul lui. Buzele lor se atingeau, se despărţeau, apoi se atingeau din nou. Părea s-o devoreze cu sărutările lui şi, într-un final, se treziră amândoi goi, unul în braţele celuilalt. El uită de toate precauţiile şi făcură dragoste, deveniră o singură fiinţă, oferindu-şi extaz şi plăcere unul alinia, ore în şir.

Niciunul dintre ei n-avea nici cea mai vagă idee cât era ceasul când, în fine, stăteau întinşi unul lângă altul, încă sărutându-se şi discutând în şoaptă, pe întuneric.

— Eşti atât de frumoasă! spuse el şi-i atinse faţa cu mâinile, apoi îşi lăsă degetele să coboare în voie. Avea un corp minunat, chiar şi acum se vedea ce subţire şi fragilă trebuie să fi fost când nu era însărcinată.

— Te simţi bine? se temu el dintr-o dată că poate o rănise pe ea sau copilul. O vreme, uitase complet de copil. Ea însă zâmbi şi-l sărută pe gât, pe buze, îi atinse pieptul lui puternic cu mâinile ei. O făcea să se simtă fericită, în siguranţă, protejată.

— Eşti minunată!

Ochii lui străluciră de dragoste pentru ea şi, în timp ce o privea, mâinile simţiră rotunjimea moale a abdomenului ei, când deodată ea se încruntă şi-l privi ciudat:

— Tu ai făcut asta?

— Ce?

— Nu ştiu… ceva… nu ştiu exact ce-a fost…

Simţise ceva asemănător unei vibraţii şi la început se gândi că era de la mâinile lui, dar ele nu se mişcaseră, apoi brusc, amândoi îşi dădură seama ce era în acelaşi moment: simţise copilul mişcând pentru prima dată. Era ca şi cum copilul devenea în fine o fiinţă vie, prin dragostea lor. Era copilul lui acum, al lor, pentru că el şi-l dorea şi pentru că o iubea pe ea.

— Lasă-mă să-l simt şi eu!

Îşi puse din nou mâinile pe ea, dar nu simţea nimic, apoi, pentru o secundă i se păru că simte ceva, numai că foarte încet, mişcările erau foarte încete încât era dificil să le percepi. O trase mai spre el şi-i ţinu în mâini sânii ei plini, simţindu-i mirosul plăcut lângă el. Iubea totul la ea. Era ciudat să o cunoască în acest fel, într-o stare de tranziţie. Era totuşi singurul fel în care o cunoştea şi se simţea mai apropiat şi de copil, ca şi cum era al lui. Părea a fi atât de mult o parte din ea, încât iubind-o pe ea nu puteai să nu-l iubeşti şi pe micuţ, iar el exact asta îşi dorea.

O acoperi cu grijă cu cearceafurile şi pătura lui, apoi stătură aşa întinşi acolo, cuibărindu-se unul într-altul, şoptind, discutând, visând şi vorbind despre copil.

— E atât de comic, mărturisi el, auzind vag vocea lui Cary Grant, undeva parcă la mare distanţă.

Uitaseră cu totul de floricelele de porumb şi de film.

— Simt că acest copil este şi o parte din mine acum. Nu ştiu… îmi aminteşte de lucruri familiare, toată acea încântare, tot acel freamăt pe care l-am simţit înainte de naşterea lui Mike, apoi a lui Terry. Mă trezesc gândindu-mă să cumpăr un leagăn, să te ajut să aranjezi camera, să fiu şi eu prezent când se va naşte, după care trebuie să-mi spun să o las mai moale… că nu este al meu… spuse el cu regret.

Ar fi vrut să fie. Chiar dacă nu făcuse decât pentru prima oară dragoste cu ea, şi-ar fi dorit foarte mult acest lucru.

— Eram atât de nefericită înainte de a te întâlni, atât de singură, parcă eram pierdută… îl privi ea cu seriozitate, întrebându-se ce simţea el oare.

— Chiar nu te deranjează faptul că voi avea un copil? Mă simt atât de grasă şi urâtă uneori.

— Asta, draga mea, mai întâi va fi şi mai rău, înainte de a fi mai bine. O să te umfli ca un balon, iar mie o să-mi placă la nebunie. O să fii aşa de mare şi de dulce şi o să te simţi atât de bine cu copilul.

— Răule!

Se strâmbă la ideea de a deveni enormă. Era ceva la care nu se gândise şi aproape că i se făcea teamă. Coapsele îi erau deja parcă de două ori mai mari decât erau cu două luni în urmă, iar sânii păreau enormi comparativ cu mărimea lor normală. De felul ei, era mică şi n-avea sânii prea mari. Toate schimbările i se păreau atât de ciudate, străine de ea, cu toate că, în ciuda acestor lucruri, era încântată de ideea de a avea un copil. Nu-i venea să creadă că era şi el. Era într-adevăr un miracol că-l găsise.

— E ca un fel de dreptate poetică, spuse el zâmbind. Să mă îndrăgostesc de o femeie însărcinată în luna a patra, patru şi jumătate, nu? Am mai ieşit cu fel de fel de superbe modele şi actriţe pe care oricine

şi le-ar dori măcar o dată în viaţă, dar iată-mă aici, cu femeia pe care o iubesc, în plină floare, care, în orice moment, ştii, n-o să-şi mai vadă nici pantofii din cauza burţii.

— Mă îngrozeşti! E vreo modalitate de a evita să ajungi aşa, cât casa? întrebă ea cu îngrijorare în ochi, dar el se întinse şi o sărută:

— Absolut niciuna. E un frumos cadou! Bucură-te de el!

— O să mă mai iubeşti şi când o să fiu enormă?

Era o întrebare firească pe care fiecare femeie i-o pune soţului ei când este însărcinată.

— Desigur! Tu nu m-ai iubi dacă eu aş fi acela care are un copil în el?

Ea râse de această idee, dar el o spunea atât de natural, încât, dintr-o dată, sarcina nu mai părea chiar atât de îngrozitoare. Asta făcea el cu toate. Cu Scott, totul devenea normal, uşor şi simplu.

— Ba da, îi zâmbi ea dulce din pat.

— Înseamnă că ţi-am răspuns la întrebare, nu? Eşti frumoasă aşa însărcinată. Poate că ar trebui să te îngrijoreze gândul a ce-mi vei face când vei fi din nou slabă. Ce-mi faci când eşti aşa, ştim deja.

El zâmbi în colţul gurii, iar pe ea o pufni râsul.

Se simţea foarte în largul ei cu el şi se simţea iubită cum nu mai fusese niciodată. Frumuseţea era că şi ea îl iubea cum nu mai iubise pe nimeni… nici măcar pe Patrick. Patrick nu fusese niciodată atât de bun cu ea, atât de blând, de înţelept, atât de receptiv la nevoile ei, la temerile şi stările ei sufleteşti. Nu exista nicio îndoială în mintea ei: era o femeie norocoasă, iar Scott Robinson era un om deosebit.

— Îmi stârneşti toate dorinţele, Darryl, o tachină el, oftând, prefăcându-se gata s-o atace din nou.

— Nu contează, râse ea. Unde sunt floricelele

mele de porumb?

— N-ai pic de inimă, se întinse şi i le dădu. Numai stomac!

O sărută zgomotos pe piept şi se duse să aducă o sticlă de apă minerală, ştiind dinainte de a-i spune că îi era deja sete.

— Îmi citeşti gândurile, ştii?

— Vine, cu timpul!

Îşi dorea din tot sufletul să mai facă dragoste cu ea, dar se temea să nu exagereze şi să-i facă rău copilului. Voia să aibă răbdare şi s-o iubească cu cumpătare în următoarele patru luni şi jumătate. Părea un efort minor în comparaţie cu miracolul pe care îl reprezenta un copil şi cadoul ce i se oferea de a-l avea alături de ea. Luă şi el nişte floricele, închise televizorul şi se uită la ea. I se părea că acum aparţineau unul altuia, că erau una şi aceeaşi fiinţă şi parcă fuseseră căsătoriţi dintotdeauna. Era imposibil de crezut că ea era căsătorită cu altcineva şi purta copilul altui bărbat. Un bărbat care n-o dorea nici pe ea, nici pe copil.

În timp ce Darryl începea să adoarmă, sună telefonul. Erau Terry şi Mike care ajunseseră cu bine la New York şi-l sunau pe el să-i spună.

— Cum aţi călătorit?

— Foarte bine! spuse Terry.

Stewardesa îi permisese să mănânce trei crenvurşti. Scott comandase mâncarea în mod special pentru ei din Los Angeles. Era numai unul dintre multele lucruri la care el se gândea întotdeauna.

— Ce mai face Darryl? E acolo? întrebă el cu speranţă, iar Scott se uită spre ea şi dădu din cap:

— Mda. Ne uităm la televizor şi mâncăm floricele de porumb şi ne este dor de voi. A fost tare trist aici după ce aţi plecat voi. Abia vă aşteptăm să veniţi de Sărbătoarea Recunoştinţei.

Era întotdeauna cinstit cu ei şi cu ceea ce simţea pentru ei. Deja folosea cuvântul *noi* pentru a vorbi despre el şi Darryl. Nu exista nicio îndoială în mintea lui că vor fi tot împreună şi atunci. Numai că atunci va trebui să le spună băieţilor despre copil. O va lăsa pe Darryl să decidă ce doreşte să le spună despre el. În vreme ce se gândea la acestea, puse o mână pe burta ei să vadă dacă simte copilul. Simţea că e şi al lui acum că fusese mai aproape de el şi-i simţise corpul ei împreunat cu al lui. Nu se simţise mai apropiat de nicio altă femeie.

Mike trecu la aparat şi-i povesti filmul pe care-l văzuse în avion. Ceva despre războiul din Vietnam; pe el îl întrista, dar lui Mike se pare că-i plăcuse foarte mult. Ceru apoi să vorbească cu Darryl; Scott o zgâlţâi uşor şi-şi puse mâna peste receptor:

— E Mike la telefon, iubito. Vrea să vorbească cu tine.

— Bine!

Luă receptorul, somnoroasă, dar când vorbi cu el făcu un efort ca să pară trează:

— Bună Mike! Cum ai călătorit? Ceva fete drăguţe?

El chicoti auzind întrebarea. Ea fusese prima care şi-a dat seama că începuse să-l intereseze fetele şi că petrecea multă vreme în baie cu pieptănul şi aranjatul.

— Nu prea. Numai una, chiar în spatele nostru.

— I-ai luat numărul de telefon? îl tachină Darryl, dar el răspunse serios:

— Da. Locuieşte în Connecticut. Tatăl ei e pilot.

— Ce păcat că nu ţi-a plăcut… mai mult… râseră amândoi, după care Darryl vorbi cu Terry. Eu şi tatăl vostru am stat aici trişti şi ne-am simţit singuri toată seara. Nici floricelele de porumb nu mai au

acelaşi gust fără voi.

— Mulţumesc frumos, păru Scott ofensat şi ascultă cu plăcere conversaţia animată dintre ei trei.

Se comporta minunat cu copiii lui, nu va putea uita niciodată că îi salvase viaţa lui Terry, punându-şi-o în pericol pe a ei şi a copilului ei. Nu mai fusese atât de speriat niciodată în viaţa lui... când a văzut corpul neînsufleţit al băiatului, apoi pe al ei... se cutremură când îşi aminti.

Îi dădu din nou telefonul lui, el mai stătu o vreme de vorbă cu băieţii, apoi îi lăsă să meargă să-şi petreacă restul timpului cu mama lor, povestindu-i ce-au făcut în vacantă cu el. Nu-i mai văzuse de o lună, iar Scott ştia că era nerăbdătoare să stea de vorbă cu ei.

— Par a fi atât de aproape, dar sunt tare departe, spuse trist Darryl.

Trei luni i se păreau nesfârşite, până să-i revadă, şi se întreba cum va rezista el, mai ales că nu avea pe nimeni altcineva din familie în California. Ar fi fost altceva dacă s-ar fi recăsătorit şi avea alti copii. Chiar şi aşa nu ar fi fost o prea mare diferenţă. Mike şi Terry erau deosebiţi, unici în felul lor, iar abia acum înţelegea ea ce dor îi era lui de ei.

— Mai este atât de mult până la Sărbătoarea Recunoştinţei, spuse ea.

— Acum ştii şi tu cum e, sau măcar într-o oarecare măsură, spuse el cu seriozitate şi se întinse înapoi în pat. De aceea nu mi-am mai dorit copii.

N-am vrut să-mi facă cineva aşa ceva niciodată. Să mi-i ia, să mă frustreze de ei. Oricât de bună este Alicia, ei locuiesc cu ea şi cu mine nu petrec decât şase săptămâni pe an, dacă am noroc. E nedrept.

— Înţeleg, spuse ea blând. Îl cunoştea destul de bine acum ca să-şi dea seama cât de mult îl durea

acest lucru; apoi, în întuneric, îi spuse. Eu n-o să-ţi fac niciodată aşa ceva, Scott.

— De unde ştii? Nu poţi fi sigur niciodată. Uitate la tine… tot mai simţi că ai o obligaţie faţă de Patrick. Dacă se va întoarce după ce se naşte copilul, ce se va întâmpla cu noi? N-ai răspuns nici la asta.

Părea furios şi nefericit. Dar nu dură decât o clipă şi asta numai pentru că o iubea şi pentru că îi era dor de copiii lui.

— Nu, n-am răspuns la asta. Dar nu te-aş răni intenţionat niciodată.

Ştia. Nu ştia ce va face dacă Patrick se va întoarce, iar Scott avea dreptate, într-adevăr simţea că are o obligaţie faţă de soţul ei. Acum, însă, simţea ceva mai mult, o atracţie către Scott, o legătură care se stabilise între ei, probabil în noaptea aceea când făcuseră dragoste, în ultimele luni când se cunoscuseră şi se împrieteniseră. Ceva anume îi unise, iar ea ştia că nu l-ar părăsi… sau nu i-ar lua ceva sau pe cineva pe care el îl iubea. Era sigură de asta… spera ca aşa ceva să nu se întâmple niciodată.

— Te iubesc, spuse ea moale, cu gândul la el, la băieţii şi la copilul ei.

— Şi eu te iubesc, şopti el, cu gândul numai la ea.

În timp ce se gândea la ea, dorinţa îi crescu din nou, mai tare ca oricând, îşi trecu din nou mâinile peste pielea ei moale şi fină, până când nu se mai putu abţine şi făcu din nou dragoste cu ea. Fu o noapte lungă, fericită; erau încă unul în braţele altuia când se iviră zorii.

Ea deschise un ochi şi fu plăcut surprinsă când îl văzu. O clipă crezuse că era un vis. Nu era, iar el dormea încă, sforăind uşor. Se trezi şi el câteva minute mai târziu, când ea se întinse şi-i ridică piciorul cu al ei

puţin.

— Tu eşti? murmură el adormit, sau am murit şi am ajuns în Rai?

Zâmbi fericit, cu ochii închişi în lumina soarelui de dimineaţă.

— Eu sunt. Tu eşti? şopti ea fericită.

Fusese cea mai frumoasă noapte din viaţa ei, ca o noapte perfectă din luna de miere, în ciuda faptului că era însărcinată.

— Eu sunt... mai eşti virgină? o tachină el şi ea râse.

— Nu cred.

— Bine! Să sperăm că n-o să rămâi însărcinată!

— Nu-ţi fă griji! Mi-am luat anticoncepţionalele.

Se gâdilară şi se jucară în patul în care dormiseră.

— E o uşurare pentru mine să aud asta... O să-mi faci lasagna la micul dejun? se întinse el şi râse în vreme ce ea dădu din cap.

— Cu vanilie.

— Perfect! Exact aşa cum îmi place mie, spuse el, după care se întoarse pe burtă, îi ridică capul şi o sărută pe gură. Am o idee mai bună: tu odihneşte-te şi o să fac eu ceva pentru micul dejun. Ce-ai prefera? Pişcoturi sau clătite?

— N-ar trebui să ţin regim?

Se simţea vinovată. Nu făcea altceva decât să mănânce tot timpul, însă nu se îngrăşa, doar abdomenul îi creştea. Copilul părea să absoarbă tot.

— Poţi să-ţi faci asemenea probleme mai târziu. Deci, ce preferi?

— Pe tine.

Îi şi demonstră acest lucru cu prisosinţă înainte de micul de dejun, spre marea lui încântare. Două ore mai târziu discutară din nou despre micul dejun, iar de

data aceasta îl pregăti ochiuri cu şuncă şi o cafea tare, aburindă. Au luat micul dejun în bucătărie, în halate de casă, şi au citit ziarul de duminică.

Este modul perfect de a-ţi petrece duminica dimineaţă, spuse ea.

El râse, mai ales pentru că citea pagina de amuzament.

— Sunt cu totul de acord cu tine.

După aceea făcură un duş, se îmbrăcară şi ieşiră să se plimbe cu maşina ei, pe care Scott o conducea cu foarte multă plăcere. S-au oprit la Malibu să se plimbe pe plajă o vreme, iar la apus, se întoarseră acasă, cu capota lăsată în jos şi cu vântul care le bătea în fată. Păreau fericiţi, relaxaţi, tineri, întreaga lume era, parcă, a lor. S-au oprit la supermarket-ul unde se cunoscuseră, apoi se întoarseră la el şi pregătiră cina. Înainte de a mânca, el turnă în pahare şampanie pentru amândoi, ca să sărbătorească dragostea lor.

— Pentru unirea a două inimi… cu o a treia pe drum, zâmbi el toastând, apoi o sărută. Te iubesc, draga mea.

O sărută din nou. Au petrecut o seară liniştită acasă, s-au uitat la televizor, ea spuse din nou că trebuia să se ducă acasă. Nu voia să i se bage pe gât, să-l deranjeze. În fond şi la urma urmei, avea propriul ei apartament, dar el nici nu voia să audă de aşa ceva. Mai mult, voia să-i mute la el câteva din lucrurile ei în săptămâna următoare. Nu vedea ce rost avea ca să stea în acea deprimantă goliciune a apartamentului ei, iar ea trebui să-i dea dreptate. Nu era deloc atrăgător, mai ales acum când putea sta la el şi asta era tot ce-şi dorea şi ea cel mai mult.

O conduse cu maşina la birou a doua zi, îi spuse că o va lua după ştirile de la ora şase şi o va aduce

înapoi pentru ştirile de seara. Când o văzu pe Donna zâmbind, îşi dădu seama că ceva se petrecuse. Tăcu, însă bănui şi se grăbi să-şi vadă de treaba ei, fericită pentru ea. La prânz, când el trecu pe la ea, Donna ştiu şi cine anume era şi era sigură că asta trebuie să se fi întâmplat.

— A mers! radia Scott.

— Ce?

Un urs atacase un copil la grădina zoologică, copilul mai că murise, iar Darryl trebuia să se decidă ce parte a înregistrării să fie difuzată pentru a fi mai expresivă. Cu toate astea, era încântată să-l vadă, aşa zâmbind cu toată gura.

Fusese o dimineaţă cu foarte multe evenimente, însă când îl văzu, totul păru să dispară într-o undă de fericire şi de plăcere.

— Ce a mers? spuse ea ceva mai plăcut.

— Ideea ta. Ca Matt să fie tatăl copilului. Merge perfect. Toată lumea care joacă în serial e mulţumită, mai ales regizorul. E o plăcere să lucrezi cu Jack Stuart şi toţi sunt încântaţi că el va avea un rol mai mare. Eşti un geniu!

— Oricând, domnule Robinson. Oricând doriţi şi alte idei, zâmbi ea. Mai spera ca propunerea lui, de a lucra împreună, să se îndeplinească într-o bună zi şi ea să nu mai lucreze la departamentul de ştiri.

— Poţi ieşi să luăm masa de prânz împreună? se uită plin de speranţă, numai că ea clătină din cap.

Erau prea multe evenimente de redactat: ursul de la grădina zoologică, un poliţist fusese brutal ucis cu o oră mai devreme, în Venezuela căzuse guvernul.

— Nu cred că o să ies de aici înainte de ştirile de la şase.

El dădu din cap, o sărută şi dispăru. O jumătate de oră mai târziu, se întoarse cu un crenvurşti mare, o

ceaşcă de supă şi o salată de fructe.

— Toate sunt bune pentru tine. Mănâncă-le!

— Da, domnule.

Apoi, îi şopti:

— Te iubesc!

Dar văzu cu coada ochiului privirea dezaprobatoare a secretarei ei şi-şi dădu seama ce făcuse. Secretara ei nici nu ştia măcar că ea şi Patrick erau despărţiţi, iar, iată ea săruta un al bărbat. Mai erau şi ale priviri consternate şi ea ştia că vor fi şi mai multe, de îndată ce lumea avea să observe că era însărcinată.

— Cine este? întrebă direct unul dintre redactori, deîndată ce Scott plecă.

— Îl cheamă Matt, zise ea misterios, soţia lui a murit acum câteva luni. Parafraza noul conflict al serialului lui, dar desigur, nimeni nu ştia. „... A fost cea mai bună prietenă a Brendei...”

Redactorul ridică o sprânceană, clătină din cap şi se întoarse la lucru, în vreme ce Darryl se întorcea la biroul ei. Când se întoarse să se uite spre ea, văzu că zâmbea.

Capitolul 22

Septembrie trecu repede, cu zile pline de muncă şi nopţi fericite, cu minunate weekenduri. Spre mijlocul lunii, lumea începu să bănuiască faptul că era însărcinată. Era aproape în luna a şasea şi oricât ar fi fost de largi lucrurile pe care le purta, era uşor de presupus că se afla ceva pe sub ele. Nu ceruse

concediu prenatal încă. Se hotărâse să lucreze până în ultimul moment şi să-şi ia liber după naştere. Aşa i se părea mai simplu şi mai plăcut.

— Dacă-mi iau liber înainte, o să mă plictisesc de moarte, îi spuse ea lui Scott, iar el fu de acord cu ea.

Atâta timp cât doctorul spunea că e sănătoasă şi că sarcina mergea bine, putea face tot ce dorea, se gândea el. Îi spuse din nou să ia în considerare oferta de a lucra cu el la serial, după ce se va naşte copilul şi, poate, să-i anunţe pe cei de la departamentul de ştiri în decembrie.

Ieşiră destul de des împreună la diferite restaurante liniştite, unde se puteau relaxa, cum ar fi The Ivy, Chianti, Bistro Garden şi doar cu totul ocazional la unele mai zgomotoase, mai animate, ca Morton's, Chasen's şi, desigur Spago.

Vorbeau cu băieţii cel puţin de două ori pe săptămână. Erau sănătoşi şi se simţeau bine.

Publicitatea serialului lui Scott era mai mare decât oricând.

Totul se derula lin. Scott îi spunea că data viitoare când va merge la doctor voia s-o însoţească. Era copilul lui acum, indiferent ale cui gene erau implicate. Făcuseră dragoste destul de des şi se apropiaseră atât de mult încât, el se simţea tatăl copilului.

Ea nu mai primise nicio veste de la Patrick din iunie, nici de la avocatul ei din iulie, dar nu-şi făcea probleme în această privinţă. Presupunea că divorţul îşi urma calea normală, legală şi ea nu se mai gândea prea mult la el. Era prea ocupată la birou şi prea fericită cu Scott. Nu mai dormise la ea acasă din august, din seara în care plecaseră băieţii.

Telefonul pe care-l primi în octombrie de la

avocatul ei o surprinse la început. O suna să-i spună că Patrick voia să scoată apartamentul la vânzare. Se aştepta la asta, dar rămăsese stupefiată oricum. Era plăcut să ştie că avea un loc unde să locuiască, un loc al ei, chiar dacă nu stătea acolo.

— Vor să fie siguri că nu veţi fi de faţă când va avea loc înfăţişarea, spuse avocatul.

— Bine, zise ea rece.

— Vor de asemenea să puneţi la dispoziţia agentului de vânzări imobiliare cheia dumneavoastră şi să lăsaţi apartamentul în ordine.

— Asta nu-i greu. V-a spus că a luat absolut toată mobila cu el? Tot ce am eu se rezumă la un pat şi câteva lucruri de îmbrăcat, un covor şi un scaun fără spătar din bucătărie. Mă voi strădui să le mut şi pe acestea şi să las totul în ordine.

Oricât de deprimant era, într-un anume fel era şi comic.

— Nu v-aţi luat mobilă? păru avocatul surprins de ceea ce îi spusese.

Uitase să-i spună mai înainte. Iar avocatul lui Patrick nu-i menţionase acest aspect. Presupunea că mai erau şi multe alte aspecte pe care avocatul lui Patrick nu i le spusese, cum ar fi de exemplu de ce îşi renega propriul fiu şi divorţa de o femeie cumpătată şi modestă.

— Nu. Apartamentul este gol.

— S-ar putea să nu arate prea bine în felul acesta. Ei s-au gândit probabil că v-aţi cumpărat mobilă nouă.

— Patrick trebuia să se fi gândit la asta înainte de-a „face curat” în casă. N-am de gând să-l mobilez numai ca el să-l poată vinde mai uşor.

— Intenţionaţi să-l cumpăraţi dumneavoastră, doamnă Adamson?

— Nu. Chiar dacă aş vrea, nu mi-aş putea permite.

Avocatul îi spusese cât voia pentru el, deşi el personal considera că e un preţ cam mare. Dar, dacă ar obţine aceea sumă, ea ar avea jumătate din ea, aşa că ea, cel puţin, n-avea de gând să discute în contradictoriu acest aspect.

— În ce fază se mai află divorţul? întrebă ea precaut. Era încă un subiect delicat pentru ea.

— Totul progresează firesc, apoi ezită să-i pună întrebarea al cărui răspuns soţul ei nu dorea să-l cunoască: Cum evoluează sarcina dumneavoastră?

— Bine. Avocatul lui Patrick a întrebat acest lucru?

— Nu, spuse el cu regret, iar ea dădu doar din cap.

— Mai e altceva?

— Nu. A fost vorba numai de apartament. Vom lua legătura cu agenţii imobiliari şi totul se va desfăşura prin ei. Cât de curând poate fi pus la dispoziţie?

Se gândi o clipă, apoi dădu din umeri.

— Şi mâine, cred.

Nu era chiar nimic de făcut. Puţinele dulapuri, din băi şi holuri erau curate, mai ales că jumătate din lucrurile ei se aflau în cealaltă parte a cartierului, în dulapul din camera de oaspeţi ai lui Scott.

— Mai ţinem legătura.

Ea închise, după ce îi mulţumi, şi rămaseră amândoi pe gânduri la fiecare capăt de fir. Ea încă mai stătea pe gânduri când trecu Scott să o ia spre casă după ştirile de la ora şase. Făcea de foarte multe ori acest lucru în ultimul timp. Lumea începuse să vorbească. Ştiau cine e, dar erau curioşi să afle implicaţiile, mai ales că ea continua să nu scoată un

cuvânt despre sarcina ei. Când o femeie pe care n-o plăcea o întrebase, ea se uită fix în ochii femeii şi răspunse că nu, nu era.

— S-a întâmplat ceva azi? simţi el indispoziţia ei, în vreme ce se îndreptau spre casă. Luase crabi proaspeţi pentru cină.

— Nu mare lucru, minţi ea. Era încă sub influenta telefonului pe care-l primise de la avocat.

— Pari tăcută.

— Eşti prea inteligent, se întinse şi-l sărută. M-a sunat avocatul astăzi.

— Ce s-a întâmplat? păru el îngrijorat.

— Patrick scoate apartamentul la vânzare.

— Te deranjează? se încruntă el privind-o, în timp ce continua să conducă.

Nu-i plăceau deloc discuţiile despre Patrick. Însă nici ei nu-i plăcea să audă despre Alicia.

— Într-un fel. Era plăcut să ştiu că aveam un locşor al meu, chiar dacă nu-l foloseam.

— De ce? Care-i diferenţa?

— Şi dacă te saturi de mine… sau ne certăm… sau. Nu ştiu… ce mă fac când se vor întoarce băieţii de Sărbătoarea Recunoştinţei?

Ea se îndoia că va fi vândut apartamentul până atunci.

— Le spunem că ne iubim şi că vom avea un copil, că trăim împreună, uite, asta le spunem. Ce mare lucru?

Ea zâmbi fără tragere de inimă:

— Scrii scenarii pentru seriale de prea multă vreme. Poate ţie ţi s-o fi părând normal, dar nu altora, şi nici lui Terry şi Mike n-o să li se pară. Poate că, dacă voi sta acolo tot timpul cât sunt şi ei, va fi prea „aglomerat” şi o să-mi poarte pică.

Se gândise la asta toată ziua şi chiar, era

îngrijorată în această privinţă.

— Deci, ce vrei de fapt să-mi spui? Că vrei să ai casa ta?

Se uită la ea cu ochii trişti, marcaţi de nefericire.

— Nu, asta pare o prostie. Îţi spun numai că nu sunt încântată că-l vinde.

— Cât vrea pe el?

Ea îi spuse, iar el începu să fluiere:

— Sunt o grămadă de bani, nu cred că face atât. Dar presupun că vei primi jumătate din ei, dacă obţine această sumă pe el. Poate că e mai plăcut să ai bani în bancă, decât un apartament pe care nu-l utilizezi şi stă pur şi simplu acolo.

Ea oftă şi aprobă din cap raţionamentul lui înţelept.

— Probabil că ai dreptate şi nu-i mare lucru. E o chestiune de adaptare, asta-i tot.

Se petrecuseră multe din iunie. Dar şi o mulţime de schimbări minunate.

— Vrea să vorbească cu tine? întrebă calm Scott în timp ce parca maşina.

Erau cu camioneta lui. Ea clătină din cap. Nu voia.

Îl sună însă pe Patrick la birou a doua zi dimineaţă. Recunoscu vocea secretarei lui. Şi o rugă politicos să îi facă legătura cu soţul ei.

— Îmi pare rău, domnul Adamson nu este disponibil. E într-o şedinţă.

— Vreţi să-i spuneţi că îl caut? insistă ea.

— Nu cred că-l pot deranja.

— Vă rog să încercaţi! continuă ea să insiste, din ce în ce mai supărată.

Categoric, îi spusese secretarei lui că, dacă-l va suna vreodată soţia lui, să nu-l dea la telefon. Darryl

nu merita asta.

Secretara lăsă receptorul şi se întoarse după două minute. Nu era suficient timp ca să poţi spune cuiva ceva, se prefăcea.

— Îmi pare rău, domnul Adamson va fi prins toată ziua, dar îi voi transmite eu mesajul, dacă doriţi.

„Spune-i să-l ia naiba” fu ea tentată să-i transmită, dar se abţinu. Mai erau şi alte posibilităţi, dar ea se abţinu de la toate.

— Spuneţi-i că am sunat în legătură cu apartamentul, începu ea, după care se hotăra să-i spună o minciună gogonată. Am sunat şi în legătură cu copilul.

Bomba căzu şi se aşternu liniştea la celălalt capăt al firului.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Darryl.

— Îi spun imediat, spuse în grabă secretara, ca şi cum el n-ar fi ştiut deja.

Darryl ştia că lui Patrick avea să-i displacă acest mesaj. Dacă ştia secretara, în curând şi alţii vor afla şi vor începe să discute…

Numai că el n-o sună. O sună în schimb avocatul lui, peste o jumătate de oră. Patrick îl sunase cam în urmă cu şapte minute. Iar avocatul lui încercase să-l găsească pe al ei şi nu reuşise. Aşa că o sună el însuşi pe Darryl, ca să-l poată suna la rândul lui pe Patrick din nou şi să-l liniştească.

— E vreo problemă, doamnă Adamson? înţeleg că l-aţi sunat pe so… pe domnul Adamson în această dimineaţă.

— Aşa este. Vreau să vorbesc cu el.

Într-o clipă de nebunie vru să-l întrebe de ce-i făcea ei toate astea, de ce lua tot ce fusese al lor şi de ce îşi renega copilul. Acum, că se mişca, că era viu, că-l simţea şi că vedea schimbarea pe care o produsese

în corpul ei, era şi mai puţin capabilă să înţeleagă cum de putea să-i dea pe amândoi afară din viaţa lui. N-avea niciun sens pentru ea şi voia să discute acest lucru cu el. N-avea nimic de-a face cu faptul că-l iubea atât de mult pe Scott. Patrick era totuşi tatăl copilului.

— Vreţi să-mi spuneţi mie de ce l-aţi sunat? încercă să fie blând, pentru că Patrick fusese foarte categoric în instrucţiunile pe care i le dăduse.

— Nu! Era ceva personal.

— Regret!

Făcu o pauză, iar Darryl o luă de la capăt.

— Nu vrea să vorbească cu mine, nu?

Nu voia să-i răspundă direct, numai că trecerea lui era la fel de elocventă ca şi un răspuns direct.

— Consideră că… ar fi greu pentru amândoi, mai ales date fiind circumstanţele.

Îi era teamă că o să înceapă să-l piseze să nu renunţe la drepturile lui paterne asupra copilului, să i-l bage pe gât. Habar n-avea că trăia cu un bărbat care o iubea cu tandreţe şi dorea să fie cu ea şi cu copilul ei. Oricum, n-ar fi fost niciodată capabil să înţeleagă aşa ceva.

— Aveţi vreo problemă cu sarcina? Ceva care ar putea să-l privească pe domnul Adamson, în pofida lipsei lui de responsabilitate asupra copilului?

Vru să-i spună să tacă din gură, să mai înceteze cu legalitatea şi să vorbească cu ea ca şi cu o fiinţă umană. Ceea ce era mai trist era faptul că el chiar asta încerca să facă.

— Nu, nu-i nimic. Spuneţi-i să lase totul baltă, nu mai am nimic să-i spun. Să uite faptul c-am sunat.

Era exact ceea ce-şi dorea el. Îi spusese avocatului că voia să uite că ea mai există sau că existase vreodată în viaţa lui, însă avocatul n-avea de gând să-i spună ei niciodată aşa ceva.

Închise telefonul. În acea după-amiază, era şi mai deprimată. Scott remarcă acest lucru, dar se gândi că probabil era tot din cauza apartamentului, ceea ce i se părea o prostie. Habar n-avea că ea încercase să-l sune pe Patrick, numai să-l întrebe pe Patrick, numai să-l întrebe de ce, nu pentru că ar fi vrut să-i mai schimbe părerile acum, voia numai să-l întrebe de ce n-o iubea şi de ce nu voia copilul. Trebuia să fie un motiv, ceva mai mult decât o copilărie grea. Ea nu voia să-i spună lui Scott. Ştia că i-ar răni sentimentele. Se aşeză, în schimb, în linişte în camera de zi şi-i sugeră să-i sune pe băieţi după cină. O înveselea întotdeauna conversaţia cu ei.

A doua zi, avocatul o sună şi-i spuse numele agentului imobiliar care urma să se ocupe de vânzarea apartamentului.

În acel weekend ea ieşi cu Scott la plimbare, iar luni se simţea deja mai bine. Apartamentul nu i se mai părea la fel de important şi-şi dădu seama că nu-i mai trebuia un loc al ei. Se simţea foarte bine cu Scott, iar de apartamentul pe care îl împărţise cu Patrick nu merita să se agate.

Fuseseră la nişte prieteni de-ai lui în Palms Beach: un actor care jucase în serialul lui în tinereţe şi reuşise apoi să joace în nişte filme de mare succes. Era un bărbat interesant, cu o femeie minunată şi o familie încântătoare. Darryl o plăcu chiar foarte mult pe soţia lui. A fost un weekend perfect. Ei îl tot tachinaseră pe Scott în legătură cu copilul. Presupuneau că este al lui şi nu li se părea deloc neobişnuit faptul că nu erau căsătoriţi. Au fost însă plăcut surprinşi de ideea de a avea Scott un copil, iar soţia actorului a fost deosebit de încântată să-i mărturisească lui Darryl că ei i se părea o „minune” să fii însărcinată. În anumite momente, Darryl se gândea că nu va rezista acestei

situaţii, iar în altele pur şi simplu, uita că era însărcinată. Parcă depindea de ziua respectivă, de starea ei sufletească şi de ce, altceva, se mai întâmplase. Ceea ce trebuia să aibă mereu în minte, îi spusese Victoria, soţia actorului, era că la sfârşit, recompensa acestui efort nu erau coapsele împlinite, care, promise ea, se vor duce, ci cea mai mare dintre minuni: un copil. Se întoarseră amândoi din acel weekend simţindu-se odihniţi, împrospătaţi şi încântaţi de copil. Scott scoase nişte cărţi pe care le cumpărase să le citească amândoi şi pe care nu i le-ar fi dat să le citească dacă nu ar fi fost într-o stare atât de bună. În final, au făcut dragoste, ceea ce a fost mult mai bine.

A doua zi dimineaţă, avocatul ei o sună din nou şi o luă iar prin surprindere spunându-i că exista cineva care se oferise să cumpere apartamentul, iar Patrick era gata să accepte. Era cu zece mii de dolari sub preţul lui Patrick, iar lui Darryl nu-i venea să creadă.

— Deja?

— Şi noi am fost foarte surprinşi, mai ales că cumpărătorul vrea ca toate formalităţile şi documentele să fie gata în treizeci de zile, dacă acest lucru vă convine şi dumneavoastră. Ne dăm seama că poate e prea curând.

Dintr-o dată ei nu-i mai păsa. Până atunci, va fi deja noiembrie, băieţii se vor întoarce la Scott pentru a petrece Sărbătoarea Recunoştinţei. Scott insistase ca ea să continue să stea la el. Deja sugerase să transforme camera de oaspeţi în camera copilului în câteva săptămâni, ceea ce o impresionase mult.

— Ce ziceţi de perioada de treizeci de zile? Vă aranjează? întrebă avocatul fără ocol.

— Da, e foarte bine, spuse ea spre surprinderea lui.

— Şi preţul?

Tăcu o vreme, dar asta numai pentru că, în mintea ei îşi lua rămas bun de la apartament şi de la Patrick.

— E foarte bun.

— Acceptaţi?

— Da.

— Vă trimit hârtiile să le semnaţi în după amiaza aceasta. După ce le veţi semna, le voi trimite avocatului soţului dumneavoastră.

— Bine.

— Vi le vom trimite cât putem de repede.

Când le primi, se uită ciudat la semnătura lui Patrick. Nu-l mai văzuse deloc de atâta timp, încât semnătura lui părea ca o amintire care te zdruncină din trecut. Nu mai era nimic altceva, niciun bileţel, nicio scrisoare, nimic anexat formularelor. Ieşise de bunăvoie complet din viaţa ei şi dorea ca lucrurile să rămână aşa, orice s-ar fi întâmplat. Era ca şi cum îi era într-un fel frică de ea, numai că ea nu înţelegea şi de ce. Părea atât de iraţional ceea ce făcea Patrick, dar poate că deja nu mai conta.

Îi arătă documentele lui Scott în seara aceea. Lui i se părură corecte, dar făcu o serie de sugestii referitoare la angajamentul legal scris, depus în custodia unei terţe persoane şi cum anume să-şi facă depunerea. Erau sugestii pe care ea trebuia să le discute cu avocatul ei ca să o sfătuiască ce era mai bine pentru ea. O avertiză, de asemenea, să aibă grijă să primească partea ei din vânzarea casei. După care, o întrebă ceva ce-l frământase în ultimul timp, dar n-o făcuse pentru că nu voia s-o supere:

— Ce-a zis de ajutorul bănesc pentru tine? Ţi-a oferit vreo sumă? Şi pensia alimentară pentru copil?

— Eu n-am cerut nimic, spuse ea liniştit. Eu am

salariul meu. Şi mi-a spus deja că nu va plăti pensie alimentară copilului. Renunţă la drepturile lui paterne înainte de a se naşte copilul, ţi-am spus, păru ea necăjită că trebuia să vorbească despre aceste lucruri. Nu vreau nimic de la el.

Dacă n-o voia nici pe ea nici pe copil, atunci ea n-avea nevoie de banii lui. Scott considera că sentimentele ei erau în egală măsură nobile dar şi prosteşti.

— Dacă te îmbolnăveşti? Dacă ţi se întâmplă ceva? o întrebă el cu blândeţe.

— Am o poliţă de asigurare, zise ea ridicând din umeri.

El se întoarse spre ea cu o privire de uşoară exasperare:

— De ce-l laşi pe tipul ăsta să scape aşa de uşor? Îl mai iubeşti? Te-a părăsit, te-a ruinat. Îţi datorează ceva şi ţie şi copilului..

Simţi că-l doare inima când o văzu clătinând din cap şi întinzându-se să-l atingă pe el.

— Tu ştii că nu-l mai iubesc. Dar am fost măritată cu el... a fost soţul meu... fizic, mai este încă... şi... aproape că nu putea pronunţa cuvintele după câte făcuse Scott pentru ea... este tatăl copilului.

Nu voia să-l rănească, însă acesta era adevărul, şi asta însemna ceva pentru ea, lucru pe care deja îl ştia.

— Înseamnă mult pentru tine, nu?

Se uită în jos, la mâinile ei, apoi spre el şi răspunse foarte încet, dând din cap:

— Da, dar nu mult. Totuşi, ceva. E copilul lui, Scott. Dacă-şi revine într-o bună zi? Are dreptul la ceva... o parte din el... Nu vreau să-i închid toate uşile, asta în cazul în care într-o zi vrea să revină, să găsească o cale.

— Nu cred că se va întoarce vreodată.

Scott vorbi calm. Nu voia să se certe cu ea. În timp ce-o asculta se gândi dacă avea vreun rost să se lupte cu Patrick. Nu voia să fie rănit. Dar nici nu voia s-o piardă pe ea şi nici pe copil.

— Cred că eşti o visătoare, dacă-ţi închipui că se va întoarce. S-a exprimat clar pentru toată lumea.

— S-ar putea să se răzgândească.

— Ai vrea asta, Darryl? Ai vrea să se întoarcă?

O privi fix în ochi şi ea clătină din cap, iar el o crezu. Fără să mai scoată un cuvânt, o luă în braţe.

— Aş muri dacă te-aş pierde.

Ştia. Şi ea ar fi murit dacă l-ar fi pierdut, dar… Totuşi… Mai există încă amintirea lui Patrick…

— Nici eu nu vreau să te pierd.

— N-o să se întâmple asta.

Îi zâmbi în vreme ce o ţinea în braţe, simţi copilul mişcând.

— Îţi mulţumesc pentru că eşti atât de bun cu mine!

— Lasă prostiile!

O sărută şi rămaseră aşa o vreme. Discuţia lor îl îngrijoră mai târziu, când se gândi la ea. Ştia cât de loială era ea şi, deşi îl iubea pe el, pentru ea era foarte important faptul că Patrick era tatăl copilului. Scott ştia că nu avea cum să se mai apere. Trebuia numai s-o iubească şi să-şi asume riscul.

Capitolul 23

Apartamentul s-a vândut repede şi simplu, în

prima săptămână a lunii noiembrie, ea luându-şi cele câteva lucruri pe care le mai avea şi mutându-le la Scott. A fost foarte simplu şi mult mai puţin impresionant decât se temuse ea. Nu mai exista nimic de care să se agaţe sau pentru care să-i pară rău. Cu cinci luni în urmă, Patrick luase până şi albumul cu fotografii de la căsătoria lor. Se întreba oare ce făcuse cu el şi-şi închipuia că probabil îl aruncase. Era ciudat. Totul dispăruse ca şi cum nici măcar n-ar fi existat vreodată. Încercă să-i explice asta lui Scott în vreme ce-şi punea lucrurile în camera lui de oaspeţi.

— E ca şi cum n-aş fi fost niciodată căsătorită. Mă simt de parcă nu l-aş fi cunoscut, de parcă nici nu ştiu cine e.

Cu toate astea, Scott ştia, loialitatea ei fată de Patrick era enormă.

— Poate că nici n-ai fost. Mai există şi asemenea oameni.

Se bucura să vadă că nu e deprimată. Obosea repede în ultimul timp, dar încă se simţea foarte bine în rest. Era în luna a şaptea şi amândoi erau foarte încântaţi de ideea de a-i revedea pe băieţi. Urmau să vină peste două săptămâni. În acea săptămână, ea trebuia să meargă la doctor. De data aceasta, Scott veni cu ea. Dorise de luni de zile să vină şi el, dar se întâmplase ca ea să se ducă de câte ori avea el probleme cu serialul sau vreo întâlnire importantă la reţeaua de televiziune. De data aceasta îi spuse secretarei că va lipsi vreo două ore, fie ce-o fi, şi o duse pe Darryl cu maşina la doctor.

La scurt timp după ce-l cunoscuse pe Scott, Darryl devenise pacienta unei doctoriţe pe care i-o recomandaseră mai mulţi prieteni şi părea s-o placă

foarte mult. Când a întâlnit-o, Scott a înţeles şi de ce. Nancy Laverson era inteligentă, directă şi trata tot procesul sarcinii ca pe ceva firesc, natural şi-i reasigură pe amândoi că avea toate motivele să creadă că naşterea va fi normală şi uşoară. I se părea deasemenea normal faptul că trăiau împreună şi că nu erau căsătoriţi. Unul dintre motivele pentru care Darryl se mutase de la celălalt doctor era şi că el ştia de Patrick şi ar fi fost prea multe întrebări la care ea nu voia să răspundă. Această femeie nu ştia că nu era copilul lui Scott. Îl lăsă pe Scott să-i asculte inima micuţului, iar el radia de fericire în timp ce asculta.

— Parcă e un hamster, spuse Scott cu seriozitate.

— E drăguţ ce spui, râse Darryl însă Scott era foarte emoţionat de faptul că-i auzise inimioara şi de vulnerabilitatea ei, aşa cum stătea acolo, întinsă pe masă, cu abdomenul acela mare. Doctoriţa Laverson le spuse că dimensiunea copilului era normală şi le recomandă să meargă la orele de Lamaze (în care un cuplu este învăţat cum să procedeze, să facă o serie de exerciţii, în special de respiraţie, pentru ca naşterea să aibă loc fără dureri). Amândoi ştiau ce erau aceste ore, dar Darryl nu ştia sigur în ce constau exact exerciţiile şi trecuseră mai bine de opt ani de când Scott urmase aceste cursuri cu Alicia.

— Ar putea conta foarte mult, spuse doctoriţa.

Doctoriţa era o femeie cam de vârsta lui Scott, lui i se părea şi foarte competentă şi-i părea bine că venise la acest control cu Darryl. O plăcea pe doctoriţă. Îi spuse şi lui Darryl acest lucru în vreme ce se întorceau spre birou.

— Mi-aş dori să nasc acasă, spuse tânguitor Darryl, uitându-se pe fereastră.

— O, Doamne! oftă el. Nici să nu mai spui aşa

ceva!

— De ce? se plânse ea, ca un copil. Ar fi mult mai plăcut.

— Şi mult mai periculos! Fii drăguţă şi ascult-o pe doamna Laverson. O să mergem la orele Lamaze imediat după ce vor veni băieţii.

Astfel, puteau să exerseze timp de o lună înainte de naşterea copilului. În ultimul timp, remarcase faptul că Darryl devenise extrem de emoţionată, nervoasă, impresionabilă. Şapte luni reuşise să evite faptul că era însărcinată, prefăcându-se că nu, dar se apropia din ce în ce mai mult momentul decisiv şi ea va trebui să-i facă faţă. Îi puse o mulţime de întrebări lui Scott despre felul în care s-au născut băieţii lui şi începuse să citească o serie de cărţi ce i le cumpărase el pe această temă. Presupunea că ea se temea de durere şi de posibilele complicaţii. Lui, copilul începea să i se pară enorm.

— Te iubesc, îi aminti el când o lăsă în holul ce ducea spre biroul ei.

— Bună, Matt! îl salută unul dintre redactorii care trecu repede pe lângă ei.

Scott se uită stupefiat la Darryl.

— Cine-i Matt?

Ea începu să râdă, amintindu-şi ce le spusese cu luni în urmă când o tot presau cu întrebări.

— Tu! Le-am spus că eşti Matt... că eşti văduv, că soţia ta a fost una dintre cele mai bune prietene ale Brendei...

Făcu mai întâi o mutră serioasă, apoi îl pufni râsul, auzind povestea scenariului lui rezumată.

— Eşti imposibilă! Întoarce-te la muncă şi nu-ţi mai fă griji în privinţa copilului.

— Dar cine îşi face griji?

Se prefăcea că nu-i păsa, numai că el ştia că

era îngrijorată, în pofida a ceea ce spunea şi n-o condamna. Mai avea, pe deasupra, şi stresul unui divorţ de suportat în acelaşi timp cu sarcina.

— Ne vedem mai târziu, iubito!

O sărută din nou şi se grăbi să se întoarcă la biroul lui, după ce-i promise că va trece s-o ia după ştirile de la şase şi că o va scoate să ia cina în oraş.

S-au dus la „Chardonnay”, au mâncat bine şi s-au simţit minunat. Tocmai primise un premiu pentru serial şi era multă vâlvă pe care o făceau reporterii despre acest lucru, iar el era foarte încântat. Şi ea era mândră de el, deşi el insista că avea şi ea o parte din merit pentru ideile pe care i le dăduse.

— Tu menţii popularitatea spectacolului, cu ideile tale nebuneşti.

Îi dădea acum o mulţime de idei noi de continuare a conflictului serialului, iar el spera ca ea să vină să lucreze cu el după ce se va naşte copilul. Vorbeau şi discutau despre asta, în vreme ce un cuplu se afla la masa alăturată. Scott nu-şi dădu seama ce s-a întâmplat, când faţa lui Darryl deveni brusc palidă când îi văzu. Se uita la bărbat de parcă ar fi văzut o stafie, iar el păru îngrozit când o văzu, după care se întoarse şi continuă să vorbească cu femeia cu care era. Era tânără, drăguţă, elegantă, părea foarte atletică. Nu era însă nici pe jumătate cât Darryl de frumoasă, deşi părea cu câţiva ani mai tânără. Scott, însă, nu se uita la ea, ci la Darryl. După care se întoarse să se uite la cine se uita şi ea: era Patrick.

Se uită fix la el, apoi, se ridică de la masă şi se îndreptă spre el ca să-i vorbească.

— Patrick…

Se apropie de masa lui, ca să-i atragă atenţia, însă numai femeia se întoarse spre ea, întrebându-se ce dorea. Patrick îi întoarse spatele, se uită în altă

parte, prefăcându-se că-l strigă pe chelner.

— Patrick… îi pronunţă ea numele şi mai clar, iar femeia nu ştia dacă să zâmbească sau să nu se amestece deoarece expresia de pe faţa lui Darryl era atât de ciudată, avea o figură atât de tristă şi părea enormă din cauza sarcinii.

Apoi, ca şi cum ştia că n-o mai putea evita, îi spuse cu o voce repezită femeii, pe când se ridica:

— Să mergem! Deservirea e groaznică în acest restaurant.

Era deja în picioare şi se îndrepta spre ieşire, înainte ca femeia să fi avut timp să scoată vreun cuvânt. Se uită confuz şi cu regret la Darryl, ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară scuze, iar tot ce putu articula fu:

— Nu cred ca v-a auzit.

— Ba da, spuse Darryl. Faţa îi era palidă, mâinile îi tremurau. M-a auzit foarte bine.

N-aveai nimic de reproşat deservirii acelui local.

— Regret, dădu femeia din cap şi se duse după el.

Darryl îi văzu stând de vorbă, el ţipa la ea din uşă, după care plecară împreună, în vreme ce ea, Darryl, rămase acolo, tremurând. Scott plăti. Arăta şi el foarte tulburat. Nu spuse nimic, ieşiră în aerul rece şi abia atunci îşi recăpătă Darryl răsuflarea. I se făcuse rău, după acea minunată cină pe care o luaseră. Când au ajuns în stradă l-au văzut din nou, exact în momentul în care pleca cu femeia în Porche-ul lui.

— De ce i-ai vorbit? întrebă Scott când se aflau în camioneta lui. Ce te interesează pe tine de el?

Părea supărat, iar ea se întoarse spre el cu furie în ochi. Nu era în stare să se certe cu el, ori cu nimeni altcineva. Patrick o lămurise pe deplin acum, dacă până în acel moment nu fusese destul de explicit.

— Nu l-am văzut de cinci luni şi am fost

căsătorită cu el doi ani şi jumătate. E aşa de surprinzător că am vrut să-i spun ceva?

— După felul în care s-a purtat cu tine, da, este, nu crezi? Sau intenţionai să-i mulţumeşti pentru toate drăgălăşeniile pe care ţi le-a făcut în ultimul timp?

Adevărul era că Scott era gelos şi se ura şi el că dădea prea mare importanţă incidentului. Nu-i plăcea însă să se uite în ochii ei, să-i vadă durerea şi furia şi faţa palidă; îl ura pe Patrick pentru că o rănea. Dorea ca el să nu mai existe pentru vecie în viaţa ei.

— Nu-ţi bate joc de mine, începu ea să plângă.

Era palidă ca o stafie şi-şi freca abdomenul: îi era rău. Şi copilul era supărat. Lovea cu violenţă cu picioarele, iar tot ce-şi dorea era să ajungă acasă, să se întindă şi să uite de Patrick, numai că ştia că nu va putea.

— Nici măcar nu s-a uitat la mine!

— Darryl, zise el printre dinţi, tipul e un rahat. Cât îţi va mai trebui până să te convingi? Un an? Zece? Tu tot aştepţi să se întoarcă şi să-ţi aducă trandafiri ţie şi copilului. Iar eu îţi tot spun că n-o va face. Ai recepţionat mesajul în seara asta? Nici măcar n-a stat de vorbă cu tine, s-a ridicat şi a plecat. E un tip care nu dă doi bani pe tine şi nici pe copil.

Scott bănuia că aşa a fost dintotdeauna, deşi nu-i spusese ei asta.

— Cum poate face aşa ceva? Cum poate să nu simtă nimic pentru propriul lui copil? Îl reneagă, dar mai devreme sau mai târziu va trebui să dea ochii cu el.

— Singura care va avea ceva de înfruntat eşti tu. A plecat, s-a dus, iubito. Uită-l!

Ea nu spuse nimic, iar restul drumului până acasă se desfăşură în tăcere. Ajunşi acasă, însă, începură să se certe din nou. Darryl se duse la culcare

în camera de oaspeţi. A doua zi dimineaţă, ea era abătută când s-au întâlnit la micul dejun în bucătărie. El nu spuse niciun cuvânt. O lăsă să-şi pregătească singură de mâncare, apoi se uită la ea peste pagina sportivă din ziar pe care o citea:

— Ce anume aştepţi de fapt de la el? De ce nu-mi spui clar, ca să înţeleg şi eu, o dată pentru totdeauna, ce aştepţi de la el.

Şi dacă era scos din concurs.

— De la Patrick?

El dădu din cap.

— Nu ştiu. Nu mă aştept decât la faptul ca el să recunoască că are un copil. Nici măcar nu ştie la ce renunţă. Pot accepta faptul că divorţează de mine, pentru că el crede că eu l-am înşelat, l-am trădat, dar nu pot accepta ideea că întoarce spatele propriului lui copil. Într-un fel sau altul va regreta.

— Sigur că da, dar e preţul pe care va trebui să-l plătească. Poate nu-şi va reveni niciodată. Cum poţi spune că l-ai trădat? L-ai păcălit? Ai rămas intenţionat însărcinată?

— Categoric nu! păru ea insultată.

Era o întrebare pe care el şi-o pusese mereu dar n-o întrebase pe ea niciodată până acum. Se întreba dacă nu cumva de aceea se şi simţea atât de vinovată.

— Ştiam cât de serios era în această privinţă şi am fost întotdeauna foarte precaută.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Zâmbi cu dificultate: o iubea atât de mult. Nu-i plăceau certurile lor, din fericire nu erau prea multe şi toate erau pe aceeaşi temă: Patrick.

— Nu-i nimic, întreabă-mă, spuse Darryl calmă.

— Ce vrei de la el?

Chiar voia să ştie, de dragul lui, pentru ea. Trebuiau să găsească o soluţie împreună.

— Vreau să recunoască existenţa copilului. Să admită că este al lui, să se descurce cu această situaţie. Cred că a fugit de asta de la început. Aş vrea să-l văd şi să spună: „Bine, admit că este al meu, dar nu-l vreau… sau, da, aşa este, eu m-am înşelat, îmi iubesc copilul”. Nu vreau să-l ştiu fugind într-una de mine, pentru că eu mă gândesc că într-o bună zi, s-ar putea întoarce, să spună că-i pare rău şi că ne vrea din nou, după ce ne va fi distrus viaţa şi mie şi copilului, şi ţie şi chiar şi pe a lui. Indiferent de ceea ce voi face eu, mă voi simţi mereu vinovată. Trebuie să mă eliberez de el, complet, înainte de a-mi continua propria viaţă, trebuie să ştiu pe ce coordonate, să vorbesc deschis cu el, să-mi explice de ce simte ceea ce simte. N-a avut nici măcar bunul simţ să stea de vorbă cu mine de când a plecat din apartament.

Era pentru prima oară când ea o spusese clar şi, în fine, înţelegea şi el. Ei nu-i venea să creadă că plecase pentru totdeauna şi voia o confirmare directă de la el că înţelegea la ce renunţă şi că exact asta îşi dorea. Era normal ceea ce voia ea, dar Scott nu credea că va obţine aşa ceva. Nu era Patrick acela; îi arătase foarte clar acest lucru în ultimele cinci luni şi cu o seară în urmă. Avea să fugă de ea, să divorţeze prin avocaţi şi să renunţe la copil fără măcar să-l vadă. Aşa era el, iar ea trebuia să se obişnuiască cu acest gând.

— Nu cred că o să obţii mai mult de la el decât până acum. Nu poate face mai mult de atât, nu e în stare să stea de vorbă cu tine, să înfrunte realitatea.

— De unde ştii?

— Uite ce-a făcut aseară. E un tip de caracter care să vorbească deschis cu tine şi să-ţi spună în faţă nişte lucruri? A ieşit pur şi simplu pe uşă, a luat-o la fugă cu zece metri înaintea fetei cu care venise.

— O fi prietena lui? păru ea interesată, iar pe el

îl deranjă acest lucru.

— De unde naiba să ştiu eu?

— Părea foarte tânără, zise ea gânditor, iar el oftă.

— Şi tu pari tânără, pentru că eşti. Încetează. Şi, oricum, ce contează? Problema este că trebuie să-l laşi să plece, să-l laşi în pace. Asta e singura soluţie.

— Dar, dacă se întoarce mai târziu?

Asta o îngrijora foarte mult. Era sigură că se va întoarce în viaţa ei după ce se va naşte copilul.

— O să vezi ce vei face la momentul potrivit, dacă aşa ceva se întâmplă.

— Dar copilul are dreptul la…

— Ştiu, ştiu, lovi el în masa din bucătărie, iar ea tresări. Copilul are dreptul la tatăl lui natural, da? Am mai auzit asta. Dar în cazul în care tatăl lui este un om de nimic? Atunci cum e? N-ar fi mai simplu să-l laşi să plece acum?

— Dacă Alicia ţi-ar fi spus că te părăseşte când era beată? N-ai fi resimţit o obligaţie să vezi ce simte când era în stare normală?

— Poate. De ce?

— Pentru că eu cred că Patrick era beat de frică din ziua în care a aflat că am rămas însărcinată. De îndată ce se va calma, nu va mai fi speriat şi o să iasă din starea de panică, o să simtă altceva.

— Poate că nu. Poate că urăşte într-adevăr copiii, şi nu-i poate suferi. Poate ar trebui să-l asculţi şi să crezi că spune adevărul.

— Vreau numai să ştiu de la el însuşi că ştie ce face.

— Şi dacă nu ştie, o să-ţi strici viaţa?

Mai exact, pe amândurora? Ştia însă că nu putea uita cu uşurinţă un bărbat cu care avea un copil şi cu care fusese căsătorită doi ani şi jumătate înainte

de a rămâne însărcinată.

— Crezi că e o prostie să-mi pese de el, nu?

— Nu, oftă el şi se aşeză din nou pe scaun. Cred că-ţi pierzi vremea. Uită-l!

— Mă simt de parcă i-aş fura ceva, explică ea şi asta îi atrase atenţia. Îi iau lui copilul şi ţi-l dau ţie pentru că tu îl vrei. Dar, dacă el se întoarce şi spune „Hei, e copilul meu, dă-mi-l înapoi!”… Ce se întâmplă atunci?

Era o observaţie întemeiată, dar Scott nu credea că el se va răzgândi vreodată în privinţa ei sau a copilului. Era un nebun că n-o făcea, însă Scott credea sincer că nu se va răzgândi.

— N-ai decât să aştepţi şi vom vedea. Nu fugim nicăieri. Nu plecăm în Africa cu copilul.

— Nu, dar se apropiau din ce în ce mai mult unul de celălalt, iar el deja simţea ca şi cum copilul era al lui şi, într-un fel, ştia că Darryl se străduia să nu-l rănească pe el şi să se convingă în acelaşi timp că Patrick nu făcea o greşeală pe care avea s-o regrete toată viaţa.

— Nu poţi fi tu răspunzătoare pentru ceea ce fac alţii. Lasă pe fiecare dintre noi să ia hotărârea pe care o consideră adecvată, şi chiar în cazul în care sunt decizii proaste, nu-i problema ta.

Apoi se uită la ea cu dragoste şi-i spuse, în timp ce punea ziarul deoparte:

— Te iubesc… vreau copilul… iar dacă el se întoarce, dacă se răzgândeşte, va trebui să ne obişnuim şi cu ideea asta. Care ar fi lucrul cel mai rău care ar putea să se întâmple atunci? Obţine dreptul să-şi viziteze copilul? Nu-i chiar aşa de rău. Ne putem obişnui cu asta.

O privi şi continuă cu teamă în suflet:

— Te-ai întoarce la el? o întrebă şi-şi ţinu

respiraţia până ce ea răspunse.

Ea clătină din cap, dar era o foarte slabă ezitare în ceea ce spuse.

— Nu cred.

Era gata să leşine când auzi răspunsul.

— Ce vrei să spui prin „nu cred”?

— Adică nu. Dar, asta depinde de împrejurări… de multe lucruri… Scott, nu-l mai iubesc, dacă asta vrei să ştii. Te iubesc pe tine. Dar nu suntem numai noi… mai e şi copilul.

— Te-ai întoarce la un bărbat pe care nu-l iubeşti numai de dragul copilului?

— Mă îndoiesc.

Dar n-ar fi putut jura că n-ar face-o.

El se ridică şi plecă de la masă. Câteva zile fu o perioadă mai dificilă, până se calmară. În final, făcură un armistiţiu, îşi petrecură weekend-ul în pat: au stat de vorbă, au făcut dragoste şi au încercat să-şi clarifice poziţiile. Ea voia numai să fie sigură că Patrick nu se va răzgândi şi nu va cere copilul. Zicea că măcar trebuia să-l vadă când se va naşte. Lui Scott nu-i plăcea ideea, dar era gata s-o accepte. După cum se comportase în seara aceea, din câte văzuse el, era foarte puţin probabil ca el să vină măcar să-l vadă.

— Iar după aceea, o să te căsătoreşti cu mine? o întrebă el serios, iar ea radia de fericire.

— Da, desigur. Dacă o să mă mai vrei.

Nu voia ca el să le spună băieţilor că ei se vor căsători până nu se stabileau toate amănuntele despre care discutaseră: încheierea divorţului ei, reacţia lui Patrick după naşterea copilului… Scott considera că era o curtoazie exagerată pe care ea i-o oferea fostului ei soţ şi pe care el n-o merita nici pe departe, dar acceptă. Era încântat de ideea că până la urmă se vor căsători.

— Crezi că o să-i deranjeze pe băieţi? întrebă ea îngrijorată.

Începuse să-şi facă probleme din toate, dar doctoriţa le spusese că, la acest stadiu al sarcinii ei, trebuia să se aştepte la o nelinişte exagerată pe care ea o va resimţi în legătură cu orice lucru. Se temea de naşterea propriu-zisă, de durere, de travaliu, de sănătatea copilului, toate lucrurile normale care îngrijorează orice femeie în situaţia ei, iar Scott mai ştia şi că divorţul era o tensiune în plus pentru ea, ca şi vânzarea apartamentului… Se descurcase minunat până acum, rezistase, dar, iată, începea, să-şi facă probleme din toate nimicurile. Bănuia că obsesia ei de a fi cinstită faţă de Patrick făcea parte din aceeaşi categorie şi era cauzată de starea ei de hipersensibilitate.

Era mai sensibilă şi mai încordată decât de obicei şi când veniră Mike şi Terry. Era îngrozită la gândul că ei vor fi supăraţi din cauza copilului. Se hotărâse să le spună adevărul.

Fuseseră, fără îndoială, surprinşi când îi văzură burta. Scott şi Darryl se duseră să-i aştepte la aeroport.

— Uau! Ce s-a întâmplat? zise Terry năucit.

— Nu pune astfel de întrebări! îl certă Mike.

— O să am un copil, explică ea inutil. Era evident până şi pentru Terry.

— Este al tatei? întrebă el şi Mike îl pocni.

— Nu, nu este. Este al soţului meu, le explică ea când ajunseră acasă, în timp ce beau o cacao fierbinte în confortabila bucătărie. Dar noi tot o să divorţăm. De fapt… se hotărâse să le spună adevărul, direct, iar Scott se angajase deja s-o sprijine… de fapt, acesta este motivul pentru care m-a părăsit. Din cauza copilului. Deci, divorţăm şi el renunţă la toate

drepturile lui de tată.

Ea spuse totul foarte simplu şi direct, iar copiii păreau uluiţi, mai ales Mike.

— E îngrozitor!

— Nu, nu este, spuse Terry pur şi simplu. Dacă nu divorţa, n-ar mai putea fi cu tata şi n-ar fi putut să mă mai salveze de la lacul Tahoe în vară.

— E adevărat, râse Darryl.

Aveau un stil propriu de a reduce totul la lucruri fundamentale.

— Când se va naşte copilul? vru să ştie Mike.

— În ianuarie. Cam peste şapte săptămâni.

— Destul de repede, păru Mike să regrete pentru ea.

— Unde vei locui? În apartamentul tău?

De data aceasta interveni tatăl lor.

— Nu, va sta aici cu noi… cu mine, zâmbi el. O să-l ţinem pe micuţ în camera de oaspeţi.

— O să vă căsătoriţi? întrebă Terry, părând dornic să audă că da, lucru ce se vedea şi pe faţa lui Mike.

— În cele din urmă, zise Scott. Deocamdată, mai avem nişte lucruri de pus la punct.

— Uau! păru Terry vizibil încântat, iar Mike se întinse şi o îmbrăţişă.

Era îngrozit de faptul că soţul ei o părăsise şi pe ea şi pe copil, iar mai târziu îi spuse tatălui său că el considera că ar fi mai bine ca el să se căsătorească cu ea înainte de naşterea copilului.

— O să ţin minte sfatul tău, fiule, zâmbi el, apoi, adăugă serios. Şi eu aş vrea acelaşi lucru. Dar trebuie să aşteptăm să se termine divorţul mai întâi.

— Când va fi?

— Destul de curând. O să-ţi spunem noi.

Erau cam multe noutăţi pentru ei, dar a doua zi

de dimineaţă totul părea să fi reintrat în normal. Televizorul era deschis, erau haine peste tot, băieţii ţopăiau prin toată casa, iar Scott pregătea micul dejun în bucătărie. Erau ca o familie fericită, obişnuită. Terry îi spuse că spera ca bebeluşul să fie băiat, pentru că fetele sunt cam tâmpite, însă Mike zâmbi şi-i spuse că orice ar fi, el o să-l iubească pe cel mic, sau pe cea mică. Drăgălăşenia lui o făcu să plângă.

Ea rămase să facă ordine în timp ce ei şi Scott ieşiră să se plimbe. Când s-au întors, i-au adus un buchet mare de flori.

Ea şi Scott au pregătit masa pentru Sărbătoarea Recunoştinţei şi a fost o sărbătoare frumoasă pentru toţi. Singurul lucru neplăcut a fost conversaţia telefonică pe care Scott o auzi când Darryl o sună pe mama ei.

— Nu, e bine, spunea ea, a trebuit să plece cu nişte treburi la Londra.

Îi văzu faţa lui Scott, după ce închise. El o întrebă în bucătărie fără să audă copiii:

— Ce-a fost asta?

Ştia şi fără să-i spună: o minţea pe mama ei în legătură cu Patrick.

— N-are niciun rost s-o supăr. Nimeni din familia mea n-a divorţat şi apoi, e o zi de sărbătoare, pentru Dumnezeu!

— E plecat de şase luni, Darryl. Ai avut destul timp să-i spui. I-ai spus despre copil?

Ea clătină din cap, iar el se aşeză pe un scaun şi se uită la ea.

— De-a ce te joci tu oare? De ce îl aperi?

— Nu-l apăr, şi ochii i se umplură iar de lacrimi, numai că nu vreau să discut acest lucru cu ea. Nu i-am spus de la început pentru că am crezut că se va întoarce, iar acum îmi este peste mână şi nu-mi

trebuie şi presiuni din partea ei. O să-i spun mai târziu.

Avea lacrimi în ochi şi-i era foarte greu să-i explice lui cât de mari dificultăţi avusese ea cu familia din cauza lui Patrick.

— Când o să le spui? După ce se va naşte şi cel de-al treilea copil al nostru? Sau când va termina copilul colegiul? Poate că ar trebui s-o pui un pic în gardă înainte.

— Ce-ai vrea să spun? N-am fost niciodată apropiată de ea. Nu vreau să discut cu ea despre asta.

— Ai fi putut numai să spui că vei avea un copil.

— De ce? dar ştia şi ea că era o întrebare prostească.

— Ce mai aştepţi?

I se uită fix în ochi şi dintr-odată i se făcu şi ei teamă. El părea lovit şi furios:

— Aştepţi să se întoarcă şi să nu fie cazul să le fi spus nimic?

Pusese punctul pe i şi ştia asta.

— Poate la început aşa m-am gândit… dar acum e atât de complicat. Cum aş putea începe să le explic?

— Va trebui s-o faci până la urmă…

Numai dacă Patrick nu se va întoarce acasă… Dar el nu voia s-o ia din nou de la capăt cu ea pe această temă.

— Uite, e viaţa ta! Sunt părinţii tăi. Eu însă pur şi simplu nu înţeleg ce faci:

— Nici eu nu mai înţeleg câteodată, admise ea. Îmi pare rău, Scott. Totul a fost atât de întors pe dos când a plecat, iar eu n-am spus nimănui. Mi-a fost prea jenă la început, apoi, era prea târziu, iar acum e ridicol. Doamne, jumătate din colegi cred că eu îmi înşel soţul cu tine, îi zâmbi ea, iar el o trase spre el.

— Mă-nnebuneşti câteodată, dar poate tocmai de aceea te iubesc.

— De aceea Matt o iubeşte pe Brenda care a fost foarte bună prietenă cu… începu ea să râdă, iar el o prinse cu prosopul de bucătărie cu care ştersese ultimul vas.

— Încetează! E prea de tot…

— Îmi pare rău, Scott… uneori mai încurc lucrurile.

— Le descurcăm noi mai devreme sau mai târziu.

Credea că vor reuşi, dar începea să-şi dorească să se întâmple mai degrabă mai curând decât mai târziu.

Capitolul 24

Restul weekendului de Sărbătoarea Recunoştinţei trecu prea repede. Erau atâtea de discutat acum, când băieţii ştiau că Darryl s-a mutat la tatăl lor şi că aştepta un copil. Mike, în special, era fascinat de acest lucru şi voia să-i atingă burta, să simtă şi el cum se mişca copilul. A fost foarte încântat când bebeluşul a dat de mai multe ori din picioare şi a reuşit să simtă şi el. Se uită cu nişte ochi mari la ea, în timp ce Scott le zâmbea tuturor.

— E mare, nu?

Asta îl îngrijora pe Scott de câte ori îl simţea.

S-au amuzat cu toţii când, înainte de a pleca la plimbarea pe care au făcut-o în parc, ea n-a reuşit să-şi încheie sandalele.

— Parcă m-aş întinde peste o minge de plajă.

— Şi eu, şopti el când se aplecă să i le încheie.

Mai făceau încă dragoste de câte ori aveau timpul şi energia necesară, dar, pentru aceleaşi motive pentru care nu-şi putea lega încălţările, devenise din ce în ce mai problematic.

— Ştii, asta numai mie mi se putea întâmpla, râse el când termină de legat şireturile şi se aşează pe podea.

Ea se uita la el peste burta ei enormă.

— Ce?

— Să mă îndrăgostesc de o femeie care e în luna a opta!

Ea chicoti, sesizând umorul situaţiei. Era desigur foarte neobişnuit.

— Poţi folosi experienţa ta drept rezervă pentru scenariul serialului. Matt ar putea-o părăsi pe Brenda şi altcineva s-ar îndrăgosti de ea, sugeră Darryl, în vreme ce îmbrăcă unul dintre puloverele lui.

— N-ar crede nimeni aşa ceva, zâmbi el.

Se duse apoi să se joace cu mingea în Parcul Penman cu Mike şi Terry.

A doua zi, băieţii au plecat acasă şi din nou era prea linişte fără ei. La serviciu, amândoi aveau multă treabă de făcut înainte de sărbători. Departamentul de ştiri era asaltat, iar serialul trebuia să pregătească episoade speciale de Crăciun. Tensiunea de la serviciu şi cea din propria lor viaţă, părea să se combine pentru a face ca timpul să treacă mai repede. Darryl încerca să pregătească şi camera copilului. În fiecare seară, între cele două emisiuni informative, cea de la şase şi cea de la unsprezece, stătea ore în şir şi croia învelitori pentru leagăn sau încerca să vadă unde s-ar potrivi mai bine perdeluţele.

— Aici! Lasă-mă pe mine!

Scott o certa întotdeauna când încerca să ridice ceva sau să se urce pe vreo scară. Apoi, se uitau unul

la altul şi râdeau. Devenea din ce în ce mai emoţionant. Şi băieţii erau nerăbdători. Nu avuseseră nimic împotriva copilului, nu-i purtau pică. Le părea rău pentru că Darryl fusese abandonată de soţul ei şi erau încântaţi de ideea de a avea unul mic printre ei. Acum, de câte ori sunau, întrebau dacă a născut. Deşi, Scott le promise că-i va suna imediat ce se va naşte copilul şi ei vor fi primii care vor afla, ei tot întrebau de fiecare dată. Ei sperau să fie un băiat, însă, în secret, Scott îşi dorea o fetiţă, cu toate că, de fapt, nu prea conta.

După Ziua Recunoştinţei se duseră la prima oră de Lamaze. Darryl reuşise să obţină înscrierea la unul dintre spitalele care începea aceste lecţii imediat după ştirile de seară. S-au întâlnit acolo cu o serie de alte cupluri, vreo douăsprezece, toate, cu excepţia unuia, la primul copil. Se simţea cam ciudat acolo, pentru că nu-i era la îndemână printre străini, să facă exerciţii care i se păreau de o oarecare intimitate. Scott şi doctoriţa ei insistaseră să facă aceste ore pentru că o vor ajuta foarte mult.

— La ce or să mă ajute? se certă ea cu el pe drum, în timp ce mânca un sandviş rămas de la prânz.

Trebuia să se întoarcă la birou după oră, pentru emisiunea de ştiri de la unsprezece.

— Copilul o să iasă oricum, fie că inspir, expir, sau nu.

Tot ce ştia ea, era faptul că orele Lamaze erau ceva în legătură cu felul în care trebuie să respiri.

— O să te ajute să te relaxezi, spuse el calm.

Ea se uită la el şi-l întrebă aproape cu gelozie.

— Ai luat ore şi cu Alicia?

Începuse s-o irite faptul că mai făcuse acest lucru înainte, că părea să ştie mai mult din misterele sarcinii decât ea însăşi. El îi răspunse însă destul de vag. Nu compara viaţa lui dinainte cu cea de acum.

Cea de acum era diferită, ceva ce nu mai trăise cu nimeni, era unic.

— Mda… într-un fel…

Spunea mereu că orele pentru naştere naturală, fără dureri meritau efectuate.

— Eu tot aş vrea să nasc acasă.

Era un refren pe care-l mai auzise şi nici nu voia să-i mai răspundă. Îi spusese deja că nici nu se gândea s-o lase să facă una ca asta. Parcară la garajul spitalului, intrară în spital şi urmară o serie de femei însărcinate la etajul trei, unde se întâlniră cu cei pe care lectorul îi numea „Importanţii lor ceilalţi”. Fură invitaţi să se aşeze confortabil pe jos, unde să stea cu picioarele încrucişate pe saltele şi să se prezinte unii altora, cu soţii lor cu tot. Erau două profesoare, o asistentă, două care nu lucrau nicăieri, o secretară, o angajată la poştă, o instructoare de înot care părea a fi într-o formă grozavă, o coafeză, o muziciană şi o femeie care acorda pianele. Soţii lor erau la fel de deosebiţi, ca meserii şi locuri de muncă. Din acest punct de vedere, dacă nu şi din altele, Darryl şi Scott erau cei mai sofisticaţi şi cei care reuşiseră cel mai bine în viaţă, dar ei nu spuseră decât că lucrau la televiziune, la departamentul de regie şi nimeni nu fu impresionat. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era sarcina lor. Până şi vârstele lor erau foarte diferite. Una dintre cele care nu lucra avea nouăsprezece ani şi era încă la colegiu, iar soţul ei avea douăzeci de ani. Lucrătoarea de la poştă avea patruzeci şi doi, iar soţul ei cincizeci şi cinci şi acesta era primul lor copil. La mijloc se aflau cei între douăzeci şi treizeci, de diferite mărimi, forme şi cu diferite interese. Darryl era foarte mirată şi mai mult se uita în jur decât practica exerciţiile, până când fură invitaţi să se oprească pentru „o pauză de cafea”. Femeile băură apă

minerală, sifon sau apă simplă, în timp ce bărbaţilor li s-a oferit ceai sau cafea. Toată lumea părea puţin cam emoţionată.

Instructoarea li se adresă, spunându-le că, dacă vor practica suficient de mult timp, tehnicile de respiraţie le vor ajuta foarte mult să aibă o naştere mai uşoară. Ca să ilustreze cât de bine mergea totul cu această tehnică, le arătă un film cu o naştere naturală după ce femeie respectivă exersase Lamaze, de la început până la sfârşit. Când Darryl văzu femeia de pe ecran strigând de durere, strânse cu putere mâna lui Scott. Era cel de-al doilea copil al femeii, spuse instructoarea. Primul îl născuse „medical”, spuse ea cu dispreţ. Asta se presupunea că e o mare îmbunătăţire adusă naşterii. Puteau auzi fiecare împingere şi chin din travaliul femeii de pe ecran, iar Darryl considera că descrierea, etapă cu etapă, a ceea ce avea să i se întâmple era cumplită. Părea că e gata să moară, iar până la urmă, utilizând tehnica respiraţiei şi împingând până i se făcu faţa roşie complet, se auzi un strigăt de uşurare prelung, apoi alte ţipete şi scremete, după care o faţă micuţă şi roşie apăru dintre picioarele ei şi începu să ţipe, în vreme ce femeia zâmbea, iar toţi cei prezenţi în camera de naştere scoaseră o exclamaţie de bucurie când copilul se născu. Era o fetiţă. Femeia stătea acolo, întinsă pe spate, victorioasă, în vreme ce soţul ei radia de fericire şi o ajuta să-i taie cordonul ombilical. Luminile se aprinseră, filmul se terminase. Darryl prea îngrozită de tot ce văzuse şi nu-şi mai spuseseră nimic până când nu au ajuns în maşina lui Scott din parcare.

— Ei, zise el încet, ce zici?

Vedea că e marcată, dar nu ştia în ce măsură, până când ea îl privi cu ochi mari, plini de groază.

— Vreau să fac un avort!

Pe el aproape că-l pufni râsul, era aşa de dulce. Se întinse şi o sărută, părându-i rău pentru ce avea să sufere. Şi el considerase filmul cam dur. Erau modalităţi de prezentare a întregului proces, un pic mai plăcut şi mai puţin direct. Nu era sigur dacă era o idee prea fericită să prezinţi un film cu o naştere unei camere pline de femei, însărcinate cu primul lor copil. „Nulipare”, cum le numea profesoara de la orele de respiraţie.

— N-o să fie chiar aşa de rău, îţi promit.

O iubea mai mult ca oricând. Nu dorea decât ca totul să decurgă normal, să aibă un copil sănătos şi o naştere uşoară. Îşi mai amintea încă ce suferise Alicia şi ce frică îi fusese şi lui când se născuse Mike. Dar cu Terry a fost mai uşor. Spera să poată folosi puţinul pe care-l ştia şi şi-l mai amintea, ca s-o ajute pe Darryl de data aceasta. Singurul lucru pe care îl ura în această situaţie era s-o vadă suferind.

— De unde ştii tu că n-o să fie chiar aşa de rău? întrebă ea furioasă. Ai născut tu vreodată? Ai văzut ce faţă avea femeia aceea? Am crezut că o să moară în timp ce împingea.

— Şi eu. A fost un film prost. Nu te mai gândi la el!

— Eu nu mă mai întorc!

— Asta nu va rezolva nimic. Cel puţin, hai să facem exerciţiile de respiraţie şi lasă-mă să te ajut.

— Vreau anestezie generală, spuse ea dintr-odată dar când îi spuse acelaşi lucru doctoriţei, la următoarea vizită, aceasta zâmbi:

— Asta se face numai în cazuri foarte rare, când nu avem timpul să facem cezariană. N-ai niciun motiv să crezi că vei avea vreun fel de probleme. Du-te în continuare la ore, Darryl, şi vei fi şi tu surprinsă cât de uşor o să meargă totul în timpul travaliului.

— Nu vreau, îi spuse ea lui Scott după ce plecară de la doctor.

Era absolut îngrozită.

— E cam târziu pentru asta, iubito, spuse el calm. Ea purta o rochie roz. Se îndreptară spre maşină.

Era speriată de moarte încă de la prima oră de Lamaze şi fuseseră deja la două.

— Tâmpenia aia de respiraţie n-o să meargă. Nici nu-mi amintesc cum trebuie să respir.

— Nu-ţi fă probleme! O să exersăm.

În seara aceea ea se întinse şi se prefăcu că are o contracţie. El se prefăcu să cronometreze durerea şi ea încercă tehnica respiraţiei dar pe la jumătate se opri şi-i strecură o mână graţioasă în pantaloni.

— Încetează! Nu vrei să fii serioasă! încearcă el să-i scoată mâna din pantaloni, dar îl gâdila şi el începu să râdă.

— Hai să facem altceva! anunţă ea făcându-i cu ochiul în timp ce-l ataca.

— Darryl!… Fii serioasă! încetează!

— Dar sunt foarte serioasă.

— Nu însă în ceea ce priveşte respiraţia.

— Asta te-a adus aici!

— Ai câştigat un punct!

Încercă să se rostogolească, dar nu ajunse prea departe cu burta ei mare. „Butoiul”, cum îi spunea ea mereu, părea să se mărească cu fiecare oră care trecea. Era mare şi simţea loviturile copilului mai tot timpul, mai ales noaptea, doar dimineaţa se mai calma.

— Poate că o să rămân aşa însărcinată mereu. E prea greu să scoţi chestia asta din tine. Şi e prea dureros.

— Nu m-ar deranja să te văd din nou slabă, spuse el inteligent, arătai destul de frumos când te-am

cunoscut.

— Mulţumesc, îi spuse ea, întorcându-se pe spate ca o balenă.

În felul acesta, arăta absolut enormă.

— Nu-ţi place cum arăt acum? întrebă ea, pe jumătate cu seriozitate, iar el ştia că trebuie să fie atent la ceea ce spune. Se întinse lângă ea, pe burtă, o sărută şi-i răspunse.:

— Eu cred că eşti cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc eu. Însărcinată sau nu.

— Mulţumesc, zâmbi ea şi-i apărură din nou lacrimi în ochi. El o luă de după gât, ca pe un copil şi ea spuse printre lacrimi: „Mi-e frică!”

I se rupea inima s-o audă.

— Ştiu că îţi este, iubito, dar o să fie bine, ai să vezi. Îţi promit eu!

— Dacă nu? Dacă se întâmplă ceva… cu mine… sau cu copilul…?

Era stupid, dar îi era frică să nu moară. Se tot gândea la femeia pe care o văzuse în film, îşi amintea prin ce dureri îngrozitoare trecuse şi ce ţipete cumplite scosese. Nimeni nu-i spusese că o să fie aşa. Ea crezuse că, într-un fel sau altul, copilul se năştea şi gata. Nimeni nu recunoscuse că era atât de dureros.

— N-o să ţi se întâmple nimic nici ţie şi nici copilului. N-o să las eu aşa ceva să se întâmple. O să fiu cu tine în fiecare secundă, o să te ţin de mână şi o să te ajut. O să se termine mai repede decât te aştepţi.

— E chiar aşa de rău?

Ea îl privi fix în ochi, dar el nu vru să-i spună cât de rău fusese pentru Alicia prima dată. Îl scosese din minţi suferinţa pe care o văzuse.

— Nu tocmai. Cred că pentru unele e chiar foarte uşor.

— Mda, dacă au nişte coapse cât Canalul

Panama, spuse ea trist, pentru că ea nu avea.

— O să fie bine.

O sărută pe buze, iar ea îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui şi-i atinse umerii. Îşi trecu apoi mâinile pe spatele lui, iar el simţi un fior. Se sărutau, ea îl mângâia, îşi lăsă şi el încet mâinile să-i caute corpul, după care, în mijlocul dorinţelor şi pasiunii el oftă şi spuse.

— Ar fi trebuit să fiu împuşcat pentru molestarea unei femei în situaţia ta.

Absurditatea acestui lucru îl izbi o clipă, după care uită cu totul.

— Nu, n-ar trebui, îl tachină ea, iar el se minuna cât de mult îl putea atrage.

Se roti pe spate şi o lăsă pe ea să vină deasupra lui, în vreme ce-şi scoteau hainele de pe ei. O jumătate de oră mai târziu, stăteau amândoi întinşi, epuizaţi, iar el o privea cu vinovăţie. Se temea să n-o determine să intre în travaliu, deşi doctoriţa nu le spusese să nu mai facă dragoste.

— Te simţi bine? O întrebă el cu emoţie, privind-o ca şi cum s-ar fi aşteptat să explodeze în orice clipă.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, îl privi ea ca beată şi apoi începu să râdă.

— Sunt dezgustător, spuse el, n-ar trebui să fac aşa ceva.

— Ba da. Mai bine fac dragoste cu tine decât să nasc. Şi nici măcar nu pot rămâne însărcinată.

El se încruntă şi se uită la ea.

— Mi-ai spus că eşti virgină, nu?

— Sunt, spuse ea fericită.

Pentru ea era miraculoasă pasiunea cu care se iubeau deşi era în luna a opta.

— Vrei să mai încercăm exerciţiul de respiraţie? se oferi el.

Simţea nevoia să se pedepsească pentru ce făcuse.

— Credeam că asta am făcut adineauri, spuse ea maliţios.

Se uită apoi cu dispreţ la ceas. Era ora zece. Trebuia să se scoale şi să se întoarcă la serviciu. Îşi plănuise să lucreze până în ultimul moment. Donna se oferise să preia munca ei, oricând va fi necesar, dar până acum Darryl n-o solicitase. Intenţiona să-şi ia concediul de maternitate în aceeaşi zi în care trebuia să nască. Scott îi spusese deja că el considera că exagerează.

— De ce nu vrei să te odihneşti vreo două săptămâni înainte?

— Voi avea timp să mă odihnesc *după ce* voi avea copilul.

— Asta crezi tu, zâmbi el.

Îşi amintea, prea bine, nopţile nedormite, somnul întrerupt pentru alăptarea copilului care voia să mănânce la fiecare două-trei ore. Încercă să-i spună asta, dar ea tot mai voia să lucreze până în ultimul moment. Se simţea bine şi, în plus, îi trebuia ceva care să-i distragă atenţia de la faptul că era însărcinată şi că, într-un fel sau altul, va trebui să treacă prin chinurile facerii. Dar, de câte ori se ducea la lucru, Donna mormăia a dezaprobare când o vedea.

— Cum de te poţi mişca cu chestia aia? întrebă ea, arătând spre burtă. Nu te doare?

— Nu, zâmbi Darryl. Te obişnuieşti.

— Sper să nu fie cazul, o compătimi Donna.

Era ceva atât de străin pentru ea şi n-avea nici cea mai mică dorinţă de a se familiariza cu asta. Copiii era un lucru pe care ea nu şi-l dorea. Nici nu voia un

soţ. Îi plăcea mult Scott, dar, îi recunoscu ea lui Darryl, numai să-l vadă împreună o emoţiona: erau prea… căsătoriţi. Îi părea însă bine pentru Darryl. Nimeni nu merita la fel de mult ca ea ceea ce avea. Era un tip de treabă, nu încăpea nicio îndoială în capul Donnei. Nu semăna nici pe departe cu ticălosul acela de Patrick. Dăduse peste el de câteva ori. Îl văzuse de mai multe ori cu diferite fete, mereu arătos, tânăr. Putea să parieze că niciuna dintre ele nu ştia că îşi părăsise nevasta pentru că urma să aibă un copil cu el.

O întrebase pe Darryl o dată sau de două ori dacă mai ştia ceva de el. Darryl clătinase doar din cap, ceea ce i se păru Donnei că era un subiect sensibil pentru Darryl, aşa că încetă s-o mai întrebe.

Scott o conduse cu maşina la birou în acea seară, cum făcea acum întotdeauna, rămase o oră la biroul lui, în timp ce ea lucra, apoi ea venea la el să-l ia şi uneori stăteau multă vreme de vorbă în confortabilul lui birou. Părea că nu epuizează niciodată subiectele de discuţie, ideile pe care şi le împărtăşeau, noile conflicte pentru serial. Se potriveau foarte bine în multe privinţe. Se simţeau bine unul cu altul şi în pat şi în rest.

Râdeau amândoi când se îndreptau spre lift, iar ea se opri cu o privire ciudată.

— Ce este? păru el îngrijorat.

— Nu ştiu… se ţinu de el, surprinsă de ceea ce simţise. Întreaga burtă şi-o simţea tare ca o piatră şi parcă ceva se învârtise înăuntru. Ştia ce este de la descrierea făcută la ora de Lamaze. Cred că tocmai am avut o contracţie. Părea speriată şi el o luă pe după umeri. Acum însă ea se simţea mai bine. A venit şi-a trecut, dar ea se uita spre el cu o privire plină de panică.

— Lucrezi prea mult. Va trebui să mai renunţi,

altfel copilul va veni prea devreme.

— Nu poate face aşa ceva. Nu sunt pregătită.

Camera copilului era aproape gata, dar ea personal nu era pregătită pentru a suporta prin ce avea de trecut.

— Vreau să mă bucur de Crăciun înainte de a-l avea.

— Atunci, nu te mai forţa atât de mult, o certă el. Spune-le că nu mai poţi pregăti ştirile de la ora unsprezece. O să înţeleagă. Doamne, doar eşti în luna opta.

Ea nici nu mai ştia sigur dacă se va mai întoarce. Avea să se folosească de concediul de maternitate ca să se hotărască dacă va veni să lucreze pentru Scott. O mai speria încă ideea de a deveni prea dependentă de el.

Se îndreptară spre casă, iar pe drum ea mai avu încă două contracţii. Când au ajuns acasă, el îi dădu un pahar cu vin alb şi insistă să-l bea. În mod miraculos, contracţiile încetară, iar ea părea încântată, îi fusese o teamă de moarte că avea să nască mai devreme decât trebuia.

— A mers!

— Desigur, păru el mulţumit de sine în timp ce-o săruta. Apoi, păru vinovat. Poate că ar trebui să nu mai facem dragoste.

Se gândea dacă nu cumva asta era cauza.

— Doctoriţa nu a spus nimic despre asta. Cred că astea nu sunt decât contracţiile „de încălzire” care să uşureze mai târziu procesul, cum spun ei.

— Cu cât vei avea mai multe acum, cu atât îţi va fi mai uşor.

— Bun. Atunci, hai să facem dragoste din nou.

Ea băuse vinul, îi zâmbea şi parcă era cât un elefant cu burta aceea mare.

— Crezi că eşti o depravată!

Lucrul cel mai cumplit era că şi el voia de fapt să facă dragoste cu ea. Dorea să facă dragoste cu ea tot timpul. Cum putea să dorească o femeie însărcinată în luna a opta? Observă că o iubea mai mult cu fiecare zi care trecea şi cumva i se părea tare dulce, aşa cum era. Era atât de vulnerabilă, de drăgălaşă şi de ataşată de el. Se întinse şi o sărută, reuşi să evite să o dorească, când ea se străduia să pară sexy:

— Dacă nu încetezi cu asta, Darryl, o să ai tripleţi!

— Uite la asta nu m-am gândit, dar peste o clipă se întristă şi spuse cu seriozitate, privindu-şi burta: Pun pariu că trebuie să fie foarte dureros să ai gemeni.

— Vezi, aşa că fii mulţumită că ai numai unul.

Se aşternu o lungă tăcere în întuneric, după care ea şopti:

— Şi dacă am gemeni şi ei nu ştiu?

— Ar fi ştiut, crede-mă, în zilele noastre, cu ştiinţa asta avansată, nu se mai întâmplă să se înşele.

Îşi făcea probleme din orice. Se ducea de zeci de ori în fiecare seară în camera copilului, împăturea scutecele şi plăpumioarele, se uita la bonetele micuţe, la botoşei şi la cămăşuţele de copil. Îl impresiona s-o vadă astfel şi nu o singură dată se gândi la faptul că Patrick era un nimic, că a renunţat la toate acestea. Însemna atât de mult pentru Scott şi absolut nimic pentru Patrick.

Scott tapetase camera pentru ea, cu tapet alb, cu steluţe mici roz şi bleu, iar marginea era un curcubeu roz cu bleumarin. Pusese patul cel mare într-o încăpere pe care o avea la subsol şi cumpăraseră împreună mobilă pentru nou născuţi, la începutul lui decembrie. Totul era pregătit cu o săptămână înainte

de Crăciun. Cumpărară şi un pom de Crăciun pe care l-au decorat cu ornamente de modă veche, afine şi floricele de porumb.

— Aş fi vrut ca băieţii să poată vedea acest pom, spuse el mândru.

Era un pom de Crăciun mic, dar frumos, iar apartamentul părea festiv. Băieţii erau la schii în Vermont. Darryl şi Scott vorbiseră cu ei la telefon de mai multe ori înainte de plecare. Pentru el, însă, Crăciunul fără ei n-aveau să fie la fel. Veneau în februarie, în vacanţa de primăvară, ceea ce era foarte bine. Dacă copilul se năştea la timp, va avea cam trei săptămâni la acea dată. Darryl îşi va reveni, cu excepţia nopţilor nedormite. Se hotărâse să alăpteze ea copilul şi avea să-l pună într-un coşuleţ lângă patul lor, în aşa fel încât ea să nu fie nevoită să se scoale de fiecare dată când îi era foame copilului.

Ea îşi luă o zi liberă ca să termine cumpărăturile de Crăciun. Pentru ei, avea să fie o dublă sărbătoare: pe întâi ianuarie, Scott împlinea patruzeci de ani. Îi cumpărase un frumos ceas din aur de la „Cartier” de pe Union Street. O costase o avere, dar merita. Era ceva ce va purta pentru tot restul vieţii. Era făcut după modelul celui pentru un sultan din 1920, de aceea se şi numea „Paşa”. Ştia că o să-i placă foarte mult. De Crăciun îi cumpără un telefon portabil care se ţinea într-o cutie de mărimea celei pentru aparatul de bărbierit. Era un accesoriu perfect pentru el, întrucât voia să aibă permanent contact cu cei de la reţea de câte ori pleca în vacanţă şi lor le era mereu teamă că nu-l vor putea găsi dacă vor avea nevoie de el. Îi mai cumpără şi alte lucruri: un pulover nou, nişte colonie, o carte despre filme vechi care o admirase el şi un televizor mic, la care se putea uita cât era în baie sau când era cu camioneta. Asta pentru cazul în care ar fi

vrut să meargă undeva şi să vadă şi ce se întâmpla la studio cu serialul. S-a simţit foarte bine făcând cumpărături pentru el. Cumpărară schiuri şi bocanci de schii noi pentru băieţi. Pentru prima dată va avea şi Terry propriul lui echipament; amândoi schiau foarte bine. Ea trimise fiecăruia dintre ei un cadou numai din partea ei: câte o frumoasă pereche de mănuşi de schi şi câte un joc electronic.

Puteau să se joace cu ele în maşină vara viitoare, când vor merge cu toţii în vacanţa mare. De data asta se hotărâseră deja să meargă la Hawaii, toată luna, să închirieze un apartament acolo. Nimeni nu mai dovedea obişnuitul entuziasm de a merge cu cortul la Lacul Tahoe.

Cu trei zile înainte de Crăciun, Darryl împachetă totul. Voia ca totul să fie pregătit înainte de venirea lui Scott acasă. Se duceau la petrecerea anuală care se ţinea la reţea, cu toţi cei cu care lucra Scott la serial, iar ea voia să ascundă toate cadourile. Majoritatea le pusese în pătuţul copilului, peste care trăsese plăpumioara. Când împachetă telefonul, zâmbi. Ştia că o să-i placă foarte mult. El nu l-ar fi cumpărat singur, de teamă să nu pară extravagant. Era plăcut să-l răsfeţi. Când termină, se duse să ridice corespondenţa. Rămase uluită când văzu plicul de la City Hall. Îl deschise fără să se gândească şi tresări când văzu hârtiile.

Pe douăzeci şi unu, divorţul ei se încheiase. Nu mai era căsătorită cu Patrick şi deşi nu-i putea impune, stipulase că ar prefera ca ea să nu-i mai poarte numele. Erau incluse şi documentele care atestau lipsa oricăror drepturi paterne pentru copilul care nici nu se născuse. Era al lui Darryl. Punct. Copilul nu mai avea un tată legal. Numele lui nu va fi trecut pe certificatul de naştere, după cum îi explicase avocatul încă din

vară. Se uită multă vreme la acele hârtii, ochii i se umplură de lacrimi care începeau să i se rostogolească pe obraji. Era o prostie să fii supărată acum, la sfârşit, îşi spuse ea. Nu mai era nicio surpriză. Se aşteptase la asta. Oricum, o durea. Era o respingere finală, definitivă. O căsătorie care începuse cu speranţă şi dragoste se terminase cu o respingere totală. Respinsese totul, până şi copilul.

Puse liniştită hârtiile într-un sertar din biroul lui Scott. El împărţea cu generozitate totul cu ea: inima lui, apartamentul, viaţa, patul, era gata să ia şi copilul ei. Cei doi bărbaţi erau uimitor de diferiţi, la poli opuşi în toate privinţele. Cu toate acestea, ei îi mai părea încă rău pentru Patrick şi şi-ar fi dorit ca el să fi fost cel căruia să-i pese de copil.

Scott sosi acasă când ea se îmbrăca şi, ca de obicei, simţi că se întâmplase ceva. Îşi spuse că iar se temea de naştere. În ultimul timp era din ce în ce mai surescitată, hipersensibilă. Se temea că ar fi posibil ca, într-un fel, copilul să nu fie normal. Li se spusese la orele Lamaze că toate aceste stări era normale, nu era cazul să le considere ca pe o premoniţie a ceva cumplit.

— Ai contracţii din nou? întrebă el simţind că e supărată.

— Nu, mi-e bine.

Se hotărî să-i spună direct, să nu-l mintă. Aşa făcea mereu. Oricum, o cunoştea prea bine ca să nu simtă dacă ar fi încercat să-l păcălească.

— Au venit hârtiile prin care mi se arată că s-a terminat divorţul, precum şi lipsa oricăror drepturi paterne. Totul e oficial acum.

— Aş putea să te felicit, dar n-o fac, spuse el, şi o privi cu atenţie. Ce trebuie să simţi, am trecut şi eu prin asta. Chiar dacă te aşteptai, e totuşi un şoc, zise

el, şi-şi puse braţele în jurul ei.

O sărută, în vreme ce ei i se umplură iar ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, iubito. Nu e plăcut să primeşti aşa ceva, mai ales acum, în starea ta, dar, într-o bună zi, n-o să mai fie decât o amintire şi n-o să mai conteze.

— Sper. M-am simţit îngrozitor când le-am primit. Nu ştiu… parcă aş fi chiulit de la şcoală, ştiind că până la urmă voi rămâne repetentă.

— Repetent este el, nu tu, îi aminti el.

Ea se aşeză pe pat şi oftă.

— Simt totuşi că am făcut o greşeală… vreau să spun pentru că el nu vrea copilul. Poate că eu n-am ştiut cum să mă comport, ce să fac să fie altfel.

— Din ce mi-ai spus mie nu putea fi altfel, orice ai fi făcut. Dacă tipul ăsta ar avea vreun strop de omenie, s-ar fi întors până acum.

Nu era cazul să-i amintească faptul că Patrick n-o făcuse, că nici măcar n-a vrut să stea de vorbă cu ea când s-au întâlnit la restaurant. Ce fel de om ar face una ca asta. Un adevărat ticălos, un egoist, era răspunsul lui Scott, pe care însă îl ţinea pentru el.

— Nu trebuie să te mai gândeşti.

Ea dădu din cap. Ştia că are dreptate, dar, oricum, îi era greu.

A fost foarte tăcută în acea seară la petrecerea de Crăciun organizată la biroul lui. Toată lumea era veselă, mai mult decât „afumată”, iar ea se simţea, dintr-odată, incomod, deprimată, grasă şi urâtă. Nu era în apele ei, aşa că Scott se hotărî să plece devreme. Vedea că ea nu se distrează, iar ceilalţi n-aveau să-i ducă dorul. Vor înţelege. Şi chiar dacă nu, pe el, Darryl îl interesa în primul rând.

Avu din nou contracţii când se duseră la culcare

şi, pentru prima dată, nu părea de loc interesată să facă dragoste cu el.

— Acum ştiu că eşti într-adevăr necăjită, o tachină el în glumă. S-ar putea chiar ca ăsta să fie sfârşitul. Să chem doctorul?

Se prefăcea că e foarte preocupat de situaţia ei şi asta o făcea să râdă, dar când se întinse în pat încă mai era tristă. Leagănul pentru copil era gata pregătit, stătea într-un colţ al camerei, în aşteptare. Data la care trebuia să se nască era peste două săptămâni şi jumătate şi ei încă îi era foarte teamă de acest lucru. Până acum, orele de Lamaze nu reuşiseră s-o liniştească, chiar dacă informaţiile erau abundente şi necesare. Realitatea naşterii propriu-zise încă o îngrozea.

Numai că, în acea seară, ea nu se gândea la asta, ci la Patrick, la divorţ şi la faptul că, acest copil pe care îl aştepta nu avea tată.

— Am o idee, zâmbi el. E cam neobişnuită, dar nu complet neadecvată. Hai să ne căsătorim de Crăciun! Avem timp trei zile să facem testul de sânge şi să scoatem hârtiile. Nu cred că ne ia mai mult. Plus vreo zece dolari. S-ar putea să n-am banii necesari. Se uită cu duioşie la ea, şi, cu toate că glumea, propunerea lui era serioasă.

— Nu e drept, spuse ea trist.

— Ce? Cu cei zece dolari? încerca el să rămână vesel. Bine, dacă-i prea mult, mă descurc eu cumva.

— Nu, eu vorbesc serios, Scott. Nu e drept să te căsătoreşti cu mine din milă. Meriţi mai mult, la fel Mike şi Terry.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! se întinse pe spate şi oftă. Fă-mi şi mie o plăcere, te rog. Nu încerca să mă salvezi pe mine de mine. Sunt mare, ştiu eu ce fac şi, întâmplător, te şi iubesc.

— Şi eu te iubesc, spuse ea îmbufnată, dar nu-i cinstit.

— Faţă de cine?

— De tine, de Patrick, de copil.

— Ai putea cumva să-mi explici şi mie pe ce cale deviată, nevropată ai ajuns la această concluzie?

Uneori, mai ales în ultimul timp, îl exasperase. O îngrozeau prea multe lucruri, se simţea obligată să fie corectă cu toată lumea… cu el… cu copilul… până şi cu nemernicul de Patrick.

— Nu sunt de acord să te însori cu mine sub impresia momentului, pentru că simţi că-mi datorezi ceva, că ai obligaţia să mă ajuţi, ori pentru că acest copil trebuie să aibă un tată. Când te căsătoreşti, trebuie să o faci pentru că aşa vrei, nu pentru că trebuie să consideri că datorezi acest lucru cuiva.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti nebună? Sexy… frumoasă… cu nişte picioare grozave… dar complet nebună. Nu-ţi cer să te măriţi cu mine pentru că mă simt obligat s-o *fac. Di*n întâmplare sunt îndrăgostit nebuneşte de tine, şi asta de şase luni, ori nici măcar n-ai observat? Ţi-aduci aminte de mine? Eu sunt tipul cu care stai din vară, tipul căruia i-ai salvat copilul şi ai cărui copii, la plural, reţine, te consideră nemaipomenită.

Păru încântată de ceea ce-i spunea, dar tot clătină din cap.

— Totuşi nu e drept!

— De ce nu?

— Nu-i cinstit pentru copil.

Se uită înciudat la ea. Mai auzise acest motiv şi nu-i plăcuse.

— Sau vrei să spui că nu e cinstit pentru Patrick?

Ea ezită o clipă, apoi dădu din cap. Acum se

simţea obligată să i-l salveze de el!

— El nu ştie la ce renunţă. Trebuie să aibă şansa de a înţelege ceea ce a hotărât să facă, să se gândească limpede, după ce se va naşte copilul, înainte ca eu să fac o mişcare cu care să-l alung pentru totdeauna, mai ales din viaţa copilului.

— Se pare că legea nu este de acord cu tine. Au aprobat hârtiile acelea, Darryl. Nu mai are niciun drept asupra copilului.

— Legal, da, ai dreptate. Dar moral? Poţi să spui că şi moral?

— Doamne, nu mai ştiu ce să mai spun!

Se ridică din pat şi începu să se plimbe prin cameră. Se uita din când în când la ea şi era gata să dea peste leagăn.

— Eu ştiu un singur lucru: mi-am pus tot sufletul… inima… şi tot ce vrei tu la picioarele tale. Asta pentru că te iubesc pe tine şi pe copil. Nu-mi trebuie să aştept să-l văd, să verific, să văd dacă e drăguţ sau nu, să-mi iau temperatura emoţională în ziua în care se naşte. El şi tu, şi eu, noi suntem exact ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. Îţi spun că vreau să fim căsătoriţi la bine şi la greu, când vom fi bolnavi, ca şi atunci când vom fi sănătoşi, pentru *totdeauna. E tot* ce vreau: pe voi doi. În ultimii şapte ani, mi-a fost prea frică să spun cuiva asta. Mi-a fost prea frică şi să mă gândesc măcar la aşa ceva, pentru că, ţi-am mai spus, nu mai voiam să trec prin ce am trecut: să plece soţia şi să-mi ia copiii. Acest copil nu este al meu, e al lui, cum tot subliniezi tu de câte ori ai ocazia, dar îl iubesc ca şi cum ar fi al meu şi nu vreau să-l pierd. Nu vreau să mă joc cu tine. N-am de gând să aştept liniştit aici până o să vină el să-mi ia tot ce eu am început să iubesc. Oricum, eu nu cred că o să vină, ţi-am spus şi asta. Dar, nici n-o să stau cu uşa deschisă întruna,

aşteptând ca el să-şi revină la normal, ori să se plictisească de viaţa lui pompoasă şi să se întoarcă la tine şi la copil. În ce te priveşte, Darryl, pe tine nu te mai poate avea. Dar, dacă el te vrea şi îl vrei şi tu, aţi face bine să vă gândiţi mai repede! Eu vreau să începem să ne trăim liniştiţi viaţa. Vreau să ne căsătorim, vreau să adopt acest copil pe care îl porţi de nouă luni, pe care eu îl aud şi îl simt. N-o să stau toată viaţa cu inima şi braţele deschise! Vrei să discutăm despre dreptate? Bine, hai să discutăm! Ce e drept? Cât e cinstit şi drept? Cât va trebui să fiu cu „drept” cu Patrick? Cât timp, exact?

— Nu ştiu.

Era impresionată de tot ceea ce-i spusese. Îl iubea mai mult ca oricând. Ar fi vrut să meargă mai departe cu el chiar atunci, dar ştia că mai trebuia încă să mai aştepte. Nu era drept ca el să aştepte întruna.

— Cât ţi se pare suficient de drept? O săptămână? O lună? Un an? Vrei să-i dai o lună după naşterea copilului ca să te asiguri, prin avocatul lui, că tot nu vrea să aibă nimic de-a face cu copilul lui? Ţi se pare rezonabil?

Încerca să fie corect, dar îl înnebunea.

— N-o să mă întorc la el, explică ea.

Nu mai exista nicio îndoială în mintea ei, deşi Scott nu era prea sigur. Îşi făcea probleme de câte ori o auzea spunând că trebuie să fie corectă faţă de Patrick. Femeile se comportau ciudat câteodată cu bărbaţii cu care aveau copii, erau mai înţelegătoare cu ei. Nu acelaşi lucru se întâmpla cu bărbaţii, care nu pot fi niciodată siguri care le sunt copiii. Femeile, însă, da; ele ştiu. Se întreba dacă, peste câteva zile, ea nu se va simţi cumva legată de Patrick prin copil, pentru totdeauna. Spera să nu fie aşa. Ea nu avea răspuns nici la această întrebare.

— Nu e vorba decât de copil, Scott… numai…

— Ştiu… ştiu… înţeleg… dar mă cam sperii câteodată.

Se aşeză pe pat lângă ea. Avea lacrimi în ochi.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, spuse ea moale şi el o sărută.

— Să-i dăm o lună? Ce zici? O lună după ce se naşte copilul. Îl contactăm pe neisprăvit după naşterea copilului, îi dăm o lună să se răzgândească şi apoi îl uităm pentru totdeauna. E o înţelegere pe care o avem pe tema asta?

Ea dădu sumbru din cap. I se părea rezonabil. Era mai mult decât merita Patrick. Semnase hârtiile prin care renunţa la drepturile paterne… se încheiau… se stingeau… i se părea ca o crimă. Într-o oarecare măsură, chiar asta fusese, prin tot ceea ce făcuse, aproape că o omorâse. Pe de altă parte, Scott o salvase. Pentru asta, avea să-i fie recunoscătoare pe veci. În realitate, îi datora mult mai mult lui Scott. Dar, cu toate astea… Patrick fusese soţul ei. Era atât de confuz. Cui îi datora loialitate? Cui datora mai mult? Lui Scott pentru că fusese alături de ea… totuşi se ura pentru că era frământată de astfel de gânduri, însă era aşa. În inima ei nu exista decât unul. Dar în minte, erau mereu doi. Asta era problema. Acum, căzuseră de acord să-i lase o lună după naşterea copilului. I se părea corect şi ei. După aceea, uşa îi va fi închisă pentru totdeauna lui Patrick, şi pentru ea şi pentru copil. Îi făcea cadou o perioadă de timp ca să aleagă ceea ce nu-şi dorise niciodată.

— Apoi, o să te căsătoreşti cu mine? insistă Scott şi ea dădu din cap zâmbind. Eşti sigură?

Ea aprobă din nou, după care se uită în jos şi spuse în şoaptă:

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva mai întâi.

— Of, Doamne! Acum ce mai e?

Era la capătul puterilor. Fusese o noapte lungă şi era obosit.

— Te-am minţit.

Începea să se îngrijoreze, mai ales că nici nu se uita la el.

— Cu ce?

Abia de auzi cuvintele ei:

— Nu sunt tocmai virgină.

Se aşternu tăcerea. Apoi, el o certă în glumă, cu o privire de imensă uşurare, în timp ce ea abia se abţinu să nu râdă.

— Pramatie! se răsti el în glumă la ea.

După care, în pofida remuşcării pe care ştia că o va resimţi ulterior, făcu dragoste cu ea. Apoi, au dormit liniştiţi unul în braţele altuia, până dimineaţa.

Capitolul 25

Darryl şi-a luat liber în prima zi de Crăciun. Erau amândoi întinşi în pat, moţăind, când, la nouă şi treizeci de minute, sună telefonul. Erau Mike şi Terry, care sunau din Stowe, unde se aflau la schi cu mama lor. Erau entuziasmaşi şi păreau plini de viaţă, iar după ce închiseră telefonul, Darryl zâmbi şi-i ură lui Scott „Un Crăciun fericit!”. Se ridicară amândoi din pat, se duseră la locurile în care ascunseseră cadourile şi se întoarseră cu braţele pline de cadouri împachetate în hârtii strălucitoare. Ale lui erau toate împachetate de magazinele de unde le cumpărase, iar ale ei erau împachetate în acelaşi fel în care pregătea ea masa.

Lui Scott însă îi făcu plăcere şi se bucura de tot ce primi. Era fascinat de televizor şi de telefon, îşi trase puloverul pe el, peste care îmbrăcă o jachetă din piele pe care tot ea i-o cumpărase cu două zile în urmă, când se plimbau pe Melrose.

Şi ei îi plăcură foarte mult cadourile pe care le primi. Îi luase o frumoasă rochie verde de la Georgio, pe care s-o poarte după ce va naşte, o poşetă Hermes, cea din piele neagră de aligator pe care ea o admirase de câte ori trecuseră pe la „Kelly”; cărţi, o pereche nostimă de pantofi roz cu pepeni desenaţi pe ei, trei cămăşi de noapte drăguţe şi un capot pe care să le poarte după ce va naşte, precum şi tot felul de fleacuri: un lănţişor din aur pentru chei, un stilou vechi, un ceas Mickey Mouse care ei îi plăcu foarte mult şi un volum de poezii care spunea tot ce simţea el pentru ea. Până termină el de deschis pachetele, ea începuse să plângă şi el fu extrem de mulţumit de reacţia ei. Dispăru apoi, şi se întoarse cu o cutie mică, împachetată în hârtie turcoaz, cu o fundiţă de satin alb.

— A, nu, nu mai! îşi ascunse ea faţa în mănuşile pe care i le cumpărase de la Gucci. Scott, nu mai rezist!

— Ai dreptate, zâmbi el. Nici eu n-am mai rezistat şi nici nu voi mai rezista. Dar, pentru Dumnezeu, deschide-o!

Privind-o, instinctul îi spunea că aceasta era mai importantă.

— Hai!… Nu fi aşa copil!…

O deschise cu degete tremurânde şi primul lucru pe care îl văzu fu o cutiuţă din carton de aceeaşi culoare albastră ca şi hârtia Tiffany care o înfăşură, în interior se afla o cutie mai grea, cu pluş negru; o deschise încet, încet, şi i se opri răsuflarea: era un inel

de diamante. Se uită cu mirare la el.

— Hai, drăguţă!… i-l luă cu blândeţe. Pune-l pe deget!… să vedem dacă ţi se potriveşte…

Ştia că degetele ei erau subţiri şi i-l luase fără măsură, după ochi. Când şi-l puse pe deget, se potrivea de minune.

— O, Doamne!… O, Scott!… se uită la inel şi lacrimi începură să-i curgă pe obraji. E atât de frumos, dar…

Numai cu o zi în urmă îi răspunse că nu era pregătită să se mărite şi acesta era un foarte frumos inel de logodnă, din cele pe care numai câteva femei norocoase le primesc după douăzeci de ani de căsătorie. Serialul lui tocmai primise un premiu şi, cu toate că el era discret în această privinţă, ştia şi ea că trebuie să fi câştigat o avere, deci îşi putea permite.

— M-am gândit că trebuie să te prezinţi ca o femeie respectabilă când vei merge la spital. Aşa că, de fapt, este un inel de logodnă. M-am gândit că e mai frumos decât o piatră mare, şi, în acest fel, spuse el timid, privind-o, o să pară că suntem ca şi căsătoriţi. O să-ţi iau unul din aur, dacă vrei, când ne căsătorim.

Era frumos şi-i plăcea tare mult, dar pe el îl plăcea şi mai mult. Era incredibil! în timp ce se uita la inelul de pe mâna stângă, fu orbită de strălucirea lui. Îşi scosese verigheta, cu două luni în urmă, pentru că îi rămăsese mică din cauza mâinilor care i se umflaseră de când cu sarcina şi pentru că, în ciuda situaţiei ei, nu i se mai părea normal s-o poarte.

— Doamne, Scott, e superb!

— Chiar îţi place?

Era foarte mulţumit, iar ea era impresionată de tot ce făcuse el pentru ea.

— Glumeşti? Nu-mi place, îl ador! zâmbi ea şi se lăsă pe spate pe pat, uitându-se la inel cu un zâmbet

larg. O să le impresionez pe toate asistentele de la spital, când voi naşte!

— E comic! îi făcu el cu ochiul, nu prea pari logodită, spuse el lovind-o uşor peste burtă şi simţi copilul care dădea din picioruşe: Trebuie să fie fată, spuse el fericit.

— De ce? întrebă ea, continuând să se uite la incredibilul inel.

— Dă întruna din picioare, spuse el pur şi simplu.

— Poate că vrea şi ea un inel ca al mamei ei. Zâmbi şi se întinse să-l sărute.

Era de două ori mai bucuroasă că îi cumpărase ceasul Cartier pe care avea să i-l dea în noaptea de Anul Nou, de ziua lui. Înghiţise o parte considerabilă din profitul pe care-l obţinuse din vânzarea apartamentului, dar considera că merita. Restul de bani îi economisea pentru copil. Scott îi spusese deja că voia să plătească el spitalizarea şi ea insistase spunând că nu va accepta.

— Eşti sigură că n-ai vrea să te răzgândeşti şi să ne căsătorim chiar acum? întrebă el încrezător, încercând s-o convingă.

Dacă nu din alt motiv, măcar pentru a-i putea pune numele lui pe certificatul de naştere, ceea ce părea mult mai drăguţ decât „tatăl necunoscut” ce o aştepta acum, sau să fie pur şi simplu lăsat locul liber, cum îi sugerase avocatul. Dacă se căsătorea cu Scott, putea să-l treacă mai târziu în acel spaţiu lăsat liber.

Se uita cu tristeţe la Scott, dorind să nu-l rănească.

— Cred că ar trebui să mai aşteptăm.

Căzuseră de acord asupra lunii februarie, dacă totul mergea bine, dacă Steven nu se răzgândea. Era o perioadă de graţie pe care Scott considera şi acum că

Patrick n-o merita. Ea, însă, tot mai visa ca el să vină zburând în sala de naştere când ea va avea copilul. Oricum, Scott considera că ea îşi va reveni, va fi mult mai realistă în momentul în care va avea copilul; acum, însă, mai avea încă nevoie de această fantezie în care Patrick se întorcea plin de regrete şi remuşcări după ce se năştea copilul. Poate era felul ei de a se apăra de realitatea tristă a faptului că lui Patrick nu-i păsa nici de ea, nici de copil.

Petrecură o după-amiază liniştită. El pregăti cina în acea seară: un curcan la care muncise toată după-amiaza, în vreme ce ea se odihnise pe canapea, purtând frumosul inel pe care i-l făcuse cadou.

Donna fu prima care îl remarcă şi făcu comentarii pe tema lui, când Darryl merse la birou a doua zi. De altfel, era imposibil să nu-l remarci.

— Uau! Te-ai căsătorit în weekend? întrebă ea cu ochii mari.

— Nu, răspunse misterios Darryl, m-am logodit, zise ea, şi o pufni râsul.

Arăta cumplit de însărcinată ca să poţi crede că se logodise.

— Ce inel grozav! spuse Donna admirativ.

— El e un tip grozav! adăugă Darryl şi se duse să vorbească cu unul dintre redactorii de la departament.

Îşi petrecu restul săptămânii încercând să rezolve toate problemele pe care le avea la serviciu şi să-i explice Donnei punctul ei de vedere asupra realizării emisiunilor de ştiri, în cazul în care ea va fi în concediu. Urma să plece peste două săptămâni şi părea imposibil de pus totul la punct în acest timp care-i mai rămăsese. În timpul săptămânii, cineva de la serialul la care lucra Scott o contactă şi-i spuse că pregăteau o petrecere surpriză pentru cea de-a

patruzecea aniversare a zilei lui de naştere. Voiau ca ea să-l aducă cumva acolo pentru că ei n-aveau cum să-i spună fără să dea de bănuit, iar ea fu foarte încântată şi entuziasmată de idee. Ziua lui era de pe întâi ianuarie şi petrecerea avea să fie chiar în după-amiaza aceea, la birou, cu orchestră, cu toţi cei care jucau în prezent în serial, cu cei mai vechi, cu care lucrase el şi cu care urma să lucreze, precum şi cu o mulţime din prieteni. Considera că era minunat!

Abia se putu abţine în seara de Revelion să păstreze secretul. Erau cu nişte prieteni, un scriitor, pe care îl cunoştea el, care dădea o petrecere mică, la Chasen. După aceea se duseră acasă. Lui Darryl îi era foarte somn. Scott băuse destul de mult, dar nu se îmbătase şi, cum ajunseseră acasă, puţin timp după miezul nopţii, se dezbrăcă şi se urcă în pat. Era aproape adormit când se culcă şi ea alături de el.

— Un an nou fericit! îi şopti ea şi zâmbi, şi La mulţi ani!

Se gândea la petrecerea de a doua zi, dar el adormise deja. Se uită la el, se întinse şi-l sărută. Era atât de dulce, aşa de bun cu ea şi ea îl iubea foarte mult. Rămase trează o vreme, dar nu-i mai era la fel de somn cum îi fusese cu o oră înainte. Apoi, deodată, simţi o lovitură ascuţită, după care ca un fulger de la sâni până în coapse, atâta de tare, încât nici nu mai putea respira de durere. Era probabil o nouă contracţie, îşi spuse ea. Era deja obişnuită cu „contracţiile de încălzire”. Se întâmplau mai ales în zilele în care avea mult de lucru, sau când era foarte obosită şi deja nu le mai dădea importantă. Stătu întinsă o vreme, liniştită, gândindu-se la altceva, când iar simţi o strângere puternică. Se hotărî să încerce unul din trucurile lui, fără să-l mai deranjeze. Se duse şi-şi turnă un pahar cu vin şi-l bău. De data asta însă,

nu-i mai fu de ajutor. Pe la ora trei, contracţiile deveniseră regulate, dar ei tot nu-i venea să creadă că erau reale, aşa că stinse luminile şi încercă să adoarmă. De câte ori mai avea câte una, se trezea, se întorcea de pe o parte pe alta, până când, într-un târziu, îl trezi şi pe Scott, care o întrebă imediat ce se întâmpla.

— Nimic, se văită ea. Contracţiile astea…

Deschise ochii în întuneric şi se uită la ea.

— Par reale?

— Nu.

O făceau să se simtă foarte prost, dar ştia că asta se întâmpla numai pentru că era obosită. Era sigură că nu începe travaliul. Sorocul copilului era abia peste două săptămâni şi n-avea niciun motiv să vină mai devreme. Fusese la doctoriţă cu o zi înainte şi, nici ea, nu constatase nimic neobişnuit, deşi, tehnic, precizase ea, copilul se împlinise şi era gata să se nască în orice moment sau încă două săptămâni după termenul la care în mod normal ştiau ei că îi era sorocul.

— De câtă vreme le ai? întrebă Scott pe când se întorcea din nou pe partea sa de pat.

— Nu ştiu… de vreo trei, patru ore.

Era aproape trei şi treizeci de minute.

— Fă o baie fierbinte!

Asta era o altă reţetă magică de-a lui. O mai utilizase de mai multe ori când avusese contracţii şi de fiecare dată le oprea. Doctoriţa le spusese că atunci când vor fi cele reale, nimic nu le va putea opri, nici vinul, nici băile, nici statul în cap. Când copilul va vrea să vină pe lume, aşa va fi. Nu-i plăcea ideea de a se scula tocmai atunci din pat, ca să facă o baie să oprească contracţiile.

— Hai, du-te! o împinse Scott de la spate. După

aceea o să poţi dormi liniştită.

Se duse în baie, iar el zâmbi când văzu cum merge în silă, cu burta aceea mare, după care, când auzi robinetul curgând, adormi la loc. Mai târziu, o simţi din nou lângă el, tremurând şi scoţând zgomote stranii. Se trezi imediat, se uită la ea, dar faţa ei era încordată, întregul corp rigid.

— Te simţi bine, iubito? păru el foarte îngrijorat când îi văzu broboanele de sudoare de pe frunte imediat ce aprinse lumina.

Baia nu-i oprise contracţiile. Când corpul ei se relaxă, el zâmbi deşi ea avea lacrimi în ochi. Îi luă mâna într-a lui şi-i sărută degetele.

— Cred că micuţul nostru vrea să sărbătorească Anul Nou cu noi. Ce zici, iubito? Să chem doctorul? deşi pentru el era clar că era în durerile facerii.

— Nu… îi strânse ea cu putere mâinile. Mi-e bine… sincer… ah, nu! tipa ea dintr-odată. Nu, nu mi-e bine, Scott… nu, Scott!

Îl apucă de mâini şi-l strânse tare, uitând complet tot ce i se spusese despre respiraţie. El însă îi aminti şi o ajută să treacă peste acest moment de durere. Pentru el era foarte clar că nu avea timp de pierdut. Brusc, începură durerile foarte mari şi era timpul s-o ducă la spital. O ajută să se ridice, să-şi recapete respiraţia normală şi să ajungă la dulapul în care îşi ţinea ea lucrurile. Era obosită, îi era frică şi începea să tremure. După o clipă, îl privi cuprinsă de panică. El alergă spre ea, o ajută să se aşeze pe un scaun. Acum, când avea o contracţie, nu mai putea vorbi. Cât stătu acolo, sufocându-se, îşi aminti de femeia din filmul de la orele Lamaze. I se părea că era şi mai rău decât văzuse. Nu putea respira, n-avea suficient aer, iar durerile începuseră să vină în avalanşă, una după alta.

— Nu te mişca!… Calmează-te!… Continuă să respiri normal!…

Vorbea cu el, mai mult decât cu ea, în timp ce alergă să-i ia o rochie largă din dulap. O ajută să-şi scoată cămaşa de noapte, îi trecu rochia peste cap şi îi găsi o pereche de mocasini vechi.

— Nu pot merge la spital în halul ăsta, spuse ea între dureri.

Îi scosese cea mai ponosită rochie din dulap.

— Nu contează. Arăţi minunat!

Îşi trase şi el jeanşii, un pulover, încălţă o pereche de pantofi sport, care se aflau chiar sub pat şi o ţinu sub observare cât o sună pe doctoriţă. Îi promise că va fi la spital într-o jumătate de oră. El o ajută pe Darryl să se scoale de pe scaun, însă înainte de a fi străbătut întreaga cameră, avu o contracţie uluitoare. Începea să se întrebe dacă n-ar trebui să cheme salvarea, dacă nu cumva aşteptase prea mult, dar era hotărât să n-o lase să nască acasă, aşa cum ar fi vrut ea şi, de îndată ce contracţia şi durerea cea mare trecu, încercă s-o încurajeze să meargă cu el la maşină. Îi ţinea poşeta în mână şi abia ieşiseră cu greu din casă, când ea mai avu încă una. Abia se mişcau, iar când această nouă contracţie începu, ea izbucni în plâns.

— Nu-i nimic, iubito… e bine. Ajungem la spital imediat şi o să te simţi mai bine.

— Ba nu, plânse ea, agăţându-se de el, Doamne, Scott… e îngrozitor!

— Ştiu, draga mea, ştiu. Dar o să se termine totul în curând, şi vei avea un copil minunat.

Ea îi zâmbi printre lacrimi şi încercă să respire în continuare cu toată durerea pe care o resimţea, însă nu era deloc uşor. El avea dreptate, era mai bine, dar până la un anume punct, după care va atinge şi

momentul în care nu va mai putea face asta.

Parcă au trecut ore în şir până au ajuns la locul unde îşi lăsase el maşina, dar, până la urmă, o urcă în camioneta lui şi-i aruncă poşeta pe locul din spate. Conduse cât de repede putu la spital, sperând să fie urmărit de patrula de pe autostradă.

Pentru prima dată, i-ar fi plăcut să fie urmărit şi oprit de politie. Spera în escorta unei maşini de politie, în caz că năştea pe drum. Nu se întâmplă însă aşa, nimeni nu-i urmări şi intră pe intrarea de la urgenţă, claxonând, sperând să vină cineva să-l ajute. O asistentă apăru imediat. În acest timp, Darryl se ţinea strâns de el, incapabilă să respire în timpul durerii pe care i-o provoca o nouă contracţie. O ajutară să urce într-un scaun cu rotile. Scâncea înăbuşit în timp ce era dusă cu toată viteza spre sala de naştere. Scott alerga pe lângă ei.

— Nu mai pot… Scott… au!

Nici nu mai putea vorbi. O văzu tremurând din tot corpul şi-i aruncă geaca lui peste ea, încercând mereu să-i distragă atenţia.

— Ba da, poţi… hai!… te-ai descurcat foarte bine până acum… bine… e bine… e aproape gata…

Erau simple cuvinte, dar era singurul lucru de care se putea agăţa. El ştia că, odată ce vor ajunge în sala de naştere, va fi conectată la un monitor şi se va vedea cu exactitate cât de puternice erau contracţiile, cât vor dura, când vor ajunge la apogeu şi când se vor diminua, în aşa fel încât să-i poată spune mai exact când se terminau sau erau pe cale de a trece durerile mari. N-avusese încă niciuna dintre acelea. Nu simţea decât durere şi teamă cumplită că va fi din ce în ce mai rău şi ea nu se va mai putea controla. Începuse să creadă că va muri, şi-l pocni pe Scott când el se apropie s-o ajute să coboare din cărucior.

Doctoriţa era deja acolo, îi aştepta. O ajută pe Darryl să urce pe pat, împreună cu o asistentă, pe care Darryl n-o plăcu de la început. Nu se simţea bine şi începuse să devină isterică, mai ales că atunci când i-au scos rochia şi i-au conectat firul la monitor a mai avut o contracţie.

— Stai, Darryl… asta n-o să dureze decât un minut, spuse doctoriţa, în vreme ce, cu mâini experte, o ajută pe asistentă.

Scott se străduia s-o ajute pe Darryl să continue să respire normal. Trecea printr-o perioadă foarte grea; brusc, se uită uluită la ei:

— Iese! se uită ea îngrozită spre Scott, apoi spre doctoriţă. Iese!… Copilul iese!

— Nu, încercă s-o calmeze doctoriţa.

Îi spuse să respire adânc, Scott încercă să-i amintească cum să procedeze, dar ea ţipa şi striga întruna că ieşea copilul.

— Nu împinge! aproape ţipa doctoriţa la ea.

Imediat mai apărură încă două asistente în sală.

Doctoriţa se încruntă când se uită pe monitor, după care, în timp ce se spăla pe mâini la chiuveta din sală, îi spuse lui Scott:

— Are nişte contracţii foarte mari… şi de lungă durată… Mă tem că va dura mai mult decât credem noi, vorbi ea încet în vreme ce Darryl ţipa.

— Iese!… iese…

Plângea în hohote. Lui Scott îi veni şi lui să plângă. Nu rezista s-o vadă suferind. În timp ce doctoriţa o examina, durerile deveniră şi mai mari. Doctoriţa dădu satisfăcută din cap:

— E timpul să împingem, Darryl… mai sunt doar câteva contracţii.

— Nu! ţipă ea şi se luptă să se ridice până când îşi dislocă cureaua de la monitor de pe mijlocul ei

umflat. Nu mai pot! Nu mai vreau! Nu mai suport! N-o să reuşesc!

— Ba da! spuse doctoriţa din nou.

Scott încerca, fără succes, s-o liniştească. I se făcu rău s-o vadă suferind. Ea se zvârcolea în pat, în timp ce doctoriţa stătea de vorbă cu asistentele. Era mai rău decât la filmul pe care-l văzuseră la orele Lamaze. Scott voia să le întrebe de ce nu-i dădeau ceva ca să-i calmeze durerile, dar doctoriţa îl întrerupse chiar când încerca să pună întrebarea:

— N-ai vrea să ai copilul chiar aici? Acum? O să-l ai cât de curând, Darryl. Uite, îi văd deja capul. Aşa. Hai, începe să împingi!

Darryl scoase un ţipăt îngrozitor şi se uită la Scott ca şi cum îl implora s-o salveze. Una dintre asistente ataşă mânere de pat, o alta fixă legăturile la capătul patului şi în câteva clipe totul era acoperit cu hârtie albastră. Lui Scott îi dădură o bonetă şi un halat verde. Întreaga încăpere era schimbată dintr-odată, iar Scott continua s-o ţină pe Darryl de umeri.

— Asta era... Hai!... împinge copilul aici! o îndemna acum doctoriţa.

Dar Darryl spunea mereu că nu poate. Întregul corp părea să-i fie dominat de durere. Scott voia să le implore să-i dea un calmant. Ţipa de fiecare dată când împingea. El o ţinea de mână şi plângea. Nimeni, însă nu observă lacrimile lui. Şi Darryl plângea. Plângeau amândoi. Apoi, deodată, ea căzu din nou pe spate, după care se ridică şi împinse. La scurt timp scoase un geamăt strident, iar Scott se uită spre ea cu uimire: deja zâmbea printre lacrimi, după care ţipă din nou în vreme ce împingea copilul să iasă şi căzu epuizată pe perne.

— E băiat! spuse doctoriţa.

Scott şi Darryl plângeau şi râdeau amândoi. El

se uita la fiinţa aceea micuţă care îl privea cu ochi mari şi cu năsucul mic, ca al mamei lui. Se chinuia şi ea să-l vadă şi mai scoase un vaiet cumplit când doctoriţa scoase placenta.

— E atât de frumos! spuse Scott cu vocea slăbită. Şi tu la fel!

Se întinse spre ea şi o sărută. Ea se întoarse şi-l privi cu o privire pe care n-o vor mai împărtăşi niciodată, o privire şi un sentiment care se născuseră în acea clipă, dar pe care şi-l vor aminti întotdeauna.

— E sănătos? întrebă ea slab.

— Perfect sănătos, anunţă doctoriţa, care o cosea puţin pe Darryl.

Îi administraseră deja un calmant local, dar ea nici nu remarcase. Se întoarse medicul pediatru care verifică copilul: era sănătos, cântărea patru kg şi douăzeci şi cinci de grame, avea o conformaţie solidă. Scott tot repeta că seamănă cu mama lui, iar ei i se părea că seamănă cu Scott, ceea ce n-avea niciun sens, dar Scott nu voia să-i spună aşa ceva acum.

Îi ajutară să ducă copilul în salonul cu nou născuţi, în timp ce Darryl era curăţată şi spălată. Se întoarse peste o jumătate de oră. Era abia cinci şi un sfert. Pentru o femeie la prima naştere, terminase destul de repede. Era în spital numai de la patru şi jumătate. Lui Darryl, i se păruseră nesfârşite momentele, totuşi.

— Îmi pare rău că te-a durut, şopti el când se întinse spre ea.

Era încântat de felul atât de diferit în care arăta acum faţă de doar câteva minute mai înainte. Părul îi era pieptănat, faţa şi corpul spălate, îşi pusese chiar şi puţin ruj pe buze. Era complet diferită de femeia care ţipase şi urlase în neştire.

— N-a fost greu, spuse ea încet.

Era ciudat. Privind-o, i se păru şi mai matură. Ca şi cum, într-o singură clipă, devenise o femeie adevărată. Mai înainte, nu fusese decât o fetică, într-un fel, avusese dreptate: fusese virgină.

— N-a fost chiar aşa de rău… spuse ea fericită. Pot s-o fac din nou…

Darryl zâmbi şi el începu să râdă. Spunea exact ceea ce prezisese el.

— El e bine?

— Minunat. Ţi-l curăţă şi-l fac curat pentru tine, după care o să ţi-l aducă.

Câteva minute mai târziu, o asistentă se întoarse cu copilul, curat şi mirosind frumos, înfăşurat strâns în scutece şi într-o păturică. Scott şi Darryl se uitau cu uimire la el. Era perfect din toate punctele de vedere: era, mai ales, o minune la care Darryl nici măcar nu visase. Îi amintea de Mike şi Terry într-un fel lui Scott, dar cu toate astea, el fusese altceva. Ceva diferit şi foarte deosebit. Se simţea deodată mai apropiat de ea decât se simţeau înainte, deşi împărtăşeau acum o singură inimă, un singur suflet, o singură minte şi… un copil. Ca şi cum, toţi trei nu aveau acum decât o singură bătaie de inimă, o inimă care bătea în acelaşi ritm. Copilul se uita fix la ei, ca şi cum încerca să-şi amintească dacă îi mai văzuse.

Darryl începu din nou să plângă: de data asta, erau lacrimi de bucurie. Tot ce suportase pentru această fiinţă, meritase. Merita toată durerea, toată confuzia, neliniştea prin care trecuse. Merita până şi pierderea căsătoriei ei cu Patrick şi era acum de două ori mai încântată că nu se lăsase influenţată de Patrick să facă avortul. Era un gând cumplit. Scott o ajută să-l dezlege un pic, ca să-i poată da să sugă. Îl copleşi şi pe el, şi-i dădură lacrimile mai ales când îi văzu aşa, pe amândoi. Totul era atât de simplu, de uşor, degajau

atâta viaţă. Doi oameni care se iubeau şi un copil care le intra în viaţă, ca o binecuvântare.

— Cum îi spunem? întrebă ea în şoaptă.

— Mă tot gândesc că numele de Robinson e drăguţ. Deşi e un nume comun.

— Întâmplător, mie îmi place, spuse ea tandru.

N-o să uite niciodată ce făcuse pentru ea, cum fusese alături de ea de la început până la sfârşit. Ştia că n-ar fi putut trece prin toate fără el. Echipa medicală părea mult mai puţin importantă.

— Pe următorul, vreau să-l nasc acasă, anunţă ea şi Scott oftă.

— Te rog... N-aş putea să-mi trag şi eu răsuflarea? Nu e nici măcar şase dimineaţa.

Era, însă, fericit s-o audă vorbind despre „următorul” pe când ea îi zâmbea, îşi aminti că era Anul Nou şi că era ziua lui de naştere.

— La mulţi ani! se întinse ea şi-l sărută.

Copilul se uita la ei. Scotea nişte zgomote mici, uşoare scântece, dar părea să se simtă foarte în largul lui între ei doi.

— Ei, ăsta da cadou!

Era un mod frumos de-a împlini patruzeci de ani, poate să-ţi amintească ce preţioasă e viaţa, cât de simplă şi cât de rară. Un copil drept cadou de la femeia pe care o iubea. Era perfect.

— Ce-ai zice de Larry?

Se gândi o clipă, apoi:

— Dar Tom?

El dădu din cap, uitându-se la el. Era un copil frumos şi numele părea să i se potrivească.

— Îmi place. Tom Robinson.

Se uită la ea, fără să vrea să-i mai pună vreo întrebare. Va fi Tom Robinson, Tom Adamson sau Tom Torrance, numele ei de fată? Era însă prea curând să

întrebe.

Scott rămase cu ea până la opt dimineaţa, după care se duse acasă să facă un duş, să se bărbierească şi să ia micul dejun. Promisese că se va întoarce mai înainte de prânz şi-i spusese că i-ar prinde foarte bine un somn.

Ieşi din cameră în vârful picioarelor. Când ajunse la uşă, se întoarse să-i privească: copilul dormea în bravele mamei, amândoi liniştiţi şi iubiţi. Pentru prima dată, de multă vreme, se simţi şi el împlinit, împăcat şi complet fericit.

Capitolul 26

Darryl se trezi cam la o oră după ce plecă Scott. Copilul încă dormea, dar asistentele veneau să vadă cum îi merge. Ea se simţea bine, deşi mai avea încă mici contracţii. Totul, însă, părea să fie bine. Avea două telefoane de dat şi i se părea că acum era un moment la fel de potrivit ca oricare altul. Parcă se încărcă de forţă şi energie când se uită la copilul care dormea. Era cea mai emoţionantă zi din viaţa ei, cel mai fericit moment şi, cumva, voia să-l împărtăşească.

Mai întâi sună la Cincinnati. Convorbirea a fost mai dificilă, dar vestea cea bună o mai potoli pe mama sa.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă surprinsă mama ei, auzind că are un nepot şi ea nici nu ştiuse că fiica ei fusese însărcinată. Nu este normal? întrebă ea. Era singurul motiv pentru care ar fi înţeles de ce Darryl nu-i spusese.

Era însă tipic pentru tipul de relaţii pe care Darryl le avusese cu părinţii ei în ultimii ani. De când se căsătorise cu Patrick. Părinţii ei nu ascunseseră faptul că nu-l plăceau. Poate că aveau dreptate, dar asta afectase permanent relaţia cu fiica lor.

— Îmi pare rău, mamă. Lucrurile au fost cam încurcate pe aici. Patrick a plecat în iunie. Eu... m-am gândit că o să se întoarcă şi n-am vrut să-ţi spun despre copil până nu se întorcea... Cred că a fost o prostie.

— Şi eu zic la fel.

Se aşternu o tăcere lungă. Apoi, mama ei întrebă:

— Îţi plăteşte o pensie alimentară?

O izbi faptul că ei numai la asta se gândeau.

— Nu, n-am nevoie.

— O să se judece cu tine ca să obţină copilul?

— Nu.

Ea se hotărî să-i scutească de aceste detalii şi nici să nu le spună nimic despre Scott. Altfel, mama ei avea să creadă că avea o aventură şi că de aceea o părăsise Patrick. Avea suficient timp să-i dea amănunte mai târziu. Darryl îi vorbise decât despre copil.

— Cât vei sta în spital?

Mama ei era atât de materialistă, obiectivă, încât era greu să te apropii de ea, chiar şi acum când Darryl devenise şi ea mamă.

— Poate până mâine. Sau câteva zile. Chiar că nu ştiu încă.

— Te sun când ajungi acasă. Ai acelaşi număr de telefon?

Iar spunea acelaşi lucru, asta întreba de obicei, deşi, oricât de rar, de obicei Darryl era cea care o suna.

— Da.

Îşi instalase telefonul ei la Scott când vânduse apartamentul. Aşa era mai uşor, decât să începi să dai tuturor explicaţii.

— Te sun eu, mamă.

— Bine şi… felicitări…

Mama ei parcă tot nu ştia ce să mai creadă, iar tatăl ei era plecat. O întrista să-i sune, dar cel puţin îşi făcuse datoria.

Următorul telefon era chiar mai greu. Avocatul îi spusese până la urmă numărul de telefon al lui Patrick, dar o rugase să nu-l utilizeze. Îşi scoase agenda din poşetă şi, ţinând copilul cu mâna stângă, formă numărul. În timp ce forma numărul, se uită spre Tom. Era atât de frumos, de dulce şi liniştit. Era tot ce-şi dorea să fie, ba chiar era mai mult de atât. Avea patru ore şi se simţea de parcă îl ştia de demult.

— Alo! era o voce familiară, pe care ea n-o mai auzise de luni de zile şi se simţi brusc stânjenită.

— Alo… Patrick… la telefon… Darryl. Îmi pare rău că te sun.

La celălalt capăt se aşternu tăcerea. Nu-şi închipuia de ce-l sună şi cum obţinuse numărul de telefon, care era secret.

— De ce mă suni?

Se comporta ca şi cum n-avea dreptul nici măcar să vorbească cu el şi-şi simţi mâna tremurându-i în timp ce-l asculta.

— Am considerat că ai dreptul să ştii… copilul s-a născut în dimineaţa asta. Este un băieţel, cântăreşte patru kilograme douăzeci şi cinci de grame.

Se simţi şi mai prost că-l sunase când se aşternu o şi mai lungă tăcere.

— Îmi pare rău. Cred că n-ar fi trebuit să sun… m-am gândit că…

Apoi, într-un târziu, Patrick întrebă:

— E normal?

Acest lucru o întrebase şi mama ei. Întrebarea părea cumva ofensivă.

— Da, e perfect sănătos! spuse ea încet. E şi tare frumos!

Întrebă apoi, ezitând:

— Tu te simţi bine? A fost îngrozitor?

Suna aproape ca bărbatul pe care îl cunoscuse cândva când o întrebă acestea.

— A fost bine.

N-avea niciun rost să-i explice cum a fost. A fost mai greu decât se gândise ea că va fi, dar acum nu i se mai părea la fel de greu, acum când îl avea pe Tom în braţe şi totul se sfârşise.

— A meritat, spuse ea, apoi, ezitând, spuse la rândul ei: Am vrut să te sun… m-am gândit că… ştiu că ai semnat hârtiile acelea, dar am vrut să-ţi dau posibilitatea să-l vezi, dacă vrei.

Era mai amabil din partea ei decât din a multor femei, dar aşa fusese Darryl întotdeauna.

— Nu mă aştept, desigur, să… Am zis totuşi să te anunţ, în eventualitatea în care… vocea ei se stinse.

— Mi-ar place foarte mult să-l văd.

Rămase uluită; îşi plănuise întotdeauna să-i ofere această posibilitate, dar nu se aşteptase, la drept vorbind, niciodată să o accepte.

— Unde eşti?

— La Cedars – Sinai.

— Trec în dimineaţa asta pe acolo, spuse el şi adăugă ciudat, cu o voce înţeleaptă. Are şi un nume?

Ea dădu din cap, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Nu se aşteptase la asta şi acum o supăra. Nu-l mai văzuse din iunie, de când o părăsise. Iar acum, după atâta timp, voia să-şi vadă

copilul.

— Îl cheamă Tom, spuse ea mai mult în şoaptă.

— Dă-i un pupic de la mine. Ne vedem mai târziu.

Era şi mai şocată de ceea ce tocmai auzise. Părea deodată atât de îmbunat, de diferit şi începu să i se facă frică. Ce se va întâmpla dacă va veni s-o vadă? Se gândi la asta toată dimineaţa, ţinu copilul strâns lângă ea, iar el nu scânci deloc.

Puţin înainte de prânz, auzi uşa deschizându-se şi-l văzu pe Patrick stând în prag şi uitându-se la ea. Era îmbrăcat cu pantaloni gri, o cămaşă albastră şi un blazer. Avea părul mai lung decât înainte şi arăta mai frumos ca niciodată.

— Bună, Darryl! Pot să intru?

Stătea în picioare, ezitând să intre, iar ea dădu din cap, străduindu-se să nu plângă. Eforturile ei erau, însă, zadarnice. Lacrimile i se scurgeau fără voie pe obraji, în timp ce el se apropia de ea. Îşi aminti cât de mult îl iubise, ce mari speranţe avusese, cât de încrezătoare fusese că va fi o căsătorie pentru totdeauna şi ce dărâmată şi distrusă a fost când a părăsit-o.

El n-o văzu decât pe ea la început, apoi, pe măsură ce avansă, cu un buchet mare de trandafiri galbeni în mână, văzu şi copilul. Se aşeză lângă ea şi-l văzu înfăşat în scutecele lui bleu, cu fata rozalie ca un boboc de trandafir.

— O, Doamne!… se uită el fix. El e acela?

Ea dădu din cap, zâmbind printre lacrimi.

— Nu-i aşa că-i frumos?

De data aceasta, Patrick fu cel care dădu din cap şi avea şi el lacrimi în ochi când îşi văzu pentru prima dată copilul, apoi, pe femeia care i-l adusese pe lume.

— Ce prost am fost!…

Erau exact cuvintele pe care le visase ea, dar nu se aşteptase vreodată ca ele să devină realitate.

Ea dădu din cap, plângând fără să se mai poată opri. Nu putea să nu fie de acord cu el. Pe atunci însă, nimeni nu-l putea convinge. Încercase şi avocatul lui, dar în zadar.

— Cred că ţi-a fost numai foarte frică.

— Aşa este. Nu puteam să-mi închipui că voi avea copii şi că va trebui să fac şi eu sacrificiile pe care le face toată lumea. Încă nu mă pot imagina în această postură, spuse el cinstit.

Era copleşit de vederea propriului lui copil. *Al lui.* Creaţia *lui.*

— E frumos, nu-i aşa? întrebă el liniştit, privind spre copil.

Apoi, într-un târziu, Patrick se uită la ea şi ochii lui nu mai erau la fel de încordaţi.

— Trebuie să-ţi fi fost foarte greu în ultimele luni.

Ea dădu doar din cap. Nu voia să-i spună despre Scott. Nu era treaba lui.

— Unde locuieşti? puse el o întrebare ciudată acum, după atâta timp când nu-i păsase unde era sau ce făcea.

Darryl răspunse laconic.

— În acelaşi cartier.

El presupuse că-şi cumpărase poate un apartament mai mic cu banii pe care îi luase din vânzarea apartamentului lor.

— E dulce, spuse el uitându-se din nou la copil şi-i atinse cu gingăşie degeţelele. E aşa de mic…

Era o minune!

— Cântăreşte mai bine de patru kilograme, îl apără ea pe Tom.

Patrick nu-l putea privi decât cu uimire. Copilul nu cunoştea pe nimeni acolo, cu excepţia lui Darryl, poate, dar părea o fiinţă foarte sigură pe sine şi nici nu-i dădea atenţie lui Patrick. Pe el însă, nu părea să-l deranjeze.

Darryl păru să ezite, încă tremurând de la şocul provocat de revederea lui, şi-i spuse:

— Vrei să-l ţii şi tu?

Patrick păru brusc îngrozit, apoi se abţinu, dădu din cap şi întinse braţele să-l ia. Darryl i-l înmână cu tandreţe. Era fiul lui, până la urmă şi de aceea îl sunase doar. Ca să vadă dacă îi păsa de el, să-i dea o ultimă şansă de a se apropia de copilul pe care îl respinsese. Îl puse în braţe şi simţi un nod în gât când îl văzu uitându-se cu uimire la copilul care dormea, fără să scoată un cuvânt. Stătea pe un scaun lângă pat, îi era şi teamă să se mişte, avea o privire uluită şi plină de teamă, de parcă avea să se scoale copilul şi să-l muşte.

Stătea cu el în braţe, complet uimit şi văzu deodată uşa deschizându-se. Intră Scott, cu un enorm buchet de flori, şase baloane umflate şi un imens urs de jucărie pe care îl aşează cu stângăcie în prag. El înaintă în cameră, iar Patrick îi dădu copilul lui Darryl. De unde era, tot ce văzu Scott fu scena drăguţă a celor trei reuniţi. Darryl se uita la el surprinsă, iar Patrick era în picioare lângă ea, ca şi cum niciodată n-o părăsise. Şi, pentru prima dată, copilul începu să plângă, de parcă simţise că ceva teribil se petrecuse.

— A!... Regret... Văd că nu-i momentul potrivit, spuse Scott fără să se uite la Darryl, de teama a ceea ce i-ar putea citi în ochi.

— Nu-i nimic, spuse ea cu stângăcie. El este Patrick Adamson, este... îşi înghiţi cuvintele, pentru că era gata să spună soţul meu.

Văzu faţa palidă a lui Scott şi ar fi vrut să-i spună să înceteze, să nu mai fie încordat, Patrick va pleca imediat, dar se trezi că nu putea articula niciun cuvânt. Patrick îl privea fără ospitalitate, iar Scott se îndreptă spre uşă, fără să aştepte o explicaţie.

— Mă întorc mai târziu.

— Nu! Scott…

Dar plecase deja. Se repezi pe hol, cu un nod în gât, acelaşi fel de nod în gât pe care-l simţise şi când Alicia îi spusese că nu se muta cu el în California. Toate i se întâmplau din nou: pierderea, durerea, suferinţa, singurătatea… dar, de data asta n-avea de gând să mai admită.

În camera de spital, Darryl părea năucită în vreme ce Patrick se uita la ea:

— Cine era? întrebă el iritat.

Fusese vizibil deranjat de întrerupere.

— Un prieten, spuse ea încet.

Văzu că el părea furios, dar ştiau amândoi că n-avea niciun drept să fie. O privi cu o expresie serioasă. Se gândise mult de când îl sunase ea şi de când văzuse şi copilul.

— Îţi datorez scuze, Darryl, spuse el sobru.

Ea se gândea cu nelinişte ce trebuie să fi simţit Scott. Nu se aşteptase ca Patrick să vină atât de curând, iar când se oferise, fusese bucuroasă să termine mai repede cu el, în aşa fel încât să-şi poată continua în linişte viaţa cu Scott. Îşi promisese să-l sune, dar nu se aşteptase la aşa ceva. Cu atât mai puţin se aşteptase ca Scott să vină şi să-i găsească acolo, fără să fi ştiut nimic dinainte. Sună asistenta care se oferi să ducă copilul la salonul de nou-născut. Darryl se întoarse spre Patrick cu o privire plină de ciudă.

— Îmi pare rău că te-am rănit, Darryl.

Ea se trezi amintindu-şi seara în care nici măcar nu se uitase la ea în restaurantul „Le Chardonnay” când era în luna a şasea.

— Ultimele şase luni trebuie să-ţi fi fost foarte greu, spuse el, imaginându-şi destul de vag prin ce trecuse ea.

Fără Scott care să aibă grijă de ea, nici nu ştia dacă ar fi supravieţuit.

— Şi mie mi-a fost greu, spuse el.

Lui Darryl nu-i venea să-şi creadă urechilor. Nu ea divorţase de el. Ascultându-l acum, realiză că, de fapt, era furioasă pe el pentru tot ce-i făcuse; furioasă şi rănită. Nu ştia dacă-l va putea ierta vreodată.

— M-ai pus la încercare într-un mod care m-a împietrit. Într-un fel, zise el, a fost o trădare completă.

El continua să vorbească, în vreme ce Darryl se uita fix la el: era la fel de egoist cum îl ştia.

— Dar… de dragul fiului meu… al copilului nostru… cred că, cu timpul, aş putea să te iert.

Se uită la el cu ochii larg deschişi, incapabilă să creadă ce auzea: *pe ea* voia s-o ierte?

— Ce amabil din partea ta, spuse ea calm, îţi mulţumesc frumos!

Abia putea articula cuvintele.

— Patrick, nu eşti tu singurul care a fost lovit. Regret că te-ai simţit trădat. Însă, tu m-ai abandonat când eram însărcinată. M-ai ucis pur şi simplu! Ai luat toată mobila, m-ai dat afară din casă, ai divorţat de mine şi ai renunţat la toate drepturile tale de tată al acestui copil. Nici măcar n-ai vrut să stai de vorbă cu mine când te-am sunat.

Era o listă lungă, numai că el nu păru impresionat.

— Fie ce-o fi! zise el ignorând tot ce spusese ea. Cred că, de dragul copilului, putem continua împreună.

— Vorbeşti serios?

Îl privi cu oroare. Nu asta plănuise ea, oricât de dreaptă ar fi vrut să fie cu el. Era chiar mai insensibil decât înainte, ca orice altceva din viaţa lui, copilul era ca o excursie egoistă. Asta pentru că-l văzuse, pentru că era drăguţ şi sănătos, pentru că era băiat, era brusc gata să-i ia în considerare existenta, după ce-i părăsise complet atâta vreme. Asta era şansa pe care dorise să i-o dea. Ea, însă, se aşteptase, dacă nu la altceva, măcar la un sentiment sincer fată de copil. Nu faţă de ea. Dacă ar fi vrut ceva pentru ea, se aşteptase poate la puţină blândeţe şi respect. Vreun sentiment de remuşcare sau regret, vreo urmă de modestie şi bun simt. Scott, aşa era, se gândi ea, însă bărbatul pe care îl avea în faţă nu era capabil de aşa ceva, aceste lucruri nu existau în el.

— Nu cred că înţelegi, continuă ea. Patrick, ne-ai dat la o parte pentru că n-ai dat doi bani pe niciunul dintre noi. Ne-ai părăsit! Singurul motiv pentru care te-am sunat a fost de a-ţi da o şansă să nu regreţi mai târziu; am vrut să-l vezi. Numai că ţie nu-ţi pasă de nimeni. N-ai sentimente pentru nimeni şi nimic. Singurul de care îţi pasă, eşti tu însuţi. Mai ai şi tupeul să-mi spui că *eu te-am trădat*. Nu sunt sigură că te interesează sau că te va interesa, că-ţi va păsa vreodată măcar de copil. Te iubeşti pe tine atât de mult, eşti atât de interesat numai de tine însuţi, încât prea puţin te doare de mine sau de el. Cred că eşti impresionat de ideea că ai *un fiu*, asta e. Cine este el pentru tine? Ce reprezintă? Ce anume eşti *tu* pregătit să-i oferi *lui?*

Era o întrebare importantă şi Patrick nu părea deloc încântat să fie interogat.

— Un cămin, mâncare, o educaţie, jucării… spuse el pentru că nu se putea gândi la altceva.

Ea clătină din cap. Nu trecea proba. N-o va trece niciodată. Acum ştia precis. Trebuia să vadă cu ochii ei; abia acum îi părea bine că-l sunase.

— Uiţi ceva foarte important.

Patrick se gândi, dar nu-i trecu nimic altceva prin minte. Da, era un bărbat foarte frumos, dar şi foarte gol pe dinăuntru.

— Uiţi dragostea! Asta înseamnă mai mult decât cămin, mâncare, educaţie, sau orice altceva, înseamnă mai mult decât computere, rachete de tenis, mobilă, aparate stereo, apartamente, slujbe. Dragoste! Cred că a fost lucrul pe care l-ai uitat şi în căsătoria noastră. Dacă m-ai fi iubit, nu m-ai fi părăsit şi pe mine şi pe copil.

— Eu te-am iubit… tu *nu* m-ai iubit! Ai încălcat o promisiune solemnă pe care am făcut-o: că nu vom avea niciodată copii.

Vorbea serios.

— N-am avut ce face, spuse ea fără regret. Iar acum, nu-mi pare rău.

— Aţi trebui să-ţi pară, spuse el supărat, pentru durerea pe care mi-ai provocat-o mie.

— Durerea pe care ţi-am provocat-o eu *ţie*? se uită Darryl uluită la el.

Se ridică şi se plimbă prin încăpere. Zări ursuleţul pe care-l adusese Scott.

— Adevărul este că tu m-ai trădat, spuse el din nou, dar, cu toate astea, sunt gata să te iert, de dragul copilului; ar trebui să-mi fii recunoscătoare!

Nu-i venea să-şi creadă urechilor şi-l privea fix în ochi.

— Ei bine, n-am să-ţi fiu, îi spuse ea de-a dreptul.

Îi puse, apoi, cea mai grea întrebare:

— Patrick, iubeşti copilul? Vreau să spun, îl

iubeşti cu adevărat? Îl vrei mai mult ca orice altceva pe lume… te vei strădui să-i faci viaţa mai bună, poate irosindu-ţi-o pe-a ta?

Se uită la ea şi o vreme nu spuse nimic. Apoi:

— Sunt sigur că o să învăţ, cu timpul.

Ea îl privea de parcă ceva murise în el, de mult, şi ea habar nu avusese.

— Ce se întâmplă dacă iar ţi se face frică de noi? Pleci? Vinzi apartamentul? Semnezi iar hârtiile prin care renunţi la drepturile tale?

Fusese crud cu ea şi necinstit şi cu copilul; ştiau amândoi asta, indiferent ce spunea el acum despre trădare.

— Nu-ţi pot face promisiuni pentru viitor. Pot să-ţi spun că voi încerca. Măcar atât îmi datorezi şi tu: să te întorci şi să încercăm împreună.

Ea îi era *datoare* lui. Ce frumos! Minunat!

— Pe ce bază? Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine din nou?

Voia să clarifice totul o dată pentru totdeauna. Era confruntarea după care tânjise, pe care o aşteptase de luni de zile.

— Nu, eu… cred că ar trebui să încercăm; să te întorci pentru şase luni, sau un an, timp în care să văd dacă…

— Dacă-ţi place să fii tată? Şi dacă nu-ţi place?

— Nu-i nicio problemă. Hârtiile rămân aşa cum sunt, ne strângem mâna şi ne urăm numai bine unul altuia.

Parcă era o afacere, o tranzacţie comercială.

— Şi Tom?

Pentru ea era deja o fiinţă reală, deosebită şi foarte preţioasă.

— În acel caz, este al tău.

— Ce drăguţ! Şi cum o să-i explic eu asta mai

târziu? Că ai încercat să trăieşti cu el, dar că nu l-ai plăcut? Nu, Patrick, nu poţi închiria sentimente de tată, ca să exersezi. Ori le ai, ori nu. La fel cu dragostea, căsătoria, viaţa reală. Nu e una dintre partidele tale de tenis, unde partenerii sunt pe categorii şi îi alegi pe cei mai slabi ca să-ţi satisfaci vanitatea.

Păru înfuriat de cuvintele ei, dar era adevărat şi el ştia foarte bine.

— Atunci pentru ce m-ai sunat? Nu asta voiai de la mine? Sau cauţi cea mai bună ofertă?

Nu-i scăpase noul inel de diamant pe care-l purta pe deget, nici Scott, care lăsase tot ce adusese în uşă.

— Nu am nevoie de cea mai bună ofertă a ta! Am vrut numai să mă asigur că-ţi dau o ultimă posibilitate de-a lua o hotărâre în cunoştinţă de cauză: să-ţi vezi fiul înainte de-a renunţa la el pentru totdeauna. Aşa am considerat eu că meriţi, că e drept. M-am gândit că s-ar putea să regreţi amarnic într-o bună zi şi că s-ar putea să te îndrăgosteşti de el când se va naşte. Dar, n-a fost aşa. Tu nu vrei decât să-l *încerci*, ca pe o maşină sau un avion închiriat. Iar pe mine mă vrei înapoi ca să-l întreţin şi *doreşti* să mă *ierţi* că te-am *trădat*, cum zici tu. Trădătorul eşti tu, iar copilul îmi aparţine acum. Este numai al meu!

El părea surprins, dar nu necăjit de ceea ce-i spunea. Ea se întreba dacă el va fi vreodată un om liber, sau dacă fusese vreodată. Oricum, era limpede că nu se schimbase deloc.

— Poţi să-i spui că m-am oferit să vă iau înapoi, dar că tu ai refuzat, dacă tot te frământă atât de mult ce-o să-i spui mai târziu.

— De probă, Patrick? Asta nu înseamnă nimic.

Îşi dădu seama că striga la el, dar nu-i păsa. Era plăcut să ai, în fine, posibilitatea să strigi la el.

— Eu vreau să-l iubesc necondiţionat, indiferent dacă va fi gras sau slab, frumos sau urât, într-o dispoziţie bună sau proastă, când va fi bolnav ca şi atunci când va fi sănătos, vreau să-l iubesc cu fiecare strop de dragoste pe care i-o pot dărui. Asta vreau pentru copilul nostru!

Avea lacrimi în ochi şi-şi dădu seama că exact acelaşi lucru voia să-i dea şi lui Scott: tot ce avea de dat, pentru totdeauna!

— Nu există dragoste necondiţionată decât printre nebuni, spuse el cinic.

— Foarte bine. Atunci asta şi sunt!

Acelaşi lucru îi oferise şi lui cândva şi de aceea fugise.

— Îţi urez noroc! zise el rece.

Se uită lung la ea. Orice sentimente dintre ei păreau a se fi risipit. Apoi, adăugă, ceva mai blând:

— Regret că n-a mers, Darryl.

Nu părea să regrete faptul că renunţa la fiul lui. O clipă a fost mirat de el, fascinat; dar, clipa se sfârşise. Din momentul în care asistenta luase copilul din cameră, Patrick parcă uitase complet de existenţa lui.

— Regret şi eu, spuse ea şi se uită spre spre el, întrebându-se cine era oare acest om pe care crezuse că-l cunoaşte. Îmi pare rău pentru tine, spuse ea liniştit.

— Să nu-ţi pară!

Privindu-l, în fine, se simţea eliberată şi-i părea bine că-l sunase. Cel puţin îi vorbea deschis, îi spunea adevărul; nu mai avea ce pierde:

— Nu eram pregătit pentru asta, Darryl. Cred că nu voi fi niciodată.

Erau cele mai sincere cuvinte pe care i le spusese vreodată, cu toată uimitoarea frumuseţe a

noului lor născut. El nu era Scott; acum, Darryl înţelesese clar că nu-l mai iubea pe Patrick; nu-l mai iubea de luni de zile, de când exista Scott în viaţa ei… sau, poate, de când a avut copilul, dar nu-şi dădea seama.

— Ştiu, dădu ea încet din cap, după care se întinse în pat; fusese o dimineaţă lungă. Mulţumesc că ai venit, mai spuse ea.

El îi atinse mâna, după care se întoarse şi ieşi din cameră fără o vorbă. De data asta, Darryl ştia că plecase pentru totdeauna; regreta, dar n-avea să-i fie dor de el.

Rămase întinsă în pat şi se gândi la Scott, cu o disperată îngrijorare: ce-o fi crezut când a văzut-o cu Patrick? Abia aştepta să se întoarcă să-i poată explica.

Patrick, însă, o luă de-a lungul coridorului, cu paşi solemni şi se opri pentru o clipă la salonul cu nou-născuţi. Îl văzuse pe al lor: un ghemotoc în scutece bleu într-un pătuţ de plastic de care era proptit în aşa fel încât asistentele să-l poată vedea cu uşurinţă; observă apoi, tăbliţa albastră pe care scria: Torrence, băiat, 4 kg 25 g., 5: 15 dimineaţa. Purta deci numele ei, aşa cum ceruse el la divorţ. Se uita la el şi aştepta să simtă ceva ce nu mai simţise niciodată, dar nu simţea nimic. Era un copil frumos, incredibil de mic şi vulnerabil; îţi venea să te duci la el să-l atingi. N-o să uite niciodată ce surpriză îi produsese când îl ţinuse în braţe, dar se simţise uşurat când Darryl l-a luat înapoi. Tot aşa de uşurat se simţea şi acum, ştiind că bebeluşul este al lui Darryl şi nu al lui. Era plăcut să ştii că era al altcuiva. Patrick se gândise să încerce o perioadă, poate numai ca s-o aducă pe ea înapoi, dar, în final. Era o mare uşurare să ştie că nu trebuia să facă acest lucru. Chiar şi el îşi dăduse seama că relaţia lor încetase; ea voia prea multe lucruri pe care el nu le

dorea; voia prea mult şi de la el.

— Băiatul dumneavoastră? întrebă un bătrânel chel, zâmbind larg.

Patrick se uită ciudat la el şi clătind din cap. Nu! Nu era băiatul lui! Era al altcuiva.

Plecă, cu paşii domoliţi, simţindu-se din nou în siguranţă. Pentru Patrick, chinul se sfârşise.

Capitolul 27

Darryl aşteptă toată ziua ca Scott să se întoarcă, dar el nu apărea. Sunase de nenumărate ori la el acasă şi nu-i răspunsese nimeni. Pe la ora patru, deja încerca cu disperare să-l găsească. Suferea gândindu-se ce trebuie să simtă el; voia să-i explice şi să-i spună cum s-a încheiat vizita lui Patrick. O îngrijora şi faptul că toţi cei de la reţea mizaseră pe ea ca să-l aducă la birou, iar ea nici n-avea cum să-i spună de petrecerea surpriză pe care i-o pregătiseră colegii şi prietenii. Sună direct la birou, închipuindu-şi că ei trebuiau să fie deja acolo la acea oră, dar abia pe la ora şase răspunse cineva la telefon; auzea bine tot zgomotul din birou. Încercă să vorbească cât mai tare să se facă auzită, dar numai într-un târziu, regizorul secund îşi dădu seama cine era.

— Darryl? O, felicitări pentru copil!

Scott le spusese tuturor despre Tom, iar cei care îl cunoşteau bine îşi spuneau că este neobişnuit de calm şi reţinut. Se gândeau că poate era obosit după o noapte lungă de veghe lângă Darryl, care trebuie să fi fost în chinurile facerii.

Din ce-i spunea el, reieşea faptul că venise absolut întâmplător la petrecere: după ce plecase de la spital, se dusese acasă, apoi, simţind nevoia să-şi limpezească gândurile, se dusese la birou; ajunsese numai cu puţin timp mai târziu decât ar fi trebuit. Ca şi cum, cu sau fără ea, lui îi era scris să ajungă acolo.

— Scott e acolo?

În fine, îl găsise.

— Tocmai a plecat. A spus că are ceva de făcut. E o petrecere nemaipomenită!

Regizorul secund era mai mult decât ameţit şi se distrau de minune încât abia dacă simţeau lipsa oaspetelui de onoare. El o ştersese, mişcat de ceea ce organizaseră pentru el, dar dornic să fie singur, îşi sărbătorise deja destul ziua de naştere.

Darryl sună din nou acasă, dar nu răspunse decât robotul. Nu-i venea să creadă că-i scăpase printre degete, sau că n-o va lăsa măcar să-i explice ce se întâmplase.

El ştiuse că urma să-l contacteze pe Patrick după ce se năştea copilul, dar nu se aşteptase să-l găsească stând lângă Darryl, în încăperea de la spital, cu copilul în braţe. Imediat, făcu cu brutalitate o presupunere dureroasă.

Darryl continua să-l aştepte la spital. Stătea în pat şi, deodată, începu să simtă cea mai cumplită teamă: dacă nu se va mai întoarce niciodată? Se putea să fie atât de supărat pe ea încât să nu mai vrea s-o vadă niciodată. Ea nu mai ştia ce altceva putea face să-l găsească; nu putea pleca de la spital. Se simţea ca prinsă într-o capcană; era cumplit de neajutorată.

Ţinu copilul cu ea aproape toată după – amiaza, iar spre seară îl aşeză într-un pătuţ lângă ea. Când veni tava cu mâncarea de seară, o trimise înapoi. Puse ursuleţul mare, albastru într-un scaun şi se uita cu

tristeţe la trandafirii pe care îi adusese el. Nu-şi dorea decât să-l vadă şi să-i spună cât de mult îl iubea.

— Să vă dăm un somnifer? o întrebă asistenta la ora opt.

Ea clătină din cap, iar asistenta notă pe fişa ei: posibilă depresiune după naştere. Remarcase de asemenea faptul că nu mâncase nimic nici la prânz şi nu părea prea dornică nici să alăpteze copilul. Era abătută, necomunicativă. De îndată ce asistenta ieşi din cameră, Darryl sună din nou la Scott acasă, răspunse din nou robotul şi ea lăsă un mesaj disperat s-o sune.

Luă apoi copilul, îl ţinu strâns lângă ea o vreme: se uita la năsucul lui, la ochii închişi şi somnoroşi, la guriţa lui perfectă şi la degeţelele lui strânse. Era atât de dulce, de mic şi de drăgălaş!

Cufundată în admiraţia lui, nici nu auzi uşa deschizându-se pe la ora nouă. El rămase în prag, privind, dorindu-şi să nu simtă nimic nici pentru ea şi nici pentru copil.

Când îşi întoarse capul însă, îl văzu. I se opri. Răsuflarea şi, fără să se gândească, ridică o mână şi încercă să se dea jos din pat, ceea ce nu era prea uşor.

— Stai acolo, spuse el cu blândeţe, nu te ridica! Am venit să-mi iau rămas bun.

Părea rece şi calm, se apropie de pat, dar păstră distanţa. Arăta foarte bine, iar ea simţi cumva că nu venea de la petrecere. Petrecerea fusese o surpriză, iar el fusese îmbrăcat în jeanşi şi pulover când ajunsese acolo, acum însă arăta îmbrăcat ca pentru ceva important. Purta un costum de tweed englezesc, o cămaşă de culoare bej, cravată Hermes, pantofi maro, serioşi şi un palton de iarnă pe mână. Brusc, ea înţelese că pleca undeva.

— Unde pleci? întrebă ea îngrijorată, simţind că

ceva se schimbase între ei.

Şi totul în câteva ore, din acea dimineaţă. Numai cu douăsprezece ore în urmă fuseseră o singură inimă, un singur suflet, iar acum el se smulsese de lângă ea şi pleca. Ştia şi de ce. Se întreba numai dacă va putea vindeca rana pe care i-o cauzase.

— M-am gândit să merg la New York câteva zile, să-mi văd băieţii, după care se uită la ceas şi adăugă: Trebuie să prind avionul, cursa specială de la ora zece.

Simţi că i se strânge inima privindu-l, plină de teama de a-l pierde. I se rupea inima să-l vadă stând în picioare, simţindu-se incomod cu ea, evitând să se uite la copil.

— Băieţii ştiu că te duci?

— Nu, spuse el sobru. M-am gândit să le fac o surpriză.

— Cât vei fi plecat?

Nu ştia ce să-i spună, în afară de faptul că-i părea rău, că fusese o proastă, că n-ar fi trebuit să-i pese de Patrick pentru că el era într-adevăr un neisprăvit, ca şi ea, că îl iubea pe Scott mai mult decât viaţa însăşi, că Tom va creşte cu ei împreună, drept copilul lor... dacă ar rămâne, numai dacă ar rămâne Scott... dacă ar ierta-o.

— Nu ştiu cât voi fi plecat, răspunse el, ţinând paltonul în mână şi uitându-se cu jind la ea. O săptămână... două... M-am gândit să-i duc undeva în vacanţă, după ce se întorc de la Vermont, dacă Alicia o să mă lase să-i iau cu mine...

Mereu era la mila cuiva ca să-i aibe pe cei pe care-i iubea... Alicia, Darryl... Patrick... însă nu-şi permitea să se gândească la aşa ceva acum. Ar fi fost plăcut şi i-ar fi făcut bine să-i revadă pe băieţi, să plece din California. Suportase destul. Avea nevoie măcar de o vacantă! Cadoul lui era să părăsească oraşul şi să

lase pe altul să-şi facă probleme cât nu era el în oraş. Existau o mulţime de scenarii la care se putea lucra în vreme ce el nu era prezent, iar dacă nu înţelegeau încotro o lua conflictul, puteau să inventeze.

— Apropo, am angajat o asistentă pentru tine. O să vină în cursul zilei, sau va sta cu tine peste noapte dacă vei avea nevoie de ea, după ce ieşi din spital. Eu n-am văzut-o, dar de la agenţie mi-au spus că este foarte capabilă.

Se gândea la toate. Ochii lui Darryl se umplură de lacrimi când îl auzi.

— Nu trebuia să faci asta. Pot să-mi port şi singură de grijă.

— M-am gândit că o să ai nevoie pentru copil. Asta numai în cazul în care nu… îşi dădu seama că nu se gândise la asta şi se uită curios la ea, simţind că era nebun de-a binelea:… Te întorci la mine acasă sau te duci la Patrick?

Îşi dădu şi ea seama atunci ce gândea el şi suferi pentru el. Era numai vina ei, ceea ce o făcea să se simtă şi mai rău pentru durerea pe care i-o provocase.

— Nu mă întorc la Patrick! Niciodată! Nu mă duc nicăieri cu el!

O spuse atât de categoric, încât el o privi foarte ciudat.

— Dimineaţă am avut impresia că… am crezut… ştiam că o să-l suni, explică el. Nu m-am gândit însă că o vei face atât de curând. Trebuia să fiu pregătit pentru asta, spuse el calm, dar n-am fost. Când am intrat, am fost foarte surprins să vă găsesc aşa, aici, pe toţi trei… eram atât de încântat de Tom şi de tot ce trăisem noi împreună şi, deodată…

Părea atât de trist în timp ce vorbea şi se uita când la ea, când la copil, încât ea nu-şi mai putu

stăpâni lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

— Am vrut să termin mai repede cu el… Ştiu că a fost o greşeală din partea mea, dar voiam ca el să vadă copilul… să-l elibereze spiritual sau să-i dea binecuvântarea sau ceva asemănător… Nu ştiu ce am crezut, nu ştiu ce idee tâmpită am avut tot acest timp că îi datorez ceva lui Patrick din cauza copilului. Poate că mă simţeam vinovată că-i iau ceva atât de minunat, să-l împart cu tine. Dar, adevărul este că el nu realizează ce înseamnă să ai un copil. Nu ştie ce-i dragostea. Pentru el, copilul nu-i decât o povară. E un ticălos şi un prost, iar eu am fost o proastă şi mai mare în primul rând că m-am măritat cu el.

Arăta mizerabil, se uită spre Scott şi începu să suspine. În braţe ţinea copilul, care începu brusc să plângă şi el, iar Scott puse paltonul pe scaun şi se repezi s-o ajute.

— Stai, lasă-mă pe mine!…

Era calm, blând, îl luă cu mişcări sigure, în vreme ce ea îl urmărea cu admiraţie.

— Îi e foame? întrebă el.

— Nu ştiu. L-am alăptat puţin mai devreme.

— Poate e ud.

Verifică, ca un om cu experienţă, după care îl înfăşă la loc, strâns, în vreme ce ea privea în linişte, minunându-se cât de priceput era el la toate, la scenariile pe care le scria pentru serial, la sufle-uri, la copii…

— Cred că voia numai să fie strâns înfăşat. Tu îţi închipui că-l răneşti, dar lor le place să fie foarte bine înfăşaţi. Uite, să-ţi arăt cum.

Îi făcu o scurtă demonstraţie, după care, cu mâini sigure, îi dădu din nou ei copilul. Ea îşi suflă nasul şi-i mulţumi.

— Nu ştiu la ce m-am gândit când l-am sunat pe

Patrick. De îndată ce-a venit, am înţeles că făcusem o greşeală. Apoi, ai venit şi tu şi, înainte ca eu să pot spune ceva, ai plecat.

Începu iar să plângă. Asistenta intră şi clătină din nou din cap, gândindu-se că Darryl dădea semne clare de deprimare după naştere. Ori poate soţul ei o necăjea, ori ceva se întâmpla.

— Am încercat să te găsesc toată ziua, continuă Darryl, dar nu te-am putut găsi nicăieri, spuse, ea pe un ton acuzator. Astăzi era ziua ta de naştere!

— Ştiu, zâmbi el.

Arăta atât de supărată, vorbea patetic, funda albastră din păr îi dădea un aer copilăresc; parcă era o adolescentă care ţinea copilul altcuiva în braţe.

— M-am simţit, însă, al naibii de stânjenit când am intrat în salon şi el se afla aici. Nu mă aşteptam să-l văd. Şi vă stătea atât de bine, împreună.

— Ei, a fost foarte emoţionant la început, explică ea, dorindu-şi ca Scott să stea jos, dar nu voia să-i sugereze acest lucru, de teamă să nu-i amintească de avionul pe care îl avea de prins. S-a uitat la copil de parcă n-a mai văzut aşa ceva în viaţa lui. Însă este atât de al naibii de înfumurat, de pompos, de plin de sine. Nu cred că a iubit pe cineva sau ceva în toată viaţa lui, poate cu excepţia rachetelor lui de tenis şi a BMW-ului pe care-l are. Dorea *să mă ierte* pentru că l-am *trădat*, să ne ia înapoi, şi pe mine şi pe copil, *de probă.* Îţi poţi imagina? spuse ea încă furioasă pe Patrick.

— Şi dacă te-ar fi vrut înapoi necondiţionat? Dacă ţi-ar fi spus că te iubeşte?

— Mi-am dat seama că era prea târziu, că totul se terminase; dacă a fost vreodată ceva. Eu cu el n-am avut niciodată ceea ce avem noi, ce-am trăit noi doi împreună. Cu el a fost ceva foarte superficial, tineresc. N-am ştiut niciodată ce înseamnă *iubirea* până nu te-

am întâlnit pe tine, spuse ea încet.

El îşi puse paltonul lângă ursuleţul albastru şi se îndreptă spre pat; ea stătea încă pe pat, ţinând copilul în braţe.

— N-am putut suporta ideea că o să te pierd, Darryl… pur şi simplu, n-am putut. Eu am mai trecut o dată prin aşa ceva şi ştiu cum e, spuse el şi se uită spre copilul care dormea. Nici pe tine nu vreau să te pierd. Vă vreau pe amândoi, şi pe Terry şi pe Mike de câte ori putem… pentru totdeauna. N-am niciun drept să-ţi stau în cale. Ai fost căsătorită cu Patrick şi ai tot dreptul să te întorci la el, dacă vrei. Dacă însă te-ai hotărât, dacă acum eşti sigură, trebuie să ştiu…

Se uită la ea cu ochii plini de durere; era un bărbat în toată firea, care tocmai împlinise patruzeci de ani.

— N-am iubit pe nimeni mai mult!

Ea se întinse spre el şi el o luă în braţe. Lacrimile îi curgeau pe obraji; simţea că plânsese toată ziua, ca şi el de altfel. Avusese o onomastică foarte zbuciumată.

— N-aş mai putea trăi fără tine, spuse ea, tremurând, gândindu-se că, datorită prostiei ei, aproape că-l pierduse.

Scott zâmbi îndelung, fără să spună nimic, o ajută să aşeze copilul în pătuţ, apoi se uită la ea şi zise:

— Te iubesc! Dacă ai şti cât de mult te iubesc!

Se uită apoi la ceas şi se aşează pe marginea patului, lângă ea:

— Se pare că deja am pierdut avionul.

Pentru băieţi ar fi fost o surpriză, ei nu ştiau că el urma să vină, aşa că nu vor fi dezamăgiţi.

— Te deranjează dacă rămân aici peste noapte? îi zâmbi el.

Ea râse şi-şi suflă din nou nasul; fusese o zi plină de emoţii, ca şi noaptea trecută, de altfel.

— Cine ştie ce-or să spună asistentele, răspunse ea.

Însă niciunuia dintre ei nu părea să-i pese în timp ce se cuibăreau în pat. Darryl era îmbrăcată cu una dintre cămăşile de noapte pe care i le făcuse el cadou de Crăciun, Scott purta costumul de tweed. Asistenta intră să verifice starea ei, îi văzu sărutându-se şi închise încet uşa la loc: bun, doamna Torrence se simţea bine.

— O să creadă că nu ne purtăm cum trebuie, îi şopti Darryl după ce sora închise uşa.

— Minunat, şopti el şi zâmbi.

— Am un cadou de ziua ta, îşi aminti deodată Darryl de ceasul pe care i-l cumpărase, în vreme ce se sărutau şi vorbeau în şoaptă.

— Deja? râse Scott. Nu-i cam devreme?

— Eşti dezgustător!

El o sărută prelung, o ţinea strâns în braţe şi toată lumea era din nou a ei.

— Am o surpriză pentru tine, spuse el gânditor, în vreme ce stăteau unul lângă altul, sprijinindu-se de pernele de pe pat.

— Care?

Vorbeau în şoaptă de teamă să nu-l trezească pe micuţ, dar şi pentru că, deodată, viaţa lor devenise atât de simplă şi liniştită.

— Ne căsătorim în câteva zile.

— Era şi timpul, se prefăcu ea a-l certa, fluturându-i în faţa ochilor inelul pe care i-l dăduse de Crăciun.

— Vreau numele meu pe certificatul de naştere

al lui Tom, spuse el aproape categoric.

— Cum îţi sună Thomas Scott Robinson? sugeră ea cu un zâmbet timid.

El se aplecă spre ea şi o sărută.

— Merge… zâmbi el. Sună bine, spuse el, trăgând-o spre el, simţindu-i inima bătând în acelaşi ritm cu a lui.

SFÂRŞIT